

Thái Bình Dương

tuổi mới

TUỔI MỚI

Thái Bình Dương

Tên phim Việt ngữ
trong các tờ sáng tạo của bạn
Tên Lãng mạn thứ 1

Thiên nhiên đẹp "thiên nhiên" và những
thành viên đã đi trong "thiên nhiên"
Sông hồ nước, núi non...

Thiên nhiên đẹp "thiên nhiên" và những
thành viên đã đi trong "thiên nhiên"
Sông hồ nước, núi non...

Trai thừa gái ế

Trai thừa gái ế

Tác giả: Tường Cẩn

Dịch giả: Chu Min

Nhà xuất bản: Phụ Nữ

Đơn vị phát hành: Phương Đông

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 640

Trọng lượng: 750g

Hình thức bìa: Bìa mềm

Ngày xuất bản: 12/2012

Giá bìa: 125000VND

Chụp pic: Tiểu Miêu

Tách pic: Devile Cruela

Beta: Anna Trinh, Minh Tâm

Làm ebook: Anna Trinh

Giới thiệu

Lương Tranh - một người luôn tự nhận mình là người tài mạo song toàn, đã hai tám tuổi rồi nhưng vẫn độc thân, tên tục là “trai thừa”, tên nho nhã là “Quý tộc độc thân”. Hiện giờ anh đang là đại diện quản lí nghiệp vụ của một công ty bán phần mềm camera hội nghị.

“Marketing không phải là việc người làm”, vì vậy Lương Tranh sau khi làm marketing hoàn toàn không coi mình là người, quyết định đem chính bản thân mình ra làm món hàng để kinh doanh. Yêu cầu về khách hàng của anh phải là một người đẹp chưa chồng, không những phải xinh đẹp mà còn phải có lí trí, đáng yêu, dịu dàng và biết quan tâm chăm sóc.

Ngài Lữ Lữ là một cô gái xinh đẹp và thông minh, mạnh mẽ và nóng nảy, thầm thích phó tổng của công ty, nhưng lại ngại ngần không dám biểu lộ. "Oan gia ngõ hẹp", hai người tình cờ gặp nhau, từ đó nảy sinh vô số những câu chuyện cười ra nước mắt....

Được đánh giá là "kiệt xuất trong cuộc thu sáng tạo văn học Tân lãng lần thứ 7", "Trai thừa gái ế" đã nhằm thẳng vào "điểm yếu" của thanh niên "thời đại ế", khoét sâu vào cái "u nhọt" trong thế giới tình cảm của họ, miêu tả nguyên nhân "ế", quá trình "vật lộn" của họ trong cái thế giới tình cảm đầy rắc rối đó, để cuối cùng gặp gỡ và vướng mắc với nhau, giải quyết được mọi "xung đột ế" trong cuộc sống của mỗi người.

Hài hước, tò mò và hấp dẫn, "Trai thừa gái ế" đã đáp ứng được nhu cầu giải trí độc của nhiều độc giả trẻ tuổi.

Lương Tranh - một người luôn tự nhận mình là người tài mạo song toàn, nằm mơ cũng không ngờ mình lại có ngày hôm nay: phải đi xem mắt.

Vừa mới ở nhà ăn tết xong quay lại Bắc Kinh, anh đã nóng lòng "giăng lưới", thế phải bắt cho bằng được một "mỹ nhân ngư". Ngoài việc treo giải thưởng với những người bạn thân của mình ra, anh còn công khai viết lên QQ của mình là: *Không ở trên đường tìm kiếm bạn trăm năm thì cũng đang trên hành trình xem mặt*. Đây là một kiểu tự cười nhạo mình, nhưng cũng là một cách khéo léo để "quảng cáo" rằng mình đang cần tìm bạn đời. Dù gì QQ của anh cũng có tận 403 bạn chat, đây là còn chưa kể đến những mấy chục người lạ và vô số những cái tên mà anh không sao nhớ nổi.

Xét từ góc độ kinh doanh, những cái nick chat này đều là những khách hàng tiềm năng của Lương Tranh. Trong "*Lí luận thế giới nhỏ*" chẳng phải đã nói rồi hay sao? Khoảng cách giữa bạn và một người xa lạ không quá sáu người, hay nói cách khác, chỉ cần thông qua không quá sáu người là bạn có thể làm quen với bất kì một người lạ nào. Cũng với nguyên lí ấy, khoảng cách giữa bạn với người đẹp chưa chồng không vượt quá sáu người, hoặc nói cách khác, chỉ cần thông qua nhiều nhất là sáu người là bạn có thể làm quen với một người đẹp chưa chồng.

Đây là logic “ăn cướp” của Lương Tranh, người làm kinh doanh như anh lúc nào cũng phải học một biết mười, học lí thuyết và vận dụng ngay vào thực tiễn.

Lương Tranh đã hai tám tuổi rồi nhưng vẫn độc thân, tên tục là “trai thừa”, tên nho nhã là “quý tộc độc thân”. Hiện giờ anh đang là đại diện quản lí nghiệp vụ của một công ty bán phần mềm camera hội nghị. “Marketing không phải là việc người làm”, vì vậy Lương Tranh sau khi làm marketing hoàn toàn không coi mình là người. Lần này cũng như vậy, mặc dù kinh doanh chính bản thân mình, nhưng anh vẫn không thể không “rêu rao” bản thân, một sản phẩm không mấy chất lượng ra bên ngoài. Mà khách hàng của anh phải là một người đẹp chưa chồng. Người khách hàng này không những phải xinh đẹp mà còn phải có trí tuệ, đáng yêu, dịu dàng và biết quan tâm chăm sóc. Một “khách hàng” như vậy thật chẳng dễ tìm, nhưng Lương Tranh vẫn ôm quyết tâm giành chiến thắng.

Tại sao Lương Tranh không đăng tin tìm bạn đời trên mạng?

Bởi vì anh không tin vào tình yêu trên mạng, luôn cảm thấy những người ở đó không đáng tin, thậm chí còn có phần xảo quyệt. Anh cũng chẳng có thời gian để điền vào những bảng khai chẳng biết thật giả thế nào đó. Muốn xem ảnh của người khác còn phải bỏ tiền để mua thẻ VIP. Xem mặt mà cũng cần tiền ư? Có phải là mình tinh quái đầu, đúng là một trò lừa bịp trắng trợn. Mà điều quan trọng hơn cả là, đã là gái đẹp thì cần gì phải đăng thông tin xem mặt lên mạng nữa? Chỉ riêng việc đối phó với những “vệ tinh” xung quanh cũng đủ bận tối mắt tối mũi rồi ấy chứ.

Nói cách khác, Lương Tranh cho rằng dịch vụ môi giới hôn nhân trên mạng không thể có gái đẹp, mà nếu có cũng là gái đã li dị chồng và nuôi con nhỏ. Sự lí trí và ranh mãnh của Lương Tranh đúng là số một!

Thực ra tất cả những việc này đều xuất phát từ việc năm ngoái về nhà, bố mẹ anh đã dốc hết ruột gan tâm sự với con trai.

Bố của Lương Tranh người nồng nặc mùi rượu, giọng nói cũng được “khuếch đại” đến mấy đề-xi-ben: “Lương Tranh, mày nghe cho rõ đây! Năm nay mà mày còn không dẫn được vợ về thì đừng có về đây ăn tết nữa... ngay cả một đứa con gái cũng không tìm được, mày bảo chúng tao làm sao ngẩng đầu với tổ tiên nhà họ Lương đây? Đã gần ba mươi tuổi đầu rồi, có phải mày nghĩ mày vẫn còn trẻ không hả? Mày tưởng mày còn đẹp để được mấy năm nữa hả? Năm tao bằng tuổi mày bây giờ, mày đã biết đóng tương vào chai rồi đẩy con ả...”

“Năm nay, năm nay nhất định con sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ!”, Lương Tranh cười giả lả, vội vàng rót rượu cho bố.

“Tao với mẹ mày còn sống được mấy năm nữa hả? Sống hết nửa đời người rồi. Mày chỉ biết sống sung sướng bên ngoài, mặc kệ hai cái thân già này sống chết ra sao. Mày là đồ ích kỉ, đồ bất hiếu!”

“Bố mẹ vẫn còn trẻ mà, ít nhất vẫn còn sống được ba năm năm nữa. Bố cứ yên tâm, bố mẹ còn phải ôm cháu nội nữa cơ mà!”

“Đừng có nói mấy lời chọc giận bố mày nữa, mày nhìn bạn bè mày đi, có đứa nào không có con mấy tuổi rồi không? Bố mẹ già này tuổi rồi, chỉ mong mày sớm lập gia đình, có như vậy mới thấy yên lòng được!”

Lương Tranh liền lấy điện thoại ra nhìn: “À phải rồi, tối nay con còn có cuộc hẹn với đám bạn, con phải đi đây!”

“Tao còn chưa nói hết, mày định đi đâu hả? Cái đó mất dạy...”

Sau lưng vẫn còn vọng lại tiếng chửi bới của bố. Lương Tranh thầm nhủ, năm nay cho dù thế nào cũng phải tìm người giải quyết vấn đề này, nếu

không chắc anh không dám vác mặt về nhà mất.

Tổ Chim, là công trình trú ẩn an toàn nhất mà loài chim có thể làm. Còn trước mặt Lương Tranh là công trình bằng bê tông quy mô lớn: Tổ Chim, sân vận động chính của thể vận hội loài người. Đừng nói là an toàn, đáng tin cậy, nó còn là biểu tượng mới, là nơi cư ngụ của linh hồn người Bắc Kinh. Những người đến thăm quan Tổ Chim đều sẽ nhớ đến cảnh tượng hoành tráng khi diễn ra thể vận hội.

Lương Tranh cũng không phải ngoại lệ, mặc dù đây đã là lần thứ n anh đến đây.

Lần này Lương Tranh đến để xem mặt, cô gái đó sống ở thôn Á Vận, đương nhiên phải gặp nhau ở đây rồi. Anh đã chờ đến hơn nửa tiếng đồng hồ, bụng thăm nhủ có khi mình bị cho “leo cây” rồi cũng nên. Bỗng nhiên có một cô gái đeo kính, mặc áo nhung màu đen từ Khu Thể thao dưới nước đi đến chỗ anh. Cô gái bước đi rất nhẹ nhàng, uyển chuyển, mềm mại tựa nhành liễu rủ. Lương Tranh xác định đây chính là nhân vật nữ chính mà anh phải gặp ngày hôm nay, cảm giác cũng không tồi: da trắng bóc, khuôn mặt thanh tú, đặc biệt là mái tóc mây bông bành bay trong gió. Sự mệt mỏi của Lương Tranh bỗng chốc tan biến, anh ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, thái độ nghiêm túc hẳn: cho dù có phải đợi thêm nửa tiếng nữa cũng đáng lắm.

“Xin chào, xin hỏi anh có phải là Lương Tranh không ạ?”, cô gái lên tiếng trước bằng giọng phổ thông chuẩn. Nhìn kĩ thấy trên trán cô gái này đã có nếp nhăn, bọng mắt cũng rất to, rõ ràng là rất giống Đại Ngọc^[1].

[1] Nhân vật trong Hồng Lâu Mộng

“Là tôi đây! Cô... là cô giáo Trần đúng không?”. Lương Tranh lần đầu tiên đi xem mặt nên cũng có đôi chút căng thẳng, sự căng thẳng khiến cho lời nói của anh thiếu dứt khoát.

“Anh là người vùng nào?”

“Tôi ở Triều Bắc, gần Trùng Khánh ấy!”

“Thảo nào giọng anh có vẻ nặng! Trên đường đi tôi có chút việc phải làm nên đến muộn một chút, thật ngại quá, đã để anh phải chờ lâu rồi!”

“Cũng không sao, còn chưa đến một tiếng đồng hồ mà...”

Lương Tranh vốn chỉ định nói đùa cho vui, nào ngờ có vẻ hơi quá trớn, cô gái không những không thấy hài hước mà còn tỏ vẻ không vui. Giữa hai người xuất hiện một khoảng lặng. Bắc Kinh hiện giờ vẫn khá lạnh, lá non vẫn chưa nhú lên, những cơn gió xuân tháng Hai vẫn lạnh cắt da cắt thịt, vì vậy cho dù Tổ Chim có hoành tráng đến đâu, giờ cũng hiện lên hết sức tiêu điều. Trên đường lác đác người qua lại, ai cũng thu mình trong lớp áo khoác dày.

“Cô có lạnh không? Có cần tìm chỗ nào ngồi uống cái gì không...”, Lương Tranh thấy mũi mình ngứa ngứa, anh dám chắc mình đã bị cảm cúm rồi.

“Tôi không lạnh, tôi ổn mà!”, cô Trần liếc cái cổ đang rụt vào trong lớp áo của Lương Tranh, ánh mắt có vẻ khinh thường.

Lương Tranh thấy vậy liền ngẩng cao đầu, chỉ sợ lộ vẻ yếu đuối trước người phụ nữ trước mặt, gâp mắt ấn tượng trong lần đầu gặp mặt: “Ha ha, vậy thì tốt! Cô Trần dạy môn gì vậy?”

“Ngữ văn”.

“Trùng hợp thật đấy, nếu như là năm năm trước thì chúng ta cùng ngành đấy!”

Nghe Lương Tranh nói mình cũng từng làm thầy giáo, cô Trần liền hào hứng hẳn lên: “Anh cũng từng là giáo viên à?”

“Tôi từng dạy một năm ở trường cấp hai, tôi dạy môn Ngữ văn”.

“Đám học trò đó có thích anh không?”

“Nói là thích thì khiêm tốn quá! Lúc tôi nghỉ dạy, chúng nó còn bỏ học, khóc lóc âm ỉ, còn tiền tôi mấy cây số đấy. Quà kỉ niệm nhiều thì khỏi nói, lại còn cả thư tình ướt át nữa chứ...”

“Ha ha... thú vị nhỉ! Anh có viết thư hồi âm cho bọn chúng không?”, đây là lần đầu tiên cô Trần cười, nụ cười đẹp phảng phất sự đáng yêu của trẻ con.

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc khoảng cách giữa hai người được kéo gần lại. Lương Tranh dường như cũng không thấy lạnh như lúc đầu, anh châm một điếu thuốc: “Thực ra tôi phản đối việc thầy trò yêu nhau! Học trò vẫn chưa trưởng thành, hoàn toàn không hiểu được tình yêu là cái gì. Những người thầy với tư cách là “kiến trúc sư của tâm hồn” càng không thể “đầu cơ” vào đó để kiếm lời được. Nhân dân và chính phủ yêu cầu anh tưới tắm cho tâm hồn bọn trẻ chứ không bảo anh bắt giữ trái tim chúng... cô thấy có đúng không?”

“Nhưng đứng trước tình yêu, mọi người đều bình đẳng, không có sự hạn chế về tuổi tác và thân phận”.

“Điều cốt yếu là không thể bình đẳng được, tình yêu là một cuộc chiến! Một bên là lính mới tò te, một bên đã là bậc thầy trên sa trường. Cuộc chiến này làm sao đánh nổi... Tôi nói hơi khó nghe một chút, những người thầy mà yêu học trò chẳng khác gì lừa phỉnh trẻ con để làm trò đòi bại, thật chẳng khác gì sói đội lột cừu!”

Lương Tranh thấy mặt cô giáo Trần hồng chốc trắng bệch, như thể vừa đập một lớp mặt nạ bằng bột mì vậy. Lương Tranh vội vàng hỏi cô có làm sao không, cô Trần chỉ gượng gạo gật gù đầu, sau đó nói muốn về nhà nghỉ ngơi. Lương Tranh bắt một chiếc taxi, kiên quyết đòi đưa cô đến bệnh viện, nào ngờ cô một mực từ chối, bảo anh lái xe phóng về đi mất.

Trên đường về nhà, Lương Tranh cảm thấy rất khó hiểu, không biết cái cô Trần này có mắc bệnh nan y gì không?

Tối hôm đó, bệnh cảm cúm của Lương Tranh càng thêm trầm trọng. Đau đầu thì khỏi nói, còn bị sổ mũi, nhức mắt cả cuộn giấy vệ sinh đã nhanh chóng hết bay, còn nhanh hơn cả chui... Hôm sau, bạn anh gọi đến nói cô Trần đã từ chối khéo anh. Lương Tranh không khỏi cảm thấy hụt hẫng, cũng không cam tâm. Lần đầu tiên gặp mặt, mặc dù nói chuyện không hợp cạ lắm nhưng bản thân anh thể hiện cũng tương đối tốt, sao lại bị từ chối ngay được nhỉ? Chắc chắn là có bí mật gì không thể nói ra đây mà. Lương Tranh liền hỏi bạn có phải cô Trần bị bệnh gì không, trông người có vẻ lắm bệnh tật.

Chẳng có bệnh gì hết, cùng lắm chỉ có bệnh tim thôi. Bạn anh giải thích thêm, cô Trần trước từng dạy học ở một trường cấp ba ở huyện, từng nảy sinh tình cảm với học trò của mình, kết quả là bị phụ huynh của em đó tố cáo, sở giáo dục đã ép cô phải thôi việc. Sau khi mất việc, cô Trần cũng chẳng còn mặt mũi nào ở lại huyện, miệng lưỡi thiên hạ rất đáng sợ, đành phải đến Bắc Kinh, giờ đang dạy ngữ văn trong một trường tư. Cô hi vọng có thể tìm được một người thấu hiểu cô, càng hi vọng có được một người thông cảm cho cảnh ngộ của mình.

Chẳng trách mà cô Trần lại từ chối Lương Tranh. Lương Tranh cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều, ít nhất thì lí do bị từ chối không phải vì diện mạo không đạt tiêu chuẩn mà chỉ là vì tính cách không hợp mà thôi. Anh thầm nhủ trong lòng: Thầy trò yêu nhau là con dao hai lưỡi, không chỉ hại người mà còn hại cả mình. Mà cái miệng của mình cũng thật thất đức, chọc

đúng vào vết thương của người ta, chẳng trách mà người ta trở mặt ngay tại trận. Đúng là họa từ miệng mà ra, sau này phải rút kinh nghiệm mới được.

Lương Tranh ở trong khu đô thị Quốc Mỹ, Triều Dương, đó là một căn hộ có hai phòng ngủ và một phòng khách, nằm theo hướng Đông Tây. Anh ở phòng rộng, còn gian phòng nhỏ để cho Ngô Hiểu Quân. Ngô Hiểu Quân là đồng nghiệp cũ của Lương Tranh lúc anh còn là làm ở công ty sách báo, cũng là người vùng Bắc Phiêu như anh. Hai người có cùng tính cách, tuổi tác tương đương, địa vị ngang hàng, vì vậy nên chuyển đến ở chung với nhau.

Sau bữa tối, Ngô Hiểu Quân đẩy gọng kính trên sống mũi, nói: “Nghe nói cậu đi xem mặt nhưng thất bại!”

“Cô giáo đó bị mắc bệnh sạch sẽ quá, tớ pass cô ta rồi!”, Lương Tranh nói dối mà mặt không biến sắc.

“Đúng là trai thừa, gái ế. Nếu đã ế rồi thì chắc chắn phải có nguyên nhân ế chứ!”

“Nguyên nhân gì?”, Lương Tranh hơi tò mò.

“Nhiều lắm. Gặp trở ngại về tình cảm, tư tưởng ngồi ôm cây đợi thỏ, lí tưởng hóa tình yêu và hôn nhân, thiếu cảm giác an toàn, cơ sở vật chất không ổn định... Đây đều có thể là nguyên nhân!”, Ngô Hiểu Quân vừa cao giọng trình bày vừa bấm ngón tay, điệu bộ có vẻ vô cùng nghiêm túc.

Lương Tranh bật cười, ném điều thuốc cho Ngô Hiểu Quân, mình cũng châm một điếu rồi bảo: “Hài, cũng có lí đấy! Cậu nghiên cứu mấy chuyện kiểu này cũng không ít đâu nhỉ?”

Ngô Hiểu Quân rất một hơi, khẽ nhướn mày, đặc chí nói: “Người anh em, gần đây tôi đang bận viết một cuốn sách, tên là *Vì sao bạn lại ế đấy?*”

“Mau mau viết cho xong đi! Để cho mấy thằng trai ế muốn lấy vợ mà không lấy nổi nhưng không thể không lấy như cậu đọc tham khảo. Các cậu đang trở thành quả bom nổ chậm, gây cản trở sự phát triển của xã hội đấy! Ai cũng ham hố tự do, không có chút trách nhiệm nào cả, thế này thì lấy ai làm người kế tục sự nghiệp hiện đại hóa xã hội này nữa?”

Ngô Hiểu Quân lườm Lương Tranh một cái sắc lẹm: “Dào ôi, cậu thì không ế chắc?”

“Với điều kiện của tôi, cộng thêm mấy cái bằng trong ngoài nước như tôi, chỉ cần muốn lấy là lấy được ngay, chẳng qua chỉ là một câu nói thôi mà!”, Lương Tranh không phục, ra sức khoe khoang bản thân.

“Ok, cứ thả sức mà nói khoác đi. Với kiểu tự cho mình là giỏi như cậu, ế dài là cái chắc. Cậu tin không? Hay chúng ta đánh cược chứ?”

“Tôi quyết không đánh cược với thằng trai tân già như cậu, chẳng may mất chút nào!”

Ngô Hiểu Quân ném mạnh cái gối dựa trên sôpha về phía Lương Tranh: “Này, đừng có mang chuyện này ra mà nói nhé, có ích lợi gì chứ hả?”

“Ha ha ha...”

Tết Nguyên tiêu, Lương Tranh gọi điện cho mẹ vào buổi trưa, vẫn là những câu hỏi hai cụ có khỏe không, tết Nguyên tiêu ăn món gì. Mẹ nói bố ra ngoài đánh cờ rồi, càng lớn tuổi tính khí càng khó chịu, bảo Lương Tranh tuyệt đối đừng chọc giận bố, thường ngày bố nói gì cũng phải nghe theo. Bà còn nói cuối năm tốt nhất là dẫn được một cô bạn gái về, nhưng nếu không dẫn được ai về cũng không sao, nhất định phải tìm cho được một người mình yêu, đừng kết hôn vì ép buộc...

Cúp điện thoại, Lương Tranh hạ quyết tâm năm nay nhất định phải tìm cho ra một nửa của mình, cho dù có phải đi cướp cũng phải cướp một cô về bằng được.

Buổi tối, Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân nấu một bàn đầy thức ăn ngon, bật hết đèn lên, sau đó ngồi trong phòng khách vừa uống rượu vừa nói chuyện. Ngô Hiểu Quân nói, chỉ có như vậy mới ra không khí tết Nguyên tiêu. Trên ti vi đang phát chương trình chào mừng tết Nguyên tiêu, bên ngoài vang lên tiếng pháo hoa rộn ràng, thỉnh thoảng lại có tiếng còi ô tô vọng vào. Tết Nguyên tiêu như một cây gậy đánh thức tất cả những người còn đang ngủ quên trong không khí Tết: Tết đã hết, năm mới đã bắt đầu rồi. Do đó mọi người đều vui chơi hết mình trong mấy ngày tết này, dường như ai cố sức nắm lấy cái đuôi của năm cũ nhưng chỉ còn lại sự nhớ nhung và hụt hẫng.

Cả hai người đều uống khá nhiều, Ngô Hiểu Quân cầm điện thoại lên, lớn tiếng nói chuyện với bố, còn Lương Tranh lặng lẽ về phòng. Anh cũng muốn gọi điện cho người cha sức khỏe ngày càng kém, mái tóc ngày càng bạc, tính khí ngày càng thất thường một cuộc, hỏi thăm sức khỏe, sau đó thể hiện quyết tâm của mình, nhưng anh không sao nói nên lời. Lương Tranh mở máy tính, bật bài hát *Cha* của Thôi Kinh Hạo:

Đó là lúc tôi còn nhỏ

Thường ngồi trên vai cha

Bố là câu thang lên trời cao

Bố là con trâu kéo chiếc xe

Không thể quên những bữa cơm đạm bạc nuôi tôi khôn lớn

...

Lương Tranh thấy mắt mình ươn ướt. Trước đây anh cho rằng bài hát này thật quê, nhưng giờ nghe lại thấy rất lọt tai, rất ấm áp. Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại lóe lên những bông pháo hoa, sự ồn ào qua đi sẽ còn lại sự im lìm dai dẳng. Ngồi bên giường, Lương Tranh có cảm giác hụt hẫng khó tả, gần ba mươi tuổi đầu rồi, đã chưa vợ con, lại chẳng có sự nghiệp, có thể nói là chẳng việc gì ra hồn. Những điều này hoàn toàn trái ngược với những gì mà anh từng tưởng tượng trước đây. Sự hoang mang và bế tắc chẳng hiểu từ đâu ập đến, đánh vào nơi sâu nhất trong trái tim Lương Tranh. Mãi cho đến khi anh nằm xuống giường, tắt đèn đi và nhắm mắt lại, đám mây mù ấy vẫn đang vùn vủ trong đầu anh...

Lương Tranh không hề vì lần đầu đi xem mặt thất bại mà nản lòng, anh càng không vì sự đả kích của Ngô Hiểu Quân mà dừng bước. Nhưng anh bắt đầu tiến hành phân loại và sàng lọc những cô gái mà bạn bè giới thiệu. Những cô chỉ thích ăn chơi, lười làm: loại; những cô được nuông chiều quen: loại; những cô ngang ngược vô lối: loại; những cô ham tiền: loại; từng bị tổn thương vì tình cảm: loại; có quá nhiều chuyện phức tạp: loại... Vốn dĩ danh sách đã không nhiều, sau lần sàng lọc này, ứng cử viên xem ra chẳng còn lại bao nhiêu.

Tại một cửa hàng đồ ăn Nhật, Lương Tranh ngồi ngây ra trong góc. Anh đến sớm hơn nửa tiếng là bởi vì chú Hoàng nói người ấy là một “cô gái trẻ tài năng” coi thời gian là vàng bạc, tuyệt đối không chấp nhận việc đến muộn. Ngoài ra, anh cũng muốn để lại ấn tượng tốt đẹp cho người ta. Người ta là phụ nữ tài năng, là tinh hoa của xã hội, còn mình chỉ là một người làm công ăn lương quen, vì vậy phải có thái độ thực sự đứng đắn và nghiêm túc, đành phải lấy cái tốt bù đắp cái xấu vậy. Lương Tranh đang bản thân thì tiếng gót giày gấp gáp nện xuống nệm nhà vọng đến tai anh. Tiếp theo đó là bóng dáng một cô gái rất thanh lịch, trên người mặc toàn hàng hiệu, đang cúi nhìn anh như dò xét.

“Anh là Lương Tranh phải không?”, cô gái sành điệu hỏi anh.

Lương Tranh lập tức đứng thẳng người, lấy hết công lực để trả lời: “Vâng. Cô là cô Chung phải không? Mời ngồi!”

“Vâng, cứ gọi tôi là Chung Hiểu Huệ là được rồi!”

Chung Hiểu Huệ nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, chỉnh đốn lại trang phục đôi chút rồi vẫy tay gọi phục vụ. Chung Hiểu Huệ gọi món rất nhanh, dứt khoát và gọn gàng, không chút ngập ngừng. Lương Tranh bảo nhân viên phục vụ làm hai suất, mặc dù cách gọi món này rất nhanh gọn nhưng lại thể hiện không có cá tính. Xét trên phương diện này thì Lương Tranh đã thua đậm. Chung Hiểu Huệ đứng dậy rót hai cốc trà, những ngón tay thon dài cẩn thận bê cốc trà mời anh. Lương Tranh đón lấy cốc trà, dường như mũi anh còn ngửi thấy cả mùi thơm thoang thoảng của nước hoa từ người cô. Mùi hương quyến rũ như một cơn gió xuân mơn man, khiến cho Lương Tranh chợt thấy rạo rực.

Chung Hiểu Huệ nhấp một ngụm trà, nhìn Lương Tranh đang ngẩn ra nhìn mình liền bật cười: “Anh đến từ sớm phải không?”

“Cũng không sớm lắm, chưa đến một tiếng đồng hồ đâu!”

“Hài, đúng là lãng phí!”

Lương Tranh cũng nhấp một ngụm trà, sau đó nói theo kiểu tự trào: “Đúng thế! Chỉ có điều lãng phí thế này cũng đáng! Chúng tôi làm kinh doanh có một nguyên tắc, đó là thà ngồi đợi khách hàng còn hơn để khách hàng phải đợi!”

“Vậy xem ra tôi là khách hàng lớn của anh rồi!”

“Có thể nói là khách VIP đây!”

Chung Hiểu Huệ bật cười: “Thế thì anh nhiều khách VIP lắm nhỉ?”

“Xét trên khía cạnh nghề nghiệp thì không ít!”, Lương Tranh khéo léo trả lời câu hỏi xoáy của Chung Hiểu Huệ, vừa không để mình phải bối rối, vừa nhấn mạnh được thái độ tôn trọng nghề nghiệp của bản thân. Điều đó cho thấy, đi xem mặt không chỉ là đi xem mặt mũi ra sao, tìm hiểu thân thế thế nào mà còn là một quá trình đầu trí đầu dũng.

“Các anh thường xuyên phải đi công tác vất vả lắm phải không?”

“No pain no gain!”, đây là một trong số ít những câu thành ngữ tiếng Anh mà Lương Tranh nhớ được, phải tranh thủ vận dụng ngay.

“Đúng thế, cuộc đời rất công bằng, anh muốn có nhiều thì phải bỏ ra nhiều...”

Đề tài càng lúc càng nghiêm túc, Lương Tranh cảm thấy nếu cứ nói tiếp như vậy sẽ chẳng còn giống không khí của buổi đi xem mặt nữa. Nghĩ vậy nên anh chuyển chủ đề luôn: “Cô có về quê ăn tết không?”

“Không, tôi làm gì có thời gian!”

“Sếp của các cô đáng sợ thật đấy!”

Chung Hiểu Huệ không nói gì. Nhân viên phục vụ bê thức ăn lên. Chung Hiểu Huệ liền phàn nàn về việc mãi mới mang thức ăn lên, cô phục vụ liền giải thích hiện đang là giờ đông khách của cửa hàng, họ bận đến tối mất tối mũi, nên không phục vụ kịp được. Cô nhân viên cúi gập lưng chào họ rồi chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Chung Hiểu Huệ uống hết bát canh trước rồi mới bắt đầu “tiêu diệt” phần thức ăn của mình, nhanh như cơn lốc. Lương Tranh vốn định ăn chậm rãi để thể hiện phong cách lịch lãm của mình, nhưng thấy Chung Hiểu Huệ ăn

nhanh như thế nên anh cũng ngại chẳng dám ăn chậm nhai kĩ. Lương Tranh thầm nhủ trong lòng, đây đúng là “hồ nữ”, trước mặt đàn ông mà chẳng buồn để tâm đến hình tượng của bản thân, xem ra mình chẳng có cách gì diễn trò được rồi. Nếu đã không có thành tâm thì còn đi xem mặt làm cái gì? Thế này chẳng phải lãng phí thời gian của cả hai sao?

Chung Hiểu Huệ đợi Lương Tranh ăn xong liền đưa giấy ăn cho anh, mỉm cười: “Tôi ăn rất nhanh, anh đừng để bụng nhé!”

“Tôi hiểu mà, các cô ngay cả lúc ăn cơm cũng dùng tốc độ của Soho^[2]”

[2] Tên một trang mạng của Trung Quốc.

“Ha ha, tôi đã bảo chú Hoàng cho tôi bản lí lịch của anh rồi: tốt nghiệp một trường đại học bậc trung, trước đây từng là biên tập viên, giờ đang là nhân viên makerting tài năng, đến Bắc Kinh sau một mối tình khắc cốt ghi xương, năm ngoái đã chia tay...”

Ôi mẹ ơi, chú Hoàng sao lại xấu xa thế, đi kể hết đời tư của mình ra với người ta, ngay cả chuyện xấu cũng không tha. Lương Tranh ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh nhưng thực ra trong lòng đang dậy sóng, cảm giác vô cùng mâu thuẫn, giống như một người đang chờ đợi bị tuyên án vậy. Anh không hi vọng Chung Hiểu Huệ sẽ rung động trước mình ngay, nhưng cũng không muốn buổi xem mặt kết thúc sớm như thế này.

Chung Hiểu Huệ im lặng một lát rồi đột ngột hỏi: “Anh có cách nhìn nhận ra sao về người đàn ông làm nội tướng trong gia đình?”

“Cũng giống như người phụ nữ làm nội tướng thôi, tôi thấy bản chất chẳng có gì khác biệt cả”.

“Anh thấy như thế là bình thường à? Đàn bà nuôi đàn ông?”, Chung Hiểu Huệ chất vấn.

“Bình thường! Đã là thế kỉ 21 rồi, ngày nào cũng hô hào nam nữ bình đẳng, cái gì gọi là bình đẳng? Đàn bà suốt ngày ở ngoài lăn lộn, đàn ông ở nhà nấu nướng, tắm giặt, thay tã lót cho con mà không có ai xì xầm gì, như vậy mới là bình đẳng!”. Lương Tranh nói mãi, nói mãi, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, hình như anh đã rơi vào cái hố của Chung Hiểu Huệ.

“Giả sử chúng ta kết hôn, tôi nói là giả sử nhé, anh có tình nguyện làm người đàn ông của gia đình không?”

“Toàn thời gian hay chỉ là bán thời gian?”

Chung Hiểu Huệ nhìn Lương Tranh hồi lâu, nói về chắc nịch: “Toàn thời gian”

Lương Tranh cười không nổi, ngập ngừng mãi không nói lên lời. Giờ thì anh hiểu rồi, Chung Hiểu Huệ đang cần tìm một người chấp nhận phục vụ cô, một người giúp việc nam để làm hết việc nhà. Thực ra việc này cũng chẳng có gì không được, trên đời thiếu gì người đàn ông ăn bám đàn bà, hơn nữa kiểu gì cũng phải có một người hi sinh vì gia đình, nhưng Lương Tranh hiểu mình không làm nổi. Nếu muốn ổn định và thoải mái, hồi đó anh đã chẳng bỏ công việc giáo viên để đến Bắc Kinh lăn lộn. Bố anh mà biết con trai mình ở nhà ăn bám vợ chắc sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con với anh mất.

Chung Hiểu Huệ dường như đã nhận ra điều gì. Cô đưa cho Lương Tranh một tấm danh thiếp: “Anh cân nhắc đi, cảm thấy thích hợp thì chúng ta chính thức qua lại!”

“Không thể hạ xuống thành nhân viên bán thời gian sao?”, Lương Tranh nói như năn nỉ.

“Không được, chuyện này không thể thay đổi được!”

Ra ngoài, Lương Tranh châm điều thuốc, một mình lang thang trên những con phố tấp nập người qua lại. Bên phải là những tấm biển hiệu lấp lánh đèn, bên trái là dòng xe tấp nập. Anh đến một ngã tư, nhìn thấy có mấy người đi đường đang mắc kẹt giữa đường. Họ đang hoang mang, bất an khi phải đối mặt với dòng xe vun vút lao đi trên đường, mặc dù đã cố gắng trấn tĩnh nhưng sự nôm nớp vẫn ánh lên trong ánh mắt...

Lương Tranh lấy điện thoại nhắn cho chú Hoàng một cái tin: “Xem mặt thất bại rồi, lần sau cháu mời chú uống rượu, không cần nhắn lại đâu!”, sau đó anh ném cái danh thiếp của Chung Hiểu Huệ vào sọt rác.

Lương Tranh đã đón ngày lễ Tình nhân năm ngoái cùng với bạn gái Triệu Tư Mạn, có rượu vang và hoa hồng đỏ, còn có cả tình yêu. Nhưng năm nay anh lại đón ngày lễ này với một đám người xa lạ, vì vậy Lương Tranh cảm thấy vô cùng không tự nhiên. Anh chửi thầm Ngô Hiểu Quân là loại đàn ông chỉ biết rúc đầu trong nhà, nếu như anh ta đến thì ít nhất Lương Tranh cũng có một người bạn để nói chuyện. Nếu vậy anh sẽ thấy nhẹ nhõm hơn, sẽ không căng thẳng và cảm thấy không sao tìm được một chỗ thích hợp cho mình như lúc này.

Đây là khách sạn Sanlitun, nơi đang tổ chức một buổi tiệc xem mặt lớn. Sở dĩ chọn đúng vào ngày Tình nhân là bởi vì đối với những trai thừa, gái ế thì ngày lễ Tình nhân chính là ngày cô độc và chán ngán nhất. Cô đơn thì cần phải an ủi, mà phương pháp an ủi đơn giản và hiệu quả nhất chính là để cho những tâm hồn cô độc an ủi lẫn nhau. Lương Tranh không hề cảm thấy mình quá cô độc, nhưng anh cần có một cuộc hôn nhân, vì vậy anh đã đến đây. Mấy cô gái xinh đẹp, thân hình hình chữ S chuẩn đã được cả tá đàn ông vây quanh từ lâu, bên ngoài vòng vây còn có bao nhiêu gã trai hau háu như hổ đói. Lương Tranh thử tìm cách chen vào nhưng không thành công. Hơn nữa anh cũng tự biết thân biết phận, cho dù có chen vào cũng chẳng làm được gì, dù gì thì anh cũng chẳng địch lại được ngần kia người.

Hôm nay các cô gái đến tham gia buổi tiệc này cũng chẳng ít, phải đến mấy chục cô. Trẻ thì chắc vừa mới tốt nghiệp đại học, già thì chắc cũng ngoài ba mươi. Cao thấp, gầy béo đủ cả, có xinh có xấu, nói chung là không thiếu thứ gì. Bởi vì đây là buổi tiệc xem mặt, không phải là đi thi hoa hậu, chỉ là để tìm đôi tìm cặp chứ không phải để tùm năm tùm ba... Thực ra người ít hay nhiều không quan trọng, quan trọng là chẳng có cô nào lọt vào mắt xanh của Lương Tranh cả. Thay vì bảo Lương Tranh đến tìm đối tượng kết hôn, thà cứ nói anh đến tìm cái “duy nhất” trong đám đông thì đúng hơn. Nhưng điều đáng buồn là, tình cảm sét đánh chỉ có trong truyền thuyết, tìm được người tri âm tri kỉ thật là điều khó khăn.

Đây chính là lí do vì sao nhiều người ế. Bọn họ luôn kiên định lí tưởng “sống để yêu”. Nếu không thà ở vậy một mình, thà chết, thà cô độc cả đời chứ không tìm đại một người để lấp chỗ trống.

Lương Tranh đứng thu mình trong một góc quan sát đám người này, nhìn bọn họ mượn dưng khí từ rượu để đánh bóng bản thân... Tất cả những thứ này thì có liên quan gì đến bản thân nhỉ?

Không hề ! Anh đang tưởng tượng xem làm thế nào để gặp gỡ với người tình trong mộng của mình, làm thế nào để tìm được “duy nhất trong đời mình”. Sau đó cùng nhau đi du lịch, đi xem phim, cùng nhau nô đùa. Hai người sống với nhau đến răng long đầu bạc, dắt tay nhau đi tản bộ dưới hàng cây rợp bóng, cùng nhau nhớ lại những khoảnh khắc của tuổi trẻ...

Trong lúc Lương Tranh đang mơ màng thì đột nhiên có một cô gái xuất hiện bên cạnh anh. Nói một cách chính xác thì đó là một cô gái khoảng ba mươi lăm tuổi, thân hình gợi cảm và nồng nặc mùi rượu. Cô gái cười nhạt rồi nhắc cao cái ly lên, Lương Tranh hơi sững người rồi cũng giơ cao cái ly lên đáp trả. Lương Tranh chỉ khẽ nhấp một ngụm còn cô gái thì uống cạn, sau đó nghiêng cốc, ngạo nghễ nhìn anh. Lương Tranh đành phải cạn ly.

Mùi rượu vang dịu ngọt, khác hoàn toàn so với tâm trạng phức tạp của anh lúc này.

“Hình như anh không tập trung lắm thì phải?”, cô gái nhếch khóe môi, vẻ tỉnh tứ.

Lương Tranh cười: “Cô biết nhìn thấu tâm lí người khác à?”

“Nếu tôi mà biết thì đâu phải ngồi đây?”

“Thế cô sẽ ở đâu? Bàn đàm phán chắc?”

“Ha ha... thì tôi đã không phải tham gia cái buổi tiệc chán ngắt này!”

“Người đọc được suy nghĩ của người khác chưa chắc đã kết hôn sớm. Đứng trước mặt phụ nữ, đàn ông đều là lũ động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, cô càng đọc chỉ càng thấy kinh tởm mà thôi...”

“Ừm, nghe cũng có vẻ có lí!”

Lương Tranh sờ túi lấy bao thuốc, cô gái đưa tay ra xin một điếu, Lương Tranh liền châm thuốc cho cô trước rồi châm cho mình sau. Cô gái rất mạnh một hơi rồi ho sặc sụa. Lương Tranh nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô, trịnh trọng nói: “Rượu phải thưởng thức từ từ, thuốc cũng phải hút từ từ. Còn về người ấy mà, cũng phải từ từ kiểm...”

Cô gái khẽ hừ giọng, có vẻ bất cần: “Hồi đầu tôi cũng nghĩ như vậy, với tuổi trẻ và nhan sắc của mình, cứ từ từ mà chọn, từ từ mà đợi, nhưng rồi giờ sao? Chóp mắt đã bốn năm... Người thì đã từng li hôn, người thì có cả con nhỏ; điều kiện tốt thì chẳng ngó ngang đến tôi, điều kiện kém tôi lại không cam tâm. Giương mắt nhìn những gã đàn ông trước đây từng theo đuổi mình kết hôn rồi sinh con, hạnh phúc mỹ mãn, anh có còn nghĩ phải từ từ tìm kiếm nữa không?”

Lương Tranh không trả lời câu hỏi này, anh cũng không muốn tranh cãi lời người phụ nữ “quá khích” này. Quỹ đạo sống của mỗi người không giống nhau, đôi bên không thể sao chép hay tham khảo của nhau được. Anh chỉ mỉm cười đáp lễ, sau đó lặng lẽ hút thuốc. Cô gái gầy gầy điều thuốc chẳng mấy thành thạo, có thể thấy cô hút thuốc chẳng qua là vì xúc động nhất thời. Lương Tranh dùng nữa xiên một miếng dưa đưa cho cô. Cô gái cắn một miếng, hỏi: “Còn anh thì sao, tình hình thế nào?”

“Nói vắn vể một chút thì tôi đang trên đường, trên đường xem mặt!”

“Thế còn nói thẳng ra thì sao?”

“Muốn tìm một người phụ nữ ngủ chung cả đời một cách hợp pháp...”

Cô gái cười tinh quái, cẩn thận cắn một miếng dưa rồi hỏi tiếp: “Tôi thấy anh cũng được lắm mà, lại rất biết quan tâm người khác, sao lại ế thế?”

“Cô không nên hỏi tôi, để tôi hỏi đám con gái các cô mới phải!”

“Ha ha, anh thật biết đùa!”

Hai người vừa nói chuyện vừa uống rượu. Cô gái càng lúc càng nói nhiều. Cô đến Bắc Kinh năm 2000, giờ đang mở một cửa hàng quần áo ở gần vườn bách thú, năm 2007 đã mua được một căn hộ ở khu vực Phong Đài. Mặc dù hiện giờ cô không phải lo chuyện ăn ở nhưng trong lòng cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn tìm một người đàn ông tốt để sống cuộc sống yên ổn như mọi người. Nhưng sự thực luôn trái ngược với mong ước, cô suốt ngày đi xem mặt mà chẳng có kết quả gì. Bước tiếp theo cô chuẩn bị đăng kí đi xem mặt ở đài truyền hình, cô không tin là cả nước này, thậm chí là cả thế giới này không có nổi một người đàn ông thuộc về mình.

Đúng là đồng bệnh tương liên, Lương Tranh rất thông cảm với cô gái này, cũng rất muốn giúp, nhưng lại không thể “hi sinh bản thân” để giúp cô ấy được. Tình chị em đối với Lương Tranh mà nói mặc dù độ khó không lớn nhưng cự li lại quá lớn. Hơn nữa rõ ràng là đối phương cũng chỉ coi anh như một cậu trai ít tuổi mà thôi. Hai người lại uống thêm vài ly, nói chuyện phiếm thêm dăm ba câu, cô gái ngà ngà say lão đảo bỏ đi. Cái bóng cô đơn ấy đã nhắc nhở Lương Tranh một điều: “Em trai, tuyệt đối đừng có dẫm lên vết xe đổ của chị. Lên ti vi xem mặt chẳng khác gì tự bôi tro trát trấu vào mặt!”

Lương Tranh hệt hăng bỏ về, thấy Ngô Hiểu Quân đang nằm dài trên ghế xem ti vi. Nhìn thấy Lương Tranh về sớm với vẻ mặt u ám, anh có thể chắc chắn đến tám, chín mươi phần trăm là bạn mình lại mất công toi. Ngô Hiểu Quân giả bộ quan tâm hỏi: “Hình như lại trở về tay trắng rồi hả?”

Lương Tranh cởi giày, đi dép lê vào, phản kích: “Xin lỗi, lại để cậu phải cười nhạo rồi. Nhưng mà nói chung còn hơn là một mình ngồi xó nhà nói chuyện với cái ti vi!”

“Ít nhất tôi cũng tránh được bụi bặm bám vào người!”

“Cái đấy thì đúng rồi, ai giống như cậu chứ? Suốt ngày ru rú trong xó nhà, chỉ biết nhìn mà thèm”.

Ngô Hiểu Quân ngồi bật dậy, chỉ vào mặt Lương Tranh gắt gỏng: “Với tính cách thuộc cung Xử Nữ các cậu, lúc nào cũng tưởng mình tài giỏi lắm, không phải người hoàn mỹ là không lọt vào mắt các cậu. Nhưng trên đời này có người thập toàn thập mỹ không? Không có! Cho dù có, họ cũng chẳng để mắt đến cậu đâu! Đúng là đau lòng!”

“Cậu thì sao? Suốt ngày ngồi ru rú xó nhà như thế thì gái nó tự tìm đến chắc? Có mà ngồi đợi đến ngày bị trĩ cũng chẳng có ma nào đến đâu!”

“Người anh em, đây gọi là dưỡng sức chờ thời. Bình thường không ra tay, một khi đã ra tay thì bách phát bách trúng!”

“Đúng thế đấy con rùa nghìn năm rút cổ trong mai ạ. Đám người thuộc cung “Trai tân” các cậu đã dưỡng sức là dưỡng cả mấy chục năm...”

“Đúng là đồ thô thiển...”

“Ha ha, tôi còn tưởng cậu không biến sắc cơ đấy!”

“Cứ đợi đấy, tôi chắc chắn sẽ tìm được vợ trước cậu...”

“Tôi đang mở to mắt chờ xem cậu làm được gì đấy!”

Khi chúng ta hướng đến một sự vật nào đó, tâm trạng cũng bị ảnh hưởng rất nhiều, lần đầu tiên chạm được vào cảm giác rất mãnh liệt. Nhưng khi lần thứ hai chạm vào, cảm giác này sẽ nhạt đi một chút. Lần thứ ba sẽ càng nhạt hơn... cứ như vậy mà suy tiếp, chúng ta chạm vào càng nhiều thì cảm giác càng nhạt nhòa, cuối cùng là chẳng động lại gì. Giờ Lương Tranh đang có cảm giác này.

Mới chớp mắt đã ba tháng trôi qua, đây là mùa xuân ấm áp, lòng người rạo rực sức sống. Sự nhiệt tình của Lương Tranh trong việc xem mặt ngày càng giảm dần, lại cộng thêm với việc chuẩn bị đào tạo khép kín một tháng trời của công ty khiến cho anh đành phải tạm dừng việc xem mặt. Địa điểm đào tạo là ở Thiên Tân, đó là trụ sở chính của công ty.

Trong thời gian này, Trình Chí Huy gọi đến bảo có một cô gái ế muốn giới thiệu cho anh. Trình Chí Huy cũng là đồng nghiệp trước đây của Lương Tranh, là người Bắc Kinh, cũng là một trai thừa, nhưng tuổi tác nhỏ hơn Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân một chút. Anh chàng này thích chơi

cổ phiếu, luôn mơ đến một ngày thắng lớn, một bước lên trời. Vì vậy mọi người đều gọi anh ta là Trình Triệu phú, anh ta cũng vui vẻ nhận cái biệt danh này. Dần dần, ba từ “Trình Chí Huy” gần như đã biến mất trong từ điển sống của anh ta.

Lương Tranh nói nếu là gái ế thì miễn đi, đã ế đến mốc xanh mốc đỏ ra rồi thì còn ai thèm nữa? Trình Triệu phú liền la lên trong điện thoại: “Anh Tranh thân mến, tôi đã nói với người ta rồi, anh không định chơi tôi đây chứ?”, Lương Tranh đành phải thỏa hiệp, nói rằng đợi kết thúc đợt bồi dưỡng, về đến Bắc Kinh sẽ nói tiếp. Anh biết chọc giận thằng ranh họ Trình này chỉ thiệt cho mình.

Lương Tranh và các đồng nghiệp công ty ở lại Thiên Tân hơn một tháng, những người được đào tạo đều là tinh anh marketing. Một mặt là bồi dưỡng và phát triển, mặt khác là giao lưu và nghỉ ngơi. Chẳng mấy khi có cơ hội nghỉ ngơi tốt thế này, ai cũng hào hứng. Các đồng nghiệp đến từ khắp các vùng trong cả nước không thiếu người đẹp, nhưng người thì đã kết hôn rồi, người thì là hoa đã có chủ.

Ngày thứ hai từ Thiên Tân trở về, bố Lương Tranh lại thúc anh kết hôn. Đầu tiên là gọi điện đến mắng mỏ, sau đó nhắc nhở Lương Tranh giờ đã là tháng tư rồi. Lúc này Lương Tranh mới nhớ ra chuyện gái ế, bèn chủ động gọi điện cho Trình Triệu phú. Trình Triệu phú liền cho Lương Tranh QQ_ và blog của gái ế, bảo anh cứ nói chuyện trên tinh thần giao lưu trước, còn về việc gặp mặt anh ta sẽ sắp xếp sau.

“Gái ế” có tên trên mạng là *Ngải Mỹ Lệ*, hồ sơ rất đơn giản, tuổi tác được giấu kín, chắc không già cũng chẳng trẻ. Trên phần tự giới thiệu về bản thân cô có viết: *Là người rất chăm chỉ, chẳng để lại cái gì bao giờ*. Hài, cũng dí dỏm ra phết. Lương Tranh add QQ của “gái ế”, chờ đợi đối phương đồng ý.

Để tăng cường thêm hiểu biết, Lương Tranh lại vào blog của “gái ế”. Nội dung blog rất phong phú, ngoài những bức ảnh vớ vẩn ra còn có mấy bài

viết.

Ngày 1 tháng 1 năm 2009:

Hôm nay bản cô nương đây mở blog, xin tự giới thiệu một chút: Tôi tên là Ngải Mỹ Lệ, 16 tuổi (chuyện của 10 năm trước). Hiện tại đang làm việc ở một công ty ngoại thương ở Bắc Kinh, có tên là “Bạch Cốt Tinh”. Năm 2008, Thế vận hội Bắc Kinh tổ chức thành công, bạn bè có đưa lấy chồng, có đưa đã có con bé, cũng có người đã chia tay, cũng có người lôi nhau ra tòa li hôn. Còn tôi trở lại với cuộc sống sáng tối một mình, đơn giản và lười nhác.

Khép cửa phòng lại, tôi sẽ có hai tòa thành: một thuộc về tôi, một thuộc về thành phố này.

Ngày 18 tháng 1 năm 2009:

Khi mùa xuân của năm 2009 chưa bắt đầu thì tôi đã đến siêu thị của khu đô thị để mua kem, mỗi ngày một lần. Màn đêm yên tĩnh, tôi thích đứng một mình bên ô cửa sổ, nhìn vào màn đêm đến ngưng đọng như một cái lồng úp xuống trần gian. Sau đó giờ cao cốc rượu vang hướng về Bắc Kinh và nói tiếng “Chúc ngủ ngon”. Cái dạ dày thỉnh thoảng vẫn hay sôi réo lúc nửa đêm, tôi lại chợt nhớ đến rất nhiều chuyện, mơ hồ và rõ rệt.

Anh và tôi, có thể chỉ cách nhau có một tấm kính. Những thứ không thể nắm bắt được, chúng ta có thể lựa chọn bằng cách nghĩ về.

Ngày 7 tháng 3 năm 2009:

Đầu tháng Ba, ra ngoài mua một chiếc quần bò đen, chợt phát hiện ra phần mông của mình đang xệ xuống. Trong cơn tức giận, bỏ về nhà, vào siêu thị mua ngay hai que kem rồi ăn một phát hết luôn. Nhận được cuốn sách mới của Lão Nghiêm bạn học đại học gửi đến, trong lòng thấy ấm áp vô hạn. Phó tổng Lâm mới đến cũng tương đối đẹp trai, chỉ có điều lạnh lùng quá, dường như cao quá tám với... Trong điện thoại, mẹ khéo léo hỏi

han chuyện cá nhân. Lúc cúp điện thoại, tôi bắt đầu thấy đồng cảm với tất cả những trai thừa, gái ế trên đời.

Buồn vui bất thường, nổi nóng vô cớ, không phải là một trạng thái bình thường, nhưng nó có thể điều tiết cuộc sống.

Lương Tranh xem tiếp, không thấy có bài viết nào nữa, anh cảm thấy rất kì quặc, tại sao Ngải Mỹ Lệ lại bình luận cho bài viết của mình. Anh liền comment lên blog của cô:

Cuộc sống của gái ế:tiểu tư sản và vụn vặt; tư tưởng của gái ế lại ít nhiều có sự kì lạ!

Trung tuần tháng Tư, nhiệt độ ở Bắc Kinh đột ngột lên cao, giống như một cặp đôi lần đầu hôn nhau, đam mê bức lên thành ngọn lửa. Trưa, ánh nắng chói chang khiến cho Ngải Lựu Lựu mới ngủ dậy có phần hơi lờ đờ. Cô bán khóa thân đi ra tủ quần áo, vớ lấy một cái áo sơ mi nam khoác lên người, sau đó xoay xoay cánhtay vượn vai mấy cái rồi kéo cái rèm cửa ra.

Bên dưới mười lăm tầng nhà ngập tràn tiếng huyên náo. Cô tóm lại mớ tóc bù xù, ngẩng ra đôi chút rồi chấn chỉnh lại tinh thần. Ngải Lựu Lựu bật chiếc laptop màu bạc ở trên giường lên, mở nhạc cho cả căn phòng trở nên sống động hơn. Cô uống một cốc nước ấm, ăn hai miếng bánh mì rồi uống thêm một túi sữa bò, sau đó chậm rãi đăng nhập QQ, trên đó hiện lên cái tên: Ngải Mỹ Lệ.

Tối qua, cô đã từ chối lời hẹn gặp của bạn chat có nickname là Quê Một Cúc, mặc dù hai người đều ở trong một khu đô thị. Lí do của Ngải Lựu Lựu là không bao giờ đi gặp mặt bạn chat vì không có hứng thú. Cô cảm thấy những gã trai ế, trên người nồng nặc “mùi hương” của hooc môn nam, thường xuyên lang thang trên mạng vô cùng nguy hiểm, chỉ cần bắt cần chút thôi là tiêu đời ngay. Ngải Lựu Lựu với người bạn chat này đã nói chuyện với nhau gần một năm nay rồi, hai người quen nhau trong chat room

của Quốc Mỹ, cả hai đều sống trong khu đô thị Quốc Mỹ, vì vậy có khá nhiều chủ đề chung, nói chuyện cũng rất hợp cạ. Ngải Lự Lự đọc hết tin tức trên báo mạng xong, nhìn xuống QQ vẫn thấy nick của Quê Một Cục tối đen, bỗng cảm thấy hơi thất vọng. Cô muốn nói với anh về chuyện Triều Tiên vừa mới phóng tên lửa đạn đạo, còn muốn hỏi xem anh có cách nhìn nhận thế nào về hiện tượng năm nay con gái thích mặc tất lưới.

Một hồi chuông báo có tin nhắn vang lên. Có nhiều tin nhắn rác, nhưng cái tin nhắn khiến cô tức tối nhất là tin nhắn từ Ngũ Sảnh Sảnh ở Thượng Hải gửi về: *“Cung à, đêm nay có cô đơn không?”*. Cô mỉm cười trả lời tin nhắn của Ngũ Sảnh Sảnh: *“Cô đơn đã thấm vào tận trong xương tủy, hay là Ngũ đại gia đến ân sủng cho tiểu nữ này đi!”*

Ra khỏi tòa nhà, Ngải Lự Lự để nguyên mặt mộc, ngồi ngây ra trên ghế đá... Khi cô ngẩng đầu lên, thì phát hiện ra một đôi tình nhân qua đường đang nhìn cô dò xét. Cô vội vàng đôi tay chống cằm rồi ngoảnh về phía khác. Cặp tình nhân đi chưa bao xa, Ngải Lự Lự lại đổi tư thế, đồng thời bắt đầu lẩm bẩm: *“Nhìn cái gì mà nhìn? Cứ như thể người ta chưa từng yêu bao giờ ấy! Nói cho mà biết nhé, chị đây rất thích thưởng thức cái sự cô độc này!!”*

Ăn tối xong, Ngải Lự Lự lại đăng nhập QQ, phát hiện có một cái nick tên là *Trai Già* yêu cầu add nick cô. “Sói già” nghe còn có lí! Ngải Lự Lự liền bấm môi ấn phím từ chối. Cô ngồi ngây ra, nhìn chậu xương rồng ở trên bàn, mở word ra rồi viết nội dung sau:

Thời tiết đột nhiên nóng lên, cảm thấy hơi không quen. Mà thời gian trôi cũng nhanh gớm, đã trung tuần tháng Tư rồi cơ đấy. Dân tình còn đói kém mà Triều Tiên đòi phóng đạn đạo, bọn Nhật Bản còn ra vẻ ngăn cản, định hù dọa ai đây? Hài, cái thế giới này càng ngày càng loạn, ngay cả tôi đây cũng cảm thấy lo lắng. Thực ra thì loạn cũng tốt, vậy thì tôi sẽ trở thành người đẹp thời loạn rồi...

Ngải Lự Lự viết xong liền đọc lại một lượt, câu cú xuôi tai, ý tưởng rõ ràng, việc tiếp theo là đăng lên blog. Ai ngờ vừa vào đã thấy có người vào xem, lại còn để lại lời nhắn. Ngải Lự Lự vội vàng mở ra đọc.

“*Cuộc sống của gái ế:tiểu tư sản và vụn vặt; tư tưởng của gái ế lại ít nhiều có sự kì lạ!*”, là *Trai Già*, cái gã này đúng là oan hồn không tan. Biết được QQ, lại còn biết được blog của mình, không biết là gã khốn nào nhỉ?

Cô post bài viết lên blog, rồi vào xem blog của *Trai Già*, chẳng có gì cả, cô chửi thầm trong bụng: “Đồ khốn”. Cảm giác thật tẻ nhạt, Ngải Lự Lự liền bật loa, mở album của Vương Phi. Đến bài *Chán*, cô ngân nga hát theo, càng hát càng hăng, càng hát càng khó nghe. Đột nhiên, điện thoại đổ chuông khiến cho Ngải Lự Lự giật nảy cả mình. Người gọi là đồng nghiệp Trình Triệu phú.

“Đang làm gì thế?”

“Còn có thể làm gì nữa? Đang ở nhà chứ làm gì! Có chuyện gì thế?”

“Tháng trước chẳng phải tôi đã giới thiệu cho cô một anh hay sao? Anh ta vừa mới từ Bắc Kinh về, muốn gặp mặt cô...”

Ngải Lự Lự đang nằm bò ra giường, vừa bóp con gấu bông vừa gào lên: “Thế thì gặp đi thôi, tốt nhất là tìm một chỗ nào để chém đẹp anh ta một bữa!”

“Ok, cô vừa phải thôi, đây là anh em tốt của tôi. Hay là ngày mai hai người gặp mặt nhỉ?”

“OK, mai gọi cho tôi nhé!”

“À phải rồi, cô nhớ add QQ của anh ấy nhé, tên là *Trai Già*. Người ta đã add nick cô rồi, thế mà cô còn từ chối nữa!”

“Hờ hờ, hóa ra là anh ta à?”

Chiều hôm sau, cho đến tận lúc hoa thơm đua sắc, Ngũ Sảnh Sảnh xinh đẹp, sexy đi công tác quay về vẫn chưa thấy Trình Triệu phú gọi điện. Lần này đi công tác về, Ngũ Sảnh Sảnh mặt mày hớn hờ, tràn đầy sức sống, cứ như thể vừa mới đi nghỉ trăng mật với người yêu về vậy. Ngũ Sảnh Sảnh lần này lại phá lệ mang quà về cho Ngải Lự Lự, là một chiếc khăn đũi. Ngải Lự Lự ôm hôn Ngũ Sảnh Sảnh cảm ơn rồi lao vào trong phòng, soi mình trước gương gần nửa tiếng đồng hồ. Yêu bản thân là đặc quyền của phụ nữ mà.

Ngải Lự Lự đang cảm thấy tẻ nhạt thì Trình Triệu phú gọi điện đến, nói rằng tối qua anh ta với lũ bạn tụ tập ăn nhậu uống quá chén, vừa mới tỉnh xong, vẫn còn đau khắp mình mẩy. Trình Triệu phú nói cho Ngải Lự Lự biết đối tượng định giới thiệu cho cô tên là Lương Tranh, cũng sống ở gần khu vực công viên Triều Dương. Còn nói anh ta sẽ không đi cùng, bảo hai người tự tìm chỗ ngồi nói chuyện.

Năm phút sau, Ngải Lự Lự nhận được một cuộc điện thoại từ số a, giọng nói của đối phương khá âm vang, tự xưng là Lương Tranh, bạn của Trình Chí Huy. Ngải Lự Lự định thần lại, cố gắng đè thấp giọng, sau đó hỏi một câu lảng xẹt: “Có chuyện gì thế?”

Lương Tranh cầm điện thoại đứng trước cửa sổ, bởi vì như vậy anh sẽ thấy tự tin hơn. Anh hơi căng thẳng, đọc những bài viết đầy cá tính và có vẻ ngỗ ngược của đối phương, anh cảm thấy cô gái ế này thật chẳng đơn giản chút nào, không những không khép kín mà còn có phần quá cởi mở. Đương nhiên Lương Tranh cũng lo lắng lần này lại làm hỏng việc. Chỉ có thể khiến cho đối phương thích mình, còn mình thì tùy cơ hành động. Phải chiếm lấy quyền chủ động, gặp gỡ với những cô ngỗ ngược như thế này tuyệt đối không được bị động, bị động là ăn đòn ngay. Tuyệt đối không được đem

lòng yêu đôi phương để đề phòng tình huống bị đôi phương bỏ rơi. Nếu như vậy thì không chỉ mình Ngô Hiểu Quân được cười nhạo mà ngay cả Trình Triệu phú cũng có dịp chọc ngoáy, như thế sau này anh biết giấu mặt đi đâu?

“Chiều nay cô có rảnh không, tôi muốn hẹn cô ra ngoài nói chuyện!”

“Ồ, ở đâu nhỉ?”

“*Lady first!* Cô chọn địa điểm đi...”

Lương Tranh tiếng Anh bằng A chưa xong nhưng vẫn tận dụng mọi cơ hội để chêm vài câu tiếng Anh vào. Anh nhường quyền chọn lựa cho Ngải Lựu Lựu, thể hiện sự ga lăng của mình.

Não Ngải Lựu Lựu hoạt động như một cái máy, cô phải tìm một nơi nào đó thật sang trọng và đắt tiền, như vậy mới có thể chém đẹp anh ta, nhưng nhất thời cô chẳng biết đi đâu. Óc cô chợt lóe lên một ý tưởng, cô nghĩ đến cao ốc Lam Đảo, ở đó ăn chơi nhảy múa cái gì cũng có. Thế là Ngải Lựu Lựu liền cố tình giả bộ dụi dằm nói: “Hay là chúng ta đến cao ốc Lam Đảo đi, cách chỗ anh có xa lắm không?”

“Không xa đâu, gần lắm, vậy gặp nhau ở cao ốc Lam Đảo đi!”. Từ khu đô thị Quốc Mỹ đến Lam Đảo chỉ mất chưa đầy nửa tiếng, đối với một thành phố lớn như Bắc Kinh mà nói, đây là lộ trình rất gần. Lương Tranh thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng hẹn gặp được rồi, anh bổ sung thêm một câu: “Vậy sáu giờ chúng ta gặp nhau ở cổng Lam Đảo nhé!”

“Ok!”

Cúp điện thoại, Ngải Lựu Lựu bắt đầu cảm thấy căng thẳng. Cô thừa hiểu rằng bản thân chỉ là một con hổ giấy. Xem mặt ư? Cô đã từng nghe nhưng

chưa từng thử. Cứ nghĩ đến phải gặp một người đàn ông lạ mặt, để cho người ta nhìn mình từ đầu đến chân là chân cô đã mềm nhũn ra rồi.

Ngải Lự Lự đến phòng của Ngũ Sảnh Sảnh, thấy cô đang thu dọn đồ đạc liên thờ dài, tỏ vẻ chán nản. Ngũ Sảnh Sảnh liền hỏi: “Sao thế? Mẹ cậu lại giục cậu mang con rể về à?”, Ngải Lự Lự liền kể đầu đuôi câu chuyện cho Ngũ Sảnh Sảnh nghe, nào ngờ Ngũ Sảnh Sảnh nghe xong liền tỏ vẻ rất hào hứng, vội vàng thêm mắm dặm muối, nói rằng Lam Đảo là quá rẻ cho anh ta rồi, nếu muốn đi phải đến Sanlitun, gọi một chai rượu tây cho anh ta “ôc máu” vì tiếc tiền, khiến cho anh ta cả đời này không quên nỗi cô.

Một người luôn sáng suốt như Ngải Lự Lự rất dễ bẻ tắc trong cách xử lí các vấn đề nam nữ, cô mơ mơ màng màng gật đầu đồng ý với kế hoạch chém đẹp của Ngũ Sảnh Sảnh.

Vừa mới chải chuốt xong xuôi, đang chuẩn bị ra khỏi nhà thì Lương Tranh nhận được tin nhắn của Ngải Lự Lự: “*Thật ngại quá, bạn tôi hẹn tôi đến Sanlitun đón cô ấy, chúng ta có thể đổi sang đó được không?*”. Lương Tranh nghĩ, Sanlitun cũng không tồi, nhiều quán rượu, không khí tốt, nên chẳng do dự mà nhận lời luôn. Lúc này, trong phòng của Ngô Hiểu Quân đang phát bài *Bài ca độc thân*. Lương Tranh dựa lưng vào cửa nhìn vào bên trong, thấy Ngô Hiểu Quân đang ra sức gõ bàn phím, liền cất tiếng trêu chọc: “Hiểu Quân, tự vui chơi giải trí đấy à? Bài này hay đấy, hát đúng tâm tư của cậu!”

Ngô Hiểu Quân bỏ kính xuống, thổi phù phù lên mắt kính rồi nhìn Lương Tranh, vẻ mặt lạnh lùng: “Ăn mặc chỉnh tề thế chắc lại đi xem mặt chứ gì?”

“Hài, cậu nói xem cuộc sống được lựa chọn và không được lựa chọn cách nhau bao xa? Thôi được rồi, tôi quyết định làm từ thiện, cho cậu thử một lần. Sanlitun, hai người đẹp, nhường cậu một cô. Tiền chia đôi, ok?”

“Không đi đâu, tôi thấy đây chẳng qua chỉ là cái bẫy sắc đẹp thôi. Cậu phải cẩn thận đây, đừng có để chuyện gì xảy ra rồi lại trách tôi không nhắc trước!”

“Ngô Hiểu Quân, không chỉ có cái người cậu bị ế đến phát mốc mà ngay cả bộ óc của cậu cũng bắt đầu rỉ sét rồi. Đây là khách hàng chất lượng mà Trình Triệu phú giới thiệu đây, không thể sai được! Người anh em, tôi đi đây!”

Lương Tranh đứng trước cửa một quán rượu ở Sanlitun theo như tin nhắn của Ngải Lựu Lựu. Một mình anh đứng ngơ ngác ở đó mất mười mấy phút, cứ có hai cô gái nào đi qua, anh đều lấy tinh thần, nhìn họ bằng ánh mắt ngênh đón, nhưng hết lần này đến lần khác anh phải thất vọng, bởi vì họ đều đi lướt qua anh. Lương Tranh đang lấy điện thoại ra nhìn thì cánh tay anh bị ai đó chạm nhẹ.

Lương Tranh ngoảnh đầu lại, ánh mắt đầy cảnh giác khiến cho Ngũ Sảnh Sảnh rùng mình. Cô mím môi cười rồi thử thăm dò anh:

“Anh... là Lương Tranh phải không?”

Lương Tranh vội vàng liếc mắt nhìn Ngũ Sảnh Sảnh với cô gái đang cúi gằm mặt đứng bên cạnh, mỉm cười lịch sự: “Vâng, tôi là Lương Tranh đây!”

“Thật ngại quá, đã để anh chờ lâu rồi!”

Lương Tranh mỉm cười vẻ ga lăng: “Không sao, ngàn năm mới có một lần mà!”, nói rồi anh chỉ tay vào Ngải Lựu Lựu: “Đây là bạn của cô à?”

“À phải rồi, tôi vừa đi mua đồ với cô ấy về.”

Ngải Lự Lự căng thẳng lên liếc mắt nhìn Lương Tranh rồi lại giả bộ là gái ngoan, cúi đầu e thẹn. Ngũ Sảnh Sảnh mím môi cười, kéo tay Ngải Lự Lự đi vào quán rượu. Lương Tranh vội vàng đi theo hai người, bước chân rất nhẹ, tâm trạng cũng không tồi. Anh vừa đi vừa ngẫm nghĩ: Cái cậu Trình này làm việc không đáng tin nhưng con mắt cũng được phết. Cái cô Ngải Lự Lự (thực ra là Ngũ Sảnh Sảnh) này còn xinh đẹp hơn cả trong tưởng tượng của mình, chỉ có điều ăn mặc hơi tùy tiện, nhất là cái đôi tất lưới màu đen, có biết bao đàn ông dán mắt vào đó, có vẻ thuộc vào dạng “hàng xa xỉ”. Văn vẻ cộng thêm gợi cảm, lại cả ngang tàng... ma nữ chẳng? Cô gái kia có vẻ cũng không tồi, chỉ có điều đeo cái kính gọng đen to đùng che hết cả khuôn mặt, càng nhìn càng thấy ngố.

Ngải Lự Lự tối nay cố ý đeo một cái kính có gọng bình thường, đây là chủ ý tồi tệ của Ngũ Sảnh Sảnh, cô ấy nói làm vậy trông sẽ nho nhã và hiền dịu hơn. Đàn ông bây giờ đều thích như vậy cả, trêu hoa ghẹo nguyệt chán rồi, muốn quay lại nếm thử hương đồng gió nội, ai cũng thích các em chân chất hết. Ngải Lự Lự đi theo Ngũ Sảnh Sảnh vào trong quán rượu, lòng thầm nhủ: Cái gã *Trai Già* này thực ra cũng không già lắm, tướng mạo trông cũng được. Mặc dù miệng lưỡi không khéo, cũng không phong độ, chẳng chặc như phó tổng Lâm, nhưng xét về thân hình, tướng mạo hay khi chất đều xứng với mình. Hài... thôi cứ tạm gác lại đây đã, phải xem thằng cha này có bao nhiêu phần thành ý đã.

Phó tổng Lâm tên là Lâm Cường, là phó tổng giám đốc của Ngải Lự Lự, ba tháng trước mới về nhậm chức. Anh chàng này là Hoa kiều, từng du học ở Mỹ, tướng mạo đẹp trai khỏi nói, còn rất tài hoa, điều quan trọng hơn cả là nhiều tiền. Nghe nói mẹ anh ta mở công ty riêng. Về tinh thần thì anh ta ở trên cao, còn mình ở dưới thấp. Về tiền bạc thì thắng tuyệt đối. Vì vậy mà khi anh ta mới đến công ty, đám con gái trong công ty ai cũng để mắt đến anh, ít nhất là vì cơn khát tiền bạc, ngay cả đến trưởng phòng tài vụ đã có chồng rồi mà còn nức nở khen ngợi, không khỏi tưởng tượng ra cảnh được sánh vai với phó tổng Lâm. Ngải Lự Lự đương nhiên cũng chẳng

phải ngoại lệ, lúc nào cũng nghĩ cách tiếp cận phó tổng nhưng mãi mà chưa có cơ hội.

Cả ba người đến một gian phòng nhỏ trên tầng hai dưới sự dẫn đường của nhân viên phục vụ. Nhân viên phục vụ đưa cuốn menu cho Lương Tranh, Lương Tranh lại đưa menu cho Ngũ Sảnh Sảnh vì anh nghĩ đối tượng anh cần tấn công chính là cô ta. Ngũ Sảnh Sảnh tỏ vẻ rất tự nhiên, gọi một chai rượu vang và một ít đồ ăn vặt.

Lương Tranh rót ra ba cốc rượu, tự nâng cốc của mình trước:

“Đầu tiên tôi phải cảm ơn Trình Triệu phú, cậu ta đã tạo điều kiện cho tôi được làm quen với hai người đẹp. Tiếp theo tôi chúc hai cô mãi mãi trẻ trung và xinh đẹp!”, Lương Tranh nói rồi uống cạn ly.

Đúng là dân marketing có khác, ăn nói bài bản gọn.

Sau khi uống vài ly, Lương Tranh với Ngũ Sảnh Sảnh chơi vài ván xúc xắc. Hai người vừa chơi vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Nếu đổi lại là một năm trước, Lương Tranh chắc chắn không trụ nổi, ít nhất thì anh cũng không biết chơi xúc xắc. Nhưng Lương Tranh hiện giờ đã thay đổi hoàn toàn, những người làm marketing làm gì có ai không biết uống rượu chứ. Khách hàng thích nhất là đến quán rượu, những nơi giải trí náo nhiệt, còn phải có cả tay vịn.

Dần dần, Lương Tranh không chỉ biết uống rượu mà còn biết chơi cả xúc xắc. Ngũ Sảnh Sảnh cũng là khách hàng thường xuyên của quán rượu, hai người kẻ tám lạng, người nửa cân, xúc qua xúc lại, càng xúc càng hăng, chẳng ai chịu thua ai.

Ngải Lự Lự bị bọn họ gạt sang một bên, đành ngồi uống rượu một mình, sau đó rên rỉ những bài tình ca nhạt nhẽo, tự mua vui cho chính mình. Ban đầu cô không mấy để tâm, nhìn thấy Lương Tranh với Ngũ Sảnh Sảnh ngồi càng lúc càng gần, chơi càng lúc càng vui, thỉnh thoảng còn bật cười vui vẻ, trong lòng cô cảm thấy mất cân bằng. Cái đồ ngốc, anh đi xem mặt thì phải hỏi cho rõ đối tượng đã chứ! Mẹ kiếp, tôi mới là nhân vật nữ chính của ngày hôm nay đây.

Về sau, Ngải Lự Lự thôi không ngồi u uất nữa, bởi vì càng lúc cô càng cảm thấy cái gã Lương Tranh này thật sự rất nông cạn, chẳng qua Ngũ Sảnh Sảnh chỉ lẳng lơ hơn mình có một chút thôi mà. Từ đó cô phán đoán Lương Tranh là một gã háo sắc, bản thân mình thật sự quá may mắn, may mà có Ngũ Sảnh Sảnh tình nguyện đem mình ra để “thử” trước, nếu không chắc chắn mình cũng rơi vào miệng cọp rồi. May mà thoát được kiếp nạn này! Ngải Lự Lự sau khi tự an ủi bản thân liền thấy tâm trạng dễ chịu hơn nhiều. Đúng là tinh thần AQ!

Chẳng mấy chốc đã hết rượu, Ngũ Sảnh Sảnh bắt đầu giờ chiều, cô thân nhiên bảo phục vụ mang đến một chai XO. Len lén liếc nhìn Lương Tranh, thấy anh ta chẳng chớp mắt lấy một cái, thầm nghĩ, “con cừu” này cũng không tồi, đáng tiếc là trái tim ta đây đã có chủ, nếu không có khi cũng có cơ hội phát triển. Liếc thấy Ngải Lự Lự một mình ngồi nhâm nhi rượu, trong lòng bỗng thấy buồn cười, đây nào có giống đi xem mặt? Rõ ràng là đến cho vui mà! Đừng có trách tôi nặng tay nhé, ai bảo lũ đàn ông thẳng nào cũng háo sắc chứ!

Không phải Lương Tranh không tiếc tiền rượu, chỉ có điều anh có cách lí giải độc đáo của riêng mình. Tất cả những người làm marketing đều biết rõ một chân lí không thả lẫn sao bắt được cá rô? Đối với khách hàng, trước tiên mình phải bỏ ra đã, làm hài lòng yêu cầu của họ đã, sau đó mới có cơ hội bàn chuyện làm ăn, cuối cùng mới thu lợi về cho mình được.

Thử nghĩ mà xem, một chai XO với một bà xã liệu cái nào hơn? Lương Tranh có thể thân nhiên không hề chớp mắt, thậm chí anh còn muốn cổ vũ “Ngải Lự Lự”: Cô cứ thoải mái mà gọi, chỉ cần cô thích uống, tiền không thành vấn đề, điều quan trọng là chúng ta chơi vui vẻ...

Cùng với tác dụng của rượu, mặt Ngải Lự Lự bắt đầu đỏ lên, con tim cũng trở nên hoang mang. Cô hồi hận rồi, sao hôm nay cô lại ăn mặc quê mùa như thế này cơ chứ, còn đeo cả cái kính ngu ngốc này, để mặc cho Ngũ Sảnh Sảnh chiếm thế thượng phong. Cô thậm chí còn nghi ngờ đây là âm mưu của Ngũ Sảnh Sảnh, tại sao cô ta lại ăn mặc sexy thế kia? Hơn nữa còn không chủ động làm rõ hiểu nhầm, chẳng khác gì giọng khách át giọng chủ. Đàn ông không thích gái ngoan ư? Nhưng tại sao mình lại bị hờ hững thế này? Đàn ông thật không đáng tin, chị em cũng chẳng đáng tin. Mặc dù Ngải Lự Lự không ham hố gì gã đàn ông nông cạn kia nhưng cô cũng không muốn đối phương sẽ coi mình như không khí. Có cô gái nào muốn bị người khác hờ hững không? Cho dù có ở giữa đường giữa chợ cũng không chứ đừng nói ở trong hoàn cảnh đặc biệt thế này.

Khó khăn lắm mới có đủ dũng khí đi xem mặt, thật chẳng ngờ lại có kết cục như thế này. Ngải Lự Lự định đứng lên đánh chính lại mình mới là nữ chính ngày hôm nay, nhưng cô lại lo nhớ đối phương đã biết từ lâu rồi nhưng cố ý tỏ vẻ thờ ơ với mình. Ngải Lự Lự vừa đổ kị vừa tự ái. Sự mâu thuẫn này khiến cô lại nhớ đến những chuyện không vui trước đây, khiến cho trái tim cô càng thêm hoang mang. Chẳng mấy chốc cô đã uống cạn ly rượu. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu: Đàn ông chẳng phải thứ gì tốt đẹp.

Đôi khi một người tốt hồ đồ còn đáng sợ hơn cả một người xấu tinh táo. Ngải Lự Lự lần này không kiểm soát được nên uống rất nhiều, cô gọi nhân viên phục vụ đến. Nhân viên phục vụ mở cuốn menu ra, trang đầu tiên toàn là những “thùng thuốc nổ đầu bảng”.

Ngải Lự Lự chẳng buồn nhìn mà cứ thế gọi bừa. Lương Tranh và Ngũ Sảnh Sảnh đang chơi rất hăng, còn tâm trí nào mà để ý đến cô? Nhân viên phục vụ đương nhiên là rất tinh táo, nhưng anh ta chỉ mong khách gọi càng nhiều càng tốt.

Mười phút sau, Ngũ Sảnh Sảnh vừa đi vệ sinh thì Ngải Lự Lự liền ọc một tiếng, nôn hết cả ra đất. Lương Tranh không thể bỏ mặc, tiểu thư đi rồi, dù gì cũng phải lấy lòng a hoàn chứ. Nghĩ vậy Lương Tranh liền chạy đến dìu Ngải Lự Lự dậy. Ngải Lự Lự nhìn Lương Tranh, toét miệng cười ngốc nghếch, sau đó nhắm mắt lại, mơ màng chưa quá ba giây lại phun đầy lên người Lương Tranh.

Ngũ Sảnh Sảnh quay lại nhìn thấy cảnh tượng này liền sững người. Cô biết Ngải Lự Lự đã uống quá nhiều, phải nhân lúc Lương Tranh vẫn còn đang u mê để chuồn cho nhanh. Cô liền ra hiệu cho Lương Tranh đang đứng ngay ra bên cạnh rằng sẽ gọi cho anh sau rồi vội vàng lôi Ngải Lự Lự chuồn thẳng. Lương Tranh dưới sự “trông chừng” của nhân viên phục vụ, trước tiên phải vào nhà vệ sinh rửa qua một chút, sau đó đi tính tiền. Ôi

trời, tận 5788 tệ! Cũng may là còn có thể tín dụng, nếu không bị người ta giữ lại đây là cái chắc.

Bộ quần áo ướt cứ dính sát vào người, lại còn phảng phất mùi rượu kinh tởm. Lương Tranh tỏ vẻ chán nản, còn chưa kịp tìm hiểu đối phương thì đã bị cô gái đeo kính đó phá hỏng rồi. Chán thì có chán, nhưng anh vẫn tràn trề hi vọng vào lần xem mặt này, đây là lần anh thấy thích thú nhất từ trước tới giờ. Đầu tiên thì lãng mạn, sau thì kích thích, phảng phất dư vị của các bộ phim tình yêu. Đặc biệt là cứ nghĩ đến ánh mắt đắm đuối của Ngũ Sảnh Sảnh cùng với nụ cười lả lơi và đôi mắt lưới sexy màu đen, toàn thân Lương Tranh lại run lên, cảm giác mọi điều tồi tệ này đều xứng đáng, cho dù có phải khuynh gia bại sản đi chăng nữa.

Lương Tranh ngồi trên taxi, nhắn cho Ngải Lựu Lựu một cái tin: *Cô ấy không sao chứ?*

Mãi đến lúc Lương Tranh tắm rửa và từ trong nhà tắm đi ra, anh mới nhận được tin nhắn trả lời kì quặc của Ngải Lựu Lựu: *Cái gì mà cô ấy không sao, là tôi không sao mới phải! Hừ, anh còn dám nhắn tin cho tôi nữa à? Đồ nông cạn!*

Lương Tranh đầu tiên ngây ra không hiểu đầu cua tai nheo gì, sau đó nhắn lại: *Mà bạn cô cũng thật là, đã biết rõ mình không uống được, thế mà không chịu uống ít đi một chút.*

Đối phương hồi âm lại ngay lập tức: *Cô ta ngốc mà.*

Lương Tranh bật cười rồi nhắn lại, vẻ đùa đùa: *Thực ra cũng không hẳn, trừ cái cặp kính che hết cả mặt kia.*

Ngải Lựu Lựu đang nằm bẹp trên giường bỗng ngồi bật dậy, giống như bị điện giật. Hóa ra tên khốn này nhằm đối tượng thật! Cô vừa chửi vừa nhắn lại: *Tôi chính là con ngốc đeo cái kính che hết mặt mà anh nói đấy, tôi*

mới là Ngải Lự Lự! Anh là đồ đàn độn, đồ ngốc! Đầu anh bị ngấm nước phải không?

Lương Tranh đọc được tin nhắn này liền tròn mắt, ngẫm nghĩ lại nguyên nhân hậu quả, chẳng nhẽ mình lại nhầm đối tượng, hoặc bọn họ đã cố tình bày ra trò này. Điều này có nghĩa mấy nghìn tệ của anh đổ xuống sông xuống biển hết, đã vậy còn bị đối phương đùa giỡn như đùa giỡn một con khỉ. Con giận phùng phùng bốc lên. Lương Tranh lộ nguyên hình, không thể nào lịch sự thêm được nữa, anh ấn phím không thương tiếc: *Đầu cô bị nhiễm độc chì thì có! Cái loại gái ế như cô có ế cũng đáng đời! Cô đi xem mặt hay là bị mộng du thế hả? Làm lãng phí tiền bạc của tôi thì thôi, lại còn làm lãng phí tình cảm và thời gian của tôi nữa!*

Đọc được tin nhắn này, Ngải Lự Lự nổi cơn tam bành, giận đến mức toàn thân co giật, tay run run nhắn lại: *Tôi tát vỡ mồm anh bây giờ, thế mà cũng gọi là đàn ông à?*

Bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa, tiếp đó là giọng của Ngũ Sảnh Sảnh: “Không sao chứ cô ngốc?”, “Không sao, tôi đang luyện họng”, Ngải Lự Lự tắt luôn điện thoại, thở hồng hộc vì tức, kéo mạnh chăn trùm kín đầu.

Nhưng chưa đầy một phút sau, Ngải Lự Lự liền lao vào phòng vệ sinh, tiếp tục nôn thốc nôn tháo.

Đến tận ngày hôm sau, Lương Tranh vẫn chưa thoát khỏi ám ảnh. Muốn khóc mà không xong, mẹ kiếp, đây là chuyện quái quỷ gì vậy? Đúng là quá tam ba bận. Lần thứ tư này, nửa thời gian đầu còn chấp nhận được, nửa cuối thật thê thảm không sao tả xiết. Thế này vẫn chưa là gì, thê thảm hơn cả là anh không thể cho Ngô Hiểu Quân biết, càng không thể để cho Trình Triệu phú “khai” ra. Chẳng nhẽ nói rằng mình đi xem mặt mà đến đối tượng cũng bị nhầm à? Lại còn vung tay mất mấy nghìn tệ. Nói ra ai tin nổi? Cho dù người khác có tin cũng sẽ cho rằng mình là thằng ngốc.

Thôi được rồi, đành ngâm bồ hòn làm ngọt vậy, coi như đây là một bài học, sau này không bao giờ qua lại với loại gái ế đó nữa, thôi thì cứ coi như đi quán bar chơi, không cần thận trọng độ với hai con điên, tiêu oan mất một mớ tiền... Lương Tranh liên tục tự an ủi mình, dặn lòng phải bình tĩnh, đàn ông phải biết nghĩ thoáng ra, nhưng anh tức đến nỗi không sao làm việc được, chỉ biết chuồn ra ngoài ngồi hút thuốc.

Cùng lúc đó, trong văn phòng của Ngải Lựu Lựu đang rất náo nhiệt: đầu tiên là cứ mỗi trung tuần của tháng, phòng tài vụ sẽ nhân rồi tới phát điên. Trong lúc nhân rồi, cả phòng bắt đầu nói chuyện trên trời dưới bể. Thực ra Ngũ Sảnh Sảnh đang khoa chân múa tay kể lại chuyện ngày hôm trước, đặc biệt là cảnh tượng Ngải Lựu Lựu say khướt nôn cả vào người Lương Tranh.

Chu Tường Linh chống cằm cười khanh khách, cô là trưởng phòng của phòng tài vụ, một phụ nữ ba mươi tuổi đầu, mới có bầu, luôn oán thán mình là hồng nhan bạc phận. Tường Linh nhấp một ngụm nước, nói: “Các cô cũng thật quá đáng!”, sau đó quay sang hỏi Ngải Lựu Lựu mặt mày đang trắng bệch: “Lựu Lựu, anh chàng đó có đẹp trai không?”

“Đẹp trai, đẹp trai hơn thằng dờ hơi nhiều!”, Ngải Lựu Lựu vừa nói đã khiến cả phòng bật cười.

“Anh chàng đó chắc là mất không ít tiền nhỉ?”, Chu Tường Linh cười xong hỏi tiếp.

Ngũ Sảnh Sảnh tiếp lời luôn: “Em nhắm tính chắc cũng phải bốn năm nghìn là ít!”

“Không nhiều đến thế chứ?”, Ngải Lựu Lựu hơi căng thẳng.

“Không ít hơn đâu, tôi gọi hai chai rượu tây cơ mà! Về sau cậu còn gọi thêm hai chai nữa, một trong số đó là *Pháo hoàng gia*, chai còn lại thì tôi chịu”. Ngũ Sảnh Sảnh dường như vẫn còn chưa hết hào hứng.

“Cung à, lần sau mà còn chuyện vui thế này thì nhớ gọi tôi theo nhé! Tôi không uống rượu đâu, chỉ hát thôi...”, một cô khác trong phòng tài vụ lên tiếng năn nỉ Ngải Lựu Lựu.

Chu Tường Linh lên tiếng hưởng ứng: “Hài, nếu không phải đang có bầu thì tôi cũng đi, gọi cái gì ngon ngon một chút!”

“Không sao đâu, chị sinh xong thì đi, trong phòng tài vụ chúng ta có đến ba gái ế cơ mà, sau này cơ hội còn nhiều!”, Ngũ Sảnh Sảnh chưa nói xong, cả lũ đã vỗ tay ầm ĩ.

Ngải Lựu Lựu không hiểu rốt cuộc bọn họ đang cười cái gì, cảm thấy toàn thân gai gai. Họ cười mình ngốc hay cười gã đàn ông ấy ngốc? Một người ít khi đến quán rượu như cô không biết nhiều về rượu, giờ nghĩ lại bỗng thấy trong lòng áy náy. Cô vốn dĩ chỉ nghĩ bắt Lương Tranh phải bỏ ra vài trăm tệ để trả giá cho sự ngang ngược, không coi ai ra gì của anh ta, nào ngờ cô lại bị “đạo diễn Ngũ” dẫn dắt, bắt anh ta phải bỏ ra đến mấy nghìn tệ, đã vậy đôi bên còn trở mặt, khiến cho mình trở thành một “mụ đàn bà” nanh nọc. Việc này hoàn toàn nằm ngoài mong muốn của cô, vì vậy tâm trạng cô có vẻ hụt hẫng.

Ngải Lựu Lựu đứng ngồi không yên, dạ dày cũng chẳng mấy dễ chịu. Cô mơ hồ nhớ rằng sau đó mình chỉ uống có một ngụm rượu, thế là bèn hỏi: “Thế rượu chưa uống có trả lại được không?”

“Không được, nhưng có thể giữ lại ở đây. Chỉ có điều cậu nôn hết lên người anh ta, anh ta tâm trí nào mà nghĩ đến mấy chuyện này nữa?”

Nửa câu trước của Ngũ Sảnh Sảnh còn làm cho Ngải Lựu Lựu cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút, vậy mà nửa câu sau đã khiến Ngải Lựu Lựu như đánh rơi mất hồn, cứ cảm thấy mình mắc nợ Lương Tranh cái gì đó. Mặc dù cô

chẳng có thiện cảm gì với Lương Tranh, thậm chí còn thấy căm ghét anh ta, nhưng cô thấy tội qua đúng là bắt tội anh ta.

Trên đường về nhà, Ngải Lựu Lựu liền đánh liều gửi cho Lương Tranh một cái tin: *Chẳng phải anh nói tư tưởng gái ế bọn tôi là kỳ lạ sao, giờ thì biết mùi rồi nhé?* Lương Tranh thì giỏi rồi, thẳng thừng nhấn lại một chữ: *Cút*. Ngải Lựu Lựu nhận được tin nhắn này không những không nổi cáu mà còn cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút, trong lòng cũng đỡ áy náy, còn chửi thề: “Đồ háo sắc, đồ ngốc, đáng đời anh!”

Trình Triệu phú gọi điện đến hỏi thăm tình hình, Lương Tranh đành phải nói đôi bên chẳng có cảm giác gì nên đã kết thúc luôn, anh tin là Ngải Lựu Lựu cũng ngại nên sẽ không nói chuyện này ra. Nói trắng ra chuyện này là chuyện mất mặt đối với cả đôi bên, trừ cô gái ăn mặc sexy kia ra. Lần này thì Lương Tranh thất vọng hoàn toàn đối với chuyện đi xem mặt, đồng nghiệp công ty cũng giới thiệu cho anh một cô, hẹn anh gặp nhau vào tối thứ bảy, Lương Tranh lấy lí do đang bị cảm cúm để thoái thác, anh quyết định sẽ nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian.

Thất bại trên tình trường, Lương Tranh dồn hết tâm sức cho công việc. Anh tìm cơ hội đề nghị đi Thượng Hải công tác.

Chú Hoàng cùng đi công tác với Lương Tranh lần này. Chú Hoàng ngoài bốn mươi tuổi, người gầy đét như que củi, sống mũi nhô lên rõ là cao, nhìn là biết thuộc loại người ranh mãnh. Chú Hoàng là lãnh đạo trực tiếp của Lương Tranh, là trưởng phòng của phòng marketing một, cũng có thể coi là *thầy hướng dẫn* của Lương Tranh. Hai người ở trong khách sạn. Họ ngồi trên sôpha, vừa hút thuốc vừa uống cà phê.

Chú Hoàng gạt tàn trên điều thuốc, liếc ra ngoài cửa sổ, hỏi Lương Tranh: “Cậu thấy Thượng Hải thế nào?”

Lương Tranh nhìn cảnh tượng tráng lệ bên ngoài, những tòa nhà chọc trời nối tiếp nhau, nói: “Cũng được, giống như con gái Thượng Hải vậy, vừa sang trọng lại phảng phất phong cách rất Tây, khiến người khác phải liên tưởng...”

“Ha ha... con gái Thượng Hải cũng là cảnh vàng lá ngọc đấy. Cậu thích Thượng Hải hay Bắc Kinh?”

“Cháu thích hết! Thứ cho cháu cảm giác ở Bắc Kinh chính là Tứ Hợp Viện, là Hoàng Thành, bề ngoài thì rất khép kín nhưng thực ra có thể bao quát vạn vật, có dung lượng rất lớn, là độ rộng của tinh thần văn minh. Còn Thượng Hải lại tràn ngập hơi thở phương Tây, là *Đêm Thượng Hải*, nhập nhoạng ánh đèn xanh đỏ của những quán rượu, phát triển đến chóng mặt, mỗi ngày một khác, nó là đại diện tiêu biểu cho sự phát triển văn minh vật chất. Vì vậy nên Bắc Kinh quá lớn, Thượng Hải quá cao, nó là hai cực đối lập. Cả đời này cháu chỉ có thể mơ ước mà thôi. Sống trong thành phố như thế này, những nhu cầu về tinh thần và vật chất không ngừng “giãn nở” nhưng “giãn nở” đến một mức nhất định nào đó, nó sẽ lấn áp trái tim vốn đã yếu đuối của mình...”

“Ừm, cũng có lí, cái cậu vừa nói chính là hội chứng tổng hợp của thành thị. Cậu có bao giờ hối hận đã làm marketing không? Tôi thấy cậu làm cũng chẳng vui về gì!”

“Hối hận thì đã sao? Sống là phải thử, chẳng phải chú đã làm bao nhiêu năm rồi hay sao? Vừa muốn kiếm tiền lại vừa muốn thỏa lòng ư? Không phải chuyện dễ dàng!”

Chú Hoàng rất một hơi, thở dài: “Đúng thế, tôi bắt đầu lặn lội từ năm 1995, mới chớp mắt mà đã gần mười lăm năm rồi! Hai... làm thêm vài năm nữa rồi khóa cửa ở nhà viết lách vậy!”

Lương Tranh uống một ngụm cà phê to, chép chép miệng nói: “Tự truyện à?”

“Chúng ta đâu phải danh nhân. Nếu là danh nhân, chỉ cần viết mấy chuyện riêng tư kể cho mọi người nghe thôi cũng có thể kiếm bộn tiền. Có thể là do gần đây năm trời có quá nhiều chuyện xảy ra, trong lòng cứ cảm thấy có khúc mắc chưa được gỡ, phải viết nó ra, không viết sẽ cảm thấy mình sống phí hoài mấy chục năm. Đợi khi cậu đến tầm tuổi tôi bây giờ, có lẽ cậu cũng có cái suy nghĩ này...”, chú Hoàng nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng mạnh điều thuốc xuống gạt tàn: “À phải rồi, chuyện của cậu với con bé Tiểu Chung ấy ra sao rồi?”

“Cô ấy muốn tìm một người đàn ông làm nội tướng trong nhà, cháu cảm thấy mình không đảm đương nổi!”

“Cái con bé ấy thực ra cũng không tồi đâu! Bố con bé với tôi ngày xưa từng làm ở tòa soạn, tôi tận mắt nhìn thấy con bé trưởng thành. Hài, thực ra nhà nó cũng lo lắng lắm đấy, giới thiệu cho nó đủ người. Con bé ấy thì giỏi rồi, giờ đến tết nhất nó cũng chẳng buồn về nhà. Thế hệ các cậu bây giờ gặp toàn chuyện may mắn, không như chúng tôi ngày trước, thiếu thốn đủ thứ!”, chú Hoàng ra vẻ trầm ngâm rồi nói tiếp: “Thực ra làm người đàn ông của gia đình còn có thời gian rảnh rang. Cậu nói bị giam lỏng ở nhà cả ngày hay cả ngày lẫn lộn ở ngoài tốt hơn?”

“Mỗi cái đều có cái thú vị riêng...”

“Thế không phải là ok rồi sao, để hôm nào đó tôi thử dò hỏi ấn tượng của con bé về cậu ra sao. Nhà Hiền Huệ chỉ có một mình nó là con gái, ông Chung mấy năm nay cũng kiếm được không ít, cậu nói xem bằng bao nhiêu năm cậu lao động? Tin tôi đi, ổn định chiến thắng tất cả, bây giờ cái gì cũng phải thực tế...”

Đêm đã khuya, Lương Tranh vẫn không sao ngủ được. Ở giường bên cạnh, chú Hoàng đã “kéo gối” từ lâu, lúc cao lúc trầm, đều đều tựa như kéo đàn. Cả căn phòng tối mù mù, bên ngoài cửa sổ hắt vào thứ ánh sáng nhạt nhoang. Lương Tranh nhớ lại những chuyện cũ, sau đó nhớ đến chuyện đi xem mặt gần đây. Mơ hồ và cũng sâu sắc nhất vẫn là lần đi xem mặt với Ngải Lự Lự. Chỉ có điều, đó cũng là lần thất bại nhất và bức mình nhất. Lần rõ nét và ám áp nhất lại là lần gặp mặt Chung Hiểu Huệ, cô là người sống lí trí, cởi mở, nho nhã, điều này khiến Lương Tranh cảm thấy mê đắm.

Một cái danh thiếp có thể chiếm bao nhiêu diện tích, ấy vậy mà mình lại đi ném nó đi. Biết đâu trong một lúc mềm lòng, cô ấy lại “giảm giá” cho mình thì sao? Thực ra mình có thể đảm đương cả hai nhiệm vụ mà. Chẳng qua chỉ là *nội tướng* trong nhà thôi mà? Vì tình yêu có thể chịu thương tích đầy mình, vì gia đình có thể tan xương nát thịt. Mình nấu cơm, lau nhà, chăm sóc con nhỏ thì đã sao, đây chẳng phải là một người chồng lí tưởng hay sao...

Lương Tranh càng nghĩ càng thấy thông suốt. Anh cảm thấy cần phải phát triển tình cảm với Chung Hiểu Huệ. Trong đời một người, thực ra lựa chọn còn quan trọng hơn cả phần đấu. Lương Tranh quyết định sẽ cho Chung Hiểu Huệ và mình thêm một cơ hội nữa.

Chiều thứ bảy tuần tiếp theo, Lương Tranh và chú Hoàng bay về Bắc Kinh. Sau khi về nhà, Lương Tranh lục tung tủ lạnh mà chẳng tìm thấy cái gì ăn được, đồ anh mua chắc chắn đã bị Ngô Hiểu Quân ăn hết sạch rồi, đây chẳng phải là lần đầu tiên. Lương Tranh thật sự muốn treo cổ Ngô Hiểu Quân lên, sau đó dùng roi mây đánh cậu ta một trận thừa sống thiếu chết. Đáng tiếc cái thằng cha này lại không có ở nhà, có muốn mắng chửi cho hả giận cũng chẳng xong. Lương Tranh quyết định xuống lầu đi mua đồ ăn, vừa mới đến cổng khu đô thị đã nhìn thấy Ngải Lự Lự tay xách hai túi đồ to tướng. Cả hai người nhận ra nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên. Trước tiên là ái ngại, sau đó là cố làm ra vẻ thản nhiên. Chỉ có một con đường, bên cạnh

là hàng rào phân cách đường xe chạy, ngay cả nhà để xe cũng chẳng có, Ngải Lựu Lựu có muốn tránh cũng không được. Lương Tranh mỉm cười hắc ám, sau đó mới chua xót thốt lên: “Đúng là oan gia ngõ hẹp!”

Ngải Lựu Lựu thấy Lương Tranh đã chắn trước mặt mình, chẳng có ý tránh ra liền hỏi chẳng chút e dè: “Anh đang định cướp của hay cướp người hả?”

“Nếu như có thể chọn một trong hai, tôi thà chọn cướp của còn hơn!”, Lương Tranh trả lời.

“Hừ, biết ngay mấy kẻ làm marketing như anh chẳng có kẻ nào ra gì mà!”

“Đúng, chúng tôi rất thực dụng!Hi vọng lần sau cô gặp phải một kẻ háo sắc!”

Lương Tranh nói xong liền bỏ đi, Ngải Lựu Lựu quát với theo : “Này, anh chạy đi đâu chứ?”

“...”

“Anh có thể giúp tôi xách đồ được không?”

Lương Tranh do dự một lát rồi quay lại, chìa tay đón lấy hai cái túi trên tay Ngải Lựu Lựu, cũng nặng góm. Lương Tranh ngánngâm vì mình đã bị mắc lừa: “Hài, vừa không để ý một cái mà mình đã thành ôsin thế này rồi đây!”

Ngải Lựu Lựu ngoảnh đầu lại phản bác: “Xí, có ới người đang xếp hàng, muốn làm mà không được kia kìa!”

“Xem ra những người xếp hàng hôm nay đều nghỉ hết rồi nhỉ?”, Lương Tranh rảo bước theo Ngải Lựu Lựu, cố ý đi sát vào cô.

Ngải Lựu Lựu cố tình khoa chân múa tay, uốn ngực nói: “Hừ, tôi bảo bọn họ ở yên vị trí đợi lệnh của tôi đây!”

“Hay là cô gọi một anh đến cho tôi mở rộng tầm mắt nhỉ?”, Lương Tranh nhắc nhở.

Ngải Lựu Lựu lườm Lương Tranh, liếc thấy anh ta cười tinh quái, cô liền cười đáp lễ: “Đừng hòng, tôi quyết không cho anh mở rộng tầm mắt!”

“Tôi hiểu rồi, cô không muốn cho họ bất kì cơ hội nào!”

“Thông minh đấy!”

“...”

Ngải Lựu Lựu cũng ở trong khu đô thị Quốc Mỹ, điều này khiến Lương Tranh cảm thấy khá bất ngờ. Cũng may không phải là cùng một tầng, nếu không anh sẽ nghĩ đây đúng là sự sắp đặt của ông trời, hoặc chính là nhân duyên trong truyền thuyết. Lương Tranh tiễn Ngải Lựu Lựu đến tận cửa nhà, đang chuẩn bị quay người bỏ đi thì Ngải Lựu Lựu hỏi anh có muốn vào trong nhà ngồi chút không. Lương Tranh không muốn vào, nhưng chẳng hiểu sao chân lại bước qua cửa. Lương Tranh ngồi trong phòng khách, đưa mắt nhìn quanh phòng dò xét, phát hiện căn hộ của Ngải Lựu Lựu có hai phòng ngủ một phòng khách, bố cục cũng na ná như căn hộ của mình, chỉ khác hướng.

Ngải Lựu Lựu rửa tay xong liền đi ra, nói: “Sao mặt anh gian thế hả?”

“Thế mà cô còn dẫn tôi về nhà à? Lòng dạ cô xấu xa thật đấy!”

Ngải Lựu Lựu không ngờ đầu óc Lương Tranh lại hoạt động nhanh thế, nhất thời không biết phản bác thế nào, mặt đỏ bừng lên. Cô vội vàng xách túi đồ mới mua vào trong phòng để tránh bị đối phương nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng vì bối rối của mình lúc này, bụng thầm nhủ: Người này sao còn chưa đi nhỉ, chẳng nhẽ định đợi mình nấu cơm cho anh ta ăn chắc? Thôi cứ để anh ta ngồi đấy đã, sau tùy cơ ứng biến.

Bụng của Lương Tranh réo ừng ục. Cũng may không bị Ngải Lựu Lựu nghe thấy. Lương Tranh có ngồi thừ ra đấy cũng chẳng được việc gì, anh nghĩ mình nên ra về. Anh định gọi Ngải Lựu Lựu cùng ra ngoài ăn cơm nhưng thấy không thích hợp lắm. Vốn dĩ đã bị cô ta làm mất toi món tiền lớn rồi, đến nhà cô ta thậm chí còn chẳng được uống một ngụm nước, ấy thế mà còn muốn mời cô ta đi ăn, thật đúng là đầu đất! Anh không muốn có thêm bất kì dây dưa gì với cô ngốc này nữa, tình cờ đụng độ cô ta chắc cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, Lương Tranh tự nhắc mình tuyệt đối không được quên nỗi đau cũ.

“Tôi đi trước đây, bạn tôi đang đợi!”, Lương Tranh nói vọng vào cánh cửa đang khép hờ.

Ngải Lựu Lựu đang đứng soi gương trong phòng vội vàng đi ra: “Ok, cảm ơn anh nhé!”

“Đừng khách sáo, cứ coi như chúng ta là bạn bè... à quên, người quen cũ là được rồi!”, Lương Tranh vừa đi vừa cười bối rối, suýt chút nữa thì đập vào cánh cửa.

“Vậy tôi không tiễn nữa!”, Ngải Lựu Lựu sai bước theo Lương Tranh, định đóng cửa lại.

“Thực ra... Cô không đeo kính trông đẹp hơn nhiều đấy!”

Lương Tranh ném lại một câu nói đầy tình tứ rồi bỏ chạy, sau đó anh lại quay ngược lại, hóa ra là vì đi nhầm hướng. Ngải Lự Lự cười thầm và đóng cửa lại, bụng chửi thầm: Đàn ông gì mà gà thế, mình vừa tiện miệng mời vào đã vào luôn, lại còn ngồi lì không muốn đi nữa chứ. Tôi chẳng qua vì không xách nổi đồ nên mới phải nhờ đến anh, đúng là tưởng bở! Còn cả cái kính nữa, tôi có đeo hay không đều xinh hết...

Lương Tranh vừa ăn hết một bát mì cay thì Trình Triệu phú đã gọi đến, nói mấy anh em lâu lắm không gặp, rủ nhau tụ tập một bữa. Lương Tranh nói tụ tập thì tụ tập, hỏi Trình Triệu phú đã nói với Ngô Hiểu Quân chưa? Trình Triệu phú cười ranh mãnh, nói hắn đang ngồi bên cạnh rồi. Đầu dây bên kia vang lên tiếng hô hào của Ngô Hiểu Quân: “Chọc bida thôi!”

Nửa tiếng sau, Trình Triệu phú lái một chiếc xe Hyundai màu xám bạc đến. Ngồi ở ghế trước là Ngô Hiểu Quân đang vô cùng phấn khích, liền thoắt gọi Lương Tranh lên xe, sau đó hô hào cả bọn đi đánh bida.

“Mượn hay thuê thế?”, Lương Tranh lên xe xong liền hỏi Trình Triệu phú.

Trình Triệu phú nhìn Lương Tranh qua gương chiếu hậu, giọng vô cùng bất mãn: “Người anh em thật biết làm người khác tổn thương, sao cậu không nói là tôi đi ăn trộm cho nhanh?”

“Tôi cũng nghĩ là ăn trộm đây, đúng là chuyện lạ!”

“Xí! Đừng có tỏ vẻ hận đời thế chứ? Chẳng qua chỉ là đi xem mặt thất bại thôi mà!”, Trình Triệu phú nghe Lương Tranh tỏ vẻ phớt lờ chuyện mình mới mua xe, nên có hơi nóng vội, nói mà không lựa lời.

Ngô Hiểu Quân nghe thế liền cười đắc chí. Lương Tranh lại nhớ đến chuyện xúi quẩy hôm ở quán rượu, máu nóng liền bốc lên đầu: “Ai nói là

thất bại, có đến tận mấy cô xinh đẹp chờ tôi lựa chọn. Cậu đừng có nghĩ là tôi nóng vội kết hôn nhé, tôi chẳng qua chỉ muốn xem xem đám gái ế ấy rốt cuộc định chơi trò gì. Hơn nữa anh Quân của chúng ta mấy chục năm vẫn sống như vậy, anh ấy không vội thì tôi vội cái gì?”

Trình Triệu phú cười gian xảo, Lương Tranh cũng cười theo.

Ngô Hiểu Quân biết họ đang cười cái gì nên không cười mà hậm hực nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe dừng lại ở một quán ăn trên đường. Lương Tranh vừa xuống xe đã nhìn thấy Ngũ Sảnh Sảnh ăn mặc cực kì gọi cảm đi cùng với một anh chàng đẹp trai từ trong nhà hàng đi ra, hai người bước vào một chiếc 07 Audi màu đen bóng. Trình Triệu phú gầy như que tăm, quay quay chum chìa khóa xe trên tay, đánh mắt nhìn theo hướng nhìn của Lương Tranh: “Anh cũng quen họ à?”

“Có hóa thành tro tôi cũng nhận ra, chúng tôi cùng chơi xúc xắc trong quán rượu, chính là cái cô cùng đi với cô Ngải Lựu Lựu lần đó đấy!”

“Người đàn ông ấy là phó tổng giám đốc của công ty chúng tôi, thiếu gia con nhà giàu, đào hoa vô cùng, có cái gì tốt đẹp đều rơi vào tay thằng cha này hết. Cô đó là một trong ba gái ế hoa khôi của phòng tài vụ, biệt danh Hoa Trong nước, tên Ngũ Sảnh Sảnh.”

“Thế còn hai cô gái còn lại là ai?”, Ngô Hiểu Quân cũng chen vào góp chuyện.

Trình Triệu phú quay quay chum chìa khóa: “Chim Nhỏ và người đẹp Trí tuệ.”

Ba người cùng nhau đi lên phòng bida trên gác, Ngô Hiểu Quân đi theo sau cùng, phân tích: “Ba gái ế này thực ra đi theo ba xu hướng.”

“Ngô Hiểu Quân, cậu lại bắt đầu làm báo cáo công trình của chính phủ rồi đấy hả?”, Lương Tranh ngoảnh đầu lại mĩa mai.

Ngô Hiểu Quân không buồn đáp lời mà tiếp tục phân tích: “Cái cô Hoa Trong nước ấy thích hợp làm người tình, còn cô Người đẹp Trí tuệ kia thích hợp làm bà xã.”

Trình Triệu phú đứng ở cầu thang, phất khách chỉ tay vào Ngô Hiểu Quân: “Người anh em, cậu đúng là có tài, nhìn phát là chuẩn luôn. Chẳng phải tôi đã giới thiệu cô Người đẹp Trí tuệ kia cho Lương Tranh rồi hay sao? Thế mà cậu ta làm phí mất...”

“Ai bảo tôi lãng phí, tôi đã liệt cô ta vào danh sách lựa chọn rồi!”

Ngô Hiểu Quân cười: “Cậu biết không, đây không phải là vấn đề lãng phí hay không lãng phí, mà là cậu ta hoàn toàn không có khả năng cura đồ người ta!”

“Hay là tôi giới thiệu cô ấy với cậu nhé, để cậu đi thay thế!”, Lương Tranh phản bác.

“Nực cười, tôi đã có ý trung nhân từ lâu rồi, ai thèm người đàn bà cậu từng chạm vào chứ?”

Trình Triệu phú cười hả hê. Ngô Hiểu Quân vô cùng đắc chí, hùng hổ xông lên trước. Lương Tranh chẳng biết nói gì, đành phải theo sau. Vẫn theo quy định cũ, ba người cùng chơi, ai thua tối trả tiền cơm. Một người kỹ thuật xuất sắc như Ngô Hiểu Quân hôm nay chẳng hiểu sao lại bị người kém nhất là Lương Tranh hạ gục.

Ngô Hiểu Quân từ đó đi đến kết luận: Đen tình đỏ bạc.

Ba gã trai ăn uống nhậu nhẹt xong xuôi lại mua bộ bài về nhà đánh, kết quả Lương Tranh lại thắng. Sau khi tiễn Trình Triệu phú về, Lương Tranh thấy Ngô Hiểu Quân đang tính tiền liền khinh bỉ nói: “Cậu ăn tam ngũ đầu phải không?”

Ngô Hiểu Quân cười nhạt, Lương Tranh biết cậu ta định nói gì, thế nên liền mở miệng trước: “Đen tình đỏ bạc mà!”

“Biết vậy thì tốt!”

“Hay là tôi trả lại tiền cho cậu để đổi lấy cái đồ tình nhỉ?”

“Đây là phương án sáng suốt đấy, mau đưa lại đây, 135 tệ!” ,Ngô Hiểu Quân mặt dày chìa tay ra.

Lương Tranh lấy ví ra, cười ma mãnh: “Hay là tôi đưa cậu thêm 115 để cho nó chẵn nhé!”

“Biến đi!”

“Ha ha...”

Ngô Hiểu Quân định vào trong phòng, Lương Tranh liền ngăn lại: “Này, thu dọn phòng khách đi, lần nào cũng là tôi!”

“Đã mất tiền còn phải làm, cậu có thấy hợp lí không?”

Ngô Hiểu Quân định bò vào phòng nhưng Lương Tranh liền chặn lại: “Khá hợp lí đấy! Cái ổ lợn của cậu tôi không quan tâm, nhưng cái phòng khách thì cậu phải dọn cho sạch, nếu không tôi đuổi cậu ra ngoài đấy!”

Căn hộ này là do Lương Tranh thuê, hơn nữa giá cũng không đắt. Ngô Hiểu Quân đầy gọng kính trên sống mũi, cuối cùng đành phải thỏa hiệp:

"Đồ xấu xa, chẳng qua chỉ là dọn dẹp vệ sinh thôi mà? Nhà mà không dọn làm sao bình được thiên hạ?"

"Thông minh đấy! Lúc trước cậu bảo có đối tượng rồi, là ai thế?"

Ngô Hiểu Quân đang dọn dẹp trong phòng khách, cười nhạt: "Có cần thiết phải nói cho cậu biết không?"

"Chắc chắn là quen trên mạng rồi, tình yêu trên mạng à?"

"Không cần biết là yêu đương kiểu gì, chúng ta cứ đợi đến cuối năm thì biết!"

"Tôi sẽ chơi với cậu đến cùng!"

Thứ hai, Trình Triệu phú cầm một xấp giấy tờ chạy như bay vào phòng tài vụ, nhìn thấy ba gái ế của phòng tài vụ mặc mỗi người một kiểu, nhưng mỗi người mỗi vẻ. Ngũ Sảnh Sảnh mặc áo phong trắng, chân váy ngắn màu đen, đi đôi tất da chân có đường vân chìm, trông rất quyến rũ. Đàm Hiểu Na mặc một cái áo phong cotton màu trắng, mặc quần bò màu xanh lam, trông rất trong sáng và dịu dàng; Ngải Lựu Lựu mặc áo vest ôm sát màu đen, kết hợp với quần màu chì, trông rất trí thức và thời trang.

Chu Tường Linh miệng đang nhai đồ ăn, trên người mặc chiếc áo khoác màu đỏ boc đô, trông cực kì tương phản với cả phòng. Ngũ Sảnh Sảnh đang đọc tạp chí thời trang, Đàm Hiểu Na đang đọc tiểu thuyết, Ngải Lựu Lựu đang ngồi cắn hạt dưa, chẳng ai can thiệp vào chuyện của ai, mỗi người một góc. Trình Triệu phú đưa tập tài liệu cho Chu Tường Linh, sau đó đến bên cạnh Ngũ Sảnh Sảnh, nhưng không nói gì. Ngũ Sảnh Sảnh khẽ nhếch môi, liếc mắt lườm Trình Triệu phú một cái rồi tiếp tục đọc tạp chí. Trình Triệu phú cướp lấy tờ tạp chí, giở ra đọc.

Ngũ Sảnh Sảnh tỏ vẻ bức bối: “Không được đọc, đừng có đụng vào!”

“Cô bóng gió gớm nhỉ. 5 giờ 37 phút chiều hôm trước, sao cô lại để người ta đụng vào thế?”, Trình Triệu phú cười.

Ngũ Sảnh Sảnh đỏ mặt, vội vàng phản bác: “Nói láo, mắt nào của anh nhìn thấy vậy?”

“Tôi với hai người anh em đi chơi bida, sau đó nhìn thấy cô và...”

“Thôi đủ rồi, đủ rồi! Trưa nay mời anh ăn cơm, anh có thể đi được chưa?” Ngũ Sảnh Sảnh vội vàng ngắt lời Trình Triệu phú.

Chu Tường Linh lúc nào cũng hào hứng với chuyện ăn uống: “Phải gọi tôi nữa chứ, tôi giúp cô đóng cửa!”

“Cả tôi nữa, tôi giúp cậu lên kế hoạch...”, Ngải Lựu Lựu cũng chen vào, chẳng dè dặt chút nào.

Ngũ Sảnh Sảnh có vẻ hơi cuống, cảm giác như bị mọi người lừa: “Tại sao chứ?”

Đàm Hiểu Na không đọc tiểu thuyết nữa lên tiếng phụ họa: “Ai bảo chị yêu trong bóng tối cơ!”

Ngũ Sảnh Sảnh xấu hổ cả buổi, cuối cùng đành phải thỏa hiệp, đổi lại là tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người trong phòng. Trình Triệu phú cầm lấy chi phí marketing Chu Tường Linh đưa cho mình, vừa ra khỏi cửa lại quay lại, thì thầm hỏi Ngải Lựu Lựu: “Cô với Lương Tranh vẫn liên lạc với nhau đấy chứ?”

“Làm gì có, liên lạc cái đầu anh ấy!”

“Ồ hay nhỉ, anh ta nói anh ta đã liệt chỉ vào danh sách ứng cử viên rồi mà!”

“Xí, ai thèm !”

Đàm Hiểu Na tò mò hỏi: “Này, Lương Tranh là ai thế?”

“Chính là kẻ oan gia lần trước ở quán rượu đấy!”, Ngũ Sảnh Sảnh vội vàng giải thích.

Đàm Hiểu Na hỏi lại: “Chính là cái gã đàn ông bỏ ra mất mấy nghìn tệ, bị hai người chơi xỏ đấy hả?”

“Chính xác, đúng là anh ta!”

“Cung à, các em nên tiếp tục phát huy đi, có như vậy chúng ta mới được hưởng sái chứ!“, Chu Tường Linh tích cực ủng hộ.

Đàm Hiểu Na lập tức phụ họa: “Đúng thế, đúng thế..”

Ngải Lựu Lựu trợn mắt lườm cả đám, sầm mặt không nói năng gì. Chu Tường Linh vốn dĩ tham ăn, giờ lại có bầu nên càng ăn khỏe, ngày nào cũng mong được đi ăn uống nên cô tìm mọi cách để có cơ hội. Lời đề xuất của Chu Tường Linh nhanh chóng được mọi người hưởng ứng, Trình Triệu phú còn nhăn nhó cười, nói rằng anh ta không ngại phải làm Nguyệt lão thêm lần nữa đâu. Thế là cả phòng lại ào ào vỗ tay, khiến Ngải Lựu Lựu đỏ bừng hết cả mặt, nhất thời không biết nói gì, trong lòng chửi thầm: Tên khốn, dám liệt tôi vào danh sách ứng cử à!

Buổi trưa, Ngũ Sảnh Sảnh phải thực hiện lời hứa của mình, mời mọi người đi ăn một bữa ở nhà hàng Trùng Khánh. Trình Triệu phú cuối cùng cũng biết được câu chuyện xảy ra ở quán rượu ngày hôm đó, hóa ra sự việc không hề nhẹ nhàng như Lương Tranh từng nói. Rõ ràng Lương Tranh đã bị

Ngũ Sảnh Sảnh và Ngải Lự Lự chơi xỏ. Nói một cách chính xác là, cuộc hẹn của hai người đã bị kẻ thứ ba là Ngũ Sảnh Sảnh phá hỏng. Lương Tranh không chỉ thất bại trong cuộc xem mặt mà còn mất một món tiền oan.

Nhưng Trình Triệu phú chẳng đồng tình với Lương Tranh chút nào, ngược lại còn cảm thấy rất buồn cười. Chuyện vẫn chưa kết thúc ở đó, ăn cơm xong, anh ta liền vội vàng kể chuyện này cho Ngô Hiểu Quân nghe. Ngô Hiểu Quân nghe xong liền thở dài, nói trong điện thoại rằng mình đã từ chối sự cảm dỗ của Lương Tranh như thế nào, lại có khả năng liệu việc như thần như thế nào, anh ta biết ngay đây là một cái bẫy tình, và cuối cùng là tỏ vẻ đắc chí.

Cùng lúc ấy, Lương Tranh với chú Hoàng đang ăn mì thịt bò ở một quán mì. Chú Hoàng nói rằng mình đã chuyển ý của Lương Tranh đến Chung Hiểu Huệ, sau đó lại cho Lương Tranh số điện thoại của Chung Hiểu Huệ: “Ha ha... cố thêm chút nữa để sớm rước được mỹ nhân về nhà!”

“Tùy duyên thôi chú ạ, đột nhiên chẳng còn thấy hào hứng như lúc đầu nữa, giờ cháu lại thấy ở một mình cũng dễ chịu!”

“Sớm muộn gì cũng phải bước theo con đường này, tại sao không tranh thủ lúc còn sớm làm luôn đi? Như vậy cơ hội lựa chọn sẽ nhiều hơn!”

“Để sau hãy tính! Nghe nói công ty lại tuyển thêm một nhóm nhân viên nghiệp vụ ạ?”

“Ừ, mười người. Bộ phận chúng ta có một người, sáng nay chú đã xem hồ sơ của con bé đó, tên là Hương Lệ.”

“Ừm, xem ra có vẻ thông minh đấy!”

“Mới tốt nghiệp được hai năm, trước đây làm việc ở công ty bất động sản...”

Trên đường về, Ngải Lựu Lựu và Ngũ Sảnh Sảnh nói chuyện không ngừng. Ngải Lựu Lựu muốn biết người tình trong bóng tối của Ngũ Sảnh Sảnh là ai, tại sao ngay cả với mình mà Ngũ Sảnh Sảnh cũng phải giấu. Ngũ Sảnh Sảnh chỉ cười, đánh trống lảng sang chuyện khác. Điều này càng khiến Ngải Lựu Lựu thêm tò mò, hai người nói chuyện âm ỉ ở cầu thang, chẳng buồn đếm xỉa đến ánh mắt của những người xung quanh.

Sau khi về phòng, Ngải Lựu Lựu đổi sang dép lê, rót cho mình một cốc nước lọc, sau đó ngây ra nhìn những tòa nhà ở trước mặt. Ngải Lựu Lựu đột nhiên nhớ ra Lương Tranh cũng sống trong khu này, anh ta sống ở tầng mấy nhỉ? Ngải Lựu Lựu lấy điện thoại, gửi cho Lương Tranh một cái tin: *Tôi trở thành người đẹp ứng cử viên của anh từ khi nào thế hả?*

Buổi tối, Lương Tranh vừa về đến nhà, Ngô Hiểu Quân liền xán đến, hỏi anh chuyện hôm ở quán rượu. Lương Tranh nói mọi chuyện rất tốt đẹp, uống rượu, nói chuyện, hát karaoke rất vui vẻ, còn có người đẹp chơi cùng, vui không thể tả. Ngô Hiểu Quân đầu tiên là cười khẩy vài tiếng, sau đó cười sảng sặc rồi bỏ về phòng, khiến cho Lương Tranh chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì. Lương Tranh đang ngây ra không hiểu ra làm sao thì điện thoại đổ chuông.

Là tin nhắn từ Ngải Lựu Lựu. Ngẫm nghĩ một hồi, Lương Tranh dám khẳng định chính là tên khốn Trình Triệu phú đã để lộ bí mật của mình, đành phải mặt dày gửi tin trả lời: *Không phải vậy*. Ngải Lựu Lựu đang đứng rảnh rang trên ban công, làm gì có chuyện chịu bỏ qua cho Lương Tranh, cô liền cười khẩy rồi nhắn lại: *Là đúng hay là sai, là có hay là không?*. Lương Tranh không nhìn thấy vẻ mặt của Ngải Lựu Lựu, cũng không biết cô hỏi

ngon ngành như vậy là để làm gì, đành phải giải thích: *Người đẹp là thật nhưng ứng cử viên là giả...*

Ngải Lựu Lựu: *Anh giỏi chơi ú tim thật đấy!*

Lương Tranh: *Thực ra tôi đang nằm sấp chống đấy!*

Ngải Lựu Lựu: *Tôi phát hiện ra anh dẻo mồm lắm, chẳng đáng hoàng chút nào!*

Lương Tranh: *Nghe nói cô là người thấu tình đạt lý, xinh đẹp hiền lành, thanh cao nho nhã, vợ hiền mẹ đảm... quả là hữu danh vô thực.*

Ngải Lựu Lựu đọc phần đầu tin nhắn, thấy trong lòng ngọt như mía lùi, nhưng đọc đến câu cuối, tâm trạng cực kỳ khó chịu, chửi thầm Lương Tranh trong bụng, với tí tài lẻ này mà đòi lừa gạt con gái nhà người ta á? Ngải Lựu Lựu về thẳng phòng mình, không thèm gửi tin nhắn đáp lại. Lương Tranh thấy Ngải Lựu Lựu không nhắn lại, tưởng rằng cô ta thấy đúng nên im, phải giờ cò trắng đầu hàng nên trong bụng vui lắm, rút thuốc lá ra tự thưởng cho mình một điếu. Con ranh, muốn chơi chữ với tôi hả, đúng là tự tìm lấy cái nhục, ai bảo không tự nghĩ xem mình chuyên ngành gì? Lương Tranh chợt nhớ đến số điện thoại mà chú Hoàng cho, hào hứng nhắn tin cho Chung Hiểu Huệ: *Em có còn nhớ Lương Sơn Tranh^[3] nổi danh bên hồ không?* Nhưng điều khiến Lương Tranh thất vọng là mãi đến tối đi ngủ mà Chung Hiểu Huệ vẫn không hồi âm.

[3] Lương Tranh đã dùng lối chơi chữ ở đây, tên Tranh trong tiếng Trung được ghép từ hai từ Sơn và từ Tranh.

Sáng hôm sau, Lương Tranh bật điện thoại lên, cuối cùng cũng nhận được tin nhắn của Chung Hiểu Huệ: *A, xin lỗi anh, tôi chỉ nhớ Hạ Vũ Hà thôi.* Thời gian là lúc 11 giờ 39 phút tối, lúc ấy Lương Tranh đã tắt máy và đi ngủ từ lâu. Kể từ sau khi chia tay với bạn gái, Lương Tranh có thói quen

tắt máy trước khi đi ngủ. Trong lòng Lương Tranh trào nên một niềm vui khó tả, vội vàng nhắn tin lại: *Lúc ấy tôi đứng dưới cây dương liễu...*

Lại là sự chờ đợi dai dẳng, đây chẳng khác gì một sự giày vò đối với những người có tác phong làm việc nhanh nhẹn như Lương Tranh. Chờ đợi cho dù là cái gì cũng đều là một quá trình khổ sở. Cho dù có mang tâm lý hưởng thụ thì đó cũng vẫn là sự hưởng thụ trong giày vò. Lương Tranh phải đợi đến tận trưa mới nhận được tin nhắn hồi âm của Chung Hiểu Huệ: *Xin lỗi nhé, tôi bận quá, anh ăn cơm chưa?* Lương Tranh vội vàng nhắn lại, nói rằng mình đang ăn trưa, sau đó đôi phương lại không nhắn lại nữa. Lương Tranh muốn gọi điện, nói chuyện với Chung Hiểu Huệ một lúc, nhưng lại chẳng biết phải nói cái gì.

Giữa hai người có cái rãnh ngăn cách rất sâu, Lương Tranh không hiểu tại sao ở trước mặt Chung Hiểu Huệ, anh lại cảm thấy căng thẳng, thậm chí có phần rụt rè. Không phải bởi vì bản thân anh không đủ kiên cường, không đủ tự tin, mà là anh bị chèn ép bởi hiện thực của cuộc sống, đến nỗi mà nó trở thành quán tính, khiến anh luôn có cái nhìn khát khao và sợ sệt đối với những món đồ hay con người quyền quý. Cũng giống như nhìn thấy một chiếc xe hơi sang trọng lướt như bay trên đường, lòng thầm ao ước có một ngày mình được ngồi vào bên trong, đi đến chân trời góc biển. Đây là một trạng thái tâm lý vừa khao khát vừa có gắng kiềm chế.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã đến kì nghỉ mừng Một tháng Năm. Công ty Ngô Hiểu Quân tổ chức cho nhân viên đi Bắc Đới Hà chơi. Lương Tranh vốn dĩ cũng có thể tham gia với tư cách là “người nhà” của Ngô Hiểu Quân, nhưng anh lại ngại, dù gì đây cũng là công ty cũ của mình, trước đây vì chê tiền lương quá thấp nên mới nghỉ việc, giờ chẳng nhẽ lại mặt dày đến hưởng sái của người ta. Đây không phải là phong cách của anh. Gọi điện cho Trình Triệu phú, biết tin anh ta chở cả nhà đi chơi rồi... Cả căn phòng rộng thênh thang, Lương Tranh lần đầu tiên cảm nhận được cái cảm giác tẻ nhạt khi ở nhà một mình.

Tòa nhà đối diện rực rỡ ánh đèn điện. Con đường phía bên trái giống như được phủ một tấm nệm màu vàng, dòng người, dòng xe tấp nập qua lại. Lương Tranh đi vào trong phòng khách, ngồi dựa lưng vào sofa, miệng ngâm điều thuốc. Mọi thứ yên lặng đến đáng sợ, chỉ có tiếng những sợi thuốc lá đang cháy và âm thanh yếu ớt phát ra từ cái ti vi. Lúc này đây, Lương Tranh không thể không suy nghĩ về mối quan hệ giữa mình với cái thành phố này. Hồi đầu cái thành phố này là giấc mơ, nhưng càng đi nó càng xa vời, càng ngày càng mơ hồ...

Mặc dù giấc mơ đã mờ dần, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Ngày hôm sau, Lương Tranh bất ngờ nhận được một lời mời: Ngải Lựu Lựu hẹn anh đi thăm quan Tổ Chim. Có ý gì đây? Ngó đứt tơ vương, cảm thấy mình thật sự không tòi? Không phải lại là một cái bẫy đấy chứ? Tùy cơ ứng biến thôi! Dù gì cũng đỡ hơn là ở nhà một mình, nghĩ bậy nghĩ bạ, chỉ một đầu, một người thêm. Sau khi cân nhắc thiệt hơn, Lương Tranh cảm thấy điều này nên làm.

Tại sao Ngải Lựu Lựu lại mời Lương Tranh, một người mà cô hoàn toàn không thích đi chơi?

Hóa ra hai tiếng trước đó, bạn trai cũ hồi học đại học của cô là Nghiêm Chí Kiệt đến Bắc Kinh hưởng tuần trăng mật, anh ta đòi gặp mặt Ngải Lựu Lựu. Ban đầu Ngải Lựu Lựu nói không tiện lắm, nhưng Nghiêm Chí Kiệt cứ năn nỉ mãi, còn nói đây là ý của vợ anh ta. Ngải Lựu Lựu đành phải miễn cưỡng nhận lời, sau đó cô liền kể cho Ngũ Sảnh Sảnh nghe chuyện này. Ngũ Sảnh Sảnh nói người đàn bà ấy rõ ràng đang tìm cách trêu ngươi Ngải Lựu Lựu, thấy cô mặt mày ngơ ngác liền phân tích tỉ mỉ: “Thứ nhất là đối phương muốn thỏa lòng hiếu kỳ, xem xem bạn gái thời đại học của chồng mình rốt cuộc ra làm sao. Thứ hai là muốn chọc tức cậu, cuối cùng thì cô ta mới là người chiếm hữu được người đàn ông ấy. Thứ ba là dập tắt

mối quan hệ của hai người, để cho chồng cô ta và cậu biết rằng, tất cả những gì thuộc về hai người giờ đều đã là dĩ vãng rồi!”

“Có kinh khủng như vậy không?”

“Chắc chắn đấy, chắc chắn là gã đó đã vô tình nhắc đến cậu trước mặt cô ta. Người đàn bà này ghen tuông ghê gớm, cứ để bụng mãi chuyện này, vì vậy mới nhân cơ hội đến Bắc Kinh nhân tiện xem mặt cậu luôn!”

“Có nghiêm trọng thế không? Sảnh Sảnh à, tớ thấy con người cậu quá đa nghi!”

“Sao cậu không bảo là tớ suy nghĩ kín kẽ, thông minh và hiểu biết chứ?”

“...”

Sau đó, Ngũ Sảnh Sảnh liền bày kế cho Ngải Lự Lự để đối phó với người đàn bà đáng sợ này. Trước tiên là phải ăn mặc, trang điểm cho thật đẹp, trọng điểm là cần phải sexy quyến rũ, nhất định trông phải thật cao sang và phong độ để trấn áp người đàn bà kia. Thứ hai là phải dẫn theo một người đàn ông không tồi để làm bạn trai, không thể đeo trên ngực chiếc “huân chương” gái ế để họ cười nhạo được. Cuối cùng, còn phải tìm cách kích bác bọn họ. Nói chung là phải khiến cho gã đàn ông kia hối hận, cho người đàn bà đó đổ kị, khiến cho bọn họ không được hưởng một cuộc trăng mật ngọt ngào, phải ôm hối tiếc về nhà, sống những tháng ngày ám ảnh...

Ngải Lự Lự cân nhắc hồi lâu, cảm thấy kế hoạch của Ngũ Sảnh Sảnh có vẻ hơi quá, thậm chí còn có phần hơi đáng sợ. Chẳng qua chỉ là đi gặp mặt một người bạn học đại học thôi mà? Có cần thiết phải bày mưu kế ra đây không? Chỉ có điều Ngũ Sảnh Sảnh nói cũng có phần có lí, đặc biệt là chuyện bản thân mình phải ăn mặc đẹp đẽ, còn phải có một người bạn trai ở bên cạnh để làm nền cho mình. Ngải Lự Lự nghĩ như vậy liền thấy tự tin hơn nhiều.

Nhưng mà biết đi đâu tìm bạn trai đây? Trước tiên, Ngải Lựu Lựu nghĩ đến Lâm Cường, một người đẹp trai, tao nhã, nhiều tiền, cô đã soạn một cái tin nhắn để gửi cho Lâm Cường, nhưng cuối cùng vẫn không dám gửi đi. Ngải Lựu Lựu này cho dù có cô độc cả đời cũng không thèm chòi mâm son! Ngải Lựu Lựu thở dài, đi ra ban công, vươn vai một cái, rồi đột nhiên nhớ ra Lương Tranh. Lương Tranh đã biến mình thành giai nhân ứng cử viên rồi, tại sao mình không thể biến anh ta thành “diễn viên thế thân”? Như vậy cũng chẳng có gì quá đáng cả!

Lương Tranh hôm nay ăn mặc rất sạch sẽ, thơm tho, áo phông trắng, quần thể thao. Anh cố tình để chậm vài phút mới từ từ đi ra ngoài. Từ xa, Lương Tranh đã nhìn thấy Ngải Lựu Lựu đang sốt ruột đứng ở bên ngoài cổng khu đô thị, điều này khiến anh cảm thấy vô cùng hả hê. Lúc đến gần, Lương Tranh mới phát hiện Ngải Lựu Lựu đứng trước mặt vô cùng “chói lòa”, không chỉ xinh đẹp mà còn vô cùng gợi cảm. Mà sự gợi cảm này vô cùng thanh cao, không một chút dung tục và tầm thường. Hình ảnh này hoàn toàn đối lập với hình ảnh một cô gái với cặp kính che hết khuôn mặt hôm trước, khiến cho Lương Tranh không nén được phải mở to mắt nhìn lại.

Ngải Lựu Lựu thấy Lương Tranh ngệt ra nhìn mình không nói gì, liền đẩy mạnh vào người anh: “Này, làm gì mà kinh ngạc đến thế hả? Tình lại đi!”

“Đúng là không thể đánh giá người khác qua cái nhìn đầu tiên, tôi phải nhìn cô bằng con mắt khác thôi! Đúng là càng ngày càng bắt mắt đấy..”

Ngải Lựu Lựu nhếch môi cười không thèm đấu khẩu với Lương Tranh. Cô đi lên phía trước, vẫy tay bắt một cái taxi rồi khinh miệt bước vào bên trong. Kiêu cái gì mà kiêu? Tôi mà nói cô béo xem cô có còn kiêu được nữa không? Hôm nay là cô chủ động hẹn tôi chứ không phải tôi mặt dày bám

theo cô đâu nhé! Lương Tranh lại sờ đến túi tiền, phải giữ cho chặt mới được, cùng lắm thì chia đôi.

Phía đông sân vận động Tô Chim, taxi vừa đỗ lại, Lương Tranh đã nhanh như chớp mở cửa xe ra ngoài. Ngải Lựu Lựu ngồi bên cạnh lái xe vừa móc túi ra trả tiền vừa thăm chửi: “Đồ kiết xỉ, ki bo, đàn ông cái kiểu gì không biết! Ngải Lựu Lựu vừa lăm bắm vừa xuống xe, chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn, ngắm mình trong gương rồi lấy điện thoại ra gọi cho Nghiêm Chí Kiệt. Nghiêm Chí Kiệt và vợ anh ta vẫn đang ở khu thể thao dưới nước, nói rằng sẽ lập tức đến chỗ Ngải Lựu Lựu ngay.

Mặt trời nóng như đổ lửa, khách thăm quan đông như kiến, nhiệt độ trong chốc lát tăng lên đến mấy chục độ C. Ngải Lựu Lựu lấy ra một cái kính râm che gần kín nửa khuôn mặt. Lương Tranh không biết đi đâu đột ngột xuất hiện, trong tay cầm hai chai côca, toét miệng cười ngốc nghếch với cô. Lương Tranh mở một chai đưa cho Ngải Lựu Lựu: “Đại minh tinh à, tôi thấy hôm trước ở quán rượu nếu cô đeo cái kính này thì tốt biết mấy, nếu vậy tôi đã chẳng dành tình cảm cho người khác!”

Ngải Lựu Lựu đón lấy chai côca, uống một ngụm rồi cười: “Sao tự nhiên anh trở nên quan tâm thế, khiến cho tôi cảm thấy không quen!”

“Thấy cô hôm nay chải chuốt, long trọng thế này, nếu tôi không tán thưởng e rằng hơi bất lịch sự. Nói đi, đi quanh cái Tô Chim này hay là đi sâu vào bên trong?”

“Đi về phía khu thể thao dưới nước đón bạn tôi!”

Lương Tranh có cảm giác như bị mắc lừa, vội vàng cảnh giác hỏi: “Là nam hay nữ?”

“Trai đẹp!”

“...”

Ngải Lự Lự nói xong liền đi trước, Lương Tranh bị rớt lại sau một đoạn rõ xa, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Tạm thời anh vẫn chưa biết được rốt cuộc Ngải Lự Lự đang định giở trò gì nhưng có một điều anh có thể khẳng định đó là, Ngải Lự Lự không có ý định hẹn hò riêng với anh mà là có ý đồ gì đó. Lương Tranh vừa đến trước quảng trường khu thể thao dưới nước thì phát hiện Ngải Lự Lự đi về phía một đôi nam nữ. Người đàn ông đeo kính, trên người phảng phất phong thái trí thức giống như Ngô Hiểu Quân, nhưng dáng người cao, đẹp trai, chỉ có điều da ngăm đen. Người phụ nữ đeo một cặp kính gọng vàng, vốn dĩ trông cũng không tồi nhưng cách ăn mặc phô trương như thể quý bà nhà giàu nên trông không phù hợp với tuổi tác cho lắm.

Lương Tranh thấy bọn họ nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng Ngải Lự Lự lại ngoảnh đầu lại nhìn mình, sau đó cô từ từ tiến lại chỗ anh. Ngải Lự Lự lập tức giới thiệu đôi bên với nhau: “Đây là bạn trai tôi, Lương Tranh. Đây là Nghiêm Chí Kiệt, bạn học đại học của em, còn đây là vợ anh ấy, Tiểu Hiểu”.

Đáp án cuối cùng cũng được hé mở, Lương Tranh cười như mỉa. Nhìn thấy Nghiêm Chí Kiệt nhìn mình bằng ánh mắt phán xét và kiêu ngạo, à không, phải nói là đồ kị mới chính xác, Lương Tranh liền chìa tay ra: “Rất hân hạnh!”

Khi hai người bắt tay nhau, ai nấy đều dùng sức như ngầm tuyên chiến với nhau.

Thấy Ngải Lự Lự và Tiểu Hiểu đứng bên cạnh hàn huyên, ngoài mặt tỏ vẻ nhiệt tình, thân thiết lắm nhưng thực ra bằng mặt mà không bằng lòng, Lương Tranh thấy buồn cười lắm. Mặc dù bị lừa đến đây diễn kịch nhưng anh cũng “phim giả làm thật” luôn. Lương Tranh giờ bàn tay “đen tối” ra

ôm choàng lấy eo của Ngải Lựu Lựu, thì thào vào tai cô: “Mang tình mới đến gặp tình cũ, cô chơi được quá chứ nhỉ!”

Ngải Lựu Lựu giật nảy mình, mặt mày méo mó. Rõ ràng cô không ngờ Lương Tranh lại bạo gan đến thế, nhưng lúc này không tiện từ chối, đành phải lén lườm Lương Tranh một cái, sau đó cười gượng gạo. Lương Tranh chẳng hề có ý định buông tay, thậm chí anh còn siết chặt Ngải Lựu Lựu vào người mình. Đây gọi là mượn gió bẻ măng, không những giải tỏa được nỗi hận mà còn cảm thấy rất kích thích. Mấy người đi về phía trước, Ngải Lựu Lựu cố ý đi chậm lại phía sau, sau đó vùng vằng thoát khỏi móng vuốt ma quỷ của Lương Tranh. Ngải Lựu Lựu trợn mắt lườm Lương Tranh rồi đi thẳng lên trước. Lương Tranh đâu có sợ, anh nghĩ vở kịch vừa mới bắt đầu nên vội vàng đuổi theo.

Ngải Lựu Lựu cố ý duy trì khoảng cách an toàn với Lương Tranh, trong lòng chửi thầm đồ khôn kiếp, đồ sở Khanh. Lúc ra đến phía sau sân vận động Tổ Chim, cô chợt nảy ra một ý: “Lương Tranh, anh đi mua cho bọn em mấy cái vé vào cửa Tổ Chim đi!”

Mua vé cũng được, nhưng tiền không thể lấy từ túi tôi. Lương Tranh rất khôn lanh, vội vàng sờ đến ví tiền, ra vẻ giở ví rồi nói: “Bà xã, anh không đủ tiền, em đưa thêm cho anh đi!”

Nghiêm Chí Kiệt nói: “Không cần đâu, chúng tôi đã vào bên trong xem rồi, bây giờ chỉ cần đi quanh phía bên ngoài là được. Mọi người đừng khách sáo, thật đấy!”

Tiểu Hiểu nói: “Nóng quá, chúng ta tìm một chỗ râm mát ngồi nói chuyện nhé!”

Nửa tiếng đồng hồ sau, tại một quán ăn. Lương Tranh lì lợm ngồi sát bên cạnh Ngải Lựu Lựu, Ngải Lựu Lựu đã ngồi sát vào tường rồi nhưng vẫn

không thể tránh nổi. Cô nhẹ nhàng thò tay tóm lấy chân Lương Tranh, sau đó nghiền răng bẹo cho anh một cái thật đau, cho đến khi anh phải la lên “oai oái” mới thôi.

“Anh sao thế?”, Tiểu Hiểu hỏi.

“Không sao, tại tôi không may bị người đẹp ngồi bên cạnh tôi đây dẫm phải chân thôi”. Lương Tranh cố nhịn đau, nhưng nào có chịu lép vế, lập tức đưa tay lên bẹo má Ngải Lựu Lựu: “Dẫm nát chân anh rồi, sau này lấy ai công em hả?”

Ngải Lựu Lựu thấy hai người kia đều hướng mắt nhìn mình nên không dám nổi cáu, đành phải cười gượng gạo: “Thế thì để em công anh là được rồi!”

“Ha ha...”, Lương Tranh cười hả hê.

Hai má của Ngải Lựu Lựu bị Lương Tranh bẹo đến hết trắng chuyển sang đỏ. Cũng may là Ngải Lựu Lựu vì tâm trạng biến động, mặt cũng đỏ bừng lên nên mới che đậy được vết đỏ. Ngải Lựu Lựu tức điên lên nhưng sau khi cân nhắc thiệt hơn, cô đành phải cúi đầu uống trà. Bởi vì hành vi lỗ mãng tự hại bản thân chỉ đổi lấy sự cười nhạo của kẻ thù mà thôi.

Hiển nhiên là Lương Tranh chưa chịu bỏ qua cơ hội này, anh nhắc cốc trà lên, nhấp một ngụm rồi lên tiếng: “Ừm, cũng không tồi, mùi rất thơm!”, sau đó quay sang hỏi Nghiêm Chí Kiệt: “Hồi học đại học, anh học chung một lớp với Lựu Lựu nhà tôi ư?”

Nghiêm Chí Kiệt đang ngơ ngơ vội vàng đáp: “Không, chỉ cùng giảng đường thôi! Chúng tôi thường học chung với nhau khi học các môn chung!”

“Hoa khô của lớp là ai thế?”, Lương Tranh tỏ vẻ nghiêm túc hỏi han những chuyện không mấy nghiêm túc, chẳng hề để ý đến vẻ cuống quýt của Ngải Lự Lự ngồi cạnh.

Nghiêm Chí Kiệt cười cười nói: “Chính là người đang ngồi cạnh anh đây...”

“Thế thì chắc chắn anh từng tán tỉnh cô ngọc nhà tôi rồi phải không?”

Lương Tranh nói xong liền cười ha ha, mặt Nghiêm Chí Kiệt lúc xanh lúc trắng, miệng cố nở nụ cười, không biết đối đáp ra sao. Còn Tiểu Hiểu ngồi bên cạnh mặt dài đuồn ra, rõ ràng câu này đã chạm đúng nỗi đau của cô ta. Ngải Lự Lự ngồi bên cạnh vô cùng ái ngại, liền thò tay sang, nhưng Lương Tranh đã có sự đề phòng, vội vàng tóm chặt lấy tay cô, rồi kéo lại, nắm thật chặt: “Haha, thực ra hồi còn học đại học tôi cũng là hot boy của trường đấy! Thật đấy, tôi không nói điêu đâu!”

“Hot boy với hoa khô của trường quả là xứng đôi!”, Nghiêm Chí Kiệt giả bộ vui vẻ nói đùa.

Lương Tranh đắc chí: “Đâu, cô ấy chỉ là hoa khô của lớp thôi...”

“Ha ha...”, Tiểu Hiểu không nhịn được bật cười, dường như họ đang cười nhạo Ngải Lự Lự chỉ là một hoa khô trong lớp chứ không phải của trường.

Một sự im lặng tạm thời, mọi người đều đang uống trà, đưa mắt nhìn quanh, thực ra trong lòng ai cũng có suy nghĩ riêng. Khách trong nhà hàng mỗi lúc một đông. Lương Tranh đột nhiên nhớ đến một câu trong blog của Ngải Lự Lự, suy đoán “anh Nghiêm”, người gửi sách mới cho cô chính là người đàn ông này, liền mạnh bạo hỏi: “Cuốn sách anh gửi cho Lự Lự tôi đã đọc rồi, cũng không tồi!”

“Bạn bè gửi cho tôi tận mấy cuốn, tôi liền gửi cho mọi người cùng đọc thôi mà. À phải rồi, hai người định bao giờ cưới đây?”, Nghiêm Chí Kiệt chuyển chủ đề.

“Dù gì chúng tôi hiện giờ cũng đang sống chung rồi, kết hôn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Chẳng qua chỉ là một tờ giấy, có quan trọng gì đâu!”

Tiểu Hiểu tỏ vẻ hứng thú, cười nói: “Thế thì chẳng phải hai người lái xe mà không có giấy phép ư?”

Có người chịu phối hợp với mình, Lương Tranh đương nhiên không bỏ qua cơ hội: “Dù gì cũng còn hơn là không người lái!”

“Vậy thì vẫn nên lấy cái bằng, an toàn là trên hết mà!”, giọng nói của Tiểu Hiểu có vẻ là lạ, nói xong cô ta còn liếc mắt nhìn Ngải Lự Lự.

“Nghe thấy chưa vợ yêu? Mọi người đều có ý kiến rồi đấy!”

“...”

Tiểu Hiểu cảm thấy vô cùng hả hê trước lời nói châm chọc của mình, cố ý khoe ra chiếc nhẫn kim cương rất to trên tay, còn cố tình nhìn Ngải Lự Lự khích bác. Nghiêm Chí Kiệt ngồi khẹp nép bên cạnh vợ, lông mày hơi nhíu lại. Điều này khiến cho Lương Tranh nghĩ đến những khách hàng có vẻ ngoài đạo mạo của mình. Một mặt bọn họ vung những đồng tiền mồ hôi nước mắt của nhân dân, mặt khác lại hô hào vì dân phục vụ, kĩ năng diễn xuất quả là số một.

Lúc ăn cơm, Ngải Lự Lự và Lương Tranh vẫn không ngừng chành chọc nhau. Lương Tranh cố ý gấp thịt mỡ vào bát Ngải Lự Lự, sau đó nói với vợ chồng Nghiêm Chí Kiệt rằng gần đây Ngải Lự Lự rất thích ăn thịt mỡ, đến mức mà bụng toàn là mỡ thừa, bẹo vào mềm lấm, mềm như bẹo

má trẻ con vậy. Ngải Lự Lự ngượng chín mặt, phải cấn mặt xuống bát thức ăn. Cô chỉ mong bây giờ nhà hàng này đột nhiên bị đánh cướp hay xảy ra hỏa hoạn, tốt nhất là có băng nhóm khủng bố nào đó cầm AK47 nhằm thẳng vào chỗ bọn cô mà bắn.

Có thể thấy, Ngải Lự Lự lúc này đã phần nộ tột cùng, sẵn sàng chấp nhận chết chung với kẻ thù.

Tất cả những thứ này Nghiêm Chí Kiệt đều nhìn ra, nghe ra, cảm giác trong lòng như bị giày vò, hột hăng và chua xót. Anh cảm thấy Ngải Lựu Lựu còn xinh đẹp hơn nhiều so với trước đây, lại còn diễm đam và thanh tao hơn xưa. So ra vợ anh vừa tầm thường, vừa hẹp hòi, kém xa. Nhưng Ngải Lựu Lựu lại yêu một người đàn ông ngạo ngược như thế này, thật là đáng tiếc thay! Nghiêm Chí Kiệt quyết định sau này sẽ không gửi sách cho Ngải Lựu Lựu nữa, việc này đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi. Tiểu Hiểu cũng cảm thấy hơi sốc, cô ta cảm thấy hành động chảnh chọe của Lương Tranh và Ngải Lựu Lựu rất thú vị. Đây là những cảnh tượng ngọt ngào và lãng mạn thường gặp trên phim tình cảm, các cặp tình nhân nên sống như vậy. Cô ta cảm thấy Ngải Lựu Lựu sống hạnh phúc hơn mình, bởi vì Lương Tranh rõ ràng là lãng mạn hơn người chồng cứ như khúc gỗ của mình.

Từ đó có thể thấy, âm mưu li gián của Ngũ Sảnh Sảnh đã thành công một nửa. Đương nhiên công lao chủ yếu là nhờ vào Lương Tranh. Chính nhờ có sự diễn xuất tuyệt vời của anh mà cô đã có được thành quả không ngờ đến.

Trên đường về nhà, Ngải Lựu Lựu ngồi ở sau xe, im lìm không nói nửa lời, đầu ngoảnh ra ngoài cửa sổ. Còn Lương Tranh thì buồn đưa lê hết chuyện nọ đến chuyện kia với lái xe, thỉnh thoảng còn cười đùa ầm ĩ. Xe dừng lại ở khu đô thị Quốc Mỹ, hai người vừa xuống xe, Ngải Lựu Lựu đã dang tay cho Lương Tranh một bạt tai trời giáng.

Cái tát đột ngột của Ngải Lựu Lựu khiến cho Lương Tranh thần người ra, vội vàng đưa tay lên xoa cái má nóng ran, mắt đờ đẫn nhìn cô. Thấy người đi đường đều đang nhìn mình, anh chỉ muốn chui xuống đất cho đỡ ngượng. Ngải Lựu Lựu đã hậm hực bỏ đi trước, Lương Tranh vội vàng đuổi theo: “Có đến mức như vậy không, chê tôi không còn giá trị lợi dụng nữa nên gio chân đạp đi phải không? Cô là điển hình của loại người ăn cháo đá bát, qua cầu rút ván!”

Ngải Lự Lự vốn đã tức tối bỏ đi, nghe thấy Lương Tranh nói vậy liền bật cười. Cũng may là Lương Tranh lúc này đang ôm mặt, tai ù ù chẳng nghe thấy gì. Nhìn cái bóng kên kiệu của Ngải Lự Lự khuất dần trong tòa nhà, Lương Tranh đột nhiên cảm thấy có cảm giác hụt hẫng và hoang mang. Chỉ có điều cảm giác này không duy trì lâu. Nghĩ lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, anh lại thấy buồn cười, đây là lần đầu tiên trong đời anh chọc ghẹo một cô gái, lại còn là một cô gái mạnh mẽ và rất cá tính nữa chứ. Thật là đã đời! Mặc dù bị in một cái tát đau điếng nhưng như vậy cũng đáng lắm! Anh mỉm cười nhắn cho Ngải Lự Lự một cái tin: *Ngoài mẹ tôi ra chưa có người phụ nữ nào dám đánh tôi đâu đấy, chúng ta chưa xong chuyện với nhau đâu!*

Vừa lên cầu thang thì Ngải Lự Lự nhắn tin lại: *Vậy anh nhận tôi làm mẹ nuôi đi?* Lần này thì Lương Tranh im luôn.

Về đến nhà, Ngải Lự Lự ném túi xách sang một bên rồi thả mình xuống sofa. Ngũ Sảnh Sảnh đang đắp mặt nạ, nằm nghiêng đọc báo trên ghế, thấy Ngải Lự Lự về liền hỏi: “Thế nào, trận đánh ra sao?”

Ngải Lự Lự cố sức tháo đôi giày cao gót ra, xoa xoa chân: “Cả hai cùng bị thương, kẻ sở khanh được lợi!”

“Sở khanh?”

“Lương Tranh, chính là cái thằng cha ở quán rượu hôm trước đấy. Hắn lựa giò bẻ măng, dám động chân động tay với tôi!”

Ngũ Sảnh Sảnh ngồi bật dậy, cười sảng sặc: “Anh ta to gan gớm nhỉ... thế sờ vào những đâu của cậu rồi?”

“Lúc thì ôm eo tôi, lúc thì khoác vai, lúc lại nắm tay... Lúc về đến đây bị tôi cho một bạt tai!”

“Ha ha, hai người buồn cười thật đấy!”

Ngải Lựu Lựu đôi tư thế, thu mình trên ghế: “Còn chẳng phải tại cái chủ ý dở hơi của cậu à?”

“Đàn ông hư hỏng một chút chẳng phải rất quyến rũ hay sao?”

“Vậy thì cậu đi mà tìm anh ta...”

“...”

Tối đó, Nghiêm Chí Kiệt nhấn liền mấy cái tin cho Ngải Lựu Lựu, tin nào cũng đều rất tình tứ, cuối cùng còn đưa ra một yêu cầu hết sức quá đáng, đó là muốn được gặp riêng Ngải Lựu Lựu ở khách sạn. Ngải Lựu Lựu thẳng thừng từ chối, sau đó xóa luôn số điện thoại của Nghiêm Chí Kiệt khỏi danh bạ của mình.

Kì nghỉ lễ mừng Một tháng Năm đã qua đi như vậy đấy. Sau những ngày nghỉ ngơi ngắn ngủi, một hành trình mới lại bắt đầu. Lần này, Lương Tranh và chú Hoàng đến Trịnh Châu, ở đó có một khách hàng rất quan trọng cần gặp mặt để bàn chuyện. Một ngày trước khi đi, Hường Lệ đưa ra yêu cầu được đi công tác cùng để học tập, chú Hoàng đương nhiên gật đầu đồng ý. Chuyện này khiến Lương Tranh hơi bất ngờ, theo quy định của công ty, Hường Lệ phải đến tận tháng sáu năm nay mới được đi công tác cho công ty.

Có một cô gái đi công tác cùng thực ra cũng chẳng phải chuyện xấu, con gái bẩm sinh thích chăm sóc người khác, hơn nữa lại rất cầu kì trong chuyện ăn ở. Hường Lệ thân hình đầy đà đã mua rất nhiều đồ ăn vặt để ăn trên đường đi, còn mang theo cả tạp chí giải trí, điều này khiến cho hai người đàn ông có thêm nhiều hứng thú trong hành trình. Sau khi đến Trịnh

Châu, Hướng Lệ liền bảo lái xe chở thẳng họ đến khách sạn đã đặt phòng trước, giá cả hợp lí lại rất tiện nghi.

Ngày hôm sau, chú Hoàng một mình đi gặp khách hàng, chú Hoàng bảo Lương Tranh dẫn Hướng Lệ đi gặp khách hàng để học hỏi thêm. Nhưng đây là khách hàng quan trọng mà năm ngoái Lương Tranh mới kéo về cho công ty, dẫn người mới vào làm đi gặp khách hàng quan trọng không được phù hợp cho lắm. Lương Tranh đang vô cùng khó xử, vừa không muốn để Hướng Lệ làm hỏng việc, vừa không muốn làm trái chỉ thị của cấp trên, để mặc Hướng Lệ ở lại khách sạn một mình. Cách thì kiểu gì cũng có, Lương Tranh bèn gọi điện báo trước cho khách hàng, hẹn buổi trưa cùng đi ăn cơm.

Buổi trưa, khách hàng đến nhà hàng rất đúng giờ. Lương Tranh liền giới thiệu sơ qua, nói rằng Hướng Lệ là bạn gái của mình, lần này cùng đến Trịnh Châu chơi. Khách hàng không hề để bụng, đôi bên nói chuyện rất vui vẻ, còn uống một chút rượu, chỉ có điều từ đầu đến cuối toàn bàn chuyện công việc. Sau khi tiễn khách hàng lên xe, anh liền nhắn một cái tin: *Phó giám đốc Vương, vụ lần trước tôi đã nói với ngài, ngài thấy bây giờ có thể tiến hành không?*

Năm phút sau, khách hàng nhắn tin lại, nói tình hình cụ thể của vụ làm ăn lần này để tối mai bàn tiếp. Lương Tranh biết vụ làm ăn này về cơ bản đã hoàn thành. Làm cái nghề này là như vậy, nhiều khi không phải là bán sản phẩm mà là kinh doanh bản thân, xây dựng một mối quan hệ tin cậy với khách hàng, sau đó tự làm lợi cho mình, chỉ đơn giản có vậy. Vì vậy, những nhân viên marketing cấp dưới thường giới thiệu sản phẩm của mình tốt thế này thế nọ, nhưng những nhân viên cấp cao thường bận rộn kinh doanh bản thân, cố gắng để xây dựng quan hệ hợp tác với khách hàng...

Lương Tranh liền nói cho Hướng Lệ biết những phương pháp và kinh nghiệm kinh doanh này, nhưng Hướng Lệ không nghĩ như vậy.

Cô lấy việc buôn bán nhà đất ra làm ví dụ, nói khách hàng coi trọng nhất là sự chênh lệch giá cả nhà cửa, chứ không để tâm xem anh là ai, có mối quan hệ gì với họ. Lương Tranh lập tức phủ nhận, anh cho rằng sự chênh lệch về giá cả chỉ là một phần, điều này không hề mâu thuẫn với quan hệ kinh doanh. Những người mua nhà đất không hẳn chỉ coi trọng sự chênh lệch về giá cả, những khách hàng khác nhau có những đánh giá khác nhau về nhà đất. Có những người mua nhà đất để đầu tư, những người này coi trọng khả năng tăng giá của nhà đất hơn là thiết kế nhà cửa có đẹp hay không. Những người mua biệt thự, chung cư cao cấp thường coi trọng môi trường an toàn, trong lành và mức độ thoải mái khi ở trong ngôi nhà ấy. Còn tầng lớp làm công ăn lương mua nhà thường chú trọng vào khoản tiền trả đợt đầu và khả năng hoàn trả tiền vay nợ mua nhà.

Do vậy những khách hàng khác nhau khi mua sản phẩm sẽ có những định hướng sản phẩm khác nhau. Đây cũng là lí do mà vì sao các thương hiệu sản phẩm đều đa nguyên hóa, có tính bậc thang. Đó là bởi vì để đáp ứng nhu cầu của khách hàng. Nhưng điều quan trọng nhất vẫn là phải xây dựng quan hệ kinh doanh. Một khi mối quan hệ này được xác nhận, anh ta cần cái gì, bạn đều có thể bán cho anh ta. Không chỉ có nhà đất mà ngay cả xe hơi và bảo hiểm cũng có thể. Việc mở rộng quảng bá về thương hiệu thực chất cũng là một kiểu kinh doanh quan hệ. Kinh doanh quan hệ gì ? Kinh doanh danh tiếng của sản phẩm, khiến cho người tiêu dùng tin tưởng nhãn hiệu, từ đó xây dựng mối quan hệ tín nhiệm. Sau đó, khi khách hàng cần mua một sản phẩm gì đó, họ sẽ nghĩ đến thương hiệu này, mua những sản phẩm của thương hiệu này. Đây gọi là hiệu ứng thương hiệu, mà xét cho cùng nó chính là kinh doanh quan hệ đấy.

Hương Lệ chỉ hiểu lơ mơ, nhất thời không thể tiêu hóa ngay được. Cô cảm thấy Lương Tranh có vẻ hơi khoe khoang, coi cô là một sinh viên mới ra trường chẳng biết gì. Còn cô, cũng giống như những nhân viên mới khác, sẽ nảy sinh tâm lí chống đối khi nghe thấy lời răn dạy dài dòng của những người đi trước.

Lương Tranh dường như cũng nhìn ra được điểm này nên không nói nữa. Anh cho rằng kinh doanh trước tiên chính là một ngành học, sau đó mới là một môn kỹ thuật và cuối cùng là một môn nghệ thuật. Chỉ có những người tài giỏi mới có thể biến kinh doanh từ một ngành học trở thành một môn nghệ thuật, đó cũng chính là cái gọi là “ngộ đạo”. Bản thân anh hiện giờ chỉ là một “kỹ thuật viên”, biết sơ sơ về kỹ năng marketing mà thôi. Còn Hương Lệ mới “nhập môn”, còn đang ở trong giai đoạn tiếp thu kiến thức.

Năm giờ rưỡi chiều chú Hoàng gọi điện đến, nói đang ăn cơm với khách hàng. Một lát nữa sẽ đi hát karaoke, muốn bảo Hương Lệ qua bên đó đi cùng cho không khí thêm náo nhiệt. Lương Tranh chỉ mong có mỗi thế bởi tối nay anh cũng phải đi gặp khách hàng. Hương Lệ trang điểm và ăn mặc chỉnh tề, gọi điện chào Lương Tranh rồi ra ngoài. Mãi đến trưa ngày hôm sau mới thấy chú Hoàng và Hương Lệ quay lại.

Chú Hoàng tỉ mỉ kể cho Lương Tranh nghe tối qua họ đã làm những gì, trước tiên là đi uống rượu, đi hát, sau đó uống nhiều quá nên đã thuê hai phòng để ngủ lại. Chuyện này vừa giống lại vừa không giống với tưởng tượng của Lương Tranh.

Lương Tranh cho rằng việc uống rượu và hát karaoke không đơn giản như vậy; kết quả đích xác là ngủ, nhưng cũng chẳng đơn giản như vậy.

Mùi cà phê nồng nàn khắp phòng, còn cả tiếng nhạc du dương và cả những cô phục vụ ăn vận, trang điểm như tiếp viên hàng không, mang lại cho người ta cảm giác như mình đang ngồi trên máy bay. Lần công tác này rất thuận lợi, tâm trạng của ba người đều vui vẻ. Chú Hoàng ngồi bên cạnh tỏ vẻ nghiêm túc xem tướng tay cho Hương Lệ, chuyện này khiến cho Lương Tranh không nhịn được cười. Anh đành phải mang điện thoại ra, quyết định nhắn tin để giết thời gian.

Lương Tranh gửi cho Chung Hiểu Huệ một tin nhắn, nhưng chẳng thấy hồi âm. Lương Tranh lại bấm môi gửi cho Ngải Lự Lự một cái tin, nội

dung là: *Hóa vũ khí thành tơ lụa*. Ngải Lựu Lựu lập tức nhả lại, nghe lời lẽ có vẻ nồng nặc mùi “thuốc súng”: *Hóa thành cái tát thì có!*

Thú vị đấy! Lương Tranh nhớ lại cái tát hôm đó, mặt anh dường như vẫn còn bỏng rát, lập tức kêu khổ: *Chẳng trách mà mặt tôi vẫn còn đau đây này, ra tay gì mà nặng thế!*

Ngải Lựu Lựu: *Không đập chết anh coi như anh may mắn lắm rồi đấy!*

Lương Tranh: *Tôi đâu phải là ruồi?*

Ngải Lựu Lựu: *Nhưng anh còn đáng ghét hơn cả lũ ruồi!*

Lương Tranh: *Lần đó kỹ năng diễn xuất của tôi cũng đâu có tồi? Trong tình huống nữ chính không chịu hợp tác mà vẫn diễn trọn vẹn một vai nam chính si tình còn gì!*

Ngải Lựu Lựu: *Xí, đã sàm sỡ lại còn giả bộ ngoan hiền.*

Lương Tranh: *Nếu không phải lần xem mặt trước chúng ta râu ông nọ cắm cằm bà kia, tôi nghĩ là chúng ta đã thành một đôi rồi...*

Ngải Lựu Lựu: *Tuyệt đối không thể, tôi đã thích người khác rồi!*

Lương Tranh: *Thế mà cô còn đi xem mặt với tôi à?*

Ngải Lựu Lựu: *Tôi thấy chán, định trêu chọc anh đấy mà, không được ư?*

Lương Tranh: *Cô giỏi lắm!*

Ngải Lựu Lựu: *Như nhau thôi...*

Lương Tranh tức tối nhét điện thoại vào túi quần, thấy Hương Lệ lúc này đang cầm tay của chú Hoàng vẻ say sưa, trông đến khiếp. Đọc tạp chí cũng chẳng xong, đành phải nhắm mắt ngủ một giấc, nhưng mà ngủ cũng không ngủ được. Lương Tranh nhớ lại dáng vẻ yêu kiều của Ngải Lựu Lựu lần trước, còn cả vòng eo mềm mại như không có xương của cô, đây là một tín hiệu nguy hiểm. Hai người xem tướng tay kia vẫn chưa xem xong, Lương Tranh thực sự không nhìn nổi nữa, liền thẳng thừng chìa tay ra trước mặt chú Hoàng: “Hay là xem tướng tay cho cháu đi, khi nào thì cháu kết hôn...”

Khu đô thị Quốc Mỹ. Vừa vào đến cửa đã phát hiện trên bàn có hai chai bia, mấy đĩa thức ăn, Lương Tranh cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Ngô Hiểu Quân nói anh phải chào mừng Lương Tranh trở về, khiến cho Lương Tranh ngơ ngác chẳng hiểu đầu của tai nheo gì, không biết Ngô Hiểu Quân đang định giở trò gì. Rượu vẫn phải uống, thức ăn vẫn phải ăn, lặng lẽ quan sát động tĩnh. Chẳng mấy chốc, hai chai bia đã hết sạch. Ngô Hiểu Quân lại vào phòng xách ra một chai Nhị Oa Đầu ^[4], nhanh như làm ảo thuật.

[4] Một loại rượu của Trung Quốc.

Chớp mắt, một cốc rượu trắng lại vào dạ dày. Ngô Hiểu Quân mặt mày đỏ lựng, đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi: “Có công mài sắt có ngày nên kim, người anh em này của cậu cuối cùng cũng được ngẩng cao đầu rồi!”

“Chẳng nhẽ cậu được người ta nhận nuôi à?”

“Cuốn sách mới do tôi chủ biên cuối cùng cũng sắp xuất bản rồi!”

Lương Tranh liền hát cho Ngô Hiểu Quân một gáo nước lạnh:

“Cái cuốn sách dở hơi đấy của cậu cũng bán được sao? Không phải là sử dụng đề tài cũ của tôi đấy chứ?”

Ngô Hiểu Quân chẳng buồn để bụng những gì Lương Tranh nói, ngược lại còn búi ngùi ngẩng cao đầu, nói: “Cậu bôn ba nhiều như vậy mà vẫn một mình, cậu có bao giờ thử nghĩ chưa? Cậu có biết vì sao cậu vẫn ế không?”

“Tôi tự muốn ế đấy chứ! Tôi không muốn kết hôn quá sớm, hiện tại chưa có người phụ nữ nào thích hợp, hơn nữa sự nghiệp vẫn chưa đầu vào đâu cả!”, Lương Tranh hùng hồn nói.

Ngô Hiểu Quân liền đặt đũa xuống, châm một điếu thuốc, tỉ mỉ phân tích: “Cậu là bị ế đấy, cậu hiểu không hả? Cậu không có cái nhìn chính xác về hôn nhân, cậu không biết bản thân mình phải tìm một người phụ nữ ra sao để chung sống, cậu mù quáng! Còn về chuyện sự nghiệp chưa thành ấy mà, đây chẳng qua chỉ là cái có thôi, nếu như sự nghiệp của cậu cứ mãi không thành thì cậu cứ không chịu kết hôn như vậy à?”

Lương Tranh không biết phải trả lời câu hỏi này ra sao, bởi anh hoàn toàn chưa từng nghĩ đến, đành phải hỏi vặn lại Ngô Hiểu Quân: “Thế tại sao cậu lại ế? Sao cậu không tự bắt mạch cho mình đi?”

“Tôi có người mà tôi thích, cô ấy ở Bắc Kinh, tôi chỉ đang chờ đợi thời cơ thích hợp mà thôi. Tôi không giống cậu, tôi có mục tiêu, tôi biết bản thân cần một người phụ nữ như thế nào?”

“Hai người từng gặp nhau chưa? Cậu biết đối phương chắc chắn sẽ chấp nhận cậu ư? Cậu đã có hành động gì rồi, và đạt được kết quả thế nào?”

“Cậu cứ chờ đấy...”, Ngô Hiểu Quân nói chắc như đinh đóng cột, Lương Tranh liền dùng cách tư duy của Ngô Hiểu Quân để hỏi vặn lại anh ta, kết quả là Ngô Hiểu Quân cũng cứng lưỡi không trả lời được. Hai người tiếp tục uống rượu, Ngô Hiểu Quân vẫn không chịu thua: “Đây toàn là những vấn đề mà cuốn sách của tôi cần phải nghiên cứu và tìm hiểu, cậu biết chứ?”

“Chính là cuốn *Tại sao bạn ế?* mà lần trước cậu nói chứ gì?”

“Chính xác!”

“Thế cậu cảm thấy nguyên nhân chủ yếu tôi bị ế là gì? Hay nói cách khác, tôi thuộc dạng bệnh nhân nào?”

“Cậu thuộc dạng bệnh nhân tổng hợp. Để tôi phân tích cho cậu nghe...”

Ngô Hiểu Quân liền buông đũa, chậm rãi châm một điếu thuốc lên, sau đó chạy vào nhà vệ sinh. Sau khi làm bộ làm tịch chán chê, Ngô Hiểu Quân mới chậm rãi nói: “Định hướng rất quan trọng, tôi lấy ví dụ để nói rõ cho cậu biết nhé. Xét về chòm sao thì cậu thuộc cung Xử Nữ, hay nói cách khác cậu có tính cách đặc trưng của những người thuộc chòm sao Xử Nữ. Cậu là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, lúc nào cũng ôm mộng tưởng tìm kiếm một nửa toàn vẹn, không chút khiếm khuyết. Tuy nhiên nhân vô thập toàn, cậu luôn nâng cao tiêu chí chọn bạn đời của mình, tức là luôn đặt mục tiêu quá cao. Nhưng người phụ nữ có thể đáp ứng được yêu cầu của cậu lại không ở cùng tầng lớp với cậu. Cô ta không muốn lấy một người như cậu, còn cậu thì lực bất tòng tâm, có nhón chân cũng chẳng với tới!”

Ngô Hiểu Quân nhấp một ngụm rượu, nhìn Lương Tranh đang rửa tai lắng nghe: “Còn những người thấp hơn cậu, cậu lại khinh không thèm. Còn những người cùng đẳng cấp với cậu, cậu lại chê người ta tầm thường, thực dụng. Kết quả là thế nào, cao không được mà thấp cũng chẳng xong! Đây... Chính là nguyên nhân chủ yếu về vấn đề hôn nhân của những người đàn ông thuộc cung Xử Nữ: tiêu chuẩn quá cao, định hướng mục tiêu không rõ ràng”.

Lương Tranh ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy cũng có lí: “Nhưng mà người đẹp ai mà chẳng thích. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu mà lại!”, thấy Ngô Hiểu Quân tỏ vẻ không vui, Lương Tranh liền nói: “Thôi được rồi, cậu nói tiếp đi!”

“Còn nữa, đó là người từng bị tổn thương về tình cảm dẫn đến tâm lí thay đổi. Họ thường không tin tưởng vào tình cảm, hay nói cách khác là không có niềm tin đi tìm tình yêu mới. Cậu từng bị người yêu đá, mặc dù với người vô tâm vô tính như cậu thì không ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng nội tâm của cậu đã bắt đầu có sự đề phòng. Có phải cậu cảm thấy bất cần, coi chuyện tình cảm như khái niệm trò chơi ? Đây là nguyên nhân thứ yếu, cậu không thành thật với chuyện tình cảm, nội tâm không còn trong sáng”.

“Tôi bị đàn bà đá á? Sao tôi không biết nhỉ?”

“Thôi đi! Cậu có còn muốn nghe nữa hay không?”, Ngô Hiểu Quân nổi đóa.

“Có có, muốn nghe lắm chứ! Chính vì hai điểm này ư?”

“Cuối cùng, chính là vì cậu có tâm lí quan sát và chờ đợi. Bên cạnh cậu có không ít con gái, nhưng lúc nào cậu cũng có cảm giác có một cô gái nào đó còn tốt hơn, thích hợp hơn đang ở đâu đó chờ đợi mình. Nhưng người con gái ấy là ai cậu lại không biết, cô ta chỉ tồn tại trong giấc mộng và ảo tưởng của cậu mà thôi. Lại cộng thêm với việc cậu chưa lớn tuổi, cảm thấy còn có thể chờ đợi thêm vài năm. Nhưng thời gian đã qua đi rồi, ba năm, rồi lại ba năm, đã mười năm rồi, cậu vẫn độc thân. Đòi người ngán ngùi được bao nhiêu năm? Thực ra chẳng có ai chờ đợi cậu hết, là cậu tự tưởng tượng ra mà thôi, mong muốn giấc mơ trở thành hiện thực...”, Ngô Hiểu Quân càng nói càng hăng, thậm chí còn lôi cả lời thoại phim vào.

Lương Tranh châm một điếu thuốc lên, cười nói: “Nói thực lòng, cậu nói khiến cho đầu óc tôi thấy rối hết cả lên, toàn những thứ lung tung gì đấy, lại còn xuất bản thành sách nữa. Để tôi tổng kết lại nhé: đầu tiên, tôi là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, bói lông tìm vết; thứ hai, tôi là người từng bị tổn thương về tình cảm, mất đi niềm tin; thứ ba, tôi đang ôm tâm lí

chờ đợi, do dự không đi đến quyết định, sống trong thế giới của giấc mơ! Hừ, thế này chẳng phải tôi hết thuốc chữa rồi sao?”

Ngô Hiểu Quân bắt đầu ra kết luận: “Vì vậy tôi dám đánh cược năm nay cậu vẫn sẽ độc thân!”

“Đừng mơ, tôi sẽ tìm bằng được một người cho cậu xem. Cái mớ lí luận vớ vẩn đó của cậu chỉ lừa được độc giả thôi, đừng mong bịp được tôi!”

“Cậu cũng đừng lo cho tôi! Chúng ta cứ chờ xem, cứ để thời gian kiểm chứng tất cả!”

Những lời phân tích của Ngô Hiểu Quân khiến cho Lương Tranh băn khoăn mất mấy ngày liền. Anh nghiền ngẫm từng câu Ngô Hiểu Quân nói và đối chiếu với bản thân, từ đó rút ra kết luận rằng những điều Ngô Hiểu Quân nói không phải không có lí. Để cho một thằng trai ế, lại là một con mọt sách chính cống “kê đơn” cho chuyện tình yêu, hôn nhân của mình chẳng phải là một chuyện đáng xấu hổ hay sao? Lương Tranh không phục, anh quyết định sẽ đập nát lời “nguyên rủa” của Ngô Hiểu Quân, anh nhất định phải lấy lại tinh thần.

Trong một quán cà phê nước ngoài, cuối cùng thì Lương Tranh cũng hẹn được Chung Hiểu Huệ bí ẩn. Trên bàn có đặt một bó hoa hồng mười một bông mà Lương Tranh định tặng cho Chung Hiểu Huệ. Những bông hoa rực rỡ, còn tươi nguyên, đáng yêu như khuôn mặt đài các của Chung Hiểu Huệ. Lương Tranh cảm thấy vui đến phát điên lên, có cảm giác như khoảng cách của hai người đã được kéo gần lại không ít. Chỉ có điều hai người nói chuyện vui vẻ được khoảng mười phút thì điện thoại của Chung Hiểu Huệ đổ chuông. Cô nhìn điện thoại, căng thẳng nói công ty có chuyện gấp, sau đó ném lại tờ một trăm tệ lên bàn rồi vội vã lao ra khỏi quán cà phê.

Lương Tranh nhìn theo cái bóng hối hả của Chung Hiểu Huệ bên ngoài cửa sổ, đầy cao ngạo và xa lạ. Có quan hệ với một người phụ nữ như vậy

chẳng qua bởi vì bản thân anh đã thỏa hiệp, cho dù là về vật chất hay tinh thần. Lương Tranh cảm thấy sốt ruột, bất an, cái cảm giác này bắt nguồn từ tận đáy sâu trong lòng. Chung Hiểu Huệ vội vàng chặn một chiếc taxi rồi biến mất nhanh chóng khỏi tầm mắt của Lương Tranh, đốt cháy toàn bộ lãng mạn và hân hoan mới nhen nhóm lên trong lòng Lương Tranh.

Những bông hoa hồng tươi tắn trên bàn thoang thoảng hương thơm, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hoàn toàn trái ngược với nội tâm Lương Tranh lúc này. Còn cả tờ giấy bạc một trăm kia nữa, lạnh lùng như một miếng sắt, nhưng cũng giống như một miếng giẻ lau dính đầy hô dán, cực kì mâu thuẫn, giống như biểu cảm trên mặt của Lương Tranh lúc này...

Những ngày tháng không bị tin nhắn của Lương Tranh quấy rầy, Ngải Lự Lự vẫn sống rất thoải mái. Điều này rất có lợi cho việc hình thành một số thói quen tốt, cái tôi về tinh thần, sự độc lập về cuộc sống. Ví dụ, cô có thể ở nhà một mình cả tháng mà không thấy bí bức. Bởi vì cô có thể nói chuyện trên mạng với bạn chat bằng cái nick *Quê Một Cục*, có thể nghe những bản nhạc êm dịu, có thể đọc rất nhiều sách hay. Đương nhiên thỉnh thoảng cô cũng lên mạng để học làm vài món ngon rồi vào phòng bếp thực hành, mặc dù tỉ lệ thành công gần như bằng không, nhưng đó cũng là một cách để giết thời gian.

Ngải Lự Lự không chỉ có khả năng tự giải trí mà còn có thể giới thiệu tinh thần phong phú và thế giới vật chất cũng tương đối đầy đủ. Mặc dù tiền lương của cô không quá cao nhưng nó đủ để cô chi tiêu cho bản thân. Dù gì mỗi ngày ăn kem với mì cũng chẳng phải vấn đề gì lớn, thỉnh thoảng cũng có thể đi ăn Yến Sa, đi shopping ở quảng trường Đông Phương...

Từ đó có thể thấy, cuộc sống của gái ế đơn giản mà không đơn điệu.

Ngay cả hoa đại cũng có mùa xuân, vậy thì gái ế có gặp cơ may cũng chẳng phải điều gì lạ kì. Cuối tháng năm, Ngũ Sảnh Sảnh đột nhiên bị cảm

cúm khá nặng, chuyển đi Thượng Hải công tác đương nhiên thuộc về Ngải Lự Lự. Sau khi nghe Chu Tường Linh giao phó nhiệm vụ này qua điện thoại, Ngải Lự Lự kinh ngạc đến mức suýt lặn từ trên ghế xuống đất. Ngũ Sảnh Sảnh mặt mày hăm hực, cười nhạt: “Có đến mức phải thế không? Chỉ là một chuyên công tác thôi mà...”

“Cuối cùng thì cũng được ra ngoài giải tỏa rồi. Sảnh Sảnh, cậu thật tuyệt vời, bị cảm cúm cũng thật đúng lúc!”

Ngũ Sảnh Sảnh lấy giấy ăn lau mũi, nói bằng giọng nghèn nghẹt: “Hài, thật là xúi quẩy! Cậu đã mong ngóng ngày này từ lâu để được cùng phó tổng Lâm tiếp xúc thân mật chứ gì?”

Ngải Lự Lự cười ranh mãnh: “Có ai bảo không phải đâu! Cậu với cái anh họ Lâm kia đi công tác với nhau bao nhiêu lần, chẳng nhẽ vẫn chưa xảy ra chuyện gì ư?”

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Có loại đàn ông nào tớ chưa từng gặp đâu?” Ngũ Sảnh Sảnh ném tờ giấy trong tay vào sọt rác rồi rút ra một tờ khác: “Cậu không có ý gì với anh ta thật đấy chứ?”

Nói không có ý gì chỉ là nói dối. Chỉ có điều Ngải Lự Lự làm sao dám thừa nhận: “Thôi đủ rồi, tôi không thích loại đàn ông như anh ta đâu, chẳng có cảm giác an toàn tẹo nào!”

“Cái đó còn chưa chắc! Người muốn chơi với hổ chẳng ít đâu!”

“Này con bệnh kia, tốt nhất cậu nên tự lo cho bản thân đi, tôi đi thu dọn đồ đạc đây!”

Đến Thượng Hải là phải ngắm Thượng Hải về đêm. Thượng Hải về đêm mới thật đúng là Thượng Hải. Đứng từ trên cao nhìn xuống dưới, Thượng

Hải như một thành phố không có ban đêm. Qua cửa sổ máy bay, Ngải Lựu Lựu thích thú nhìn xuống thành phố điểm lệ bên dưới. Tâm trạng cô lúc này rất phức tạp, vừa bồi hồi, vừa sốt ruột, vừa háo hức. Tất cả là bởi vì cô đang ngồi cạnh người đàn ông trong mơ của mình: Lâm Cường. Cũng may anh đang đeo bịt mặt đen và đang ngủ say, nếu không thái độ kì lạ của Ngải Lựu Lựu sẽ bị phát hiện mất.

Khách sạn Willon bên Thượng Hải. Ngải Lựu Lựu đang sắp xếp lại đồ đạc thì nghe thấy tiếng gõ cửa, Lâm Cường hẹn cô ra ngoài ăn cơm. Ngải Lựu Lựu loanh quanh trong phòng mất nửa tiếng đồng hồ mới xuất phát, trước khi xuất phát còn xoay một vòng trước gương để ngắm nghía và cân bằng tâm lí.

Hai người đến một nhà hàng Hồng Kông. Món bánh trứng rất ngon, sủi cảo nhân tôm rất mềm. Lâm Cường còn gọi một chai rượu vang, lịch sự rót vào cốc cho Ngải Lựu Lựu. Ngải Lựu Lựu cúi đầu nhai rất nhỏ nhẹ, dịu dàng vô cùng, trong lòng có hơi bồi hồi, cô biết Lâm Cường đang nhìn ngắm mình.

“Lần đầu đến Thượng Hải phải không?”, Lâm Cường khẽ hỏi.

Ngải Lựu Lựu trong lòng có hơi thoải mái nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ nhẹ nhàng, thanh cao: “Dạ! Sao anh biết?”

“Từ lúc xuống máy bay đến khi vào khách sạn, rồi lúc ra ngoài ăn cơm, cô cứ nhìn đông nhìn tây. Điều này chứng tỏ cô vừa bất an vừa hiếu kì với môi trường mới mẻ xung quanh...”

Ngải Lựu Lựu cười thầm trong bụng, môi trường xa lạ chỉ là một phần, một phần khác là do được đi công tác với một trai đẹp như anh đấy: “Anh thật giỏi quan sát, anh từng học tâm lí à?”

Lâm Cường: “Thỉnh thoảng tôi có xem một số tài liệu có liên quan, chỉ biết đại khái thôi. Nào, chúng ta cạm ly vì Thượng Hải!”

“Dạ, cạm ly vì Thượng Hải xinh đẹp!”

Cảnh đêm bên ngoài thậm chí còn đẹp hơn cả tưởng tượng của Ngải Lựu Lựu, ánh đèn rực rỡ, người đi lại tấp nập. Ngải Lựu Lựu thì người vào lan can hướng ra sông Hoàng Phố, để mặc cho gió hất vào mặt. Một cơn gió se se lạnh kèm theo chút hơi ẩm len lỏi, giúp trung hòa không khí ngột ngạt nơi đây. Lâm Cường nhẫn nại kể cho Ngải Lựu Lựu nghe lịch sử của bến Thượng Hải cùng với câu chuyện về các công trình kiến trúc cả mới lẫn cũ. Ví dụ kiến trúc tiêu biểu của Thượng Hải: Đông phương Minh châu cùng với gác chuông đồng hồ độc đáo... đều được xây dựng bên bờ sông, chứng kiến sự đổi mới từng ngày của bến Thượng Hải.

Sau khi đi thăm thú hết bến Thượng Hải, hai người lại đến *Chân Trời Mới*, khu vực phồn hoa ngập tràn ánh đèn màu rực rỡ. Đây là khu dân cư mới của Thượng Hải, là sự kết hợp đông tây, cũ mới, rất phù hợp với tinh thần nhân văn và hiện đại của thành phố này. Ngải Lựu Lựu bám sát theo Lâm Cường đẹp trai, trong lòng khó tránh khỏi thấp thỏm. Những thương hiệu nổi tiếng khiến mắt cô như hoa lên, những nam thanh nữ tú đi lướt qua khiến cô không rời mắt khỏi họ được, những quán rượu sành điệu nối tiếp nhau. Mùi rượu phảng phất trong không khí kèm theo mùi thuốc lá thơm thơm khiến cho không gian mờ ảo như đang ở trong một căn phòng tắm tuyệt đẹp.

Lâm Cường dẫn Ngải Lựu Lựu đến một quán rượu mang phong cách hoài cổ, gọi một chai rượu tây. Ngải Lựu Lựu đã từng bị say rượu nên thấy rất lo lắng. Lần này cô uống rất chậm, hơn nữa chỉ định uống một ly.

“Cô thấy chỗ này thế nào?”, Lâm Cường hỏi.

“Rất tuyệt, chẳng trách mà Thượng Hải được ví như Paris của châu Á”.

“Nếu rảnh tôi có thể dẫn cô đến miếu Thành Hoàng, ở đó có rất nhiều đồ ăn vặt. Cô còn có thể tham quan một chút Dự Viên...”

“Hay quá, tôi muốn ăn bánh bao!”

Không khí lãng mạn và tươi đẹp vừa mới khơi gợi được đã bị tiếng chuông điện thoại của Lâm Cường phá tan. Nghe giọng điệu nói chuyện của Lâm Cường có thể thấy đối phương là một phụ nữ, hơn nữa lại có quan hệ rất thân mật với anh. Ngải Lự Lự thấy chua xót trong lòng, nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình thản uống rượu. Cúp điện thoại, Lâm Cường lại tiếp tục giảng giải cho Ngải Lự Lự về lịch sử của miếu Thành Hoàng, thỉnh thoảng còn xen vào một vài chi tiết nhỏ khiến cho câu chuyện thêm phần sinh động. Ngải Lự Lự rất ngạc nhiên không hiểu tại sao Lâm Cường lại biết nhiều đến thế, người đàn ông trước mặt cô càng lúc càng trở nên bí ẩn và thông thái.

Tiếng nhạc du dương, rượu vang ngọt ngào, Ngải Lự Lự cảm thấy mình như đang lâng lâng bay bổng, nói chuyện cũng bắt đầu to hơn, khuôn mặt đỏ bừng, vẻ rụt rè lúc ban đầu đã không cánh mà bay... Nhưng đúng vào lúc Ngải Lự Lự đang say đắm thì một cảnh tượng như kịch bản phim xuất hiện. Một cô gái dáng người cao ráo, xinh đẹp đi thẳng đến chỗ họ, Lâm Cường lập tức đứng dậy, kéo cô sang một bên. Sau khi cô gái kia ngồi xuống quầy bar Lâm Cường liền quay ngược trở lại, nói với Ngải Lự Lự: “Lát nữa tôi còn có việc, hay là tôi tiễn cô về trước nhé?”

Ngải Lự Lự căng thẳng nâng ly rượu, nhấp một ngụm lớn xua tay nói: “Không cần đâu, tôi tự bắt xe về được mà!”

Lâm Cường tỏ vẻ quan tâm: “Cô có nhớ tên khách sạn, có mang tiền theo không?”

“Có nhớ mà, tôi còn xách cả túi theo, không thiếu tiền đâu...”, Ngải Lựu Lựu bối rối không biết làm sao, đến nỗi mà nói năng cũng thành ra lắp bắp.

“Vậy tôi tiễn cô ra ngoài!”

“Dạ..”

Lâm Cường đi theo Ngải Lựu Lựu ra ngoài, đầu tiên là chặn một chiếc taxi, sau đó mở cửa xe, đợi Ngải Lựu Lựu lên xe rồi đứng nhìn theo cho đến tận khi chiếc xe đi khuất anh mới quay lại quầy bar. Ngải Lựu Lựu ngồi trong xe, tâm trạng rất phức tạp. Cô vừa cảm động trước sự quan tâm và dịu dàng của Lâm Cường, lại vừa buồn rầu và chán nản bởi Lâm Cường có một cô bạn gái xinh đẹp và cá tính như vậy.

Chuyến đi Thượng Hải của Ngải Lựu Lựu lần này đã kết thúc thuận lợi, cô nhận được lời khen ngợi của Chu Tường Linh. Thực ra đi Thượng Hải công tác không phải là chuyện khó, mỗi lần đi chẳng qua chỉ là xử lý một số bằng tài vụ của công ty giao phó, đồng thời kiểm tra lại hóa đơn vận chuyển hàng của công ty mà thôi. Chẳng trách mà lần nào Ngũ Sảnh Sảnh cũng hào hứng tìm mọi cách để giành lấy cơ hội đi công tác về tay mình.

Ngải Lựu Lựu liền chia mấy món đồ mua ở Thượng Hải cho mọi người, chẳng mấy chốc mà cả phòng tài vụ nhộn nhạo hết cả lên. Trên đường về nhà, Ngũ Sảnh Sảnh bắt đầu truy hỏi về chuyến công tác của Ngải Lựu Lựu. Ngải Lựu Lựu hoa chân múa tay, rành rọt kể hết cho Ngũ Sảnh Sảnh nghe chuyện cô với Lâm Cường ra ngoài đi dạo bên Thượng Hải thế nào, đi quán rượu ra sao và cả chuyện đi tham quan miếu Thành Hoàng, tuy nhiên cô tuyệt đối không nhắc đến nửa lời về cô gái xinh đẹp đột nhiên xuất hiện. Dù gì sự thực là cô gái kia đã kéo mất Lâm Cường của cô đi.

Nhìn thấy ánh mắt căng thẳng và vẻ chờ đợi của Ngũ Sảnh Sảnh, Ngải Lựu Lựu loáng thoáng cảm thấy hình như Ngũ Sảnh Sảnh và Lâm Cường

đã từng xảy ra chuyện gì, hoặc có thể Ngũ Sảnh Sảnh cũng thích Lâm Cường. Chỉ có điều chuyện này rất bình thường, ngay cả một người hiền lành như mình còn thích Lâm Cường đến phát điên huống hồ là đứa si tình như Ngũ Sảnh Sảnh.

Lương Tranh gặp lại Ngải Lự Lự chính là vào tối hôm sinh nhật Trình Triệu phú, tại phòng hát của quán *Chung Một Bài Hát*. Ba người bọn họ, trong đó có Ngũ Sảnh Sảnh, ngoài ra còn cả Đàm Hiểu Na. Ngải Lự Lự vừa vào phòng đã phát hiện ra Lương Tranh ngồi ở trong góc, lập tức để ý đến cô gái trông rất sang trọng ngồi bên cạnh anh ta: Chung Hiểu Huệ. Nhìn bộ dạng đặc chí của Lương Tranh, cô lại cảm thấy buồn nôn, liếc nhìn anh một cái rồi ra chọn bài với Đàm Hiểu Na.

Gã trai tân siêu ế Ngô Hiểu Quân cũng có mặt, Trình Triệu phú đã đe dọa, nếu không xuất hiện ở buổi tiệc sinh nhật của anh ta thì Ngô Hiểu Quân phải biến mất hoàn toàn trong cuộc sống của Trình Triệu phú sau này. Khi nhìn thấy nhóm Ngải Lự Lự bước vào, Ngô Hiểu Quân tỏ ra hào hứng trông thấy. Ngải Lự Lự chính là cô bạn chat xinh đẹp *Ngải Mỹ Lệ* mà Ngô Hiểu Quân định ra tay nhưng mãi không thành. Ngô Hiểu Quân luống cuống, vội vàng châm một điếu thuốc lên. Giờ anh vừa căng thẳng vừa hào hứng, đây đúng là duyên phận, bao nhiêu lần hẹn cô mà cô đều từ chối khéo, lần này thì hay rồi, cô tự mình tìm đến! Nhất định phải nắm lấy cơ hội ngàn năm có một này để thể hiện thành ý với cô.

Lương Tranh hôm nay vui lắm, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình thản. Bởi vì anh không cần phô trương thì việc Chung Hiểu Huệ ngồi bên cạnh anh đã nói lên tất cả. Sự nghiệp xem mặt của anh đã giành được thắng lợi mang tính giai đoạn, không chỉ là một cái búa tạ giáng lên đầu Ngô Hiểu Quân mà còn là sự chứng minh bản thân tốt nhất đối với Ngải Lự Lự vĩnh viễn.

Nhân vật chính Trình Triệu phú hôm nay rất đất sô, anh ta với bạn gái bạn tối mắt với việc rót rượu, bê đồ ăn cho mọi người. Theo như sự giới thiệu của Trình Triệu phú thì bạn gái của anh ta lớn hơn anh ta hai tuổi, hồi trước đã từng chuẩn bị đăng kí kết hôn rồi nhưng anh ta vẫn kéo được cô về với mình. Dưới sự yêu cầu của mọi người, Trình Triệu phú và bạn gái liền dừng công việc phục vụ để cùng nhảy một bản trên sân khấu.

Trong phút chốc, cả căn phòng ầm ĩ tiếng hát, tiếng vỗ tay.

Lương Tranh nhân lúc Chung Hiểu Huệ đi rửa tay đã nhắn cho Ngải Lựu Lựu một cái tin: *Thật không ngờ cô cũng đến, sao không dẫn theo Mr.Right mà cô thích đi thế?* Ngải Lựu Lựu cũng chẳng chịu kém phần, nhắn lại cho Lương Tranh luôn: *Tôi đâu có giống người khác, chẳng biết móc ở đâu ra một tảng băng đến đây để lên mặt chứ!*

Lương Tranh đang chuẩn bị nhắn tin lại cho Ngải Lựu Lựu thì nhìn thấy Trình Triệu phú đang đứng ngoài cửa vỗ tay. Hai người đứng ở trong góc cầu thang hút thuốc, chẳng mấy chốc Ngô Hiểu Quân cũng tham gia với họ.

“Lại già thêm một tuổi, mẹ kiếp, thật là chán!”, Trình Triệu phú ca cẩm.

Lương Tranh cười: “Chán thì cậu gọi bọn tôi đến đây làm gì hả?”

“Người đông thì vui chứ sao, cũng là để các cậu biết mặt vợ tôi! Mà cậu tìm được người đẹp ấy từ khi nào thế? Giấu kỹ gớm...”

Lương Tranh liếc Ngô Hiểu Quân, giương giương tự đắc: “Một trong những người đẹp ứng cử viên của tôi đấy. Vốn không định để cô ấy đến nhưng cô ấy cứ bám riết lấy tôi, đến bó tay!”

“Anh Quân, giờ chỉ còn mình anh độc thân thôi đấy. Ba gái ế tôi đều mời đến cả rồi, đừng nói tôi không tử tế nhé, giờ đành chờ xem anh hành động thế nào thôi!”

Ngô Hiểu Quân hỏi Lương Tranh: “Lần trước anh đi xem mặt cô nào?”

“Chính là cái cô ấy đấy, cái cô Người đẹp Trí tuệ đấy!”

Ngô Hiểu Quân cười: “Cái này gọi là duyên phận, cô Chim Nhỏ tôi đã quen từ lâu, cô ta là bạn chat của tôi mà...”

“Thế tại sao lúc gặp nhau không thấy hai người chào hỏi nhau? Chỉ biết nói khoác!”, Lương Tranh không tin.

Ngô Hiểu Quân nói: “Cô ấy không biết tôi, không tin tôi vào đó gọi cô ta cho cậu thấy!”

Trình Triệu phú ném đầu mẩu thuốc lá ở trên tay: “Gọi cái gì mà gọi, tôi sẽ trực tiếp để các cậu lên sàn!”

Ba người lần lượt vào phòng hát. Trình Triệu phú nói được làm được, anh ta chọn một bản tình ca *Tình yêu Quảng Đảo*. Trình Triệu phú cầm micro: “Sau đây xin mời người anh em tốt của tôi là Ngô Hiểu Quân lên hát tặng mọi người, và đặc biệt là người bạn chat của cậu ấy một bài hát, xin mời...”

Ngô Hiểu Quân cố làm ra vẻ trấn tĩnh nói một tiếng cảm ơn mọi người, sau đó nhét micro vào tay Ngải Lự Lự đang ngồi bên cạnh. Thế là một loạt phản ứng dây chuyền xảy ra: Ngải Lự Lự mặt mày đỏ lựng đứng lên, lúc này cô đã nhận ra Ngô Hiểu Quân, Ngô Hiểu Quân chính là người bạn chat có nick là *Quê Một Cục...*

Lương Tranh cũng thờ người, anh có nằm mơ cũng không ngờ Ngải Lự Lự chính là bạn chat của Ngô Hiểu Quân. Ngải Lự Lự nói cô đã có người mình yêu, chẳng lẽ chính là Ngô Hiểu Quân? Lần này thật mất mặt.

Trình Triệu phú dường như đã hiểu ra chuyện gì liền núp sau lưng cô bạn gái cười ngặt nghẽo.

Lúc hát, Ngô Hiểu Quân thể hiện vô cùng tình cảm. Anh vừa hát vừa dùng ngôn ngữ cơ thể để phụ họa theo bài hát. Lương Tranh lúc này đã bình tâm lại, luôn miệng khen hay, tiếp theo đó Trình Triệu phú và Ngũ Sảnh Sảnh cũng vỗ tay phụ họa. Ban đầu Ngải Lựu Lựu có vẻ hơi căng thẳng, nhưng để tránh biến mình thành trò cười trước mặt Lương Tranh, cô đã cân bằng tâm lí, muốn hát sao cho thật tình cảm. Nhưng cô càng cố gắng thì càng hát không hay, cuống đến mức hát lạc cả điệu.

Hai người khó khăn lắm mới hát hết một bài, còn chưa kịp hoàn hồn thì Lương Tranh đã cướp mic của Ngô Hiểu Quân: “Xin cho đôi trai thừa gái ế của chúng ta một tràng pháo tay cổ vũ đi a, mọi người nói xem họ có xứng đôi không?”, mọi người cùng đồng thanh, ai cũng nói rất xứng. Trình Triệu phú còn nhảy phắt ra, gào to: “Rõ ràng là một đôi trời sinh!”, mọi người cùng hò reo ầm ĩ. Ngải Lựu Lựu tức tối trợn mắt lườm Lương Tranh, giật phắt cái mic trên tay Lương Tranh, nói: “Hay chúng ta cùng mời anh bạn họ Lương này hát một bài nhé, mọi người thấy sao ạ?”

Cả lũ lại vỗ tay rào rào, hò hét: “Ok!”

Lương Tranh lập tức xua tay từ chối, ném mic sang một bên rồi đi thẳng về chỗ Chung Hiểu Huệ. Trình Triệu phú và Ngô Hiểu Quân nào có chịu bỏ qua, lập tức kéo Lương Tranh lại. Còn chưa đôi co xong, Trình Triệu phú liền lôi cả Chung Hiểu Huệ lên, lại còn đặt tay Chung Hiểu Huệ vào tay Lương Tranh. Ngô Hiểu Quân cố ý chơi khăm hai người, chọn ngay bài *Tình yêu của người kéo thuyền*. Lương Tranh hát cũng ngại mà không hát cũng không xuống khỏi sân khấu được, đành phải ụ mặt hát theo nhịp.

Chung Hiểu Huệ chẳng chút rụt rè, ban đầu là cười ngặt nghẽo, đợi Lương Tranh hát hết hai câu cô liền khẽ lắc lư người theo điệu nhạc, sau đó cất tiếng hát lạnh lạnh.

Cuối cùng cũng hát xong, mọi người vỗ tay âm ỉ, hai người chuẩn bị quay lại ghế ngồi nhưng Trình Triệu phú ngăn lại, bắt Lương Tranh phải giới thiệu Chung Hiểu Huệ với mọi người. Lương Tranh đành phải ôm lấy Chung Hiểu Huệ, nói: “Thưa các bạn, cô gái tài sắc vẹn toàn đứng bên cạnh tôi đây là Chung Hiểu Huệ, cũng là... bạn gái của Lương Tranh này. Xin cảm ơn!”

“Hôn đi! Hôn đi!”, Ngô Hiểu Quân hôm nay có vẻ hưng phấn bất thường, liên tục hò reo. Trình Triệu phú đứng bên cạnh cũng nhiệt liệt hưởng ứng. Chung Hiểu Huệ ngại ngùng quay người đi, cúi gầm mặt xuống. Lương Tranh lập tức xin mọi người tha cho nhưng chẳng ăn thua gì. Cuối cùng Lương Tranh quyết định đánh liều, chỉ tay vào đám đông: “Chính mọi người bảo tôi hôn đây nhé, đừng có thấy mà thèm!”

Trình Triệu phú hô to: “Cậu cứ mạnh dạn mà hôn, chúng tôi không có ý kiến gì đâu, có đúng không nào?”

“Đúng vậy! Mau lên, hôn đi!”, Ngô Hiểu Quân phụ họa.

Lương Tranh vòng tay ôm lấy Chung Hiểu Huệ, sau đó hôn vào môi cô... trong tiếng hò reo và hoan hô âm ỉ của mọi người, Lương Tranh dặt tay Chung Hiểu Huệ mặt đỏ bừng về chỗ ngồi. Lần này Lương Tranh đã bỏ qua hết những đắn đo, cái khoảng cách giữa anh và Chung Hiểu Huệ dường như đã bị phá bỏ, anh yên tâm vòng tay ôm chặt lấy eo cô. Còn Chung Hiểu Huệ dường như cũng đắm say trong không khí này, cô nghiêng mình dựa vào người Lương Tranh. Toàn bộ cảnh tượng lãng mạn và ngọt ngào này không qua khỏi mắt Ngải Lựu Lựu, trong lòng cô có một thứ cảm giác rất khó nói thành lời.

Không khí trong phòng càng lúc càng náo nhiệt, sự điên cuồng của Trình Triệu phú được bộc lộ rõ. Anh ta ôm bạn gái hát liền hai bài, rồi dưới sự yêu cầu của mọi người, hai người hôn nhau say đắm. Đàm Hiểu Na và Ngũ

Sảnh Sảnh cũng chẳng hề thua kém, hai người chọn bài *Viên ngọc phương Đông*, ôm nhau vừa hát vừa nhảy...

Ngô Hiểu Quân chớp lấy thời cơ ngồi gần Ngải Lự Lự: “Toàn chơi trò mèo đuổi chuột với anh, giờ bị anh tóm được rồi nhé!”

Tâm trạng của Ngải Lự Lự không được tốt cho lắm, cô nói chuyện chẳng chút khách khí: “Thế anh là mèo hay là chuột hả?”

“Em nghĩ anh là gì thì anh là cái đó...”, đối mặt với một Ngải Lự Lự lạnh lùng, Ngô Hiểu Quân đột nhiên thấy mất tự tin hẳn.

“Vớ vẩn! Hôm nay tôi bị mấy thằng cha các người chọc ghẹo thế là đủ rồi, tránh xa tôi ra một chút!”

“Sao em còn tuyệt tình hơn cả trên mạng thế? Chuyện lúc trước không liên quan gì đến anh hết!”, Ngô Hiểu Quân vội vàng giải thích.

Ngải Lự Lự liếc nhìn Lương Tranh, sắc mặt đột nhiên vui lên: “À phải rồi, cuốn tiểu thuyết của anh ra sao rồi?”

“Chắc khoảng cuối năm sẽ ra mắt, đến lúc đó anh sẽ tặng em một cuốn có chữ kí của anh!”

“Không thèm!”

“Sách bán chạy đấy, hơn nữa lại rất thích hợp với em, trai thừa gái ế cần phải đọc mà...”

Hai người đang nói chuyện vui vẻ thì Ngũ Sảnh Sảnh lôi Ngải Lự Lự lên, hai người cùng hát một bài *Vết thương*.

Trên đường về, Chung Hiểu Huệ ngồi trên xe của Trình Triệu phú, bọn họ đều đi về hướng Quốc Mậu, tiện đường. Trên xe có ba cô gái ế, cùng với Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân. Lương Tranh là người đầu tiên ngồi vào vị trí ghế lái phụ, Ngô Hiểu Quân chen vào phía sau với ba gái ế. Ngũ Sảnh Sảnh kêu ầm lên là chật quá, lái xe liền bảo họ ngồi người trước người sau. Lương Tranh liền ngoảnh lại nói: “Ngô Hiểu Quân à, cậu ôm Ngải Lự Lự chẳng phải ok ngay sao?”

Ngô Hiểu Quân liền hỏi vặn Lương Tranh: “Sao cậu không xuống mà ôm?”

“Tôi muốn lắm chứ, chỉ sợ cậu đập nát mặt tôi ra thôi. Hơn nữa người ta cũng đâu có đồng ý...”

“Cô ấy nói cô ấy đồng ý đấy!”, Ngũ Sảnh Sảnh chêm vào.

Ngải Lự Lự từ nãy vẫn ngồi im liền lên tiếng: “Bản thân cậu muốn được ôm thì có!”

“Người ta muốn ôm cậu chứ có phải tôi đâu?”

Ngải Lự Lự tỏ vẻ bất cần: “Hừ, anh dám không?”

Lương Tranh ngoảnh đầu lại nhìn Ngải Lự Lự và Ngô Hiểu Quân, rồi lại nhìn sang Đàm Hiểu Na và Ngũ Sảnh Sảnh: “Một người không có ý kiến, một người thách thức tôi, hai người đẹp thấy sao?”

“Ôm đi...”

“Ôm!”

“Ok! Bác tài, làm phiền anh đỗ xe vào lề đường một chút!”, Lương Tranh nói.

Lái xe là một thanh niên trẻ, cũng rất thật thà, liền đỗ luôn xe vào lề đường thật. Lương Tranh kéo cửa sau ra, nói với Ngô Hiểu Quân đang ngồi đó: “Giờ có hồi hận cũng muộn rồi?”

Ngô Hiểu Quân đã cười lên mình hồ, giờ muốn xuống cũng khó, cố ý tỏ vẻ thoải mái xuống xe, ngồi lên phía trước. Lương Tranh đóng sầm cửa xe: “Đi thôi! Hai người đẹp ngồi xích lại đây, để tôi nói rộng không gian cho hai cô!”

Lương Tranh nói xong liền ôm Ngải Lự Lự ngồi lên đùi mình, Ngải Lự Lự cố sức vùng ra khỏi tay Lương Tranh. Nhưng Lương Tranh quyết không thỏa hiệp. Ngũ Sánh Sánh và Đàm Hiểu Na thấy vậy lấy làm thích thú lắm, còn ra sức đẩy Ngải Lự Lự lên lòng Lương Tranh. Kết quả Ngải Lự Lự dưới sự công kích của cả hai bên đành phải giương cờ trắng đầu hàng, ngồi ghé sát vào lòng Lương Tranh. Ngô Hiểu Quân ngồi ghé trước tim đau như rỉ máu, nhưng không dám ừ hử gì, đành phải im lặng quan sát như người ngoài cuộc.

“Các người... Tôi muốn xuống xe!”, Ngải Lự Lự gào lên.

Nhưng chẳng ai đếm xỉa đến cô cả. Ngải Lự Lự lại giằng co thêm một lúc nữa nhưng chẳng ăn nhằm gì. Trong lúc cuống, cô liền cào vào tay Lương Tranh. Lương Tranh dứt khoát tóm chặt lấy tay Ngải Lự Lự, hai người ngồi dính sát vào nhau...

Vài phút sau, xe dừng lại ở một ngã tư đường, chờ đèn xanh.

“Anh đùa đủ chưa hả? Có phải muốn ăn thêm cái tát nữa không? Cho tôi xuống!”, Ngải Lự Lự cuối cùng đã định thần lại. Lương Tranh thấy vậy liền thả tay Ngải Lự Lự ra, ngoan ngoãn ngồi sát về phía bên kia. Ngũ Sánh Sánh và Đàm Hiểu Na tưởng rằng Ngải Lự Lự giận thật nên cũng

vội vàng ngồi xích ra. Ngải Lựu Lựu chỉnh lại mái tóc rối tung, im lìm suốt chặng đường về.

Về đến nhà, Lương Tranh liền gọi điện cho Chung Hiểu Huệ. Chung Hiểu Huệ nói cô đã về đến nhà, bảo anh nghỉ sớm đi. Lương Tranh nằm trên giường, mãi mà không ngủ được. Người anh nghĩ trong đầu không phải là Chung Hiểu Huệ mà là Ngải Lựu Lựu. Anh cầm điện thoại lên, do dự không biết có nên gọi điện cho Ngải Lựu Lựu không, thật sự rất khó để mở miệng, chẳng nhẽ lại nói cảm giác lúc ấy rất tuyệt ư? Bất nạt cô rất thú vị ư?

Trước khi tắt máy, anh nhắn cho Ngải Lựu Lựu một cái tin: *Xin lỗi nhé, tôi uống rượu nên hơi quá khích!*

Ngải Lựu Lựu lúc đó cũng đang trần trọc không ngủ được. Cô đang nghĩ lại tất cả những gì đã xảy ra tối nay, cảnh tượng Lương Tranh ôm hôn Chung Hiểu Huệ, lúc đó cô hoang mang, cô hi vọng người được ôm đó chính là mình. Còn cả cảnh tượng giằng co lúc ở trên xe, Ngải Lựu Lựu hi vọng xe cứ đi mãi, không bao giờ dừng lại...

Ngày hôm sau, Ngải Lựu Lựu lại lần nữa trở thành trò cười của mọi người. Ngũ Sảnh Sảnh kể cho Chu Tường Linh nghe chuyện tối qua giữa Ngải Lựu Lựu và Lương Tranh.

“Mọi người lúc ấy đều ở trong xe ư?”, chỉ có Chu Tường Linh không có ở đó nên cô cứ hỏi hết câu này đến câu khác.

Ngũ Sảnh Sảnh đứng ở giữa phòng làm việc, tay cầm một cái bút, hoa chân múa tay nói: “Bọn em đều ngồi ở ghế sau, không chỉ tận mắt nhìn thấy mà còn đích thân tham gia vào chuyện này cơ!”

“Ngũ Sảnh Sảnh, cậu cẩn thận tối nay về tôi sẽ dùng đại hình với cậu!”, Ngải Lự Lự không thể nhịn nổi nữa liền nghiêng răng đe dọa.

“Mười kiểu đại hình của nhà Thanh ư? Sao cậu không thực hành nó với Lương Tranh? Không nổi chứ gì?”

Đàm Hiểu Na là một trong số những người trong cuộc liền lên tiếng: “Thực ra lúc đó cậu cũng thích lắm phải không? Tôi nhìn thấy hai người đắm say trong vòng tay mà...”

Ngải Lự Lự tức lắm: “Các... các cậu, thật là vớ vẩn hết sức!”

“Đúng thế, đúng là như thế đấy, hai người ôm nhau gần mười phút đấy! Chắc là vì ngại chúng tôi nên mới đành phải ngồi xa.” Ngũ Sảnh Sảnh vừa nói vừa thêm mắm thêm muối, Ngải Lự Lự thực sự hết chịu nổi liền vớ lấy một cái đệm ghế màu đỏ ném về phía Ngũ Sảnh Sảnh. Cái đệm vẽ ra một đường vòng cung tuyệt đẹp và bay thẳng về phía Chu Tường Linh. Không kịp nhận thức là cái gì, Chu Tường Linh giật thót mình, vội vàng lấy tay chặn lại. Cũng may là cái đệm bị trọng lực của trái đất hút xuống nên mới rơi xuống mặt đất. Chu Tường Linh định thần lại, nhìn cái đệm ghế rồi nhìn sang Ngải Lự Lự, gắt lên: “Em ném đi đâu vậy? Chị là bà bầu, nhờ một cái là mất hai mạng người đấy! Lự Lự, người đàn ông đó đã ôm em đến năm phút thật à?”

Ngải Lự Lự dựng ngược lông mày, tức đến không nói ra lời. Cô điên tiết lao ra khỏi phòng. Vừa đi được hai bước thì va trúng Lâm Cường, đồng tài liệu Lâm Cường đang cầm trên tay rơi cả xuống đất. Ngải Lự Lự mặt mày đỏ lựng, hoảng hốt cúi xuống nhặt giấy tờ: “Xin lỗi anh, phó tổng!”

Lâm Cường nhìn Ngải Lự Lự, nghe thấy tiếng cười âm ỉ từ trong phòng tài vụ vọng ra liền nói: “Các cô làm sao thế? Có ai trúng độc đắc à?”

“Không... không có gì đâu ạ!”

Ngải Lự Lự chỉnh lại quần áo, đang chuẩn bị đi thì bị Lâm Cường gọi giật lại: “Trưa nay cô có rảnh không?”

“Dạ?”

“Tôi muốn mời cô đi ăn cơm, nhân tiện bàn chút chuyện công việc, có được không?”

“Dạ được ạ. Phó tổng, tôi đi trước đây!”, Ngải Lự Lự cảm thấy hơi khó tiêu hóa với lời mời đường đột này.

“Ừ, cô đi đi!”

Lâm Cường nói xong liền đẩy cửa phòng tài vụ, ưỡn ngực bước vào, tiếng cười bên trong tắt ngấm.

Buổi trưa, tại một nhà hàng sang trọng, Ngải Lự Lự và Lâm Cường ngồi ở vị trí sát cửa sổ. Bên ngoài nắng vàng rực rỡ, tiếng đám đông huyên náo, dòng xe cộ tấp nập. Bên trong là tiếng nhạc êm dịu, tiếng cười nói, tiếng thì thầm hòa quyện trong hơi lạnh ngấm vào da thịt người. Ngải Lự Lự cảm thấy không thoải mái lắm, trong đầu toàn hiện lên hình ảnh cô gái xinh đẹp ở quán rượu hôm trước. Nhân viên phục vụ mang menu lên, Ngải Lự Lự chỉ chọn một suất bún thịt nướng. Lâm Cường cũng gọi một suất bún thịt nướng và hai suất rau xanh.

“Gần đây cô vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn ạ!”

“Lần này mời cô ăn cơm, thứ nhất là để cảm ơn cô lần công tác trước đã đi hóng gió với tôi, thứ hai là để bàn bạc về chuyện công việc của cô”.

“Ha ha... đó là việc trong bốn phận của tôi. Thực ra anh phải cảm ơn cô gái xinh đẹp ấy...”, Ngải Lự Lự nói xong mới thấy hối hận, đúng là một câu nói ngu nhất trong đời.

“Ai cơ? Cô nói cô gái ở trong quán rượu đấy hả? Đó là em gái tôi đấy!”

Ngải Lự Lự kinh ngạc hỏi: “Là em ruột ư?”

“Cùng một mẹ sinh ra, vậy cô nói xem có phải là ruột thịt không?”

Trong lòng Ngải Lự Lự dâng lên một niềm vui khó tả, nhưng vẫn giả bộ lảm bảm: “Chẳng trách giống thế...”

Sau đó, Lâm Cường nói đến chuyện công việc. Anh nói Chu Tường Linh còn hai tháng nữa là phải nghỉ để rồi, hỏi Ngải Lự Lự có hứng thú với việc trở thành trưởng phòng văn phòng tài vụ không. Ngải Lự Lự không đủ tự tin để trả lời ngay, Lâm Cường nói anh sẽ gặp và nói chuyện với mấy người trong phòng tài vụ xem xem ai muốn làm và ai có khả năng làm tốt nhiệm vụ này. Nếu như không có người thích hợp, công ty sẽ cân nhắc đến việc nhờ một trung tâm môi giới việc làm tìm một người có khả năng.

Đối với Ngải Lự Lự, việc đảm nhiệm vai trò trưởng phòng phòng tài vụ không gây sốc bằng việc Lâm Cường nói rằng cô gái đó chính là em gái anh. Đây đúng là một tin khiến Ngải Lự Lự vui mừng hơn hở. Người đàn ông trong mộng không phải là người đàn ông hư hỏng, đây chẳng phải là một tin tốt thì gì? Cho dù không thể có được anh, nhưng cũng không hi vọng anh biến chất, như vậy có thể giấu tình cảm này ở trong lòng, đây chẳng phải là tâm nguyện của biết bao cô gái hay sao ? Nhưng phần lớn đàn ông thì ngược lại, những thứ mà anh ta không đạt được, anh ta thường nghĩ cách hủy hoại nó, để người khác đừng hòng chiếm được.

Đạo này Ngô Hiểu Quân rất kì lạ, nói rất ít, hơn nữa cứ gặp Lương Tranh là mặt mày sầm sì. Hai người bỗng chốc trở nên xa cách. Mặc dù trước đây hai người như nước với lửa, luôn công kích, mỉa mai nhau, nhưng đó chỉ là một hình thức giao lưu giữa họ. Lương Tranh nghĩ rằng việc này có liên quan đến trò đùa của anh với Ngải Lựu Lựu tối hôm ấy, chắc hẳn Ngô Hiểu Quân chỉ mong có thể bóp chết mình, nhưng cậu ta vẫn chưa có gan mà thôi.

Chú Hoàng càng lúc càng quá đáng. Dám phân bót mấy khách hàng quan trọng của Lương Tranh cho Hướng Lệ, trong đó có đến hai khách hàng có cùng chí hướng với anh. Nể mặt chú Hoàng là thầy của mình trong lĩnh vực marketing, Lương Tranh liền bỏ qua. Đàn ông mà, có phạm sai lầm vì phụ nữ cũng là chuyện bình thường, đây là bản năng của đàn ông thôi! Hơn nữa mình cần gì phải đi so đo với một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, ông ấy liệu còn được bao nhiêu ngày xuân?

Điều duy nhất khiến Lương Tranh cảm thấy vui mừng là khoảng cách giữa anh và Chung Hiểu Huệ ngày càng nhỏ đi, công đầu thuộc về vụ ô nhiễm lần trước. Lương Tranh thừa thắng xông lên, chiều thứ bảy hẹn Chung Hiểu Huệ ra ngoài. Lương Tranh hỏi Chung Hiểu Huệ muốn đi đâu chơi, Chung Hiểu Huệ nói đi đâu cũng được, tìm đại nơi nào đi dạo cũng được. Lương Tranh liền hỏi cô đến 798 hay là đến công viên Triều Dương. Chung Hiểu Huệ nói đến công viên Triều Dương, khu 798 kinh khủng lắm, cảm giác rất khó chịu.

Lương Tranh rất thích lời đánh giá này, anh cũng không thể chịu được một khu nghệ thuật giả tạo tràn lan như vậy. Tiếp đó hai người lại nói chuyện về nghệ thuật qua điện thoại. Lương Tranh cho rằng nghệ thuật đương đại của Trung Quốc có hơi “đồng đánh”, nguyên nhân xuất phát từ nhiều thứ: không thể giải phóng tư tưởng thì nghệ thuật sẽ chẳng có tâm hồn, nếu có cũng chỉ là thứ tâm hồn lệch lạc. Cho dù có là Loft hay Soho thì đó chỉ là một dạng khái niệm, là biểu hiện chứ không phải thần thánh.

Nghệ thuật hiện nay luôn là: hình thức lớn hơn nội dung, cũng giống như các bộ phim Trung Quốc, phim trường rất hoành tráng nhưng nội dung lại nhạt nhẽo, xem cũng chán mắt mà lại chẳng có gì suy ngẫm. Người Trung Quốc nên có hình thái nghệ thuật độc lập với phương tây, đó là kết hợp văn hóa truyền thống, lịch sử để sáng tạo.

Chung Hiểu Huệ không đồng tình với quan điểm của Lương Tranh, cô cho rằng như vậy thì nghệ thuật quá hạn hẹp, cũng quá mức dân tộc hóa. Nghệ thuật là không có biên giới, cho dù có học theo nước ngoài nhưng nó vẫn truyền đạt được tính dân tộc, đây là con đường riêng của nghệ thuật. Cho dù là đi đường nào, dùng cách gì, chỉ cần có thể ok là được. Lương Tranh lại phản bác lại rằng cách nghĩ của Chung Hiểu Huệ quá coi trọng cái lợi, thế là hai người liên tranh cãi mãi không thôi...

Tại công viên Triều Dương. Khi Chung Hiểu Huệ trong bộ quần áo rộng rãi xuất hiện, Lương Tranh suýt không nhận ra. Hai người đi bộ trong công viên, thỉnh thoảng lại có một nhóm người đi lướt qua họ, ai nấy đều rất thông dong. Chung Hiểu Huệ giống như một cô bé, tò mò với tất cả những thứ mới lạ, cứ cười nói suốt dọc đường đi. Lương Tranh cảm thấy đây mới chính là Chung Hiểu Huệ mà anh thực sự thích chứ không phải là một cô lãnh đạo cấp cao ngồi trong văn phòng khép kín, lạnh lùng như một tảng băng. Thực lòng mà nói, Lương Tranh hi vọng mình là người lẫn lộn ở bên ngoài để kiếm tiền, còn Chung Hiểu Huệ ở nhà lo công việc nội trợ, chăm chồng chăm con. Chỉ có điều với tình hình hiện tại, đây vẫn chỉ là ảo tưởng, trừ phi sự nghiệp của anh có một bước tiến vượt bậc mới. Và vì một ngày mai chưa ai biết đến đó, Lương Tranh cảm thấy mình càng cần phải phấn đấu.

Hai người nhìn thấy một cái ghế đá bên hồ, Lương Tranh đang chuẩn bị ngồi xuống thì Chung Hiểu Huệ đã kéo anh lại: “Để em lau trước đã!”, thấy Lương Tranh cứ tròn tròn mắt nhìn mình, Chung Hiểu Huệ liền cười nói: “Sao, không nhận ra em nữa à?”

Lương Tranh ngồi xuống ghế, tay quàng qua vai Chung Hiểu Huệ rất tự nhiên: “Sao anh cảm thấy em hình như đã trở thành một con người khác?”

“Sao anh lại nói thế?”

“Nói tóm lại là anh cứ thấy là lạ, em có cái gì đó khiến người khác không nắm bắt được...”

“Ý anh là em rất đa nhân cách?”

“Không phải thế, dường như em đóng rất nhiều vai, thỉnh thoảng còn có ý kiềm chế bản thân.”

“Ha ha... có thể trước đây em đã quá thể hiện bản thân, còn giờ đã học được cách ỉn mình rồi!”

...

Nửa tiếng đồng hồ sau, hai người đang định đi chèo thuyền thì Chung Hiểu Huệ có điện thoại, sếp bảo cô đi tiếp một khách hàng nên phải về công ty ngay. Thấy Lương Tranh có vẻ không vui, Chung Hiểu Huệ liền giải thích: “Xin lỗi anh, em cũng chẳng còn cách nào khác, yêu cầu công việc mà. Vì vậy em hi vọng anh sẽ là nội tướng trong nhà, hằng ngày chỉ cần ở nhà chờ em đi làm về là ok rồi!”

Lại là một cuộc điện thoại kì lạ, thứ Bảy mà cũng có khách hàng ư? Mặc dù Lương Tranh đã quen với việc Chung Hiểu Huệ cứ xuất quỷ nhập thần như vậy nhưng trong lòng anh vẫn rất thấp thỏm. Anh đã sắp xếp hết rồi, chiều nay sẽ cùng Chung Hiểu Huệ đi ăn, sau đó tối đi xem phim. Giờ thì điều hiển nhiên là kế hoạch của anh đã phá sản hoàn toàn.

Lương Tranh định đưa Chung Hiểu Huệ đi nhưng cô từ chối.

Chung Hiểu Huệ nói cô phải vào nhà vệ sinh, bảo Lương Tranh ở công viên thêm một chút cho thư thái tinh thần. Lương Tranh lại nằm trên ghế đá một lúc, cảm giác vô cùng tẻ nhạt. Nhìn các cặp tình nhân dập dìu ở trên đường, anh càng cảm thấy cô đơn.

Anh lấy điện thoại ra gọi cho Trình Triệu phú, Trình Triệu phú nói anh ta vừa mới từ sân bay thủ đô ra đường quốc lộ Hai, rủ cả lũ tụ tập một bữa.

Tụ tập thì tụ tập! Lương Tranh đang buồn chán, chỉ mong có người chơi cùng. Lương Tranh liền đi bộ ra ngoài công viên, vừa ra đến cổng công viên đã nhìn thấy Chung Hiểu Huệ lên một chiếc xe hơi Mercedes màu đen sang trọng. Lương Tranh hơi tò mò, đi như chạy ra đường, chặn một chiếc taxi rồi bảo lái xe đuổi theo chiếc xe Mercedes đó. Chiếc taxi bám theo sát nút, Lương Tranh nhìn thấy ở đuôi xe có đề Mercedes S600, mẹ kiếp, siêu giàu! Chiếc xe chui qua gầm cầu, lái thẳng đến con đường nhỏ trước mặt.

Đi vào con đường nhỏ chưa đầy hai mét, Lương Tranh đã không thấy chiếc xe đó đâu nữa.

“Xe đâu rồi?”, Lương Tranh hỏi lái xe.

“Đi vào trong khu trước mặt rồi, đây là sân golf, chúng ta cũng vào trong ư?”

“Thôi!”

Lái xe dừng xe, thấy Lương Tranh vẫn ngồi trong xe liền hỏi: “Giờ chúng ta đi đâu?”

“Về thôi...”

“Anh làm nghề gì vậy?”, người lái xe tò mò hỏi.

“Phóng viên!”, Lương Tranh đáp bừa.

Người lái xe nhìn Lương Tranh, hỏi: “Tôi thấy không giống, anh có thể công tác không?”

“Có tôi cũng không cho ông xem, ông điều tra hộ khẩu đây à?”, Lương Tranh vốn đã bực mình liền trút giận lên đầu ông lái xe. “Đủ rồi đây, anh đi xe của người khác đi...”

Lương Tranh đứng ở ngã tư đường, bối rối chẳng biết làm thế nào. Anh nhắn cho Chung Hiểu Huệ một cái tin, hỏi cô đã đến công ty chưa? Chung Hiểu Huệ nhắn lại nói cô vừa về đến công ty. Đây đúng là một lời nói dối trắng trợn ! Lương Tranh cảm thấy rất khó chịu, nhưng lại chẳng biết phải làm sao. Có thể cô ấy đúng là đi tiếp khách thật? Chẳng phải hiện giờ khách hàng đều thích vung cây gậy ấy lên hay sao? Lương Tranh châm một điếu thuốc, vẩy tay bắt taxi...

Trình Triệu phú và bạn gái của anh ta đã đến từ sớm, hai người đang ngồi trên sofa nói chuyện, Ngô Hiểu Quân thì chẳng biết biến đâu mất. Lương Tranh lấy cho mỗi người một lon Côca trong tủ lạnh, sau đó cũng ngồi xuống ghế, dán mắt vào màn hình ti vi.

Cái ti vi đã cũ lắm rồi, nhưng hình ảnh vẫn rõ nét, đặc biệt là hiệu ứng âm thanh. Ti vi của hãng Sony, người Nhật không đáng tin nhưng làm việc lại rất hiệu quả. Chuông cửa reo vang, mở cửa ra mới phát hiện Ngô Hiểu Quân đang đứng ngoài cửa, còn xách theo hai cái túi.

Ngô Hiểu Quân trợn mắt lườm Lương Tranh một cái như thể có mối thù sâu đậm lắm, sau đó đặt đồ xuống rồi đi vào nhà vệ sinh. Lương Tranh mở túi ra, có chuối tiêu, kem, còn cả mấy lon bia nữa, Lương Tranh thấy trong túi có ba cái kem, liền lấy một cái, hai cái còn lại đưa cho Trình Triệu phú và bạn gái.

Bạn gái Trình Triệu phú tên là Lưu Du Hà, là nhân viên bán vé tàu, nhà ở Phong Đài, trông không xinh lắm nhưng khiến người khác có cảm giác mộc mạc, thuần khiết, đáng người đẹp, đặc biệt là bộ ngực. Trước khi Trình

Triệu phú có xe, anh ta đều đi tàu điện ngầm, lúc nào anh cũng quên mang vé tháng nên luôn phải xếp hàng mua vé. Lâu dần, anh quen với Lưu Du Hà. Hai người ban đầu là nói chuyện, sau dần nảy sinh tình cảm, có thể là vì luôn phải nói chuyện qua tấm kính ngăn cách, cảm giác rất bí ẩn, bí ẩn đến mức thấy khó chịu trong lòng.

Kết quả lần đầu tiên hai người gặp nhau là ở trong khách sạn.

Sau chuyện đó, Lưu Du Hà nói với Trình Triệu phú rằng không cần thiết phải gặp nhau nữa, Trình Triệu phú tức đến trợn tròn hai con mắt, không hiểu tại sao. Hóa ra Lưu Du Hà chuẩn bị lấy chồng. Trình Triệu phú cảm thấy mình bị chơi xỏ, trong cơn tức tối liền thế chấp mua xe, quyết định không bao giờ đi tàu điện nữa.

Nhưng anh quên rằng Bắc Kinh đang có chế độ “hạn chế” xe hơi. Thế là một ngày nọ, bọn họ lại gặp nhau qua cửa sổ phòng bán vé tàu.

Về sau, Lưu Du Hà chịu đựng áp lực từ mọi phía, sà vào vòng tay của Trình Triệu phú, đoạn tuyệt quan hệ với vị hôn phu tương lai. Tất cả những chuyện này Trình Triệu phú đã nói với Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân trong một lần say rượu, chỉ có điều Lương Tranh không tin. Anh cảm thấy đàn bà vốn dĩ đã chẳng cảm tính như vậy, huống hồ lại là người phụ nữ đang chờ đến ngày lấy chồng. Còn Ngô Hiểu Quân ngồi bên cạnh cứ luôn miệng khen hay, nói câu chuyện này rất cảm động, có thể viết thành tiểu thuyết, lấy tên là *Tình yêu tàu điện ngầm*.

Trình Triệu phú nghe thấy vậy thích thú lắm, chỉ có điều anh ta chẳng có hứng thú với sách vở. Nói rằng đã chơi thì phải chơi lớn, nên quay thành phim. Nhưng kể từ ngày Lưu Du Hà đưa ra đề nghị kết hôn, Trình Triệu phú bắt đầu hoảng, suốt ngày nhăn nhó mặt mày. Lí do từ chối chuyện hôn nhân của Trình Triệu phú là anh ta bị mắc chứng bệnh sợ hôn nhân, hơn nữa với tình hình hiện nay, sự nghiệp chưa thành, đặc biệt là thị trường cổ phiếu dạo này biến động quá nhiều khiến anh ta không sao yên tâm được...

Yêu một người là không có lí do, nhưng không yêu một người thì sao? Có đến hàng trăm hàng ngàn lí do. Đây là triết lí tình yêu. Thực ra hôn nhân cũng như vậy, muốn kết hôn với một người nào đó thì chẳng cần có lí do gì, nhưng không muốn kết hôn thì có đến hàng vạn lí do.

Ngô Hiểu Quân tay cầm kính, bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn cái là biết anh vừa đi rửa mặt. Thấy ba người đang ngồi ăn kem, Ngô Hiểu Quân tức tối quát Lương Tranh: “Ai cho cậu ăn mà ăn?”

“Tự tôi cho...”

“Tôi có mua cho cậu đâu, sao cậu lại tự tiện thế!”

Lương Tranh tỏ vẻ nghiêm túc: “Hài, chẳng phải dạo này cậu đang giảm béo hay sao?”

Trình Triệu phú và bạn gái đang ngồi ăn kem cũng phải bật cười. Trình Triệu phú chỉ Ngô Hiểu Quân: “Người cậu ta thế này mà còn nói giảm béo á, giảm nữa là tiêu đời ấy chứ!”

Ngô Hiểu Quân tức tối bóc một quả chuối, chỉ vào Lương Tranh mà mắng: “Xem đi, cậu ta đúng là đồ khốn!”

Lương Tranh nói: “Tôi không thích nghe câu này đâu, chẳng qua chỉ ôm người cậu thích thôi mà? Có cần phải chửi rửa tôi thế không?”

“Tôi cứ chửi đấy, cậu là cái thá gì chứ?”

“Không là cái thá gì, nhưng tôi không quen với thái độ làm lì này của cậu. Tôi ôm cô ta đấy, thì đã sao nào? Cậu ăn thịt tôi chắc?”

Ngô Hiểu Quân tức tới tím mặt: “Cút cha mày đi!”

“Biến cụ mày đi!”

Cung đã giương lên. Ngô Hiểu Quân tức tối xắn cao tay áo, nhưng bởi vì tay áo của anh ta ngắn nên không thể xắn lên được. Nhìn bộ dạng của Ngô Hiểu Quân cứ như thể chuẩn bị đánh nhau với Lương Tranh đến nơi. Lương Tranh chẳng hề e dè, đi thẳng đến trước mặt Ngô Hiểu Quân, nhìn thẳng vào mặt anh ta. Trình Triệu phú vội vàng lên tiếng hòa giải: “Hai người anh em của tôi ơi, hai người muốn đánh nhau, cãi nhau thì thiếu gì cơ hội. Hôm nay nể mặt vợ tôi một chút được không? Khó khăn lắm cô ấy mới chịu đến đây một chuyến! Đợi chúng tôi đi khỏi đây rồi hai người từ từ mà giải quyết, tôi sẽ giúp hai người dọn xác...”

Ngô Hiểu Quân đang tức giận, nghe Trình Triệu phú nói vậy lại thấy buồn cười: “Chuyện dọn xác quan trọng như vậy giao cho cậu tôi chẳng yên tâm tẹo nào!”

“Người đẹp, anh phải nói thực cho em biết, cái thằng Trình Triệu phú này không đáng tin đâu, sau này bớt đi lại với nó, cẩn thận không bị nó làm hư đấy...”, Lương Tranh cũng công kích Trình Triệu phú.

Trình Triệu phú biết hai người này đã chia mũi nhọn về phía mình: “Lưu Du Hà, em nghe thấy chưa? Anh chàng đẹp trai này đã để ý đến em rồi đấy!”

Lưu Du Hà vuốt vuốt tóc, ra vẻ lẳng lơ nhìn Lương Tranh: “Rảnh rồi chúng ta nói chuyện riêng nhé...”

“Có cần tôi đặt một phòng Vip cho hai người không?”, Trình Triệu phú nói móc.

Lương Tranh cười ranh mãnh: “Làm phiền cậu nhé, chỉ cần phòng bình thường thôi, vừa tiện vừa kinh tế...”

Trình Triệu phú đứng phắt dậy giả bộ bỏ đi: “Giờ tôi đi đặt phòng cho hai người!”

“Ừ, tốc chiến tốc thắng!”, Ngô Hiểu Quân châm thêm dầu vào lửa.

Lưu Du Hà cười: “Này ai đó ơi, đặt phòng xong nhớ nhắn tin số phòng cho em nhé!”

Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân cười hả hê, hai người đồng tâm nhất trí đối đầu với người ngoài, cuối cùng cũng giành được thắng lợi.

Trình Triệu phú nổi máu ghen, tức lộn ruột, gào lên với Lưu Du Hà: “Em dám à?”

“Anh quản được à, anh là cái gì của em?”

“Anh là chồng của em!”

“Chúng ta đã lấy nhau chưa? Nực cười!”

Lương Tranh thấy hai người này chuẩn bị cãi nhau, không dám cười nhạo nữa: “Bụng đói lắm rồi, tôi mời cả nhà đi ăn cơm. Ngô Hiểu Quân, cậu có ý kiến gì không? Nếu có ý kiến thì cậu trả tiền. Hai người có ý kiến không? Không có ý kiến thì đi thôi!”

Mấy cốc Nhị Oa Đào vào bụng xong, Lương Tranh bắt đầu nói nhiều, luôn miệng nói xin lỗi Ngô Hiểu Quân, nói rằng anh chẳng qua chỉ nhất thời đùa vui chứ không định ôm Ngải Lựu Lựu thật. Ngô Hiểu Quân chẳng buồn đếm xỉa đến Lương Tranh, chỉ chăm chú uống rượu, ăn thịt. Trình Triệu phú rất hào hứng với chuyện này, bắt Lương Tranh phải kể lại cho bằng hết chuyện ngày hôm ấy. Lưu Du Hà ngồi bên cạnh chẳng nói năng gì,

tâm trạng có vẻ rất buồn chán. Rõ ràng cô đang canh cánh trong lòng chuyện Trình Triệu phú năm lần bảy lượt từ chối cưới xin.

Ba người uống hết hai chai Nhị Oa Đầu. Ngô Hiểu Quân tửu lượng rất tốt, vì vậy anh là người tỉnh táo nhất, Lương Tranh và Trình Triệu phú về cơ bản đều đã tây tây. Lưu Du Hà dìu Trình Triệu phú ra khỏi nhà hàng, anh ta đảo mắt nhìn quanh, sau đó bắt đầu lè nhè: “Khách sạn nào thoải mái nhất, anh muốn ngủ với vợ anh!”, khiến cho Lưu Du Hà tức tới mức chỉ biết dậm chân thành thạch, vội vàng bịt miệng anh ta lại.

Thế mà Lương Tranh lại bám theo, cố ý hỏi Ngô Hiểu Quân: “Ban này ai nói muốn đi ngủ ấy nhỉ?”

“Tôi! Tôi nói đây, thế thì sao?”, Trình Triệu phú chỉ thẳng ngón tay cái vào mặt mình, cứ như sợ người khác không biết vậy.

“Nói đúng lắm! Trong đời đàn ông chỉ có hai việc lớn, cậu có biết là gì không?”

“Thành gia, lập nghiệp?”, Trình Triệu phú đáp.

“Không phải! Ngô Hiểu Quân, cậu biết không? Thôi để tôi nói cho các cậu biết nhé: Make money và make love!”

“Chân lí!”

“Còn đúng hơn cả chân lí...”

Dòng người qua lại trên đường đều hướng mắt về phía bọn họ. Ba người đàn ông đều tỏ vẻ thản nhiên như không, chỉ có Lưu Du Hà là đỏ mặt vì ngượng, cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng đầu lên. Trình Triệu phú chạy đến trước cột điện, nôn thốc nôn tháo. Lương Tranh đi về phía Lưu Du Hà, sau đó thì thào vào tai cô: “Người đẹp... đi thẳng về phía trước, đến

chỗ đèn xanh đèn đỏ thì rẽ trái! Có một cái khách sạn bốn sao và một nhà nghỉ ba sao...”

Trên đường về nhà, Lương Tranh nhân lúc Ngô Hiểu Quân đi siêu thị mua thuốc với rượu liền gọi điện cho Chung Hiểu Huệ, nhưng di động của cô tắt máy. Dạ dày Lương Tranh như cuộn lên, cảm giác rất khó chịu, anh một mình đi ra ngoài, đi mãi đi mãi, cuối cùng lại đi đến cầu thang. Lương Tranh vẫn còn nhớ như in chuyện lần trước ở nhà Ngải Lựu Lựu. Lương Tranh lại sờ đến điện thoại, định gọi cho Ngải Lựu Lựu, nhưng cuối cùng anh lại quyết định nhắn tin cho Chung Hiểu Huệ: *Em đang làm gì thế? Có nhớ anh không?*

Trở về phòng, Lương Tranh liền vào nhà vệ sinh, móc họng nôn hết rượu trong dạ dày ra, sau đó nằm ra ghế... đến lúc Lương Tranh tỉnh lại đã là hơn mười một giờ. Lương Tranh cảm thấy đầu óc nặng trĩu, mở điện thoại ra nhìn, thấy có tin nhắn. Nhưng tin nhắn không phải từ Chung Hiểu Huệ mà là từ Ngải Lựu Lựu. Nội dung tin nhắn là: *Xin lỗi, tôi không nhớ anh, đang nhớ người khác rồi!* Lương Tranh cười như mếu, nhắn tin lại: *Xin lỗi, tôi nhầm nhầm. Cô tiếp tục nhớ đi!*

Ngải Lựu Lựu: *Ai mà tin được, nhớ tôi thì cứ nói thẳng ra!*

Lương Tranh: *Cô gần đây tuổi rồi, sao mà ngây thơ đến thế hả?*

Ngải Lựu Lựu: *Anh thì trẻ lắm đấy!*

Lương Tranh: *Cô mau mau xử lý bản thân cho sớm đi, cẩn thận không sau phải vào viện dưỡng lão đấy. Thực ra Ngô Hiểu Quân cũng không tệ, tôi thấy hai người xứng lứa vừa đôi lắm!*

Trong căn phòng cạnh đó, Ngô Hiểu Quân miệng ngậm thuốc, tay chat với Ngải Lựu Lựu.

Ngô Hiểu Quân: *“Ngày mai có việc gì không?”*

Ngải Lựu Lựu: *“Sao, lại có ý đồ gì hả ?”*

Ngô Hiểu Quân: *“Muốn hẹn em ra ngoài đi dạo thôi”.*

Ngải Lựu Lựu: *“Không đi, em không rảnh”.*

Ngô Hiểu Quân: *“Tại sao?”*

Ngải Lựu Lựu: *“Anh đã hỏi nhiều lần lắm rồi đấy”.*

Ngô Hiểu Quân: *“Thế thì em trả lời thêm lần nữa cũng đã sao?”*

Ngải Lựu Lựu: *“Chúng ta không thích hợp, anh không phải style của em. Hay là em giới thiệu cho anh một cô gái tốt nhé!”*

Ngô Hiểu Quân: *“Không cần. Tuần này em không rảnh thì tuần sau, chúng ta hẹn trước nhé!”*

Ngải Lựu Lựu: *“Để nói sau đi.”*

Ngô Hiểu Quân còn định lì lợm nói thêm gì nữa nhưng Ngải Lựu Lựu đã out nick rồi. Ngô Hiểu Quân cũng thất vọng tắt máy, anh bắt đầu căm ghét sự nhu nhược, bất tài của mình. Anh nhớ lại những lời mình đã nói với Lương Tranh, có lẽ định hướng tình cảm của mình mới thật sự có vấn đề, dường như từ trước đến giờ mình cứ mãi theo đuổi một mục tiêu sai lầm.

Thứ hai. Trong phòng họp lớn có sáu người ngồi, số người ít ỏi càng làm cho không gian thêm rộng rãi. Lâm Cường và giám đốc bộ phận nhân sự cho triệu tập phòng tài chính đến họp, chủ đề của buổi họp là lựa chọn một người phù hợp để đảm nhiệm chức trưởng phòng tài vụ. Giám đốc bộ phận nói với họ, hoặc là chọn một người trong phòng tài vụ, hoặc là chuyển một người chi nhánh khác của công ty sang. Trước tiên công ty sẽ tham khảo ý kiến của mọi người, sau đó sẽ đánh giá tổng quát.

Tâm trạng của Chu Tường Linh lúc này vô cùng phức tạp. Cô không muốn rời khỏi vị trí công tác quen thuộc của mình, nhưng không muốn cũng không được, hơn nữa cô cũng chẳng thể xác định liệu công ty có gây trở ngại đến vấn đề quyền lợi đáng có của cô không. Một cảm giác lo lắng chưa từng thấy ập đến, cộng thêm với những biểu hiện tâm lý chung của bà bầu khiến cho Chu Tường Linh càng cảm thấy bất an.

Xét một cách công bằng thì Đàm Hiểu Na là người thoải mái nhất. Cô mới tốt nghiệp năm kia, đến công ty làm việc mới hơn một năm mà thôi. Vì vậy xét về kinh nghiệm hay tuổi đời công tác, cái chức vụ này chẳng đến lượt cô. Nhưng cô vẫn hi vọng công ty có thể chọn ra một người trong phòng mình làm trưởng phòng, bởi vì cho dù có là Ngải Lựu Lựu hay là Ngũ Sảnh Sảnh đều có thể chiều cô cho cô. “Lính nhảy dù” rất đối phó, mà đa phần đều thuộc loại gian xảo.

Ngải Lựu Lựu có hơi bất cần thật, cô nghĩ rằng ai đảm nhiệm chức vụ này cũng được hết, dù gì cô cứ làm tốt bổn phận của mình là được. Có thể cân nhắc lên chức vụ này đương nhiên là tốt, có thể rèn luyện bản thân, lương cũng được tăng lên, ngoài việc có thể mua sắm những thứ mình thích ra còn có thể nâng cao chất lượng cuộc sống. Mà không được thăng chức cũng chẳng sao, như vậy áp lực sẽ bớt đi một chút. Cô vừa không thích quản lý người khác, vừa không thích bị người khác quản lý, bởi vì cô đã quen với cuộc sống thông dong, tự do tự tại.

Lâm Cường thấy Đàm Hiểu Na giơ tay liền nói: “Ừ, cô nói đi!”

Đàm Hiểu Na lên tiếng: “Tôi cảm thấy trình độ của nhân viên trong nội bộ tương đối cao, đều đã quen thuộc với quy trình, hơn nữa mọi người lại hiểu rõ về nhau, dễ nói chuyện hơn...”

Lâm Cường: “Đúng, những điều cô nói chúng tôi đều đã cân nhắc đến, vì vậy tốt nhất nên lựa chọn một người trong nội bộ. Ngũ Sành Sành, cô nói xem?”

Ngũ Sành Sành: “Tôi chẳng có ý kiến gì cả, tất cả nghe theo sự sắp đặt của công ty!”

Lâm Cường: “Ngải Lựu Lựu, cô thì sao?”

Ngải Lựu Lựu: “Tôi nghĩ Ngũ Sành Sành là người thích hợp hơn cả, tôi ủng hộ cô ấy!”

Lâm Cường gật đầu, nhìn sang khuôn mặt vô cảm của Chu Tường Linh: “Trưởng phòng Chu, cô thấy sao?”

Chu Tường Linh cười gượng rồi chậm rãi nói: “Công việc ở phòng tài vụ vừa phức tạp, vừa nặng nhọc, vừa hay công ty cần phải mở rộng làm ăn, tôi cảm thấy nên cân nhắc một người trong nội bộ thì hơn. Máy người bọn họ đều không tồi, chỉ cần đào tạo đôi chút là có thể đảm nhiệm vị trí này, như vậy cũng là để chuẩn bị nguồn nhân lực cho sự phát triển của công ty sau này. Hơn nữa, có vấn đề gì lúc nào cũng có thể hỏi tôi mà... tôi vẫn là một thành viên của công ty, chẳng qua tôi tạm thời nghỉ để chứ đâu phải nghỉ việc ở đây?”

Lâm Cường cười: “Trưởng phòng Chu, suy nghĩ của cô đúng lắm. Yên tâm đi. Công ty sẽ bảo đảm quyền lợi cho cô. Đợi khi nào cô nghỉ để xong, chúng tôi luôn hoan nghênh cô trở lại. Đợi lát nữa giám đốc Vương bên nhân sự sẽ bàn bạc với cô về các tình tiết có liên quan...”

Kết thúc buổi họp, Chu Tường Linh và giám đốc Vương nhân sự ở lại. Ba gái ế về văn phòng, lập tức cởi áo khoác ngoài ra, bắt đầu bàn tán xôn xao. Đàm Hiểu Na lên tiếng trước, nói cho dù là ai được thăng chức cũng phải mời cả lũ đi ăn, hơn nữa phải ăn một bữa hoành tráng. Ngũ Sảnh Sảnh lập tức tán thành, nói không thành vấn đề, ăn khao là điều chắc chắn. Chỉ có Ngải Lựu Lựu là im lặng không nói gì, cô đang lên mạng xem quần áo. Chẳng mấy chốc Chu Tường Linh đã quay lại văn phòng, tức tối đóng sầm cửa lại khiến cho cả phòng giật nảy mình.

“Sao thế chị Linh?”, Đàm Hiểu Na quan tâm hỏi.

“Công ty chỉ cho chị nghỉ đẻ có một tháng rưỡi, tiền lương chỉ cho có một nửa, lần này thì toi rồi!”

Đàm Hiểu Na: “Thế sao được? Chẳng phải quy định là chín mươi ngày và hưởng toàn bộ lương sao?”

Chu Tường Linh than trời: “Chị đã nói rồi, chị bảo nhà chị vừa mới mua nhà, hàng tháng phải trả hơn ba nghìn tệ tiền nhà, hài, lần này thì biết sống thế nào đây?”

Ngũ Sảnh Sảnh: “Có hơn một tháng cũng là tốt rồi! Chị Linh, có nhiều công ty còn kiếm đủ có để đuổi nhân viên nữ đang mang bầu đấy. Ít đi một chút cũng đành, sinh em bé xong lại đi làm, đừng có làm ầm lên với họ làm gì!”

Chu Tường Linh: “Giờ chẳng phải công ty đang có ý đuổi chị sao? Chẳng phải còn đến cả nửa năm nữa chị mới sinh con, thế mà giờ họ đã nghỉ đến việc đoạt vị rồi!”

Ngũ Sảnh Sảnh: “Cũng không thể nói như vậy, dù gì chị nghỉ sinh em bé cũng cần phải có người thay chị, nếu không công ty làm ăn thế nào, mọi người hít không khí để sống hết à?”

Đàm Hiểu Na: “Chị Sảnh Sảnh, tâm trạng chị Linh đã không tốt rồi, chị nói ít đi vài câu!”

Ngũ Sảnh Sảnh lườm Đàm Hiểu Na: “Hừ, tôi chỉ đang bàn bạc thôi, đành bó tay thôi, số đàn bà là thế mà...”

“Hài, thôi bỏ đi, bỏ đi! Mấy người các cô sau này kết hôn nhất định phải tìm một người đàn ông tài giỏi. Đừng bắt chước tôi, lấy một người vô dụng, muốn tiền mà không có tiền, muốn nhà cũng chẳng có nhà... Để một đứa mà chẳng nuôi nổi!”

Ngải Lựu Lựu từ nãy trầm ngâm bỗng đứng bật dậy: “Tôi đi tìm Lâm Cường!”, sau đó lao ra khỏi cửa.

Ngũ Sảnh Sảnh cười nhạt: “Không phải chạy đi đấu tranh giành chức trưởng phòng đấy chứ?”

Chu Tường Linh kéo ngăn kéo ra, bên trong toàn là đồ ăn vặt: “Ai làm mà chẳng như nhau, quan trọng là phải tìm một người đàn ông tốt. Làm cho thật tốt để làm cái gì, đến cuối cùng chẳng phải cũng tay trắng? Hài... sao không để cho lũ đàn ông phải mang bầu chứ? Để cho họ hiểu được cái cảm giác phải vác trên người cái bụng to lù lù!”, nói mãi, nói mãi, nước mắt của cô túa ra.

Ngải Lựu Lựu chẳng buồn gõ cửa, lao thẳng vào trong văn phòng của Lâm Cường. Lâm Cường đang dặn dò công việc cho thư kí, thấy bộ dạng tức tối của Ngải Lựu Lựu là biết ngay có chuyện chẳng lành. Lâm Cường bảo thư kí mười phút nữa bàn tiếp, sau đó chỉ vào cái sôpha: “Ngồi đi, có chuyện gì mà gấp thế?”

“Các người dựa vào đâu mà cho người ta nghỉ để có nửa thời gian? Các người có biết làm một người mẹ khó khăn đến thế nào không? Đàn ông các người thật chẳng ra gì!”, cơn giận bốc lên tận đỉnh đầu, Ngải Lựu Lựu trợn mắt quát Lâm Cường xoi xoi.

Lâm Cường có hơi ngạc nhiên, hỏi lại: “Nghỉ để ư? Chu trưởng phòng á?”

Ngải Lựu Lựu cười khẩy: “Anh đừng làm bộ làm tịch nữa, nghỉ một tháng rưỡi không nói làm gì, lại còn trợ cấp có nửa tiền lương! Các người làm ăn kiểu gì thế hả?”

Lâm Cường vẫn không hiểu đầu cua tai nheo gì, chỉ thấy buồn cười trước bộ dạng tức tối của Ngải Lựu Lựu: “Đừng nóng, cô cứ ngồi xuống đã, những chuyện này cô nghe ai nói thế?”

“Không cần biết là ai nói, chuyện này không quan trọng!”, Ngải Lựu Lựu vẫn đứng trơ ra đó, nhìn bộ mặt tươi cười của Lâm Cường mà cô thấy mềm lòng đi nhiều.

“Là giám đốc Vương nói phải không?”, Lâm Cường thấy Ngải Lựu Lựu không nói gì, mặc định là đúng: “Tôi đến công ty làm việc chưa lâu, hơn nữa chỉ là một phó tổng bình thường, nói trắng ra cũng chỉ là làm công ăn lương. Có những chuyện của công ty tôi cũng không biết, cũng không phải chuyện gì tôi cũng có thể quyết định được. Như thế này đi, cô cứ về trước, tôi sẽ gọi giám đốc Vương sang đây hỏi cho rõ tình hình!”

Ngải Lựu Lựu lúc này mới bình tĩnh lại, nhớ lại hành động quá lỗ mãng của mình, vừa vào đã mắng như sấm như xoi người ta, chẳng để cho người ta có cơ hội hiểu ra đầu đuôi câu chuyện. Nhưng cô lại không muốn lập tức thỏa hiệp, như vậy thì thật mất mặt. Thế là cô cố tình tỏ vẻ bình tĩnh, nói: “Phó tổng, ban nãy là ý kiến của tập thể phòng tài vụ, hi vọng công ty sẽ

cân nhắc!”, Ngải Lựu Lựu không đợi Lâm Cường nói thêm liền đi thẳng ra khỏi cửa. Trên đường về phòng, hai chân Ngải Lựu Lựu run lẩy bẩy, ban nãy mình lên con điên rồi chẳng?

Ngải Lựu Lựu đi rồi, Lâm Cường liền sửa soạn lại tài liệu. Trong báo cáo tổng kết cuộc họp phòng tài vụ lúc nãy anh có viết: Ngũ Sảnh Sảnh không có tinh thần đồng đội, cái tôi quá lớn; Ngải Lựu Lựu không có chí tiến thủ, hay để tình cảm xen vào công việc; Đàm Hiểu Na còn non tay nghề. Lâm Cường sửa sang tài liệu xong liền giao cho thư kí, bảo cô nộp cho tổng giám đốc. Sau đó anh gọi điện cho giám đốc Vương bộ phận nhân sự, bảo ông đến văn phòng mình một chuyến.

Ngải Lựu Lựu trải qua buổi trưa với tâm lí lo lắng bất an, cô cứ cảm thấy bản thân mình không nên nổi đóa với Lâm Cường, bởi vì xét cho cùng chuyện này chẳng có liên quan gì đến Lâm Cường hết. Cô cũng sợ và kính nể cấp trên giống như tất cả các nhân viên khác trong công ty. Lúc hết giờ làm, cô đột nhiên nghĩ thông suốt, đại đa số nữ giới đều có một lần nghỉ đẻ, bản thân mình không chỉ đòi hỏi quyền lợi cho Chu Tường Linh mà còn là đòi hỏi quyền lợi cho chính bản thân mình và các nhân viên nữ khác trong công ty. Cô cảm thấy mình không sai, nếu như vì chuyện này mà Lâm Cường ghét cô, cùng lắm thì cô từ chức là xong.

Sau khi hết giờ làm, Ngũ Sảnh Sảnh bảo Ngải Lựu Lựu về nhà trước, nói rằng mình phải đi thăm một người bạn học. Ngũ Sảnh Sảnh soi mình trong tấm gương trong nhà vệ sinh, sau khi trang điểm lại, trông cô càng quyến rũ. Cô cầm điện thoại, nhắn cho Lâm Cường một cái tin: *Tối nay anh có rảnh không?* Lâm Cường lúc này vẫn còn ở trong phòng làm việc, anh đang viết một lá đơn xin tăng thời gian nghỉ đẻ cho nhân viên nữ. Đọc tin nhắn xong, anh nhíu mày, ngón tay cái ấn nhaoay nhaoáy trên bàn phím: *Tối nay anh bận, để hôm khác đi!*

Tuần này Lương Tranh cảm thấy rất khó chịu, một cảm giác khó chịu rất kì lạ. Anh định thế này, nếu Chung Hiểu Huệ không chủ động liên lạc với anh, không chủ động nói rõ với anh chuyện ở sân golf thì nhất định anh sẽ không đếm xỉa đến cô nữa. Nhưng đến giờ đã là thứ năm rồi, phía Chung Hiểu Huệ vẫn chẳng thấy có động tĩnh gì. Lương Tranh càng tức lại càng nhớ Chung Hiểu Huệ, cho dù là dáng vẻ kệnh kiêu lúc ở quán ăn Nhật Bản hay là nụ hôn ngọt ngào lúc ở quán karaoke, rồi còn cả sự ngây thơ hôm ở công viên Triều Dương. Mỗi hình ảnh về Chung Hiểu Huệ cứ hiện về trong đầu Lương Tranh.

Hóa ra những thứ không đạt được mới là những thứ tốt nhất, đẹp nhất.

Anh hồi hận hôm ấy đã không theo vào sân golf, có lẽ đó đúng là khách hàng của Chung Hiểu Huệ. Người ta chỉ đến đánh golf thôi mà. Làm đàn ông không được quá nhỏ nhen, hiện giờ chỉ mới đang trong giai đoạn yêu đương, sau này kết hôn rồi mà cứ như vậy thì biết làm sao? Không ghen đến phát điên lên mới là lạ. Ai bảo cô ấy xinh đẹp và quyến rũ đến thế chứ? Phải đi tiếp khách nhiều đâu phải lỗi của cô ấy? Bản thân bất tài, tư cách gì đi oán trách người ta chứ? Có được ắt phải có mất, làm gì có chuyện được tất?

Trong lòng Lương Tranh đang giằng xé, mấy ngày liền cứ về đến nhà là khóa mình trong phòng suy nghĩ miên man. Ngô Hiểu Quân ở phòng bên cạnh cũng giống hệt như vậy, anh đang tự kiểm điểm lại bản thân. Ngải Lự Lự mãi chẳng chịu cắn câu, nói chuyện cũng càng lúc càng tuyệt tình, xem ra khó mà tiếp tục. Hơn nữa cuốn sách *Tại sao bạn ế?* anh đọc hết tâm huyết để viết cũng không được nhà xuất bản thông qua. Một ông già biên tập đeo cái kính gọng đen sì giống Ngô Hiểu Quân cầm bản thảo của anh và nói: “Cái này của cậu chẳng giống tiểu thuyết, cũng chẳng phải tạp văn, chẳng phải truyện ngắn, nghe có hơi giống như luận văn về học thuật, chỉ có điều cuốn luận văn này lại nghiên cứu về nam nữ chưa kết hôn. Tuy nhiên nghiên cứu lại chưa đủ sâu sắc, khoa học, thiếu tính logic, như thế làm sao mà xuất bản được? Mang bản thảo này đến thư viện có khi người ta

cũng chẳng biết phân loại ra kiểu gì ấy chứ. Chúng tôi là nhà xuất bản lớn, đã xuất bản thì phải là sách kinh điển. Chàng trai, về nhà nghiền ngẫm thêm đi nhé! Anh chọn đề tài rất hợp trào lưu, thanh niên các anh bây giờ, ba mấy tuổi rồi vẫn chưa vội kết hôn, suốt ngày bận rộn cái gì không biết?”

Cùng là ở nhà nhưng không phải ai cũng là người thích ở nhà. Đây chính là điểm khác biệt giữa Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân. Ngô Hiểu Quân đóng cửa trái tim mình, sống trong thế giới ảo trên mạng, cố gắng không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, ngay cả việc tìm bạn gái cũng thông qua mạng. Còn Lương Tranh thì khác, bởi vì chuyện tình cảm không như ý, tâm trạng không tốt nên mới tạm thời ở lì trong nhà. Ngô Hiểu Quân chọn cách viết blog, đọc tiểu thuyết, lướt web để giết thời gian. Lương Tranh lại tích cực hơn nhiều, anh học hỏi các bí quyết, kinh nghiệm marketing ở trên mạng, khi nào mệt thì đọc báo hay xem phim.

Lương Tranh cảm thấy cứ suốt ngày như thế này cũng chẳng phải là cách, dù gì cũng phải giải quyết vấn đề thực tế, mới chớp mắt mà đã nửa năm qua đi rồi, khó khăn lắm mới ưng ý được một cô, thế mà tình cảm cứ chẳng nóng chẳng lạnh thế này. Lương Tranh chợt nhớ đến “ông mối” Hoàng, liền gọi cho chú Hoàng để thăm dò tình hình bên Chung Hiểu Huệ. Câu trả lời của chú Hoàng khiến anh thấy khó chịu, hóa ra bố Chung Hiểu Huệ mấy hôm trước đi công tác Bắc Kinh, hai người đã cùng nhau ăn cơm. Nhưng Chung Hiểu Huệ chẳng nhắc nửa lời đến chuyện của cô và Lương Tranh, cũng chẳng hỏi chú Hoàng về tình hình của anh.

Được lắm, mình bị xỏ rồi! Trong lòng Lương Tranh thấy đắng ngắt, rồi anh nhớ đến Ngải Lự Lự. Mỗi lần anh cảm thấy chán chường hay không như ý chuyện gì là lập tức nhớ đến Ngải Lự Lự, thật kì lạ. Lương Tranh cảm thấy cứ cãi cọ với Ngải Lự Lự vài câu là tâm trạng mình lại thấy dễ chịu hơn nhiều.

Lương Tranh mở tin nhắn của Trình Triệu phú ra, add lại nick của Ngải Lự Lự. Một phút sau, màn hình máy tính hiện ra thông báo xác nhận kết

bạn của Ngải Lựu Lựu. Cuối cùng Ngải Lựu Lựu cũng chấp nhận yêu cầu kết bạn của Lương Tranh. Lương Tranh khó khăn lắm mới add được nick của Ngải Lựu Lựu, thế nhưng chẳng hề khách khí, nhảy ngay vào buzz. Ngải Lựu Lựu đầu tiên gửi lại một dấu hỏi chấm, sau liền hỏi: *Anh điên à?*

Lương Tranh: *Hài, tôi chỉ hơi phản kích chút thôi, yêu cầu kết bạn với cô mà xem ra còn khó hơn cả cầu hôn...*

Ngải Lựu Lựu: *Ai bảo anh được yêu mến quá cơ?*

Lương Tranh: *Nhà cô không giục cô kết hôn à?*

Ngải Lựu Lựu: *Không, họ đều hiểu cho tôi, cũng tôn trọng lựa chọn của tôi...*

Lương Tranh: *Hay là chúng ta yêu nhau đi, đi chụp ảnh cưới rồi Quốc khánh cưới, cô thấy sao ?*

Ngải Lựu Lựu: *Sao anh không nói ngày mai chụp ảnh cưới rồi ngày kia cưới luôn đi?*

Lương Tranh: *Phải đấy. Thực ra động phòng luôn tối nay cũng được...*

Ngải Lựu Lựu: *Anh cứ mơ đi! Tôi nhất định sẽ ở bên người tôi yêu, sau đó nắm tay anh ấy đi nốt chặng đường đời, tuyệt đối không thỏa hiệp, cho dù có phải sống cô độc cả đời tôi cũng chấp nhận!*

Lương Tranh: *Giấc mộng của cô chắc chắn không thành. Lí do: cô sống trong một thành phố lớn như Bắc Kinh này, các mối quan hệ của cô rất có hạn, ngoài đồng nghiệp và những người có quan hệ về lợi ích ra thì cô còn tiếp xúc được với ai? Người trên xe buýt thì chẳng ai đếm xỉa đến ai, người trong khu đô thị thì chẳng ai biết ai, các mối quan hệ cực kì hạn hẹp. Trong tình trạng ít mối quan hệ, trong xã hội chỉ biết đến vật chất này, cô muốn*

tìm một người đàn ông tin vào tình yêu lại chỉ yêu mình cô, sẵn sàng kết hôn với cô đúng là chuyện không thể. Tôi thấy cô cũng chẳng còn ít tuổi nữa, thêm vài năm nữa là mặt mũi nhăn nheo rồi. Lúc ấy cô chỉ có thể tìm mấy ông đã qua hai, ba đời vợ, những gã ấy chẳng biết nói chuyện yêu đương với cô đâu. Bọn họ đều là dạng “đi thẳng vào vấn đề”, kẻ thì háo sắc, kẻ thì tham tiền, nếu không cũng là tìm một cái “máy để”, giúp họ duy trì nòi giống thôi...

Ngải Lựu Lựu: *Ha, anh đang viết luận văn à? Tôi đi tắm đây, anh từ từ mà nghĩ đề cương đi nhé!*

Lương Tranh:...

Chiều thứ sáu, phòng tài vụ nhận được hai tin, một tốt, một xấu. Tin tốt là thời gian nghỉ để được kéo dài thêm nửa tháng nữa, tức là tổng cộng có hai tháng và sẽ được nhận toàn bộ lương cơ bản. Chu Tường Linh mừng ra mặt, cô biết đây là công lao của Ngải Lựu Lựu, thế nên quay sang nhìn Ngải Lựu Lựu bằng ánh mắt vô cùng khâm phục và cảm kích. Ngải Lựu Lựu bỗng thấy mình “cao lòng lộng”, chỗ đứng của mình càng thêm vững chắc ở phòng tài vụ này. Cô cảm nhận được sâu sắc ý nghĩa của việc này, đây gọi là giúp người, vui mình.

Tin xấu là cả ba gái ế đều không thích hợp với vị trí trưởng phòng phòng tài vụ, công ty sẽ tìm một “lính nhảy dù” phù hợp và chính thức đi làm khi Chu Tường Linh bắt đầu nghỉ để.

Ngũ Sảnh Sảnh đầu tiên thất vọng, sau chuyển sang phần nộ.

Kết quả như vậy khiến cô không sao chấp nhận được, cô tưởng rằng người được chọn chắc chắn sẽ là mình hoặc Ngải Lựu Lựu.

Ngải Lự Lự chẳng quan tâm đến chuyện không được chọn vào vị trí trưởng phòng, nhưng lại càng thêm nể phục Lâm Cường, cảm thấy anh là một lãnh đạo tốt, cũng là một người đàn ông tốt.

Đàm Hiểu Na có hơi thất vọng, trong lòng nghĩ sau này có muốn làm biếng hay nghỉ làm cũng là vấn đề lớn, chỉ còn biết khấn trời khấn phật phù hộ cho “người mới” là người hiền hòa.

Tâm trạng của Chu Tường Linh cũng rất phức tạp. Cô vốn định sinh con xong sẽ đi làm lại, tiếp tục chức vụ trưởng phòng. Nhưng chuyện này chẳng mấy thực tế, sinh con ra rồi ai sẽ là người chăm? Về quê lại chẳng yên tâm, sợ chồng bỏ bịch lẳng nhăng. Trước mắt chỉ có thể được đến đâu hay đến đó. Nhìn mấy cô gái chưa chồng xinh đẹp trong phòng, cô lại chột nhór đến những ngày tháng mình còn son. Chưa chồng thích thật, lúc nào cũng có cả đám đàn ông lẳng nhăng theo sau đuôi... Sao mình lại lấy chồng sớm thế chứ? Còn trẻ thế này mà lại sinh con, hơn nữa lại chọn đúng một người đàn ông chẳng có tài cán gì. Đáng tiếc, đời người đâu thể quay đầu lại.

Tối hôm đó, Ngải Lự Lự đang ở trong phòng khách, chăm chú xem tivi thì Ngũ Sánh Sánh từ trong phòng ngủ đi ra, cầm điều khiển tivi đổi kênh.

“Làm gì thế hả? Đang xem hay mà!”, Ngải Lự Lự gào lên.

“Có gì mà hay ho, diễn viên thì ngốc, nội dung thì dở ẹc”.

“Thì ngốc nên mới buồn cười, giết thời gian mà...”

“Đúng là một lũ thần kinh!”

Ngải Lự Lự nhìn bộ mặt u ám của Ngũ Sảnh Sảnh, cảm thấy Ngũ Sảnh Sảnh có chuyện muốn nói: “Ăn nhầm thuốc nổ hả?”

“Thuốc hồi xuân!”

“...” Ngải Lự Lự chẳng biết nói gì nữa.

Ngũ Sảnh Sảnh thu mình trên sôpha: “Hôm đó cậu đi tìm Lâm Cường nói chuyện thật đấy à?”

“Hôm nào?”

“Chẳng phải cậu đi đòi lại công bằng cho trưởng phòng còn gì? ”

Ngải Lự Lự giờ mới nhớ ra chuyện đó, nói về rất tự hào: “Ừ, tôi phải đòi lại công bằng cho phụ nữ chúng ta chứ. Thật không ngờ lại thuận lợi như vậy. Đáng tiếc là chỉ được thêm có nửa tháng...”

Ngũ Sảnh Sảnh lấy một lon Côca trong tủ lạnh, uống mấy ngụm để bình tĩnh lại: “Cậu hảo tâm thế sao, không phải là đi tranh giành cái chức trưởng phòng đấy chứ?”

“Đâu có, ai nói vậy? Tôi chẳng có hứng thú gì với cái chức vụ ấy cả!”

Ngũ Sảnh Sảnh cười nhạt: “Không có hứng thú ư? Ai tin được? Chị Linh lần này nghỉ rồi e khó mà quay lại, chức vụ trưởng phòng sớm muộn gì cũng phải thay người, ai mà không muốn làm trưởng phòng cơ chứ, có ai ngốc thế đâu? Hài, cũng chẳng biết vì sao mà công ty đã chuẩn bị chọn người trong nội bộ rồi mà giờ lại thay đổi chủ ý?”

Ngải Lự Lự có ngốc đến đâu cũng hiểu được Ngũ Sảnh Sảnh có ý gì, máu nóng bốc hết lên mặt: “Chẳng qua cậu chỉ không được chọn làm

trưởng phòng thôi mà? Có giỏi thì đi tìm sếp mà oán trách, sao lại chỉ trích tôi?”

“Tôi chỉ trích cậu làm gì? Cậu không làm việc gì có lỗi thì tôi chỉ trích gì cậu?”

“Thế cậu nói thế có ý gì?”

“Tôi phát hiện sau khi cậu đi công tác Thượng Hải về, cả con người dường như đã thay đổi!”

Ngải Lựu Lựu ngạc nhiên hỏi: “Ví dụ?”

“Cậu với Lâm Cường đã lên giường với nhau rồi chứ gì?”, Ngũ Sảnh Sảnh vẫn không chịu buông tha, trợn mắt nhìn Ngải Lựu Lựu.

Ngải Lựu Lựu cũng trợn mắt với Ngũ Sảnh Sảnh: “Liên quan gì đến cậu không?”

“Đúng, không liên quan gì đến tôi, người mặt dày thì chẳng làm được việc gì đâu!”

Ngải Lựu Lựu tức điên lên, đứng bật dậy: “Ngũ Sảnh Sảnh, cậu điên à? Hôm nay tôi động chạm gì đến cậu à?”

Ngũ Sảnh Sảnh tưởng rằng Ngải Lựu Lựu xông đến nên giật mình thụt lùi lại phía sau. Thấy Ngải Lựu Lựu vẫn đứng yên chỗ cũ liền ngồi thẳng người lại: “Còn hơn có kẻ có tật giật mình!”

“Tôi thật không ngờ cậu lại là người như vậy!”

“Tôi cũng chẳng ngờ...”

Ngải Lự Lự cảm thấy Ngũ Sảnh Sảnh vốn dĩ xinh đẹp nay bỗng trở nên xấu xí, đáng ghét, khiến cho cô chỉ muốn lao vào cho mấy cái bạt tai. Tuy nhiên, cuối cùng Ngải Lự Lự vẫn kiềm chế được. Để thể hiện thái độ cứng rắn và không chịu thỏa hiệp của mình, cô đập cửa lao ra ngoài.

Bên dưới tòa chung cư, lác đác vài nhóm người đang đi dạo, cũng có cả những cặp tình nhân đi sát bên nhau, thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng lại có tiếng cười rộ lên. Mảnh đất trống ở trước mặt có vài người đang dắt chó đi dạo, thỉnh thoảng lại có tiếng chó sủa vọng đến. Ngải Lự Lự ngồi ngây ra trên ghế. Một người chưa bao giờ cạnh tranh với đời, tâm lý luôn luôn bình thản đối diện với cuộc sống như cô nay bỗng trở nên mệt mỏi. Lần đầu tiên cô cảm thấy cuộc sống của mình thật mù quáng, giống như một con thuyền nhỏ lênh đênh trên đại dương vô tận, vừa không thể cập bến, lại vừa không thể tiến lên phía trước, chỉ biết trôi dạt theo sóng nước.

Ngải Lự Lự ra siêu thị mua mấy que kem rồi ăn hết với tốc độ nhanh nhất, sau đó trở về cái tổ mà thành phố này đã dành cho cô. Ngũ Sảnh Sảnh hẹp hòi và ngang ngược đã không còn trong phòng khách, Ngải Lự Lự dọn dẹp qua loa phòng khách rồi quay về phòng mình. Cô đóng cửa lại, tự do hít thở không khí trong thế giới của mình. Kể từ lần bị Lương Tranh đùa cợt, Ngải Lự Lự không viết blog nữa, nhưng cô thấy hôm nay mình bắt buộc phải viết một cái gì đó, nếu không tâm trạng cô sẽ bức bối đến phát điên.

Tháng sáu, mùa hè mới chỉ ghé đến, ánh nắng trong trẻo khiến bạn không thể không nhớ đến mỗi ngày chói chang. Tôi nghĩ tôi thật sự mệt mỏi, thân thể, còn cả tâm hồn nữa. Mùi vị của kem đã thay đổi rồi, không còn nồng nàn, không còn ngọt ngào, có lẽ vị giác của tôi đã bị lão hóa rồi, cũng giống hệt như con người tôi bây giờ. Hài... Những tháng ngày thanh xuân phơi phới sức sống, ngập tràn mơ ước giờ càng lúc càng cách xa tôi rồi. Không vui, cũng chẳng đau khổ, tôi chán ghét cuộc sống như thế này. Tôi muốn ra đi, thoát khỏi cái cuộc sống kì quái này, đi tìm một mảnh đất mới, nơi đó có bốn mùa đều là mùa xuân với rất nhiều chàng trai đẹp.

Không nhớ về quá khứ, mặc sức tưởng tượng... đó chính là cuộc sống mới của tôi.

Trưa hôm sau, Ngải Lựu Lựu dậy sớm hơn nửa tiếng so với những ngày cuối tuần khác. Ngũ Sảnh Sảnh hình như vẫn còn chưa dậy. Ngải Lựu Lựu cảm thấy ở nhà thật vô vị nên quyết định tìm ai đó ra ngoài đi dạo. Ngải Lựu Lựu gọi điện cho Đàm Hiểu Na nhưng Đàm Hiểu Na nói cô đã đi Xương Bình với mấy người bạn. Ngải Lựu Lựu gọi cho vài người khác nhưng ai cũng nói đã ra ngoài rồi. Hôm nay là ngày hoàng đạo gì mà lắm người ra ngoài thế nhỉ? Ngải Lựu Lựu nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có mỗi Lương Tranh là thích hợp nhất. Mặc dù con người anh ta không đáng tin nhưng đi chơi với anh ta cũng khá thú vị, hơn nữa anh ta không bám riết lấy cô như Ngô Hiểu Quân, lại còn có thể chịu đựng sự đả kích của cô.

Ngải Lựu Lựu lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Lương Tranh: *Hôm nay có rảnh không?*

Lương Tranh mới dậy chưa lâu, đọc được cái tin nhắn kì quặc này liền hỏi Ngải Lựu Lựu có ý gì, có phải muốn đi chụp ảnh cưới không. Tin nhắn trả lời của Ngải Lựu Lựu khiến Lương Tranh sững sờ: *Đi dạo với tôi được không?*

Lương Tranh cười tinh quái, nhắn lại: *Lại có bạn đại học đến à?*

Ngải Lựu Lựu nghiêng răng trèo trẹo vì tức, nhưng lại không dám đắc tội với Lương Tranh, đành phải hạ giọng: *Chỉ có hai chúng ta thôi, tâm trạng tôi không vui, đi với tôi được không? Nếu không đi thì thôi, coi như tôi chưa nói gì hết.*

Lương Tranh mừng ra mặt, hẹn Ngải Lựu Lựu một tiếng nữa ở dưới cổng đợi anh. Lương Tranh cạo râu, tắm táp, xịt nước hoa, ăn mặc chỉnh tề

rồi gõ cửa phòng Ngô Hiểu Quân. Ngô Hiểu Quân ra mở cửa, nghi hoặc nhìn bộ mặt nhăn nhó của Lương Tranh, gắt gỏng: “Có chuyện gì?”

Lương Tranh tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc, nói: “Ngải Lự Lự hẹn tôi ra ngoài chơi, tôi đến đây để báo cáo với cậu một tiếng, không có cậu lại nghĩ tôi có ý tranh giành với cậu!”

“Hai người ra ngoài liên quan quái gì đến tôi?”, Ngô Hiểu Quân hậm hực định đóng cửa lại.

“Hài... hay là cậu đi chung với chúng tôi...”

Lương Tranh còn chưa nói xong, cửa đã đóng sầm ngay trước mặt, cũng may là Lương Tranh lùi lại nhanh, nếu không gãy mũi là cái chắc. Lương Tranh đứng đờ đờ đứng đĩnh, mãi đến khi chỉ còn khoảng mười phút là đến giờ hẹn mới ra khỏi nhà. Vừa xuống lầu đã nhìn thấy Ngải Lự Lự đang đứng đợi. Hôm nay Ngải Lự Lự ăn mặc rất nữ tính: tất lụa màu xanh đen, đi đôi giày màu đen cao vừa phải, mặc một chiếc váy liền màu tro với những bông hoa nhỏ li ti đính kèm, tay xách một cái túi màu vàng.

“Sao lại nhìn tôi như thế?”, Ngải Lự Lự kiêu hãnh bữu môi nói. Lương Tranh lại nhìn Ngải Lự Lự từ đầu đến chân, cười bảo: “Còn long trọng hơn cả lần trước, xem ra cô thích tôi lắm nhỉ?”

“Cứ tiếp tục những suy nghĩ viển vông của anh đi!”

Nói rồi Ngải Lự Lự quay người đi thẳng về phía trước. Lương Tranh nhìn theo thân hình thon thả và gợi cảm của Ngải Lự Lự, trong lòng bỗng thấy vui vẻ hơn nhiều. Lương Tranh sải bước đuổi theo Ngải Lự Lự, thì thào hỏi: “Cô với Ngô Hiểu Quân rốt cuộc là sao? Đương nhiên cô có thể im lặng...”

Ngải Lự Lự bữu môi: “Anh cứ tiếp tục suy diễn đi!”

“Hai người cãi nhau à? Tâm trạng cả hai đều không tốt?”

“Sai sai sai!”, Ngải Lựu Lựu vẫn không dừng bước.

Lương Tranh bám sát theo sau, có vẻ không chịu bỏ cuộc: “Cô và cậu ta phát triển đến mức nào rồi?”

“Có cần thiết phải nói cho anh biết không?”

...

Thứ bảy này không bị tắc đường, đây đúng là một chuyện mới mẻ ở Bắc Kinh này, có thể là nhờ cánh lái xe biết chọn tuyến đường không bị tắc, cũng có thể là do Lương Tranh đang mơ mơ màng màng nên không cảm nhận được. Đến khi anh tỉnh lại đã thấy đến Tây Đơn rồi. Ngải Lựu Lựu xuống xe liền đi thẳng vào khu thương mại. Lương Tranh vẫn còn ngái ngủ, vội vàng đuổi theo sau. Lúc này anh mới sực tỉnh, hôm nay chắc chắn mình phải chịu khổ rồi, con ranh này muốn mình đi mua sắm với cô ta.

Bị đàn bà kéo đi dạo phố mua đồ chẳng khác gì bị bắt giữ, hơn nữa lại có nguy cơ phải móc hầu bao. Nếu xử lý không khéo e rằng vừa mệt người vừa mất tiền.

Ngải Lựu Lựu chỉ đi dạo quanh, chọn bừa hay đơn giản là vào thử quần áo, nhìn đông ngó tây chứ không mua sắm. Đi hết mấy khu mua sắm, Ngải Lựu Lựu chẳng mua bộ quần áo nào nhưng đồ linh tinh thì cả đống, chuyện này khiến Lương Tranh cảm thấy rất khó hiểu. Sau khi ra khỏi khu mua sắm Đại Duyệt Thành, Lương Tranh đề nghị tìm nơi nào đó ngồi nghỉ, nói anh hết chịu nổi rồi. Ngải Lựu Lựu lườm Lương Tranh một cái rồi đi mua hai cốc cà phê về.

“Cô chẳng hỏi tôi muốn uống gì gì cả!”, Lương Tranh kêu ca.

Ngải Lự Lự cúi kính nói: “Tôi mời anh uống thì đương nhiên tôi là người quyết định! Anh muốn uống cái khác thì tự đi mà mua!”

“Bạn Ngải thân mến, cô chủ động hẹn tôi đi với cô mà...”

“Tôi cho một kẻ xấu xí như anh đi cùng làm bao nhiêu người qua đường đều nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên và khinh bỉ đấy! Anh có biết tôi áp lực đến thế nào không? Cho anh uống cà phê đã là nhân từ với anh lắm rồi, đừng có không biết điều như vậy!”

Lương Tranh đưa tay lên sờ trán Ngải Lự Lự nhưng bị Ngải Lự Lự hất ra: “Muốn chết à, quân tử động mồm không động chân”

“Tôi đâu có phải quân tử?”

“Chính bởi thế anh mới động chân!”

“Sao cô không thể phân biệt chân với tay thế hả? Ghét tôi thì cứ nói ra, cần gì phải xoay tôi như chong chóng thế hả?”

Ngải Lự Lự cười khẩy: “Này, cái núi băng nhà anh đâu rồi, sao không dẫn ra ngoài chơi?”

“Cô ấy bận làm việc. Hơn nữa chẳng phải tôi đang dắt cô đi dạo hay sao?”

“Cha... một phụ nữ thành đạt! Ở bên người phụ nữ như vậy có phải anh thấy rất tự ti không?”

“Còn lâu, hiện giờ những phụ nữ như thế đâu có nhiều, toàn mở miệng ra là xin tiền, chẳng biết tự mình đi kiếm gì cả. Nói thật lòng, tôi không thích người phụ nữ ở nhà làm nội trợ, suốt ngày chỉ biết đi chợ đi búa, nấu nướng

này nọ, chẳng thú vị gì cả. Ai cũng cần có không gian riêng, đàn bà cũng cần có sự nghiệp của riêng mình, như vậy mới gọi là nam nữ bình đẳng, có như thế cuộc sống mới hài hòa...”

Ngải Lự Lự nhìn Lương Tranh thao thao bất tuyệt, vô cùng nghi ngờ: “Anh nói không thật lòng rồi!”

Ngải Lự Lự nhấp một ngụm cà phê, sau đó nhìn vào đám người đông đúc bên ngoài. Lương Tranh nhìn theo ánh mắt của cô, cười bảo: “Có phải tâm trạng rất phức tạp không? Nhìn thấy bao nhiêu là gái đẹp như hoa như ngọc lượn qua lượn lại, mình thì gần đây tuổi đầu rồi vẫn chưa có nơi có chốn?”

“Đúng thế, mỗi lần đến Tây Đơn này tôi đều thấy mình già, giờ đang là thời đại của thế hệ 9X rồi!”

“Tôi phát hiện lúc nói thật trông cô đẹp hơn đây!”

Ngải Lự Lự cười thẹn thùng: “Thật ư?”

“Đừng hiểu lầm, ý tôi là đã xấu hơn bình thường ấy!”

“Anh thật đáng ghét!”

“Ha ha...”

Lương Tranh cũng nhấp một ngụm cà phê, hơi nghiêng người thì thầm: “Này, anh chàng trong mộng của cô có đáng tin không? Nếu không đáng tin chúng ta tạm yêu nhau vậy. Thực ra tôi cảm thấy chúng ta rất hợp. Phần cứng phần mềm tạm thời không nói đến, xét về điều kiện gia đình chúng ta hoàn toàn tương xứng. Đều là hàng tồn kho mà lại đều là những kẻ lang thang tội nghiệp trong cái thành phố này. Thêm nữa lần đó nếu không phải Ngũ Sảnh Sảnh giờ trò thì chúng ta đã sớm thành một đôi rồi”.

“Thế còn núi băng nhà anh thì sao?”

“Vốn dĩ không nên vạch áo cho người xem lưng, nhưng chúng tôi chẳng ai theo ai cả. Nói cho cô biết, thực ra cô ấy có mục tiêu cao hơn cơ, cỡ Titanic ấy! Tôi với cô ấy chẳng qua chỉ là gặp dịp thì chơi thôi...”

Ngải Lựu Lựu chậm rãi khuấy cốc cà phê, lườm Lương Tranh: “Anh định lừa dối con nhà người ta đấy à?”

“Hay là như thế này đi, chúng ta hẹn nhau thế này, đến tết Nguyên đán, nếu như lúc ấy vẫn chưa ổn định, chúng ta sẽ hợp thành một cặp, cô thấy sao?”, Lương Tranh nói với vẻ rất nghiêm túc.

“OK!”

“Đến lúc ấy đừng có mà nuột lời đấy!”

“Không đâu, có Starbuck^[4] làm chứng!”

[4] Starbuck là hệ thống cửa hàng cà phê nổi tiếng của Mỹ.

“Hay lắm!”

Hai người uống cà phê xong liền ngồi thêm một lát. Bên ngoài ánh nắng mặt trời rực rỡ nhưng không khí trong phòng lại khá lạnh. Ngải Lựu Lựu không hề có ý định quay về, cô bắt taxi đi về phía Thiên An Môn.

Tại trung tâm thương mại ở quảng trường Phương Đông của Bắc Kinh. Khu mua sắm ở đây rõ ràng vắng hơn ở Tây Đơn, môi trường mua sắm rõ ràng là thoải mái hơn. Nơi đây phân chia thành các khu dành riêng cho từng độ tuổi, được định vị rất rõ ràng. Ngải Lựu Lựu vẫn chỉ đi dạo, sau đó vào một cửa hàng Burberry. Cô ngay người nhìn một cái túi xách màu trắng đen

có vân. Lương Tranh liếc xem giá đề trên đó. Hơn 9000 tệ, anh khẽ hít một hơi thật sâu.

Đạo qua mấy cửa hàng khác, cả hai đều có vẻ hơi mệt nên ngồi xuống nghỉ ngơi. Ngải Lự Lự xoa xoa bắp chân, than vãn: “Hài, phụ nữ chỉ lúc đi dạo phố mới so đo chuyện lương lậu... Hài, nếu mà hạ giá thấp đi một chút là tôi mua ngay đây!”

“Cái túi ấy á?”, Lương Tranh hỏi.

“Ừ”

“Thích thì mua đi, túi xách đối với phụ nữ tương đối quan trọng, nó là bộ quần áo thứ hai của phụ nữ mà...”

“Đâu phải anh bỏ tiền, đương nhiên anh không xót rồi. Tôi đây trả không nổi...”

“Tôi rất thích thương hiệu này, đặc biệt là thiết kế, rất có cá tính”.

Ngải Lự Lự rất tò mò: “Anh cũng biết không ít đâu nhỉ?”

“Tôi từng mua nước hoa Burberry cho bạn gái cũ... ai mà ngờ nửa năm sau lại ai đi đường nấy”.

Ngải Lự Lự tròn tròn mắt: “Ha ha... anh cũng bị đá à, đúng là báo ứng!”

“...”

Tại phòng khách, Lương Tranh miêu tả lại một ngày “tươi đẹp” cho Ngô Hiểu Quân nghe. Ngô Hiểu Quân kiên nhẫn lắng nghe, không nói năng câu gì, Lương Tranh càng kể càng say sưa. Đợi Lương Tranh nói xong, Ngô Hiểu Quân liền ngáp dài một cái: “Cậu nói hết chưa? Nói hết rồi thì tôi về phòng ngủ đây, buồn ngủ quá!”. Đóng cửa lại, Ngô Hiểu Quân vội vàng đăng nhập QQ thấy QQ của Ngải Lự Lự vẫn sáng đèn liền gửi cho Ngải Lự Lự một dấu chấm hỏi. Ngải Lự Lự cũng gửi lại một dấu chấm hỏi.

Ngô Hiểu Quân: *Hôm nay chơi có vui không?*

Ngải Lự Lự: *Cũng bình thường, chỉ đi dạo khu mua sắm thôi.*

Ngô Hiểu Quân: *Sao không gọi anh đi cùng?*

Ngải Lự Lự: *Em không muốn lợi dụng anh mà. Cái thằng cha kia vô tâm vô tình, có lợi dụng thế nào cũng không quá đáng!*

Ngô Hiểu Quân: *Không đơn giản như vậy chứ? Có người nói hai người tay trong tay, vai sát vai đi dạo phố mà...*

Ngải Lự Lự: *Cái gã dở hơi kia nói mà anh cũng tin à ? Toàn là bịa đặt đấy!*

Ngô Hiểu Quân: *Còn nói là em ngấm ra hiệu rủ anh ta đi quán bar chơi, nhưng bị anh ta từ chối khéo.*

Ngải Lự Lự: *Anh lập tức đi nói với gã khốn Lương Tranh ấy, hỏi xem đầu hắn có bị ngấm nước không. Hài, xem ra cầu hôn em không được nên tuyệt vọng đến mức nói nhảm rồi...*

Mười phút sau, Ngô Hiểu Quân đi ra khỏi phòng, bảo Lương Tranh lập tức lên mạng, nói muốn gửi cho anh một thứ rất hay. Lương Tranh liền đăng nhập QQ nhìn thấy Ngô Hiểu Quân gửi cho một chuỗi tin. Hóa ra là Ngô

Hiếu Quân đã copy cuộc đối thoại của anh với Ngải Lự Lự lại rồi gửi cho Lương Tranh đọc. Lương Tranh đọc xong mắt tròn mắt dẹt, tức tối gào lên bên ngoài cánh cửa đã đóng kín của Ngô Hiếu Quân: “Ngô Hiếu Quân, mẹ kiếp, không làm Hán gian cậu không chịu được hả?”. Ngô Hiếu Quân ngồi trong phòng bịt miệng cười hả hê, cuối cùng cũng đã báo thù được, thật là đã quá!

Tuần tiếp theo, cuộc sống của Ngải Lự Lự phát sinh rất nhiều thay đổi. Quan hệ giữa cô và Ngũ Sảnh Sảnh càng lúc càng tồi tệ, chỉ thiếu chút nữa là binh biến rồi. Ngũ Sảnh Sảnh không nói năng nửa lời với Ngải Lự Lự, hai người không đi làm chung, không về cùng nhau, về đến nhà là mặt mày lạnh tanh. Cứ như vậy sớm muộn gì cũng có “chiến tranh” bùng nổ. Ngải Lự Lự và Lâm Cường càng lúc càng thân thiết, nguyên nhân mối quan hệ của họ được nâng lên một bậc là do Ngải Lự Lự càng ngày càng quý mến Lâm Cường, cảm thấy anh rất biết tôn trọng phụ nữ, lại lịch lãm và phong độ, hơn nữa lại thân thiện hơn cả tưởng tượng của cô. Còn Lâm Cường, anh cảm thấy Ngải Lự Lự rất thông minh, hiền lành, thành thật, dám trực tiếp cãi lại mình, hoàn toàn khác biệt so với những cô gái thích khoe khoang bản thân.

Số lần hai người đi cùng nhau ngày càng nhiều, ra ngoài ăn cơm với nhau cũng thường xuyên hơn. Tất cả những chuyện này đều không thoát khỏi con mắt của Ngũ Sảnh Sảnh. Cô âm thầm ghen tuông vì tức tối, càng lúc càng thấy căm hận Ngải Lự Lự nhiều hơn. Các đồng nghiệp cũng bắt đầu bàn ra tán vào, nói rằng Ngải Lự Lự ngoài mặt tỏ ra dửng dưng, không tranh giành gì với mọi người nhưng thực ra chính là một con hồ ly tinh xảo quyệt.

Tại nhà hàng xoay, tầng thứ hai sáu, Lâm Cường và Ngải Lự Lự đang ngồi uống rượu, bên cạnh là cửa kính trong suốt, bên dưới là một tòa nhà cao tầng, còn có cả dòng xe đang lưu động nhỏ xíu khi nhìn từ trên cao xuống. Trước đây Ngải Lự Lự chỉ có thể ngửa cổ nhìn lên tòa nhà cao tầng kiểu này, giờ cô lại có cơ hội đứng từ trên tòa nhà này cúi nhìn phía dưới. Đây là một thế giới khác, mới mẻ, kì lạ, một cảm giác rất thú vị.

“Sao, món cá này không ngon à?”, Lâm Cường quan tâm hỏi.

Ngải Lự Lự khẽ mỉm cười: “Đây là lần đầu tiên tôi lên một tòa nhà cao thế này để ăn cơm, cảm giác không quen lắm!”

“Thế khi cô ngồi trên máy bay thì sao? Ở độ cao hơn chục nghìn mét đấy...”

“Cũng cảm thấy là lạ, nói chung là thấy hơi sợ, chân đặt vững trên nền đất là yên tâm nhất!”

“Cô có bạn trai chưa?”, Lâm Cường đột nhiên hỏi.

“Chưa !”, Ngải Lựu Lựu mau mắn đáp. Khi phát hiện ra ánh mắt sáng lấp lánh hi vọng của Lâm Cường, cô chợt thấy tim mình xao xuyến. Ngải Lựu Lựu đành nâng cốc rượu vang lên nhấp một ngụm, bối rối nhìn ra ngoài.

Lâm Cường mỉm cười thở dài: “Thời đại bây giờ thế nào ấy nhỉ, ngay cả một cô gái ưu tú như cô mà cũng không có bạn trai, đúng là thời đại người ế...”

“Anh thì sao, chẳng phải cũng vậy à?”, Ngải Lựu Lựu hỏi vặn lại.

“Cô bảo tôi ưu tú hay là hỏi tôi vì sao tôi ế?”

Ngải Lựu Lựu chớp chớp mắt: “Đều đúng cả, tại sao?”

Lâm Cường đột nhiên tỏ vẻ cô đơn, cười gượng gạo, nâng cốc lên, nói: “Không nói những chuyện này nữa, chúng ta cạn ly vì thành phố Bắc Kinh xinh đẹp này nào!”

Không khí trong nhà càng lúc càng ngột ngạt, Ngải Lựu Lựu nhìn thấy chiếc khăn Ngũ Sảnh Sảnh tặng lúc trước, lại nghĩ đến những điểm tốt của bạn. Cô không muốn, cũng không chịu được cảnh bạn bè, chị em với nhau mâu thuẫn đến mức này, Ngải Lựu Lựu gõ cửa phòng Ngũ Sảnh Sảnh: “Sảnh Sảnh, cậu có đó không?”

“Có chuyện gì không?”, trong phòng vọng ra tiếng trả lời lạnh tanh của Ngũ Sảnh Sảnh.

“Cậu chưa ăn cơm nhỉ, tôi mời! Có những chuyện cậu hiểu lắm rồi, tôi phải giải thích rõ ràng với cậu...”

“Đừng mè nheo khóc chuột nữa, giờ tôi mới phát hiện ra mình ngốc, hóa ra người có tâm địa thực sự chính là cậu!”

“...”

Chủ động nói chuyện với Ngũ Sảnh Sảnh, nhưng đổi lại chỉ là sự cười nhạo của đối phương. Tình bạn giữa con gái với nhau vô cùng mong manh, đặc biệt là khi đứng trước tình yêu, tình bạn ấy sẽ chẳng đáng giá một xu, đây chính là cái họa do sự đổ kỵ gây ra. Ngải Lự Lự định chuyển ra khỏi đây, tìm một căn phòng khác để thuê, nhưng cô thực sự ghét phải chuyển nhà. Mấy năm đến Bắc Kinh, cô đã đổi rất nhiều chỗ ở. Mỗi lần đều phải bỏ rất nhiều đồ đạc, sau đó lại phải mua thêm rất nhiều thứ. Nhưng những chuyện này cũng không quan trọng, điều quan trọng là chuyển qua chuyển lại, chuyển nhiều đến mức tim muốn vỡ vụn ra, cảm giác cô độc ấy khiến cô ghệt thở.

Ngải Lự Lự ra một cái hạn cho mình, trong vòng một tuần, nếu mối quan hệ với Ngũ Sảnh Sảnh vẫn không được cải thiện, cô sẽ đến ở tạm với Đàm Hiểu Na một thời gian, sau đó sẽ quyết định tiếp. Bên cạnh đó cô cũng bảo Ngô Hiểu Quân thử tìm hiểu xem khu Quốc Mỹ này có chỗ nào cho thuê phòng đơn không. Chỉ có điều cô nhấn mạnh tuyệt đối không phải là một phòng được chia đôi bằng vách ngăn. Cô không muốn sống trong cảnh người ở bên này ngáp một cái người ở bên kia cũng nghe tiếng, càng không muốn nghe thấy tiếng thân mật của vợ chồng “hàng xóm”, điều này hoàn toàn không có lợi cho gái ế, vì đây chính xác là sự thử thách cả về tâm lý

lẫn sinh lý. Cô từng gặp phải cảnh này, kết quả là trần trọc, trần trở, cuối cùng là cả đêm mất ngủ. Ngày hôm sau, cô quyết định chuyển nhà luôn.

Trình Triệu phú vì tâm trạng không được tốt nên lại đến khu đô thị Quốc Mỹ. Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân đành phải “thu nạp” anh ta, thực ra như vậy càng có cơ hội để cả ba tụ tập, mặc sức ăn chơi. Ba người rủ nhau đi chơi bida, trong khi Trình Triệu phú vô cùng hào hứng thì Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân vẫn còn mơ màng ngái ngủ. Trước đây chơi kẻ nào thua kẻ ấy phải trả tiền com, giờ thắng thua gì đều là Trình Triệu phú trả tiền, chơi là để giải sầu, vì vậy hai người còn lại chơi rất uể oải.

Ba người, mỗi người cầm một lon coca ngồi trên ghế nghỉ ngơi. Lương Tranh bần khoản hỏi: “Chỉ là chuyện kết hôn thôi mà? Buồn cái gì? Bọn tôi muốn cưới vợ mà chẳng có ai chịu cưới đây này!”

Trình Triệu phú uống một ngụm to, giải thích: “Không phải tôi không muốn cưới, chỉ nghĩ giờ còn sớm, còn chưa chơi đủ. Hơn nữa tôi đã quen sống một mình, cậu bảo đột nhiên giờ thêm một người, cảm giác cứ không quen...”

Ngô Hiểu Quân lườm Trình Triệu phú: “Cậu đang mắc hội chứng tiền hôn nhân đấy, hay nói cách khác, cậu đang mắc bệnh sợ hôn nhân. Cực kì chán nản đúng không, đã không quyết tâm kết hôn, lại không nỡ nhẫn tâm đá cô ấy. Hôn nhân đối với cậu mà nói chẳng khác gì cái gân gà, mà cũng giống như một cái vòng tròn, cậu luôn cảm thấy có người tốt hơn đang chờ đợi mình...”

“Cậu thì biết cái cóc gì!”, Trình Triệu phú mắng.

“Nói cũng có lí lắm! Cậu thích cô ấy, đúng không, nhưng cậu sợ kết hôn với cô ấy. Vậy thì rốt cuộc cậu sợ kết hôn hay là sợ kết hôn với cô ấy? Trước tiên cậu phải làm rõ điểm này đã! Nếu như sợ kết hôn, sớm muộn gì

cũng vẫn phải làm, chỉ bằng tìm người mình thích kết hôn cho xong...”, Lương Tranh tiếp lời.

Trình Triệu phú: “Tôi muốn kết hôn, nhưng không muốn kết hôn sớm mà thôi...”

Ngô Hiểu Quân cười khẩy: “Cậu tưởng rằng chuyện cưới xin là mời khách ăn cơm hay sao mà cậu muốn thế nào thì được thế nấy? Bảo cô ấy tro mắt ếch ra đợi cậu ba, bốn năm nữa sao, nhớ cậu ngăn người ta rồi, muốn tìm người khác thì sao? Lúc ấy người ta đã già, tuổi xuân đã hết, chẳng còn chút giá trị gì, còn biết gả cho ai hả? Tôi thấy cậu đừng có làm lỡ tuổi xuân của người ta nữa, nhân lúc còn sớm chia tay luôn cho rảnh, đợi khi nào tâm lý cậu sẵn sàng thì bàn chuyện cưới xin...”

“Lần này thì tôi hoàn toàn đồng ý với Ngô Hiểu Quân, chẳng mấy khi cậu ta nói được như vậy! Sớm muộn gì cũng phải cưới, nếu đã gặp người mình thích thì mau mau chóng chóng mà cưới cho xong!”, Lương Tranh một mực tán đồng ý kiến của Ngô Hiểu Quân, Ngô Hiểu Quân nhìn Lương Tranh bằng ánh mắt hết sức cảm kích, kiêu như vừa tìm thấy tri kỉ vậy.

Trình Triệu phú bị hai người hòa vào nói lấy làm bất mãn lắm: “Hai người là bác sĩ hay sao mà cứ thi nhau kê đơn bốc thuốc cho tôi thế hả? Chuyện hôn nhân của tôi do tôi quyết định!”

Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân không hện mà cùng đứng bật dậy, làm bộ định ra ngoài, Trình Triệu phú vội vàng ngăn lại: “Này này, đừng có đến giờ khắc quan trọng thì bỏ mặc tôi thế chứ, chúng ta là ba kiếm khách bida mà! Chơi thêm hiệp nữa đi!”

Lương Tranh: “Đói rồi, đi ăn thôi!”

Ngô Hiểu Quân: “Tí nữa đi ăn tôi sẽ phân tích cho cậu hiểu, trường hợp của cậu có thể trở thành ví dụ điển hình để tôi viết thành sách đấy..”

Ngô Hiểu Quân và Lương Tranh chọn một nhà hàng đắt đỏ, nhân cơ hội này thân nhiên gọi món. Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, Trình Triệu phú vẫn còn rất mơ màng, liên tục đưa ra những câu hỏi, hi vọng hai người bạn có thể giúp anh ta trả lời những băn khoăn. Lương Tranh thỉnh thoảng trả lời dăm ba câu, Ngô Hiểu Quân thì ăn uống ngấu nghiến như quỷ đói, chẳng buồn đếm xỉa đến Trình Triệu phú nữa. Trình Triệu phú càng lúc càng ủ rũ, chẳng buồn ăn uống, ngồi hút thuốc một mình. Nhìn hai thằng cha vô lo vô nghĩ mà Trình Triệu phú chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Anh ta chợt nhớ lại câu nói của Lưu Du Hà ném cho anh trước lúc bỏ đi: “Trình Chí Huy, anh nghe cho rõ đây, hoặc là chúng ta kết hôn, hoặc là chia tay! Anh mà dám chơi tôi, tôi sẽ hận anh cả đời!”

Ăn cơm xong, Trình Triệu phú vẫn muốn đi chơi bida nhưng chẳng ai hưởng ứng. Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân đã ăn uống no nê, thân nhiên đòi về nhà nghỉ ngơi, chẳng buồn đếm xỉa đến sự tồn tại của Trình Triệu phú. Trình Triệu phú cảm thấy mình như đã chọn nhầm bạn, định lấy xe quay về nhà, nhưng lại nghĩ, về nhà cũng chán nên đành phải theo hai người kia về khu đô thị Quốc Mỹ.

Về đến nhà, Lương Tranh nghĩ đến chuyện tình cảm của Trình Triệu phú, lại nghĩ đến việc cũng nên kết thúc “chiến tranh lạnh” với Chung Hiểu Huệ, cứ dây dưa mãi thế này cũng chẳng phải chuyện tốt. Lương Tranh cảm thấy mình nên bật tín hiệu với Chung Hiểu Huệ, để cho cô ấy biết mình đang nhớ cô ấy, cho dù là nhớ thật hay nhớ giả. Ai đi so đo với đàn bà làm gì? Đánh golf thì đã làm sao, quan hệ xã giao bình thường thôi mà, đâu có phải thuê phòng khách sạn... Lương Tranh lại lần nữa đấu tranh tư tưởng, cố gắng trấn áp chủ nghĩa nam quyền của mình, cố gắng thuyết phục bản thân gửi cho Chung Hiểu Huệ một cái tin: *Người đẹp, gần đây bạn rộn gì thế?*

Đợi mấy phút sau mà vẫn chẳng thấy hồi âm, có thể là do men rượu khiến cho Lương Tranh có thêm dũng khí, hoặc cũng có thể Lương Tranh

không thể kiên nhẫn thêm nữa, anh lại gọi thẳng đến máy của Chung Hiểu Huệ. Chẳng mấy chốc đầu bên kia đã vang lên giọng nói lạnh lạnh: “Alô”

“Em đang bận gì?”

“Cũng bình thường, có chuyện gì thế?”

Lương Tranh hờ hững: “Không có chuyện gì, chán nên gọi thôi...”

“Ha ha... gần đây anh bận gì thế?”

“Mấy chuyện vớ vẩn thôi! Thỉnh thoảng cũng thấy nhớ em...”

“Ừm, muộn thế này rồi mà anh vẫn chưa ngủ à?”

“Cuộc sống về đêm mới chỉ bắt đầu, vẫn còn sớm chán!”

“Em phải đi tắm đây, hay để tí nữa...”

“Em đi tắm đi...”

Lương Tranh nhanh chóng cúp điện thoại, lòng tự trọng bị tổn thương nặng nề. Anh không biết rằng, khi đó Chung Hiểu Huệ mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa tơ tằm màu hồng phấn, ngắm nghía mình trong gương rồi lả lướt ra khỏi phòng tắm. Một người đàn ông ngoài bốn mươi đang nằm trên sofa đọc tạp chí, thấy cô đi ra liền vỗ vào đùi mình, ra ý bảo cô ngồi xuống. Chung Hiểu Huệ hất tóc ra sau vai, mỉm cười đi về phía người đàn ông đó...

Lương Tranh làm mặt bình thản đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Trình Triệu phú đang tâm sự với Ngô Hiểu Quân. Ngô Hiểu Quân còn cầm cả giấy bút ghi chép cái gì đó, cứ như đang phỏng vấn minh tinh vậy.

“Làm gì thế hả, đàn ông đàn ang gì mà cả ngày chui trong phòng? Khó khăn lắm tôi mới đến một lần, mau qua đây, hội nghị bàn tròn tí..”

Lương Tranh nhìn vẻ mặt hốc hác của Trình Triệu phú, lại nhìn sang vẻ mặt nghiêm túc của Ngô Hiểu Quân, nói đùa: “Hai người chẳng phải đang phỏng vấn nhau sao, tôi tham gia làm gì?”

Ngô Hiểu Quân hình như không nghe thấy Lương Tranh nói gì, chỉ mãi ghi ghi chép chép cái gì đó, trông có vẻ rất chuyên nghiệp.

“Nào nào nào... qua đây giao lưu tí, người anh em, đang lúc nước sôi lửa bỏng, tiến thoái lưỡng nan đây!”, Trình Triệu phú vừa đưa cho Lương Tranh một điều thuốc vừa gọi anh ngồi xuống. Lương Tranh khẽ cười rồi bỏ dép lê ra, bước qua thành ghế rồi ngồi khoanh tròn chân trên ghế.

“Tình chị em cũng là tình. Có cách nói hôn nhân chị em không? Không có!” Trình Triệu phú nhanh chóng hoàn thành một lần tự hỏi tự trả lời.

Lương Tranh nghiêm mặt nói: “Tồn tại tức là hợp lý! Cậu xem Ngô Hiểu Quân đi, mất cân bằng tỉ lệ, rối loạn nội tiết tố, ấy vậy mà người ta vẫn sống được hai mấy năm rồi đấy thôi!”

Trình Triệu phú cười: “Đừng làm loạn, chúng ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh mà!”

Ngô Hiểu Quân chộp lấy một chiếc dép lê ném thẳng về phía Lương Tranh nhưng Lương Tranh dễ dàng né được. Ngô Hiểu Quân không thèm để ý đến Lương Tranh nữa mà nhanh chóng bình tĩnh lại, vò đầu bứt tai nghĩ ngợi vài giây rồi bắt đầu phỏng vấn: “Thực ra thì trước tiên cậu phải biết mình là người như thế nào, cậu phải có một cái đánh giá chính xác về bản thân, cậu có biết mình là người ra sao không?”

“Nói chung thì không phải người tốt, nhưng cũng chẳng đến nỗi xấu. Những chuyện mè mả gà đồng, trộm cướp lưu manh cậu ta không làm được, bởi vì da mặt cậu ta cũng mỏng, chân tay kém nhanh nhẹn, lại nhát gan... Còn về chuyện kiến công lập nghiệp, phổ độ chúng sinh ấy mà, không phải cậu ta không làm được mà là lực bất tòng tâm, làm gì có cái tài cán ấy!”, Lương Tranh bốn cọt Trình Triệu phú.

“Hài, Lương Tranh này, tôi phát hiện ra gần đây cậu bạ đâu nói đấy, trước đây cậu rất điềm đạm, đâu có như thế này đâu?”

“Không biết à, cậu ta cầu hôn với Ngải Lựu Lựu không thành nên bị sốc nặng!”, Ngô Hiểu Quân nói xỏ.

Lương Tranh tỏ vẻ thờ ơ: “Đúng là có chuyện này, nhưng dù sao vẫn hơn người cứ co ro cúm rúm, chẳng dám đấu tranh...”

Ngô Hiểu Quân cười khẩy.

“Các cậu nghĩ rằng tôi nên cưới rồi à?”

Ngô Hiểu Quân: “Quá nên ấy chứ, tìm được một người như Lưu Du Hà cậu nên biết hài lòng mới phải!”

Lương Tranh: “Nên xử lí từ sớm đi, cậu tưởng cậu là ai chứ?”

Trình Triệu phú châm một điếu thuốc, rất một hơi rồi nhìn hai người bạn vẻ không thể tin nổi: “Chẳng nhẽ tôi đã trở thành hàng tồn kho rồi sao?”

Ngô Hiểu Quân: “Nói chung cũng chẳng còn ngon lành nữa!”

Lương Tranh: “Tồn kho thì chưa, nghe có vẻ hơi nghiêm trọng quá, nhưng quả thực là chẳng còn ngon nghề gì nữa đâu!”

Ngô Hiểu Quân và Lương Tranh mỗi người một câu khiến cho Trình Triệu phú hết kinh ngạc lại chuyển sang thất vọng. Anh ta rất một hơi, hỏi: “Thật thế sao?”

Ngô Hiểu Quân vào tủ lạnh lấy mấy lon bia ra, phát cho mỗi người một lon, sau đó giật mạnh nắp lon, khiến cho bọt bia trào ra: “Hay là để tôi phân tích, nói lí với cậu nhỉ. Ông nội cậu là người Hà Nam, đến Bắc Kinh sau giải phóng, đúng không? Nói dễ nghe một chút thì là đến Bắc Kinh nương nhờ Mao chủ tịch, nói khó nghe thì ông cậu là nạn dân chạy lên thủ đô kiếm miếng ăn. Bố cậu từng lên rừng xuống biển, về sau gia nhập bộ đội, sau khi xuất ngũ, nhờ đi cửa sau mà được thăng chức tước, lợi dụng chức quyền để kiếm được mấy căn hộ... Đây là bối cảnh gia đình cậu, điều đó cũng quyết định tính cách và khí chất của cậu. Cậu cảm thấy mình trên cơ người khác, nhưng bản thân lại chẳng có bản lĩnh gì, vì vậy mới có thái độ đùa giỡn với đời, thể hiện bản thân. Bình thường lúc tụ tập cậu hay nói với cả bọn thế nào, nói rằng cậu là người Bắc Kinh chính gốc đúng không? Cậu cần gì phải thêm từ “chính gốc” vào đây? Điều đó cho thấy cậu tự cho mình là người Bắc Kinh, mặc dù bản thân chẳng có tài cán gì nhưng cậu có thể mang điều này ra để che đậy sự mặc cảm của mình...”

Trình Triệu phú bật cười, nâng lon bia lên: “Tôi kính hai người, những nhân viên về thủ đô làm việc một ly, các cậu đã vất vả rồi! Đã phải bán mạng làm việc thì thôi, lại còn bị giày vò bởi mất cân bằng tâm lí, cầu cho kiếp sau được đầu thai thành người Bắc Kinh nhé!”

Ngô Hiểu Quân: “Tạm thời không nhắc đến chuyện làm ăn của chúng tôi. Tôi tổng kết một chút, điều đó chứng minh cậu rất sĩ diện, đó chỉ là cái vỏ bọc chứ không có bản lĩnh thật sự. Bây giờ cho dù cậu có là người ở đâu, cứ có tài là có chỗ ở, thời buổi kinh tế thị trường mà. Cho dù cậu có là hậu duệ của vua chúa cũng chưa chắc cậu đã có tài!”

Trình Triệu phú: “Tôi biết những người vùng khác như các cậu luôn có tâm lí tự ti, tôi rất thông cảm!”

Cũng là thân phận đến Bắc Kinh làm ăn như Ngô Hiểu Quân, Lương Tranh nghe vậy liền lên tiếng chỉ viện cho bạn: “Thế cái xe hơi cậu đang đi không phải mua bằng tiền chơi cổ phiếu kiếm được đâu nhỉ? Tôi thấy chắc là tiền cho thuê nhà cả thôi. Tiền cho thuê nhà cũng là tiền, ai bảo cậu có nhà ở Bắc Kinh này chứ? Nhưng mà cậu đâu có chịu thừa nhận, nói cậu giả tạo chẳng quá đáng chút nào!”

Trình Triệu phú một mình không cãi nổi hai cái miệng, đành phải thỏa hiệp: “Vâng, tôi giả tạo...”

Trình Triệu phú còn định nói thêm vài câu nhưng lời ra đến miệng đành nuốt lại, gật gật đầu, ý cõ vũ bọn Lương Tranh nói tiếp. Ngô Hiểu Quân nhìn Trình Triệu phú, xác định đôi phương không hề nổi giận liền uống thêm một ngụm bia lấy dũng khí, tiếp tục phân tích: “Cậu thấy Lưu Du Hà xinh đẹp nên nổi tính xấu, chặn đường cướp dâu. Cướp được đến tay rồi thì không biết trân trọng, thích bỏ lúc nào thì bỏ! Cậu có còn là đàn ông không hả? Nếu là đàn ông thì hãy có trách nhiệm với người ta, nếu không chịu trách nhiệm được thì đừng làm lỡ dở đời người ta! Tôi nói có thể đúng không? Lương Tranh, đến lượt cậu rồi đấy!”

Lương Tranh thấy cơ hội hiếm có liền vội vàng tiếp lời: “Để tôi tóm lược đôi chút về cậu: Con cái gia đình có máu mặt, tác phong và thói quen của con nhà giàu, số mệnh của con nhà nghèo.”

Trình Triệu phú bật cười: “Còn gì không?”

Ngô Hiểu Quân: “Tạm thời chỉ nghĩ được có ngần ấy thôi. Nói tóm lại một câu là, nếu cảm thấy sống được với cô ấy thì cưới đi, còn không thì giải tán!”

Lương Tranh: “Thực ra cậu là một kẻ sống nhờ tiền cho thuê nhà ở Bắc Kinh này, chẳng có cái quái gì xuất sắc cả. Người vùng khác như chúng tôi

mặc dù không có cái gì hỗ trợ, cũng chẳng có đất đai hay nhà cửa mà bán mà cho thuê, nhưng chúng tôi là người biết tự lực cánh sinh, lo cho mình đủ ăn đủ mặc, có thể ngẩng cao đầu nhìn đời!”

Trình Triệu phú bình tĩnh uống hết lon bia rồi bóp méo cái lon, ném xuống bàn: “Các cậu đồ kị với tôi từ lâu lắm rồi phải không? Giờ đến lượt tôi nói các cậu đây. Lương Tranh, con người cậu ấy mà, chỉ biết yêu bản thân, tự cao, tự đại... thực ra cũng chính vì thế mà cả đời cậu chỉ là nhân viên quèn, mặc dù là nhân tài đấy nhưng nói trắng ra cũng chỉ là một chân lon ton, kiếm cơm nhờ miệng lưỡi thôi”.

“Tóm lược rất chuẩn xác, tôi muốn bổ sung mà chẳng có gì để bổ sung nữa!”, Ngô Hiểu Quân lựa gió bẻ măng.

“Còn về Ngô Hiểu Quân, cậu ấy mà, tự ti, tự khép mình, ích kỷ! Luôn tự nghĩ rằng mình là phân tử trí thức, nhưng thực ra trong đầu chẳng có cái quái gì, chỉ là biết nửa mùa mà thôi!”

Lương Tranh nhăn nhó: “Hay hay hay! Rất hình tượng và sinh động, ha ha ha...”

“Chúng ta không nên công kích lẫn nhau nữa!”

“Ha ha, không đỡ nổi chứ gì?”

“Luận về học thức, luận về nhân phẩm, tướng mạo, tôi có điểm nào kém các cậu chứ, mẹ kiếp...”

Ba người vừa uống rượu vừa bình luận đủ thứ, lại còn lôi cả chuyện cũ ra để nói, chẳng ai chịu ai, trước đây có bất mãn gì đều trút ra hết. Ba người cứ tranh cãi như vậy cho đến tận nửa đêm, bia trong tủ lạnh cũng uống hết sạch. Sau khi kể xấu nhau xong, cả lũ mới chịu kéo nhau đi ngủ.

Hôm sau, Trình Triệu phú thấy đầu đau như búa bổ, mặt mũi phờ phạc, lưng cũng chẳng thẳng lên được sau một đêm vật vã. Một mặt là do những lời đả kích ác ý của Ngô Hiểu Quân và Lương Tranh, mặt khác là do sự đấu tranh tư tưởng của chính mình. Còn cả cái sôpha nhìn tưởng là mềm thế mà lại như có kim châm, khiến cho lưng Trình Triệu phú đau muốn gập lại. Chẳng khác gì hôn nhân, nhìn thì tưởng là đẹp...

Trình Triệu phú ngồi vào trong chiếc xe yêu quý của mình, vươn vai một cái, nghĩ ngợi mãi cuối cùng cũng thông suốt. Hôn nhân là chuyện có tránh cũng không được, có trốn cũng chẳng thoát, chỉ có thể ưỡn ngực, thẳng lưng mà đối mặt. Anh hít một hơi thật sâu, sau đó gọi điện cho Lưu Du Hà: “Vợ à, chúng ta kết hôn đi! Tổ chức đúng vào ngày Giải phóng quân mừng Một tháng Tám nhé, em thấy sao?”

Lưu Du Hà lúc ấy đang ăn cơm trưa trong văn phòng, nghe thấy vậy liền phun cả cơm: “Tại sao lại là vào ngày Giải phóng quân?”

“Đấy chẳng phải vì ông già nhà chúng ta thích ngày ấy hay sao, sau này còn phải nhờ bố cho tiền sửa nhà cửa đấy!”

“Em phải thông báo cho gia đình đã! Trình Chí Huy, lần này anh nói có đáng tin không đấy? Đừng có đùa em nhé!”

“Em còn không tin anh đến thế cơ à, các người coi Trình Triệu phú này là cái gì hả?”

Cùng lúc ấy, Ngũ Sảnh Sảnh đang chuyển nhà, cô muốn chuyển đến Hoa Phường Dị, xem ra Ngũ Sảnh Sảnh cũng hết chịu nổi không khí áp lực như vậy. Ngải Lựu Lựu và Đàm Hiểu Na đang ăn cơm thì nhận được điện thoại của Ngũ Sảnh Sảnh. Ngũ Sảnh Sảnh nói cô muốn chuyển nhà, bảo Ngải

Lựu Lựu mau về nhà, để tránh đến lúc trong phòng mát mát gì, cô không chịu trách nhiệm.

Ngải Lựu Lựu từ chỗ Đàm Hiểu Na về nhà là vào thẳng trong phòng không ra nữa, chỉ sợ sinh chuyện. Hai vợ chồng ta ly hôn cũng nên chia tay trong hòa bình, hướng hồ hai người từng là chị em tốt của nhau. Ngải Lựu Lựu tưởng Ngũ Sảnh Sảnh đòi chuyển nhà chỉ là nói chơi, nào ngờ cô chuyển thật, còn thuê hai người đàn ông cao lớn lực lưỡng đến chuyển đồ. Ngải Lựu Lựu không biết rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì mà khiến cho Ngũ Sảnh Sảnh lại có phản ứng gay gắt đến thế. Cô cảm thấy đây đúng là một chuyện khó xử, buồn bã trong lòng, bởi dù gì hai người cũng ở chung với nhau gần một năm nay rồi. Vừa là đồng nghiệp, vừa là chị em tốt, giờ lại tan tác mỗi người một ngả, coi nhau như kẻ thù.

Đàm Hiểu Na nghe kể qua điện thoại, biết được chuyện này liền vỗ tay đánh bốp, nói là cô phải chuyển đến chỗ Ngải Lựu Lựu ở ngay mới được, còn phân tích cho Ngải Lựu Lựu biết vài nguyên nhân khiến Ngũ Sảnh Sảnh chuyển đi: Thứ nhất là vì Ngũ Sảnh Sảnh thất bại trong chuyện tranh cử chức trưởng phòng nên trút giận lên Ngải Lựu Lựu, cho rằng cô là nguyên nhân của chuyện này. Thứ hai, Ngũ Sảnh Sảnh thích Lâm Cường, nhưng lại bị Ngải Lựu Lựu cướp tay trên nên sinh ra ghen tức. Thứ ba, Ngũ Sảnh Sảnh vốn chẳng phải hạng dễ dây dưa, lòng dạ quỷ quyết, chuyện mâu thuẫn là chuyện chẳng sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra. Ngải Lựu Lựu một mực phủ nhận hai nguyên nhân trên, cô cho rằng nhân cách của Ngũ Sảnh Sảnh không đến mức tồi tệ như vậy, chỉ có điều tính tình hơi mạnh mẽ quá mà thôi. Đàm Hiểu Na liền phê bình Ngải Lựu Lựu ngay trong điện thoại, nói cô là điển hình của mẫu người dễ mềm lòng, quá nhân từ. Cúp điện thoại, Ngải Lựu Lựu liền ngẫm nghĩ về mối quan hệ của mình với Lâm Cường. Là quan hệ cấp trên với cấp dưới? Bạn bè? Người yêu? Cái gì cũng đúng, mà lại cũng không đúng.

Chỉ còn một tháng nữa là Trình Triệu phú lấy vợ, suốt ngày anh ta cứ u uất đến kì lạ, tâm trạng lúc vui lúc buồn, lúc lo lắng khi bất an, chứng sợ hôn nhân càng lúc càng nghiêm trọng. Lương Tranh lúc này đang đi công tác liền an ủi anh ta trong điện thoại:

“Cưới xin thích biết mấy, trong cuộc sống có thêm một người bạn. Anh em là anh em, có ai có thể ngủ chung với cậu không? Cái gì, cậu còn chưa chơi chán á? Cậu có chơi cả đời cũng chưa chán ấy chứ. Cậu biết không, hai người bạn cậu yêu nhau, lấy nhau vì tình yêu, tôi ngưỡng mộ lắm đấy! Hơn nữa hai người lại chẳng phải lo chuyện nhà cửa, không phải lo lắng mua nhà, cứ thả sức mà hưởng thụ cuộc sống, cuộc hôn nhân của hai người đơn giản và sung sướng, cuộc sống của hai người rất thuận buồm xuôi gió... Ngọn sóng này cao hơn ngọn sóng khác... tôi nhổ vào... Cậu có biết ở Bắc Kinh có bao nhiêu cặp vợ chồng phải sống trong những căn nhà ẩm thấp không? Có bao nhiêu gã đàn ông vì không mua nổi nhà mà vật vờ khóc lóc, chia tay với bạn gái không? Cậu thật chẳng ra làm sao, có phúc mà không biết. Cưới rồi mất tự do á? Tự do cũng có tính tương đối đấy. Sao cậu lại chẳng có chút trách nhiệm nào thế hả? Được rồi, được rồi, cậu đi tìm Ngô Hiểu Quân mà tâm sự, tôi phải đi tiếp khách hàng đây. Ok ok, khi nào về thì tụ tập! À, gửi lời hỏi thăm của tôi đến Lưu Du Hà nhé, cứ nói là lâu lắm không gặp, cũng thấy nhớ cô ấy...”

Buổi tối, Lương Tranh đi gặp khách hàng. Khách hàng là người phụ trách trung tâm internet của một doanh nghiệp nhà nước, Lương Tranh đã hẹn rất nhiều lần mà giờ mới gặp được ông ta. Ông Diêu đang ngồi trước mặt Lương Tranh đã ngoài năm mươi, dáng người không cao, cái bụng to như cái chum, ánh mắt sáng rất có thần. Ông nói không nhiều nhưng âm vực khá to. Sau khi uống vài cốc rượu trắng, Lương Tranh thấy người hơi lâng lâng, còn ông Diêu hình như vẫn còn tỉnh như sáo. Lương Tranh biết tối nay mà uống rượu với ông ta chắc chắn không lại, nhưng vẫn phải cố thôi. Anh vào phòng vệ sinh móc họng nôn hết rượu ra rồi quay lại bàn, tiếp tục uống thêm với ông Diêu hai cốc nữa. Nhìn nửa cốc rượu trắng trước

mặt, Lương Tranh thấy hoang mang lắm, nhưng cuối cùng vẫn đành liều mình nâng cốc: “Chủ nhiệm Diêu, cảm ơn ngài đã bớt chút thời gian đến gặp tôi, tôi xin kính ngài một chén!”

Ông Diêu cười: “Không có gì, cứ từ từ uống...”

Nửa cốc rượu vào bụng, Lương Tranh cảm thấy buồn nôn, hơi rượu trào thẳng lên cổ họng nhưng Lương Tranh cố sức đè chặt xuống. Lương Tranh biết nếu mà còn uống nữa chắc chắn hỏng việc nên quyết định nhận thua: “Chủ nhiệm Diêu, tôi thực sự không uống nổi nữa, rượu này nặng quá. Ban này vào nhà vệ sinh cho ra hết rồi, giờ dạ dày lại bắt đầu cuộn lên...”

“Không sao, tôi rất thích uống loại rượu Nhị Oa Đầu 60 độ này!” ông Diêu vừa nói vừa rót nửa cốc cho Lương Tranh.

Lương Tranh đành vào nhà vệ sinh lần nữa, lần này không cần đến ngón tay, anh vừa cúi đầu xuống là phun đầy cả bồn vệ sinh. Lương Tranh quỳ xuống bên bồn vệ sinh, nôn thốc nôn tháo, nôn cho bằng sạch rồi mới ra ngoài tiếp tục uống. Nửa cốc rượu chẳng mấy chốc lại voi đi, ông Diêu thấy Lương Tranh khó khăn lắm mới chịu được đến bây giờ, hơn nữa lại thật thà nên gật đầu: “Cậu được lắm! Thôi không uống nữa, chúng ta đi thôi!”

Ông Diêu nói xong liền đứng dậy đi. Lương Tranh đã muốn kết thúc từ lâu, vội vàng đứng dậy thanh toán rồi ra ngoài theo. Bây giờ làm marketing, muốn xây dựng quan hệ đều phải thực hiện ba bước: Thứ nhất là ăn uống, thứ hai là vui chơi, thứ ba là bàn vào việc chính. Bước thứ hai của Lương Tranh và ông Diêu không phải là đến KTV mà là vào đến trung tâm mát xa chân Đế Hoàng. Ông Diêu nói mình chẳng có sở thích gì, chỉ thích đi uống rượu và ngâm chân. Hai người nằm trên sôpha nhắm mắt tịnh dưỡng, hai cô gái mát xa chân nhẹ nhàng bóp chân cho họ. Cô gái mát xa chân cho Lương Tranh là một nhân viên mới, vẫn chưa nắm được kỹ thuật dùng sức ở tay. Lương Tranh bị bóp đau đến mức phải nghiến chặt răng, không dám kêu ra

tiếng, đành phải cố gắng chịu đựng. Anh càng cố rứt chân lại thì cô gái càng giữ chặt không chịu buông tay ra.

“Có phải anh sợ nhột không ạ?” cô gái hỏi.

Ông Diêu mở mắt ra, nói: “Cậu ta sợ đau đấy!”

“Tôi vẫn ổn mà...”, Lương Tranh vội vàng giải thích.

“Vậy tôi sẽ nhẹ tay một chút, nhưng đau thì mới hiệu quả ạ!”, cô gái nói.

“Cậu Lương, sau này phải chú ý đến sức khỏe đấy!”

“Cũng chẳng có cách nào khác, làm nghề gì thì phải yêu nghề đó. Thường xuyên chạy đôn chạy đáo ở bên ngoài, khó tránh khỏi kiệt sức...”

Cuối cùng cũng xong, lúc Lương Tranh đi thanh toán, anh làm thêm một thẻ mát xa chân ở đây cho ông Diêu. Ông Diêu vui vẻ nhận lấy, sau đó lấy Iphone ra xem gì đó rồi bảo: “Cậu Lương à, tôi phải đi trước đây. Cậu đã có chỗ ở chưa, có cần tôi sắp xếp cho không?”

Lương Tranh: “Không cần đâu ạ, tôi đã thuê phòng rồi. Để tôi gọi xe cho ông!”

Sau khi tiễn ông Diêu, Lương Tranh liền ra siêu thị mua hai hộp sữa chua, ăn vào thấy dạ dày dễ chịu hơn hẳn. Về đến khách sạn, Lương Tranh nằm thẳng cẳng trên giường, như con cá bị phơi trên bãi cát, người ngơ ngác vô cùng mệt mỏi, nhưng không sao ngủ được, liền cầm di động chơi điện tử. Đột nhiên điện thoại bàn ở đầu giường đổ chuông. Một người thường xuyên đi công tác như Lương Tranh thừa hiểu có chuyện gì đang xảy ra, anh cầm ống nghe lên, nói: “Alô...”

“Thưa ngài, ngài có cần mát xa không ạ?” trong điện thoại vang lên một giọng nói có vẻ rất lễ lạt.

“Cảm ơn cô, để lần sau nhé. Bạn gái tôi đang tắm...”

Lương Tranh cúp điện thoại rồi để kênh máy. Anh nằm trên giường, bồn chồn không sao ngủ được. Cuối cùng anh quyết định ngồi dậy đọc tiểu thuyết trên di động. Mới đọc được mấy phút đã thấy mắt cay xè. Rồi thật tự nhiên, anh nghĩ đến Ngài Lựu Lựu, nó giống như phản xạ có điều kiện đã hình thành ở anh. Anh lấy máy nhắn tin cho Ngài Lựu Lựu: *Ngủ chưa?*. Chẳng mấy chốc điện thoại có chuông báo, cái đầu nặng trĩu của Lương Tranh bỗng chốc thấy nhẹ nhõm hẳn.

Ngài Lựu Lựu: *Đang online... Sở Khanh còn chưa ngủà?*

Lương Tranh: *Chúng ta Online chat nhé!*

Lương Tranh bật laptop, đăng nhập QQ.

Lương Tranh: *Hi..*

Ngài Lựu Lựu: *Không Hi.*

Lương Tranh: *Bây giờ chẳng hiểu sao cứ mỗi khi tâm trạng không tốt là nhớ đến cô!*

Ngài Lựu Lựu: *Vậy thì tôi phải chúc anh vui vẻ mỗi ngày vạn sự như ý thôi!*

Lương Tranh: *Cô làm vậy chẳng phải lạt mềm buộc chặt sao? Tôi cũng cảm thấy mỗi khi tâm trạng có biến động, cô cũng nhớ đến tôi.*

Ngài Lựu Lựu: *Sao tôi không biết nhỉ?*

Lương Tranh: *Lúc bạn trai cũ của cô đến Bắc Kinh chơi, còn cả lần đi dạo khu mua sắm ấy nữa, tôi đều nghĩ thấy “mùi” buồn bã của cô. Thấy tôi giỏi không?*

Ngải Lự Lự: *Anh nghĩ mình là chó săn đấy à?*

Lương Tranh buzz một cái để thể hiện thái độ bất mãn của mình. Ngải Lự Lự chẳng chịu thua kém bằng việc buzz lại y chang. Hai người cứ buzz qua buzz lại, đến khi Ngải Lự Lự cảm thấy phát bực mình liền gắt: *Anh bệnh à?*

Lương Tranh: *Ừ, bệnh tương tư.*

Ngải Lự Lự: *Đi tìm bác sĩ thú y mà điều trị.*

Lương Tranh: *Tôi không thích súc vật, mặc dù cách nói chuyện của cô ấy rất súc vật.*

Ngải Lự Lự: *Ha ha, núi băng nhà anh mà đọc được... không biết có cảm nghĩ gì nhỉ?*

Lương Tranh: *Sao cô cứ thích online thế nhỉ? Yêu qua mạng à ?*

Ngải Lự Lự: *Ngoài mạng còn chẳng thích nữa là trên mạng. Sao anh lại đi Tế Nam?*

Lương Tranh: *Đi công tác, đến gặp khách hàng lớn.*

Ngải Lự Lự: *Có thuận lợi không?*

Lương Tranh: *Thuận lợi á? Suýt chết vì rượu đây, khách hàng chẳng nhắc nửa lời đến đơn hàng. Đôi khi cảm thấy bản thân đúng là một thằng hề.*

Ngải Lựu Lựu: *Quen anh lâu như vậy mới thấy anh nói được một câu đúng đắn!*

Lương Tranh: *Quen cô lâu như vậy cuối cùng mới được cô khen ngợi một lần.*

Ngải Lựu Lựu:... *Tôi phải đi ngủ đây. Cố gắng lên, đừng nản chí!*

Lương Tranh: *Có thể nhìn cô một cái được không?*

Ngải Lựu Lựu: *Anh năn nỉ tôi đi!*

Lương Tranh: *Năn nỉ mà...*

Ngải Lựu Lựu: *Ha ha... ngoan thế!*

Lương Tranh vội vàng click vào yêu cầu xem webcam, Ngải Lựu Lựu chấp nhận ngay. Lương Tranh chăm chú nhìn vào màn hình, nhưng chỉ thấy một cái giường. Hóa ra Ngải Lựu Lựu đã quay webcam về phía cái giường, còn mình thì tránh đi chỗ khác, trong khi đó hình ảnh Lương Tranh quần khăn tắm lại bị hiện rõ trên màn hình, chết, bị chơi xỏ rồi! Lương Tranh bối rối tắt ngay webcam đi, sau đó gửi một chuỗi hỏi thăm cho Ngải Lựu Lựu, điều khiến anh tức giận là Ngải Lựu Lựu đã log out rồi. Lương Tranh liền gọi điện nhưng Ngải Lựu Lựu không nhắc máy, anh đành nhắn tin trút giận: Đồ lừa đảo, khi nào về Bắc Kinh tôi sẽ cho cô biết thế nào là “nợ máu phải trả bằng máu”.

Lương Tranh đọc lại cuộc đối thoại ban nãy, chột nhoeo miệng cười. Rồi anh bắt đầu nhớ lại những cuộc đụng độ của anh và Ngải Lựu Lựu, mặc dù rất nhiều mâu thuẫn nhưng cũng rất nhiều niềm vui, khi ở cạnh cô lúc nào anh cũng thấy nhẹ nhõm. Tiếp theo đó, anh lại nghĩ đến Chung Hiểu Huệ. Chung Hiểu Huệ và Ngải Lựu Lựu là hai cô gái hoàn toàn đối lập. Ngải

Lự Lự mặc dù rất tinh quái nhưng tâm trạng đều thể hiện hết lên trên mặt, tính tình rất đơn giản, lương thiện. Còn Chung Hiểu Huệ, mặc dù chẳng vui chẳng buồn nhưng dường như trong đầu lại giấu rất nhiều chuyện, lại rất biết kiểm soát cảm xúc, anh không thể nắm bắt được cô, chỉ có thể phụ họa theo “tiết tấu” do cô tạo ra.

Mới chớp mắt mà đã đến tháng Bảy rồi, nếu cuối năm mà vẫn không có bạn gái để dẫn về chắc bố anh sẽ phát điên mất... Lương Tranh miên man suy nghĩ rồi chìm vào giấc mộng từ bao giờ không hay. Trong mơ, anh đang đi bộ trên bãi biển, bỗng một cơn sóng lớn ập đến định nuốt chửng lấy anh. Lương Tranh cố sức chạy vào bờ, nhưng không thể chạy nổi...

Ngày hôm sau, Lương Tranh ngủ đến 11 giờ trưa mới dậy. Anh xuống quầy lễ tân đặt một vé về Bắc Kinh, sau đó gọi cho Tiểu Lý ở văn phòng, bảo anh ta mua hai bình Nhị Oa Đầu 65 độ, nhờ công ty chuyên phát gửi đến Tế Nam.

Chiều ngày thứ ba sau khi Lương Tranh quay trở lại Bắc Kinh, anh nhận được tin nhắn của ông Diêu: 139XXXXXXXXXX, đây là số điện thoại của cô Diên, nhân viên phụ trách thu mua của trung tâm chúng tôi, cậu liên hệ với cô ta trước, có gì không hiểu cứ hỏi tôi.

Buổi tối, Lương Tranh mặt mày tươi rói đi vào công khu đô thị, bất chợt nhìn thấy Ngô Hiểu Quân. Ngô Hiểu Quân bảo Lương Tranh chớ có về nhà, nói đợi lát nữa sẽ có người mời ăn cơm, bảo anh cùng đợi ở ngoài công. Lương Tranh bán tin bán nghi, là Trình Triệu phú chăng? Ngô Hiểu Quân chỉ cười không nói năng gì. Lương Tranh cảm thấy thôi thì đợi cũng được, dù sao cũng chẳng mất mát gì. Một lát sau, Lương Tranh nhìn thấy Ngải Lự Lự vội vã từ khu đô thị đi ra.

“Ồ,... hai người hẹn hò à?”, Lương Tranh ngạc nhiên hỏi Ngô Hiểu Quân.

Ngải Lựu Lựu vội vàng quàng lấy cánh tay Ngô Hiểu Quân: “Có vấn đề gì không?”

Lương Tranh cười nói: “Vấn đề thì không, nhưng nghi vấn thì không ít. Hai người thích nhau thật đấy hả?”

Ngải Lựu Lựu: “Ừm...”

Lương Tranh tỏ vẻ bất mãn: “Thế thì thôi, tôi không phá bình hai người nữa...”

Ngải Lựu Lựu nhìn Lương Tranh khiêu khích: “Đi Tứ Huệ chơi, anh dám đi không?”

Lương Tranh nhìn Ngô Hiểu Quân, hậm hực nói: “Đi thì đi! Cứ nhắm mắt lại thì hai người muốn làm gì thì làm!”

Xe chạy về hướng Tứ Huệ, Ngải Lựu Lựu ngồi ở phía trước, Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân ngồi ở ghế sau. Từ sau lần Ngải Lựu Lựu bị Lương Tranh trêu chọc lần trước, cô luôn cố ý ngồi lên ghế đầu. Lương Tranh cảm thấy trong lòng rất mất cân bằng, không biết hai người này đang chơi trò gì. Anh nhìn Ngô Hiểu Quân, lúc này anh ta đang nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ như đang nghĩ ngợi điều gì. Còn Ngải Lựu Lựu ngồi ghế trước đang cúi đầu cầm điện thoại nhắn tin.

“Hai người này yêu nhau kiểu gì kì vậy? Chẳng nhẽ các cặp đôi đều yêu như vậy hết sao?”, Lương Tranh cố nghĩ ra câu gì để nói cho vui, nhưng chẳng ai đáp lời anh cả. Lương Tranh lay lay Ngô Hiểu Quân: “Chẳng phải dạo trước hai người còn thờ ơ như người không quen biết hay sao, gần bó keo sơn với nhau từ khi nào thế, nói tôi nghe xem nào, để tôi tâm phục khẩu phục!”

Ngô Hiểu Quân cười như mếu: “Thà thờ ơ như người không quen biết còn hơn gấn bó keo sơn kiểu này..”

Ngải Lựu Lựu ngoảnh đầu lại nói: “Chuyện giữa tôi và Ngô Hiểu Quân có cần thiết phải nói cho anh biết không hả? Thực ra tôi chỉ đùa cợt với anh thôi, thế mà còn tưởng là thật chứ...”

Lương Tranh có hơi bực mình nhưng vẫn có ý tỏ vẻ cởi mở: “Cho dù thế nào tôi cũng sẽ chúc phúc cho hai người!”

Ngô Hiểu Quân thở dài: “Chưa quá, anh lái xe ời, anh chạy xe bằng dầu hay bằng giấm thế?”

“Hài, giờ xăng dầu đắt lắm. Đều tại tập đoàn xăng dầu Trung Quốc cả đấy!”, anh lái xe vừa lái xe vừa bực bội nói.

Ngải Lựu Lựu ngồi bên cạnh lái xe phải lấy tay che miệng cười, cô ý ngoảnh đầu lại nhìn nhỡ chọc tức Lương Tranh.

“Ngải Lựu Lựu, cô làm vậy là không đúng rồi, có bạn trai rồi mà suốt ngày liếc mắt đưa tình với tôi như vậy có được không hả? Cho dù Ngô Hiểu Quân có gì thiếu sót, có điểm nào không xứng với cô thì cậu ta cũng vẫn là người anh em tốt ở chung nhà với tôi đấy.”

“Ngô Hiểu Quân à, cậu xem đi, đây đúng là một ác phụ. Tôi thấy cậu nên buông tay thì hơn, tránh phải chịu khổ suốt nửa đời còn lại...”

Ngô Hiểu Quân vẫn cười như mếu, không nói thêm gì, điều này khiến cho Lương Tranh càng thêm mơ hồ, chẳng hiểu có chuyện gì đang xảy ra. Chiếc xe chạy bon bon trên những con đường rục rờ ánh đèn đêm, trên gương mặt người qua đường đều hiện rõ tâm trạng của một ngày.

Xe dừng lại ở trước cổng một khu đô thị nhỏ, bảo vệ không cho xe vào trong. Ngải Lự Lự dẫn họ lên một căn phòng ở tầng bảy, Lương Tranh lúc này vẫn chẳng hiểu có chuyện gì đang xảy ra. Người mở cửa là Đàm Hiểu Na. Lương Tranh cảm thấy người này quen mặt, dường như đã gặp ở đâu rồi. Đàm Hiểu Na chỉ vào hai túi vải, hai cái vali một to một nhỏ và mấy cái túi ni lông đựng đồ ở trong nhà rồi nói với hai người đàn ông: “Chỉ có ngân này đồ thôi!”

Ngải Lự Lự nhìn Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân: “Hai chàng trai, làm việc đi chứ! Mang hết những thứ này đi!”

Lương Tranh chợt nhận thức được vấn đề: “Hóa ra là chuyển nhà à? Các người...”

“Ha ha... thế anh tưởng gì?”, Ngải Lự Lự bật cười khanh khách.

Mấy người bọn họ bận tới mất tới mũi đến tận mười một giờ, Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân mệt phờ, ngồi bệt xuống ghế, chẳng còn sức mà nói chuyện nữa. Ngải Lự Lự đưa cho họ mỗi người một lon nước, sau đó giúp Đàm Hiểu Na thu dọn phòng ốc.

“Hic, tôi đói chết đi được đây này. Tí về hai người thu dọn không được sao?”, Lương Tranh ca thán.

Ngải Lự Lự cười thầm, sau đó nói vọng ra ngoài: “Anh thích làm gì thì làm, có ai ép anh đâu. Hơn nữa đâu ai bảo anh đến đâu?”

Lương Tranh cũng nói lớn vào bên trong: “Này cái cô họ Ngải kia, cô cũng thật chẳng ra làm sao, toàn qua cầu rút ván thôi, đúng là chuyên gia phá hoại!”

Đàm Hiểu Na lên tiếng khuyên nhủ: “Hay là đi ăn về rồi làm tiếp, bọn họ cũng cần phải nghỉ ngơi...”

Lúc này đang là lúc quán đồ nướng đông khách. Hai cặp nam nữ chọn một bàn trong góc rồi ngồi xuống. Lương Tranh cố ý ngồi đối diện với Ngô Hiểu Quân khiến cho Đàm Hiểu Na nhất thời chẳng biết phải ngồi đâu. Lương Tranh liền vẫy tay bảo cô ngồi xuống: “Bọn họ là một đôi, chúng ta đành diễn vai bạn bè vậy!”

Đàm Hiểu Na bật cười ngồi xuống bên cạnh Lương Tranh. Lương Tranh lúc này mới sực nhớ, lần trước đã gặp cô gái này ở bữa tiệc sinh nhật của Trình Triệu phú, cô là một trong ba cô gái ế của phòng tài vụ.

“Tôi nhớ ra cô rồi, cô chính là cô Chim Nhỏ, một trong ba gái ế của phòng tài vụ công ty các cô!”, Lương Tranh cố ý làm thân với Đàm Hiểu Na.

Ngô Hiểu Quân cũng có vẻ ngạc nhiên: “Sao lại là cô ấy nhỉ?”

Lương Tranh nhìn sang Ngải Lự Lự, cười khẩy: “Xin đính chính lại một chút, người ngồi bên cạnh cậu chính là Người đẹp Trí tuệ, người phụ nữ chỉ thích hợp làm một bà vợ già thôi!”

Ngải Lự Lự không hiểu anh ta nói vậy có ý gì, liền quay sang hỏi Ngô Hiểu Quân. Ngô Hiểu Quân liền kể “truyện thuyết” về ba gái ế phòng tài vụ cho Ngải Lự Lự nghe. Ngải Lự Lự sau khi nghe nói mình thích hợp để làm một người vợ đảm, mẹ hiền lấy làm bất mãn lắm. Đàm Hiểu Na cũng hiểu ra mọi chuyện, trái ngược với Ngải Lự Lự, cô cảm thấy thích cái thân phận làm mẹ hiền, vợ đảm, như vậy mới thấy bình an, chứ không thích cái thân phận là người tình để cho đám đàn ông dụ dỗ ngon ngọt.

“Tôi cảm thấy phán đoán sai lầm rồi, hai người này cần phải thay đổi cho nhau!”, Ngô Hiểu Quân hùng hồn tuyên bố.

Ngải Lự Lự cũng lập tức phụ họa: “Ừm, đúng thế!”

Đàm Hiểu Na cũng gật đầu tán đồng: “Tôi cũng thấy thế”.

Ngô Hiểu Quân thấy hai người đẹp đều đồng tình với ý kiến của mình thì lấy làm đắc chí lắm, chậm rãi nhấp một ngụm trà, liếc mắt sang Lương Tranh. Cái liếc này vô tình chạm phải ánh nhìn của Đàm Hiểu Na, hai người “giao lưu ánh mắt” trong vài giây rồi chuyển ánh nhìn sang phía khác. Lương Tranh cầm đũa gõ lên bàn, từ tốn nói: “Tôi thấy có người giống như Diệt Tuyệt Sư Thái^[5], ai vớ phải kẻ đó xúi quẩy!”

[5] Là một nhân vật trong Ý Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung

“Ê, Anh đang nói ai thế hả?”, Ngải Lự Lự quyết không chịu thua.

Lương Tranh: “Cô có tật giật mình đấy chứ, tôi đâu có chỉ đích danh ai đâu?”

“...”

Đồ ăn đã được mang lên, nhưng điều đó cũng chẳng thể ngăn cản được cuộc khẩu chiến của Lương Tranh và Ngải Lự Lự. Ngô Hiểu Quân và Đàm Hiểu Na nhìn nhau cười, trong lòng hai người dậy lên một cảm giác là lạ, rất ấm áp, nói chính xác hơn là rung động. Kể từ lúc đó, Ngô Hiểu Quân cứ vô tình hoặc cố ý nhìn về phía Đàm Hiểu Na. Cảnh này chẳng may bị Lương Tranh chớp được, anh không nói gì, chỉ cười cười.

Bốn người kẻ trước người sau đi vào khu đô thị. Lúc chuẩn bị chia tay, Lương Tranh bắt đầu cảm râm: “Mọi người nói xem chúng ta sống trong cùng một khu, mối quan hệ lại đặc biệt như vậy, hai nam hai nữ, có phải nên “quan hệ hữu nghị” chút không nhỉ?”

“Ý anh là “quan hệ hôn nhân” chứ gì?”, Ngải Lựu Lựu chẳng buồn nề mặt Lương Tranh.

Lương Tranh quay phắt người lại, cười vẻ ranh mãnh: “Hữu nghị trước rồi hôn nhân sau mà, không thử làm sao biết được có thú vị hay không? Mà không thử thì chẳng khác gì một bộ phim không có tình tiết, chán òm!”

“Này, bên kia có cái cây đấy, anh qua đó mà đặt quan hệ!”

“Ngải Lựu Lựu, cô bệnh à, suốt ngày đối đầu với tôi. Lần trước cô lên nhìn tôi tôi chưa tính sổ với cô đâu đấy!”, Lương Tranh đột nhiên nổi cáu.

“Chẳng hơi đâu mà nói chuyện với loại cặn bã như anh!”, Ngải Lựu Lựu nói xong liền bực bội bỏ lên nhà, Đàm Hiểu Na hết nhìn Lương Tranh lại nhìn sang Ngô Hiểu Quân, cười áy náy: “Hôm nay làm phiền các anh quá, tôi phải lên nhà thôi!”

Ngô Hiểu Quân cười tít cả mắt, đẩy gọng kính trên sống mũi: “Sau này có việc gì cứ gọi, đừng khách sáo!”

Lương Tranh ủ rũ đi vào trong thang máy, Ngô Hiểu Quân tò mò hỏi: “Không phải cậu thích cô ấy rồi đấy chứ?”

Lương Tranh vẻ mặt bất cần: “Có thể không? Tôi với cô ta cứ nói chuyện là cãi nhau, mệt hết cả người!”

“Vì vậy tôi mới hỏi như thế. Người anh em, mặc dù tôi cũng từng có tình cảm sét đánh với cô ấy, nhưng tôi cảm thấy hai người hợp nhau hơn, người ta bảo oan gia ngõ hẹp mà!”

“Cậu chó lắm lời ! Cậu có dám nói bây giờ cậu chẳng còn thích cô ta tẹo nào không hả?”

Ngô Hiểu Quân ho khan vài tiếng, lúng túng đẩy gọng kính trên sống mũi: “Hài, đó là một giấc mộng, giờ tỉnh mộng rồi, tôi phải sống thật với mình thôi!”

“Cậu đề ý đến cô Chim Nhỏ kia rồi chứ gì?”

“Đâu có...”

“Mẹ kiếp, đúng là giả tạo!”

“Cũng như nhau cả thôi...”

Đàm Hiểu Na về đến phòng cũng chẳng buồn dọn dẹp lại phòng ốc mà đi tắm rồi vào phòng Ngải Lựu Lựu. Ngải Lựu Lựu lúc này đang ngồi trên thảm tập Yoga, lúc thì cắn chặt răng, khi thì thần sắc thư thái, khiến cho Đàm Hiểu Na tròn mắt ngạc nhiên. Cô tò mò hỏi: “Yoga khó như vậy sao ? Xem ra tôi không có đủ tự tin để học rồi!”

“Không khó, nhưng phải kiên nhẫn, tư thế và hơi thở vô cùng quan trọng!”, Ngải Lựu Lựu nói xong liền đổ phịch xuống thảm, mông hướng lên trời.

Đàm Hiểu Na bịt miệng, muốn cười mà không dám, cảm giác chịu đựng thật khó chịu.

Ngải Lựu Lựu thê thảm bò dậy, tự cười nhạo mình: “Hài, già rồi, người không thể dẻo được nữa...”

“Nhưng tôi thấy đây người già vẫn luyện tập Yoga rất tốt mà...”

“Điều quan trọng là giờ tôi chưa già hẳn, hiểu chưa?”

“Tôi thấy cậu thiếu hơi đàn ông thì có...”

“Cái con ranh này...”

“Ha ha...”

Ngải Lự Lự bò lên giường, làm bộ định dạy cho Đàm Hiểu Na một bài học, thế là hai người lấy gối đánh nhau trên giường âm ỉ. Một phút sau, cả hai thở hồng hộc nằm ngửa ra giường. Đàm Hiểu Na nhìn Ngải Lự Lự đang nằm bên cạnh, hỏi: “Cậu với phó tổng Lâm tiến triển đến đâu rồi?”

“Tiến triển cái gì?”

“Lên giường chưa?”

Ngải Lự Lự ngồi bật dậy, tròn tròn mắt nhìn Đàm Hiểu Na: “Cậu làm sao thế hả? Tôi với anh ấy vô cùng trong sáng nhé!”

“Ừ, chỉ có điều hơi lờ mờ..”

“Cậu thấy cái anh chàng đeo kính hôm nay thế nào?”

“Ai?”, Đàm Hiểu Na biết rồi còn cố tình hỏi.

Ngải Lự Lự cao giọng: “Ngô Hiểu Quân! Chính là cái gã ngồi bên cạnh tôi đấy!”

“Trông như gã ngố, chỉ có vậy thôi!”

“Là biên tập đấy, một thành phần trí thức, đang viết sách, hình như là *Vì sao bạn ế?* thì phải. Cậu có hứng thú không?”

“Chẳng phải đang cưa cẩm cậu sao?”

“Tôi không thích trai ế, anh ta cũng chẳng thích gái ế như tôi. Ban này anh ta cứ liếc mắt đưa tình với cậu, lại còn thấy cậu thích hợp để làm vợ, hình như là có ý với cậu đấy...”

“Anh ta nói bừa đấy mà...”

“Nhìn đi, mặt đỏ lên rồi, tương tự rồi chứ gì?”

“Cậu thì có!”

“A...”

“Oái. Nhột quá!”

Trong văn phòng của Lâm Cường, không khí vô cùng ngột ngạt, Ngũ Sảnh Sảnh đang đứng ở một góc, mắt ngân ngấn chực khóc. Cô đứng trước mặt Lâm Cường, lớn tiếng đòi nghỉ việc, điều khiến cô kinh ngạc chính là phản ứng chẳng hề gay gắt của Lâm Cường, còn nói sẽ làm thông báo nghỉ việc cho cô và giao cho trưởng phòng Chu Tường Linh, đội trưởng phòng phê duyệt xong giao cho giám đốc Vương bên nhân sự, đợi ông ấy kí tên là xong. Lâm Cường thấy Ngũ Sảnh Sảnh mắt ngân ngấn nước, không nói năng gì nhưng cũng chẳng có ý định bỏ đi, cứ đứng lì ra trước mặt mình đành nhú mày hỏi: “Còn chuyện gì nữa không?”

“Em muốn nói chuyện tử tế với anh...”, Ngũ Sảnh Sảnh lí nhí nói.

Lâm Cường chẳng chút khách khí: “Có chuyện gì thì nói mau đi, tôi đang bận lắm!”

Ngũ Sảnh Sảnh ngoảnh mặt đi lau nước mắt, tỏ vẻ ảm ức: “Ở đây nói chuyện không tiện!”

Lâm Cường đưa tay lên nhìn đồng hồ, thở dài: “Thế này đi, đợi lát nữa hết giờ tôi đưa cô về!”

Lâm Cường lái xe đến đường Hoa Phường Dị, Ngũ Sảnh Sảnh mặt mày ủ dột ngồi bên cạnh, tay siết chặt cái điện thoại.

Ngũ Sảnh Sảnh giờ thấy có chút hối hận, thực ra cô không muốn nghỉ việc, chỉ muốn xem xem thái độ của Lâm Cường với mình ra sao mà thôi. Mọi chuyện đã rất rõ ràng, đã có kết quả rồi, Lâm Cường chỉ mong cô đi cho sớm, mong cô hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của anh. Nhưng Ngũ Sảnh Sảnh không cam lòng, cô yêu người đàn ông này, cô không thể chấp nhận việc anh ở bên người đàn bà khác, càng không thể chấp nhận thái độ lạnh lùng của anh với cô.

Công việc có thể mất nhưng không thể mất tình yêu này được, đây là logic sống đầy cảm tính của phụ nữ.

Ngũ Sảnh Sảnh nhìn bức ảnh Lâm Cường nằm trên giường trong máy của mình, lại nhớ đến buổi tối vô cùng lãng mạn ở Thượng Hải đó. Cô cứ tưởng rằng mình đã tìm được bến đỗ an toàn, nhưng mọi thứ chỉ là ảo tưởng. Cũng giống như những gã đàn ông theo đuổi cô trước đây, cô chỉ coi là một trò chơi, tuyệt đối không ở bên ai quá lâu. Bởi vì cô thấy mình còn trẻ, còn rất xinh đẹp. Cô coi chuyện tình cảm chỉ như một thứ trò chơi, nhưng thời gian thì không dừng lại, mà trò chơi cuối cùng cũng phải kết thúc. Ngũ Sảnh Sảnh bây giờ không muốn chơi nữa rồi, nhưng đối phương

đã chán đến tận cổ. Có lẽ đây chính là báo ứng, báo ứng cho mỗi lần cô đùa cợt với tình cảm của người khác.

Xe đỗ lại tại cổng khu Hoa Phường Dị, Lâm Cường mặt mày vô cảm nói: “Có gì em mau nói đi, lát nữa anh còn có việc...”

“Tôi hôm ấy....anh chỉ cảm thấy vui thôi phải không?”, Ngũ Sảnh Sảnh nhìn ra ngoài cửa sổ, bình thản hỏi.

“Chúng ta đã uống rượu, đó là việc ngoài ý muốn. Anh tưởng em hiểu luật chơi chứ...”

Ngũ Sảnh Sảnh bức xúc ngoảnh phát đầu lại: “Nhưng anh nói anh thích em, anh nói anh yêu em...”

Lâm Cường mở cửa kính xe, châm một điếu thuốc, rất mạnh một hơi: “Một năm anh nói câu này với không biết bao nhiêu người, có sao không?”

“Anh... đồ khốn nạn!”, Ngũ Sảnh Sảnh nghiêng răng trèo trẹo, cố gắng kiềm chế bản thân, cô muốn mở cửa xe lao ra ngoài, do dự hồi lâu, cô lại rút tay: “Có phải Ngải Lự Lự không?”

Lâm Cường hỏi vặn: “Chuyện này thì liên quan gì đến cô ấy?”

“Anh chưa bao giờ thích tôi phải không?”

“Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, đó chỉ là ngoài ý muốn. Cô là người trưởng thành rồi, nên biết tự chịu trách nhiệm với những hành vi của mình!”

“Tôi đó tôi đã chụp ảnh của anh, ngày mai tôi sẽ gửi đến Ngải Lự Lự và tất cả mọi người trong công ty. Tạm biệt!”

Ngũ Sảnh Sảnh nói xong định xuống xe nhưng bị Lâm Cường kéo lại: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Ngũ Sảnh Sảnh cười khẩy: “Tôi chẳng muốn thế nào cả!”

“Cô ra giá đi!”

Ngũ Sảnh Sảnh xoa xoa cánh tay bị đau, phần nộ nhìn một Lâm Cường xa lạ trước mặt mình: “Anh tưởng tiền có thể giải quyết mọi vấn đề ư?”

“Bao nhiêu?”, Lâm Cường nhìn thẳng về phía trước, mặt mày vô cảm.

Ngũ Sảnh Sảnh cảm thấy mình như sắp sụp đổ, toàn thân cô như run lên. Chỉ có điều cô nhanh chóng mỉm cười: “Nếu phó tổng Lâm đã hào phóng như vậy thì cứ cho tôi mười vạn đi!”

“Tôi sẽ chuyển vào tài khoản cho cô, chỉ có điều cô phải xóa hoàn toàn ảnh của tôi, nếu không cô sẽ hối hận!”

Ngũ Sảnh Sảnh phần nộ xuống xe và đóng sập cửa lại. Lâm Cường lại châm một điếu thuốc, lấy điện thoại ra, gọi cho Ngải Lựu Lựu, nói anh đang ở khu đô thị Quốc Mỹ, muốn hẹn cô ra ngoài ăn cơm. Ngải Lựu Lựu nói cô đã ăn rồi, Lâm Cường nói ra ngoài tìm nơi nào nói chuyện. Lâm Cường nói gần đây anh rất mệt mỏi, muốn tìm ai đó nói chuyện cho đỡ buồn.

Nửa tiếng sau, Ngải Lựu Lựu xinh đẹp xuất hiện. Lâm Cường hạ kính cửa xe xuống, vẫy tay gọi cô. Vài phút sau, hai người đến quán cà phê Thượng Đảo. Ngải Lựu Lựu lấy thìa khuấy đều cốc cà phê, nhìn cái vòng xoáy xuất hiện trong cốc, trong lòng cô chợt thấy thư thái lạ kì. Cô cảm thấy hôm nay Lâm Cường cứ là lạ, nụ cười cứ gượng gạo làm sao ấy. Chỉ có điều Ngải Lựu Lựu chẳng buồn để tâm. Lâm Cường trước đây cho cô cảm giác đầy tôn kính, có gì đó rất thần bí, xa lạ. Giờ Lâm Cường trong mắt

cô rất gần gũi, nhưng cô bỗng thấy không quen, mà sức hút của Lâm Cường đối với cô cũng nhạt dần.

Cùng lúc ấy, Lương Tranh đang uống rượu với chú Hoàng ở một nhà hàng Tứ Xuyên. Lương Tranh lần này chủ động mời chú Hoàng đi uống rượu, đương nhiên là có nguyên nhân: Thứ nhất, hi vọng chú Hoàng đi làm công tác tư tưởng để quan hệ giữa anh và Chung Hiểu Huệ có bước đột phá mới; Thứ hai, muốn có cơ hội thăng tiến trong nghề nghiệp, anh cần phải học hỏi nhiều thứ từ chú Hoàng.

Lương Tranh mặt đỏ phừng phừng, tay nâng cốc rượu nói: “Nào nào chú Hoàng, uống hết chúng ta lại tìm nơi mát xa chân... đi hát hò nhé!”

“Chán chết, hát đi hát lại cũng chỉ có mấy bài đó thôi, đi tiếp khách thì không tránh được mới phải đi chứ...”, chú Hoàng nâng cốc nói.

“Cũng đúng, thực ra chúng ta cũng phải tiếp khách giống như mấy cô phục vụ vậy”.

“Lăn lộn trong xã hội, có nhiều chuyện không do bản thân quyết định, cũng đành bó tay thôi!”

Lương Tranh nốc cạn cốc rượu trong tay, sau đó lại rót đầy cốc cho chú Hoàng và mình. Để chú Hoàng uống nhiều hơn, Lương Tranh bắt đầu kể những chuyện hài hước về khách hàng. Ví dụ như có lần anh đi tiếp một ông khách ngoài năm mươi, ông ta chọn bài *Đông phong phá* của Châu Kiệt Luân, hát thì như đọc kinh, khiến cho mấy cô tiếp viên phá lên cười ngặt nghẽo. Chưa hết, đã thế lúc mấy cô tiếp viên nhảy nhót mua vui, ông ta cũng hào hứng bẻ bụng nhảy theo... Còn có một vị khách hàng trung tuổi, bộ dạng rất nho nhã, đeo kính cận, ban đầu nói thế nào cũng không chịu uống, lúc đi hát karaoke, anh ta chơi xúc xắc với mấy cô tiếp viên, ai thua phải uống. Xúc mười lần thì đến chín lần thua, lần còn lại là người ta

nhường mới thắng, kết quả là anh ta uống đủ. Uống say rồi anh ta liền ôm cô tiếp viên khóc như mưa, chẳng khác gì một đứa trẻ con làm nũng mẹ...

Cuối cùng Lương Tranh tổng kết lại, nếu chú Hoàng mà có mặt ở đó chắc cũng chết vì cười mất.

Lương Tranh vừa kể vừa rót rượu cho chú Hoàng. Chú Hoàng đang uống vào nên làm một hơi nốc cạn, Lương Tranh lúc này chỉ nhấp một ngụm nhỏ. Dần dần, chú Hoàng càng lúc càng nói nhiều, Lương Tranh biết đã đến lúc nên vào chủ đề chính.

Lương Tranh thở dài rồi kể khổ với chú Hoàng: “Nhà cháu lại giục chuyện cưới xin rồi, khổ quá đi mất! Cháu nói đang tìm mà bố cháu cứ làm loạn lên, nói cháu đã tìm mấy năm rồi có được đâu. Sau đó còn hỏi cháu rốt cuộc cuối năm có cưới không, không để họ khỏi phải chờ đợi. Cháu định thỏa hiệp, nói cố gắng cuối năm dẫn một cô về. Nói vậy xong lại bị chửi, hỏi rốt cuộc có cưới hay không? Cháu đau đầu quá!”

“Thanh niên các cậu bây giờ thật lạ, lớn to đầu rồi mà cứ không chịu cưới xin gì! Ngày xưa chúng tôi chẳng lựa chọn gì, phần vì quen biết cũng hạn hẹp, thế mà cưới xin nhanh gọn. Các cậu tiếp xúc với nhiều người, tư vấn và giao thông lại phát triển, thiếu gì lựa chọn, thế mà chuyện cưới xin thành ra lại khó khăn. Nào là sống thử, nào là trốn tránh hôn nhân... Ôi trời, loạn cào cào! Tôi thấy quan niệm hôn nhân của thế hệ các cậu bây giờ có vấn đề lớn đấy!”

Chú Hoàng nói hăng đến nổi nước bọt phun như mưa, khiến Lương Tranh sợ chẳng dám động đũa nữa. Anh âm thầm nghĩ cách chuyển chủ đề sang Chung Hiểu Huệ chứ không muốn nghe chú Hoàng phê phán thế hệ nữa. Lương Tranh liền hỏi: “Dạo này Chung Hiểu Huệ có gọi điện cho chú không ạ?”

Chú Hoàng có hơi mơ màng: “Không, nó gọi cho tôi làm gì? À phải rồi, hai người thế nào rồi?”

“Lâu lắm rồi không nói chuyện, cháu cũng chẳng biết sao tự nhiên cô ấy lại nổi giận?”

“Để mai tôi hỏi giúp cậu...”

“Chuyện này không phải vội. Sếp à, dạo này chú có thấy càng ngày càng khó kiếm đơn hàng không?”, Lương Tranh bắt đầu chuyển sang chủ đề thứ hai.

Chú Hoàng uống một ngụm, lau mép rồi lấy tay vẽ lên mặt bàn: “Thị trường giờ đã bão hòa, cái cần làm đã làm cả rồi. Một phần mềm không thể hỏng được, nhiều nhất là nâng cấp, đổi mới, thay đổi thiết bị cũng phải vài năm. Chỉ có điều chúng ta có thể xây dựng thị trường mới, khai thác các khách hàng tiềm năng. Dọc ngang dọc, phải phát triển hết...”

Lương Tranh nhanh chóng nghĩ đến hệ thống giáo dục, cảm thấy có thể bắt đầu từ sở giáo dục, yêu cầu các trường lắp đặt phần mềm camera, chuyện này có tính khả thi, có nghĩa là công nghệ hóa, đưa trực quan sinh động vào giảng dạy, là xu hướng mới của thời đại. Đây chính là thu hoạch, xem ra gừng càng già càng cay. Lương Tranh còn định hỏi chú Hoàng thêm một vấn đề cuối cùng, đó chính là chuyện Hướng Lệ, nhưng Lương Tranh không biết nên mở miệng thế nào. Sau anh nghĩ hay là thôi, phải biết rút lui đúng lúc, đối mặt với một “con cáo” như chú Hoàng, bản thân mình nên biết điều một chút.

Hai người mãi mê uống không để ý đến thời gian, cho đến tận 11 giờ, nhân viên phục vụ phải đến nhắc nhở quán đã đến giờ đóng cửa. Lương Tranh tưởng chú Hoàng đã say, chuẩn bị thuê một phòng ở nhà nghỉ gần đó ngủ lại nhưng chú Hoàng nói chú có thói lạ giường, kiểu gì cũng phải về nhà ngủ mới ngon giấc, đi công tác chẳng qua là bắt đắc dĩ, không tránh

khỏi nên đành phải chấp nhận. Hóa ra chú Hoàng vẫn còn tinh táo lắm, tinh thần vẫn minh mẫn. Chú Hoàng vẫy taxi rồi biến mất trong màn đêm...

Chiều ngày hôm sau, Chung Hiểu Huệ liền gọi điện cho Lương Tranh, hai người hàn huyên vài câu, Lương Tranh thuận đà mời Chung Hiểu Huệ cùng ăn tối. Chung Hiểu Huệ nhận lời xong, Lương Tranh chẳng còn tâm trí nào mà làm việc, cả ngày cứ nghĩ ngợi xem mình phải mặc áo nào, kết hợp với quần gì. Anh muốn chơi bài ngựa với Chung Hiểu Huệ, đó là xác định mối quan hệ, không thể cứ lập lờ mãi như thế này được. Tốt nhất là xác định mối quan hệ hiện tại, tiếp đó đến cuối năm sẽ dẫn về nhà, sang năm sau sẽ cưới.

Trong một nhà hàng đồ ăn Tây, Lương Tranh gặp lại Chung Hiểu Huệ. Chung Hiểu Huệ dường như càng xinh đẹp hơn, nhưng không hiểu sao Lương Tranh càng cảm thấy cô xa hơn, khó nắm bắt hơn. Anh luôn cảm thấy bản thân mình với Chung Hiểu Huệ có một khoảng cách, hai người luôn cảm thấy không thể bước vào trái tim của nhau, không thể tâm sự với nhau. Đây giống như một cuộc giao dịch, ai nấy đều mong thu được cái lợi cho mình, cũng giống như một cặp vợ chồng đồng sàng dị mộng, ai nấy thực hiện đủ nghĩa vụ của mình, còn trong lòng thì lại nghĩ đến những chuyện khác.

Lương Tranh cảm thấy mối quan hệ nam nữ như thế này rất mong manh, không thể chịu đựng nổi một cơn gió nhẹ chứ đừng nói là bão tố. Lương Tranh muốn làm rung động trái tim Chung Hiểu Huệ. Mà đối với một phụ nữ tài giỏi như cô, phương pháp tốt nhất không gì khác là mạnh mẽ, nói toạc móng heo, giống như nụ hôn lần trước ở quán karaoke, nó khiến cho cô có cảm giác bị chinh phục. Lương Tranh quyết định làm liều, cố gắng xác lập mối quan hệ với Chung Hiểu Huệ, nếu không anh sẽ lại phải xây dựng “thị trường” mới và “khai thác” các “khách hàng tiềm năng” mới.

Kết hôn vì phải kết hôn. Đúng, chính là như vậy. Lương Tranh đã phiêu du đủ một lần rồi, lại cộng thêm với việc gia đình anh năm lần bảy lượt gọi điện thúc giục chuyện hôn nhân khiến anh cũng muốn kết hôn cho xong. Tuy nhiên Lương Tranh cũng có tiêu chuẩn của mình, đó là người phụ nữ của anh phải ưa nhìn, các phương diện khác cũng phải tạm ổn. Có ưa nhìn hay không hoàn toàn phụ thuộc vào cảm giác, nhưng cảm giác thì chẳng biết đằng nào mà lần, còn cái gọi là “tạm ổn” cũng chẳng có tiêu chuẩn nào mà đánh giá. Vì vậy cái tiêu chuẩn này rất hư ảo, đến nỗi mà đối tượng tiêu chuẩn của anh cũng trở nên mơ hồ.

Rất nhiều người ế là bởi vậy, bọn họ không phải không muốn kết hôn mà là vì bọn họ thiếu tầm nhìn. Một mặt họ không có cái nhìn chính xác về chuyện hôn nhân, luôn giữ thái độ bất cần; mặt khác, họ lại chẳng có tiêu chuẩn cụ thể về đối tượng kết hôn, không biết phải tìm một người như thế nào để chung sống. Hậu quả là, người nhà vừa giục cưới xin, họ liền trở thành những kẻ “cuồng hôn”, không những không chọn được ai, không thể kết hôn mà còn khiến nhiều người khác phiền lòng. Những xúc cảm mãnh liệt qua đi, chỉ còn lại sự mệt mỏi, yêu ai, ai yêu, quan sát, chờ đợi, hoang mang... Chỉ chớp mắt một cái là một năm sẽ qua đi, ngày qua ngày, tháng qua tháng, tuổi tác từ đầu ba chuyển sang đầu bốn, từ một người tài giỏi trở thành một kẻ vô dụng, từ một cô giáo trẻ trung xinh đẹp trở thành một bà già đầy nếp nhăn trên mặt, từ một thanh niên hào hoa phong nhã trở thành một ông già bụng phệ...

Ngoảnh đầu lại lần nữa thì tuổi xuân đã không còn; ngoảnh đầu lại đã thấy mình không còn đường lui... Thử hỏi ai có thể chống lại được thời gian? Từ nhộng hóa thành bướm cũng là một kiểu thoát xác, từ sâu biến thành nhộng cũng là một kiểu thoát xác, nhưng điều quan trọng là được lên thiên đường hay xuống địa ngục.

Hai người từ tốn ăn tối trong tiếng nhạc du dương, dịu dàng khiến người ta như muốn thiếp đi. Các bàn ăn ngồi kín người, đa phần đều là các cặp

đôi, ai nấy đều thì thầm to nhỏ, nói chuyện vui vẻ.

“Gần đây em bận gì thế?”, Lương Tranh hỏi lúc Chung Hiểu Huệ đang nhỏ nhẹ nhai thức ăn, anh ngạc nhiên khi thấy cô chột khựng ra.

Chung Hiểu Huệ gượng cười: “Còn gì khác ngoài chuyện công việc ở công ty sao...”

“Em cảm thấy anh là người như thế nào?”, Lương Tranh nhìn thẳng vào Chung Hiểu Huệ, hỏi dồn.

“Rất tốt, chỉ có điều hay nói đùa!”

“Ý của em là không đáng tin chứ gì?”

“Không, em không có ý đó!”

“Không, thực ra anh muốn hỏi là... em cảm thấy chúng ta có hợp nhau không?”

Chung Hiểu Huệ hơi ngây ra trước câu hỏi thẳng của Lương Tranh, ấp úng hỏi ngược lại: “Thế anh thấy sao?”

“Anh thấy chúng ta cũng được!”

Chung Hiểu Huệ đã lấy lại vẻ thư thái ban đầu, mỉm cười nói: “Quan điểm của chúng ta cũng na ná như nhau...”

“Vậy chúng ta kết hôn nhé!”, nói xong câu này, chính bản thân Lương Tranh cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng nói ra rồi thì đâu rút lại được, anh đành giương mắt nhìn đôi mắt nghi hoặc của Chung Hiểu Huệ, cố gắng tỏ ra thật chân thành.

Chung Hiểu Huệ mặt đỏ rần rật, lúng túng nhấp một ngụm nước: “Chuyện này có hơi gấp!”

“Sớm muộn gì chẳng phải cưới? Anh chưa vợ, em chưa chồng, đôi bên đều tình nguyện. Chú Hoàng đã nói với anh rồi, lần trước bố em đích thân đến Bắc Kinh để giục em tìm bạn trai, đúng là thương thay cho tấm lòng cha mẹ mà! Em biết không, nhà anh cũng cứ cách mấy hôm lại điện thoại giục anh, lúc thì chửi, lúc thì mắng, giày vò đủ kiểu! Anh thà chịu mười đại cực hình còn hơn phải nghe bố mẹ anh mắng mỏ. Em biết tại sao không? Cực hình thì đau đớn thể xác, nhưng bị người thân oán trách thì sao? Là dày vò trong tim!...”

“...”

Lương Tranh diễn rất nhập vai, anh coi Chung Hiểu Huệ như một khách hàng, tìm mọi cách thuyết phục cô. Nhưng Chung Hiểu Huệ chỉ cười nhẹ mà không nói năng gì.

“Để anh nói cho em nghe, anh bây giờ không nhận được điện thoại của gia đình là thấy toàn thân khó chịu, tâm trạng không sao yên ổn được, chỉ sợ bố mẹ từ mặt mình, mang hộ khẩu đi cắt tịch để cắt đứt quan hệ với anh...”

Lương Tranh thấy Chung Hiểu Huệ vẫn chỉ cười mà không nói, nụ cười lại rất phức tạp, mới nhìn là biết ngay trong nội tâm của cô đang đấu tranh mãnh liệt, đang do dự không quyết, nhưng cũng có thể đang nghĩ đến chuyện khác. Những khách hàng kiểu này anh gặp nhiều rồi, anh biết lúc này chỉ cần thêm một mối lửa là đối phương sẽ hạ quyết tâm ngay.

“Sao thế, em thay đổi chủ ý rồi hả? Không thích đàn ông làm nội tướng trong nhà, muốn tìm một người đàn ông trí dũng vẹn toàn phải không? Thực ra anh có thể xuống bếp, lo liệu việc nhà, chỉ cần em đồng ý, đảm bảo

em có thể thoải mái sai bảo! Nào thì roi mây, thắt lưng, dây thừng... những dụng cụ dạy chồng đó em đỡ phải tốn tiền mua...”

Chung Hiểu Huệ bật cười, vội vàng che miệng lại. Lương Tranh cũng cười, cười rất sảng khoái, rất thoải mái, giống như một đứa trẻ vậy, khiến cho Chung Hiểu Huệ cảm thấy rất ấm áp, giống như ánh mắt trời chiếu rọi. Tình cảm của cô bắt đầu nghiêng về phía Lương Tranh, cô lại lần nữa cảm thấy Lương Tranh là một người đàn ông đáng yêu và dũng cảm, đúng như anh đã nói: người đàn ông trí dũng song toàn.

Lương Tranh một mực đòi đưa Chung Hiểu Huệ về nhà. Hai người đến một căn hộ trong khu Soho, đây chính là nơi Chung Hiểu Huệ thuê trọ. Căn hộ được xây dựng rất đơn giản, nhưng bên trong trang trí khá cầu kì. Lương Tranh đi vào trong phòng, ngồi xuống ghế, nhìn thấy trên bàn có đặt một cái gạt tàn, bên trong có một cái đầu lọc. Chung Hiểu Huệ mỉm cười, bê cái gạt tàn đi đổ: “Khi rảnh rồi em thường hút một hai điếu...”

“Không hút thì vẫn tốt hơn, anh đang chuẩn bị cai thuốc đây, hưởng ứng phong trào không hút thuốc của tổ chức y tế thế giới”.

“Ha ha... anh uống trà hay cà phê?”

“Nước lọc đi, nhạt nhẽo nhưng nó thật!”

Chung Hiểu Huệ cười: “Có phải những người học văn đều rất thích chơi chữ không? Nói có lí lắm!”

“Văn nghệ sĩ mà... đương nhiên anh không tính, anh chỉ là một chân chạy lon ton thôi!”

Sự bất an và lời giải thích vụng về của Chung Hiểu Huệ khiến cho một người đàn ông thuộc cung Xử Nữ như Lương Tranh cảm thấy căng thẳng. Trực giác mách bảo anh rằng cái đầu mẫu thuốc lá ấy không phải của

Chung Hiểu Huệ, mà là của một người đàn ông, hơn nữa rất có thể chính là người đàn ông mà cô gặp lần trước ở sân golf. Do đó Lương Tranh cũng bắt đầu mất tập trung, bắt đầu nói năng luyên thuyên. Hai người nói chuyện khoảng mười mấy phút thì xem ti vi. Trên ti vi đang có tiết mục đi xem mắt, Lương Tranh cảm thấy có một vị khách mời nhìn rất quen, nhưng không biết đã gặp ở đâu rồi.

Lương Tranh: “Hình như anh quen cô gái kia...”

Chung Hiểu Huệ: “Số 17 á? Khá lớn tuổi!”

“Anh cũng vậy mà...” Lương Tranh tự cười nhạo mình.

“Ha ha...”

“Với điều kiện như của em sao không nghĩ đến việc lên ti vi xem mặt? Anh nghĩ không ít người đàn ông tình nguyện làm nội tướng trong nhà đâu.”

Chung Hiểu Huệ cười nhạt: “Mẹ em đã đăng kí cho em rồi, lí lịch cũng gửi đến đài rồi. Đài truyền hình cũng từng gọi cho em, nhưng về sau em không đi, không có thời gian...”

“Nói đến thời gian, có lẽ anh nên về rồi!”

Lương Tranh vừa đến cầu thang thì điện thoại đổ chuông. Là Trình Triệu phú gọi đến, bảo anh phải đến bar uống rượu với anh ta ngay. Lương Tranh nói đi cũng được nhưng phải đến đón, hẹn gặp ở bên ngoài khu đô thị Soho, không gặp không về.

Lương Tranh đứng ở bên đường đợi Trình Triệu phú đến đón, sau sự nòng nài là cảm giác hụt hẫng. Dòng xe trước mắt cứ nối đuôi nhau qua lại, tiếng còi xe lạnh lạnh bên tai, một chiếc cầu vượt dành cho khách bộ hành

vất ngang ở trên cao, giống như cánh tay của người không lồ. Chiếc cầu nối liền với bên xe bus bên kia đường, có ba người đang đứng đó, thỉnh thoảng ngoảnh đầu quan sát xung quanh. Chiếc xe bus chậm chậm đỗ lại, có mấy người bước xuống, lại có mấy người lên xe. Tất cả đều theo đúng trật tự, nhưng tất cả lại đan xen, đầy phức tạp.

Mỗi người đều có quỹ đạo sống của riêng mình, thỉnh thoảng mới giao cắt với nhau, nhưng đa phần đều là đi lướt qua nhau.

Thành phố về đêm thường mang một vẻ đẹp kì bí, nó có thể khiến bạn bộc lộ dự vọng trần trụi của mình, bạn khao khát được chinh phục thành phố này. Ngày hôm sau tỉnh lại, đi trên đường phố, nhìn những tòa nhà chọc trời nối tiếp nhau cùng với những khuôn mặt lạ lùng đi ngang qua mình, bạn lại sẽ cảm thấy rụt rè và sợ hãi. Bạn cảm thấy bản thân mình nhỏ bé và yếu đuối, bạn muốn ra khỏi cái thành phố không thuộc về mình này, bạn rất đau đớn, cũng rất vui vẻ. Đau đớn bởi dửng dưng của bạn ngày một khô kiệt, nó lan tràn trong tim bạn; vui vẻ bởi bạn vẫn sống, vẫn sống ở chính giữa trung tâm thành phố...

Một chiếc xe chậm chậm đỗ vào lề khi Lương Tranh đang mơ màng, Ngô Hiểu Quân thò đầu ra qua cửa sổ, đương nhiên Trình Triệu phú đang là người cầm lái. Lương Tranh mở cửa sau, cúi đầu ngồi vào bên trong. Trong xe đang bật bài hát *Anh ta không yêu tôi* của Mạc Văn Úy. Lương Tranh lắng tai nghe, chợt nhớ đến bạn gái cũ của mình, trong lòng thấy rất khó chịu.

“Vận nhỏ tiếng đi một chút!”, Lương Tranh có vẻ hơi bức bối.

Trình Triệu phú ngoảnh đầu lại, cười giả lả: “Sao thế? Lại gặp rắc rối tình cảm à?”

Lương Tranh thở dài: “Trắc trở thì không, chỉ cảm thấy mơ hồ quá...”

Ngô Hiểu Quân liền vắn nhỏ tiếng, lấy thuốc ra đưa cho mỗi người một điếu: “Vớ ai, Ngải Lựu Lựu?”

Lương Tranh tỏ vẻ bất cần: “Sao lại là cô ta được? Người đàn bà hẹp hòi, tôi đã đá bay cô ta ra khỏi đầu rồi!”

“Xí, cứ bốc phét tiếp đi!”

“Ha ha ha...”

...

Tại một quán rượu, mỗi người cầm một chai bia, ngửa cổ nốc ừng ực. Lương Tranh thấy Trình Triệu phú có vẻ ủ rũ, không nói năng gì mấy, chỉ biết uống rượu liền hỏi: “Này, mấy hôm không gặp sao trông cậu hói đi thế? Bị Lưu Du Hà nhổ trọc à?”

“Tôi mất ngủ một tuần nay rồi, mỗi tối ngủ được nhiều nhất là hai tiếng, trong đầu toàn là mấy thứ linh ta linh tinh... Tôi không muốn kết hôn sớm như vậy! Tôi cảm thấy, loại người như tôi hoàn toàn không thích hợp với chuyện hôn nhân!”, Trình Triệu phú nói xong liền nốc một ngụm to.

Lương Tranh: “Cậu ăn nói kiểu gì thế, có ai sinh ra đã thích hợp với hôn nhân đâu?”

“Nói tóm lại là tôi không hợp ! Ông già một mực bắt chúng tôi cưới vào Quốc khánh, nói là cưới vào ngày 60 năm ngày kỉ niệm thành lập đất nước còn ý nghĩa hơn là cưới vào ngày lễ Giải phóng quân. Lưu Du Hà vừa nghe thấy đã nổi đóa, nói gia đình tôi toàn là đồ khốn, cô ấy nói đã nói chuyện này với bố mẹ và họ hàng thân thích hết rồi. Tôi bảo chẳng có ai ép em lấy anh chứ đừng nói ép em lấy một thằng khốn. Cô ấy liền ném nhẫn xuống đất rồi bỏ đi! Đi thì đi, Trình Chí Huy này muốn tìm đàn bà thì một câu là xong hết”.

“Qua rồi thì cho qua luôn đi!”, Lương Tranh nói xong cũng nốc một ngụm lớn: “Tôi nói cho cậu biết, đừng có lặp lại vết xe đổ của tôi lúc trước, giờ tôi có muốn khóc cũng chẳng được đây. Cảm giác thật hụt hẫng, lúc nào cũng nghĩ đến họ, nhớ đến những điều tốt mà họ đã làm cho mình. Giờ cứ nghĩ không biết họ đang nằm trong vòng tay ai, ngọt ngào gọi ai là chồng, có thỉnh thoảng nhớ đến mình không...”

Ngô Hiểu Quân ngồi bên cười khẩy, tiếp lời Lương Tranh: “Đàn ông đàn ang, ai nhắc lại chuyện cũ làm gì?”

Hai tiếng đồng hồ sau, ba người về đến khu đô thị Quốc Mỹ.

Trình Triệu phú và Ngô Hiểu Quân mỗi người xách một cái túi, là túi của Trình Triệu phú, một túi là quần áo, túi kia là đồ dùng hàng ngày. Trình Triệu phú quyết định đến đây ở một thời gian, anh ta muốn chữa bệnh mất ngủ, nửa đêm nếu có mất ngủ cũng tóm được ai đó nói chuyện cùng. Lương Tranh không thể hiện thái độ gì nhưng anh nghĩ Ngô Hiểu Quân sẽ phản đối. Kết quả là Ngô Hiểu Quân chẳng phản đối gì, nhưng đưa ra một yêu cầu, đó là Trình Triệu phú phải nhận nhiệm vụ đưa đón hai người đi làm, coi như làm tài xế riêng cho hai người.

Cảm giác có tài xế riêng thật khác lạ, mặc dù vẫn tắc đường như mọi khi nhưng nhìn những người chen chúc trên xe bus và mòn mỏi đứng bắt taxi, Lương Tranh lại có cảm giác kiêu hãnh như bậc bề trên, cũng chẳng hiểu mấy năm nay mình đã chịu cảnh chen chúc ấy như thế nào?

Sau khi đến văn phòng, suốt cả buổi sáng anh chỉ gọi điện cho các hệ thống giáo dục theo sự gợi ý lần trước của chú Hoàng. Hiệu quả cũng không tồi, các trung tâm giáo dục đều rất hứng thú với việc công nghệ hóa thiết bị giáo dục, Lương Tranh còn hẹn thời gian đến thăm bọn họ. Đây là một bầu trời xanh, một thị trường hoàn toàn mới mẻ. Đáng tiếc, các công ty

cạnh tranh đã sớm nghĩ đến nó, bởi vì một vài khách hàng đều nói phải so sánh giá cả của các sản phẩm giữa các công ty.

Buổi chiều, Lương Tranh đang ngủ trên ghế ở văn phòng thì đột nhiên bị đánh thức, mở mắt nhìn thì hoá ra là Hương Lệ.

Lương Tranh bèn đứng bật dậy, cảnh giác cao độ, chỉ sợ người phụ nữ ấy sơ ý nói ra điều gì khiến mình mất mặt với đồng nghiệp.

Hương Lệ thấy bộ dạng hoang mang của Lương Tranh, cảm thấy rất buồn cười liền lấy ngón trỏ chọc chọc vào ngực Lương Tranh:

“Anh thấy tôi đáng sợ lắm à? Nhìn cái bộ mặt anh kia...”

Lương Tranh xảo biện: “Như thế chẳng phải là tôn trọng nữ đồng nghiệp xinh đẹp của chúng ta sao? Huống hồ lại còn là một nhân tài trong giới marketing nữa chứ...”

“Thôi đủ rồi, leo mép như anh không biết đã lừa bao nhiêu cô gái nhà lành rồi...”

Lương Tranh thực sự không nhịn nổi cười. Hương Lệ thấy Lương Tranh cười đều với mình liền thúc một nắm đấm vào ngực anh, nói như làm nũng: “Thật xấu xa!”

Lương Tranh cuối cùng cũng biết tại sao chú Hoàng thất tiết vào đêm hôm đó rồi, đàn ông ở cái tuổi đó rất thích kiểu con gái giả bộ đáng yêu, trong sáng nhưng thực ra trong bụng vô cùng xảo quyết như thế này. Sự đáng yêu, trong sáng của phụ nữ chính là điểm được đàn ông yêu thích nhất, mà người phụ nữ tùy tiện lại để rơi vào tay họ, không chỉ đỡ tốn tâm sức mà điều quan trọng là đỡ mang lại phiền toái cho gia đình họ, gọi đến là đến, đuổi đi là đi, đây là người tình trong mộng của tất cả những người đàn ông lớn tuổi.

Lương Tranh thấy các đồng nghiệp khác đều đang nhìn về phía mình, thế mà Hương Lệ lại thản nhiên như không, ngồi luôn xuống bên cạnh anh. Lương Tranh hi vọng Hương Lệ biết điều tự rút lui, nếu không tin đồn sẽ lan nhanh khắp công ty. Sau này mọi người phát hiện ra người đứng đằng sau chính là chú Hoàng thì mọi chuyện càng khó giải quyết. Hương Lệ dường như cũng nhìn ra sự không thoải mái của Lương Tranh nên cúi xuống thì thầm vào tai anh: “Hết giờ làm em mời anh ăn cơm...”

Lương Tranh phải lấy hết dũng cảm nhận lời, bởi vì anh muốn biết rốt cuộc Hương Lệ định làm gì? Trên đời chẳng có cái gì cho không, nhân viên marketing không chỉ giỏi dùng tư duy kinh doanh để tấn công khách hàng mà còn giỏi dùng tư duy kinh doanh để suy đoán hành vi của người khác, cái này gọi là “bệnh nghề nghiệp”. Lương Tranh dùng nó để tìm kiếm hôn nhân, đối phó với cuộc sống và kinh doanh tương lai. Xét về mặt này thì Lương Tranh là một người nhân viên tài năng.

Tại một nhà hàng ở gần công ty Lương Tranh, Hương Lệ cười rất sáng khoái. Chỉ bởi vì Lương Tranh rút đầu rút cổ ngó quanh nhà hàng như kẻ trộm, sau đó nói có khi nào lần này anh lại khiến người khác ghen tuông, bị người ta trả thù hay không. Hương Lệ vuốt tóc mình, tròn mắt nhìn Lương Tranh:

“Anh sợ à?”

Lương Tranh đón ánh mắt sắc bén của Hương Lệ: “Nếu sợ đã không đến rồi. Sao lại mời anh ăn cơm, không phải là Hồng Môn Yến đấy chứ?”

“Muốn nghe em nói thật hay nói dối?”

“Nói dối! Để anh xem em nói dối có giống không...”

“Ha ha, em thích anh!”

Lương Tranh mặt mày nghiêm nghị: “Không đúng, đây mới là lời nói thật của em!”

Hương Lệ bật cười bĩu môi: “Đúng là mặt dày!”

Lương Tranh không muốn đấu khẩu với Hương Lệ nữa, thật tế nhị. Anh nhấp một ngụm trà rồi không nói gì nữa, đánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

“Thực ra mời anh ăn cơm là bởi vì anh đã giúp em rất nhiều việc, em nên cảm ơn anh mới phải! Hơn nữa lại chiếm mất của anh bao nhiêu là khách hàng quan trọng mà anh chẳng nói gì cả.”

“Cảm ơn anh nhé!”

Lời nói thật của Hương Lệ khiến cho Lương Tranh cảm thấy ái ngại, anh vội vàng xoa tay: “Đừng đừng, ân huệ cái gì. Chúng ta là đồng nghiệp mà, khách hàng nhiều như thế, một mình anh làm cũng không làm xuể mà!”

Sau mấy ly rượu, mặt Hương Lệ đỏ lên, có vẻ ngà ngà say. Cô thở dài, sau đó như đột nhiên trở thành một con người khác: “Anh có biết vì sao em đến công ty các anh không?”

Lương Tranh đang ăn đồ ăn, lắc đầu nói: “Không biết”

Hương Lệ lại uống một ly, sau đó dốc bầu tâm sự với Lương Tranh: “Lúc em học năm nhất có yêu một người, tốt nghiệp xong chúng em cùng đến Bắc Kinh, anh ấy làm ở một công ty truyền thông, em làm một giáo viên ở một trường tư nhỏ. Lúc đầu quan hệ giữa bọn em vẫn ổn, về sau ngày nào cũng cãi cọ, nhà anh ấy muốn anh ấy lấy vợ sớm một chút, nhưng em không đồng ý, dù gì bọn em vẫn còn trẻ, nhà cửa chưa có, cưới xin gì chứ?”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh ta giấu em về nhà, chẳng bao lâu sau thì cưới vợ!”

Hương Lệ nhìn chăm chăm vào phần rượu còn lại trong ly, lắc lắc rồi đưa lên uống cạn: “Đột nhiên em cảm thấy mất phương hướng ở cái thành phố lớn này. Em cảm thấy tất cả đều vì chuyện nhà cửa mà ra, vì vậy em mới đi làm môi giới bất động sản, hi vọng một ngày nào đó có thể mua được một căn nhà cho chính mình. Nhưng giá nhà ngày càng tăng, điều đó có nghĩa muốn mua nhà chẳng dễ dàng gì. Có rất nhiều khách hàng khó đối phó, dây dưa không quyết... em chỉ biết xoay vòng vòng quanh họ, nhưng chẳng có tác dụng gì. Rồi một hôm có một cô gái xông vào phòng làm việc của bọn em, nói em quyến rũ chồng cô ta, còn tát em một bạt tai nữa!”

“Nào nào nào, ăn nhiều vào, thức ăn nguội cả rồi!”, Lương Tranh định kéo Hương Lệ ra khỏi hố sâu của hồi ức.

“Chồng của cô ta vì cảm thấy có lỗi với em nên đã giới thiệu em với công ty các anh...”

Lương Tranh đâu có ngốc, anh liền nghĩ đến chú Hoàng: “Anh ta với chú Hoàng là bạn bè ư?”

Hương Lệ gật đầu: “Ừm, sếp Hoàng thực ra là người tốt...”

Hương Lệ tâm sự xong bắt đầu thể hiện quyết tâm, nói cô nhất định phải mua bằng được một căn nhà ở Bắc Kinh này, chẳng ai đáng tin tưởng bằng chính bản thân mình. Lương Tranh chửi thầm: *Đúng là lão cáo già, lấy hết khách hàng quan trọng của mình tặng cho người tình, sao ông không tự lấy khách hàng của mình mà cho?* Nghe những lời tâm sự của Hương Lệ, Lương Tranh cảm thấy con người sống trên đời thật chẳng dễ dàng chút nào, mà muốn sống một cuộc sống tươi sáng lại càng chẳng dễ dàng, điều đó có nghĩa bạn sẽ phải chịu đựng càng nhiều sự thách thức. Cũng giống

như chúng ta, những người sống dưới ánh mặt trời, một bên là ánh sáng, bên kia là bóng tối.

Lúc Lương Tranh về đến nhà đã là hơn chín giờ tối, đẩy cửa bước vào, anh tròn tròn mắt lên. Trong phòng khách có tất cả bốn người, lần lượt là Ngô Hiểu Quân, Trình Triệu phú, Ngải Lự Lự và Đàm Hiểu Na, bọn họ đang vây quanh bộ bài. Lương Tranh thay giày rồi đi thẳng vào trong phòng, chẳng buồn đếm xỉa đến sự tồn tại của họ.

“Kiêu gì chứ?”, Ngải Lự Lự chế nhạo. Mặc dù giọng nói rất nhỏ nhưng vẫn bị Lương Tranh nghe thấy.

Lương Tranh liền xoay lại, đến bên cạnh Ngải Lự Lự nói: “Phiền cô đây nói lại lần nữa ạ!”

“Kiêu gì chứ?”, Ngải Lự Lự bình thản nhắc lại và tiếp tục chơi.

Mấy người kia liền cười mỉm, Lương Tranh cũng cười theo: “Cô làm vậy là muốn thu hút sự chú ý của tôi hả?”

Nào ngờ câu nói của Lương Tranh làm dậy lên làn sóng bất bình của mọi người, ai nấy lần lượt lên tiếng phản ứng.

Ngải Lự Lự: “Xí!”

Đàm Hiểu Na: “Đúng là mặt dày!”

Ngô Hiểu Quân: “Hài, con bài này mặt dày quá, không thể đánh đi được...”

Trình Triệu phú: “Anh Tranh à, giờ mới phát hiện anh thật ấu trĩ...”

Dưới sự tấn công hội đồng, Lương Tranh chẳng chút e dè: “Thế sao? Trình Triệu phú, cậu chẳng qua chỉ đang ở nhờ chỗ này, tôi có thể đá đít cậu ra khỏi cửa bất cứ lúc nào. Còn Ngô Hiểu Quân, cẩn thận không tôi công bố cho toàn thiên hạ biết sự thực là cậu thích Đàm Hiểu Na đấy. Còn về hai người đẹp này, hừ hừ, các cô nên tự biết mình là ai đi!”

Ngô Hiểu Quân ngượng ngùng ném quân bài xuống đất, quát lên: “Xử lý tên khốn này đi!”

Trình Triệu phú cũng ném bài xuống: “Tôi ngứa mắt hán từ lâu rồi!”

Lương Tranh tư duy nhanh nhạy cười nhạo hai người: “Hai người các cậu ai là ông, ai là bố hả? Ha ha ha...”

Lương Tranh còn chưa cười xong đã bị bọn Ngô Hiểu Quân và Trình Triệu phú ấn xuống ghế, đánh đấm tới tấp. Ba thằng đàn ông vật nhau trên ghế trông chẳng khác gì ba con gà chọi, còn hai cô gái đứng bên cạnh, cười lăn bò càng.

...

Tại quán đồ nướng, ba chàng trai và hai cô gái ngồi quanh một cái bàn. Lần này do Ngô Hiểu Quân khao, bởi vì anh vừa thắng tiền, mặc dù chỉ có mấy chục tệ. Lương Tranh biết thừa Ngô Hiểu Quân đang thích ra vẻ hào phóng trước mặt Đàm Hiểu Na. Nhân viên phục vụ đến, Lương Tranh và Trình Triệu phú đều chẳng chút khách khí, cứ nhắm món nào ngon mà gọi. Ngô Hiểu Quân giả bộ như thản nhiên nhưng lòng đau như dao cắt. Đã thế Ngô Hiểu Quân quay sang nói những điều trái với lương tâm với Đàm Hiểu Na: “Thích ăn gì thì cứ gọi, không cần tiết kiệm đâu!”

Mấy chai bia vào bụng rồi, Trình Triệu phú bắt đầu cảm râm chuyện hôn nhân, Ngải Lựu Lựu và Đàm Hiểu Na đều rất hứng thú, nhưng Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân đã nghe đến to đầu rồi.

“Sao cái đầu cậu càng lúc càng tằm tối thế hả? Cậu có biết những người mua vé số có lôgic thế nào không hả?”, Lương Tranh hỏi Trình Triệu phú. Thấy mọi người đều nhìn về phía mình, Lương Tranh đành tự hỏi tự trả lời: “Hoặc là trúng, hoặc là không, không có khả năng thứ ba, vì vậy tỉ lệ trúng giải là 50%. Đây là tâm lí của kẻ thắng bạc, còn cậu thì sao? Hoặc là cưới, hoặc là không cưới, không có lựa chọn thứ ba. Cậu nói cậu đau khổ cái gì chứ, hai chọn một thôi mà?”

“Hừ, tôi còn tưởng chân lí gì cơ đấy!”, Ngải Lự Lự bĩu môi.

Đàm Hiểu Na chớp chớp đôi mắt nhỏ, suy ngẫm: “Cũng phải, muốn cưới thì cưới, không muốn cưới thì thôi mà!”

“Nghe lời anh, mau cưới đi. Vẫn là một câu đó thôi: Cái gì đã qua thì cho qua!”

Ngô Hiểu Quân cũng đồng ý với Lương Tranh: “Ừm, có lí!”

Trình Triệu phú thấy mọi người đều chỉ trích mình, mấy ngày nay dường như ai cũng nói anh này nọ, trong lòng càng lúc càng khó chịu, liền trút lên nhân viên phục vụ: “Mang ba chai bia ra đây mau!”. Anh nốc nốt chỗ bia còn lại trong chai, sau đó ngẫu nhiên một xiên thịt nướng: “Nói lăng nhăng cái gì thế. Các người chỉ biết phê phán tôi, chẳng có ý kiến nào có tính xây dựng cả. Các cậu còn là anh em của tôi không hả? Có còn là chị em tốt của tôi không hả? Các người nữ lòng nào...”

Lương Tranh nhấp một ngụm rồi cười nhạt: “Ai cũng thương hại cậu thì lấy ai thương hại Lưu Du Hà của chúng ta? Người ta đã lớn tuổi rồi, tuổi tác đâu có đợi người, cậu phải có trách nhiệm với người ta chứ?”

“Lương Tranh, cậu đừng có giả bộ mình trong sáng lắm đi! Ngô Hiểu Quân có tư cách nói tôi, ít nhất cậu ta chung thủy, không lăng nhăng. Còn

cậu thì sao? Tôi qua nói yêu cái núi băng của cậu, hôm nay lại ngồi ăn tối với nữ đồng nghiệp, chơi bắt cá hai tay đây hả?”

Ngô Hiểu Quân được khen ngợi nên có vẻ hơi ngại ngùng, đành phải mượn bìa để khỏa lấp sự xấu hổ. Ngải Lự Lự lén nhìn Đàm Hiểu Na cười, mặt Đàm Hiểu Na đỏ bừng lên. Lương Tranh không chú ý đến những chuyện này, giờ điều anh cần là lập tức biện hộ cho mình: “Tôi qua tôi đi ăn cùng với bạn gái, thế thì đã sao? Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy, chỉ cần cô ấy đồng ý cưới, tôi sẽ không nói hai lời, lập tức dẫn cô ấy về nhà! Còn về bữa cơm ngày hôm nay đó là vì đồng nghiệp muốn cảm ơn tôi đã giới thiệu khách hàng cho cô ta. Lúc quan trọng như vậy tôi đi uống với cậu, giúp cậu giải tỏa bớt áp lực, thế mà cậu dám sỉ nhục tôi à?”

Lúc này, thấy Ngải Lự Lự đang lấy tấm chọc vào bàn, Lương Tranh lập tức trút giận lên cô: “Sao thế, mất cân bằng tâm lí rồi phải không?”

“Tôi có gì mà phải mất cân bằng?”, Ngải Lự Lự ngạc nhiên hỏi.

Lương Tranh có vẻ đắc chí: “Chẳng phải chúng ta đi xem mặt nhưng thất bại sao? Giờ tôi lại tìm được một đối tượng khác, còn cô thì...”

Ngải Lự Lự không ngờ Lương Tranh nhắc lại chuyện đi xem mặt, xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ nào mà chui ngay xuống:

“Dở hơi!”

Trình Triệu phú liền chen vào: “Chuyện này thì cậu sai rồi, cô ấy còn giỏi hơn cả cậu cơ, người ta tìm được hẳn một cái mỏ vàng cơ đấy!”

Lương Tranh có vẻ hơi bất mãn, cố kéo dài giọng hỏi: “Ồ thế à? Đúng là chỉ biết có đồng tiền ! Chắc không phải là vớ được một anh đầu năm đây chứ?”

Trình Triệu phú: “Người ta mới đầu ba thôi, là phó tổng giám đốc công ty tôi, mới ở nước ngoài về, chính là người lái cái 07, thiếu gia con nhà giàu mà lần trước tôi nói đến đấy!”

Ngải Lự Lự liền ném cái tã về phía Trình Triệu phú đang cười nhả nhỏ: “Ai với ai chứ, dám đặt điều à?”

“Hài, đây là bí mật đã được công khai rồi. Trên dưới công ty chẳng ai không biết đâu!”, Đàm Hiểu Na chen vào một câu.

Mặt Ngải Lự Lự đỏ bừng lên, lúng túng nói: “Còn nói nữa là tôi về đấy!”

Trong phòng tài vụ, Ngũ Sảnh Sảnh đang thu dọn đồ dùng của mình, không khí như ngưng đọng lại. Chu Tường Linh thỉnh thoảng lại khuyen nhủ vài câu, bảo cô nghĩ lại, còn bảo mọi người có thể làm chung với nhau chính là duyên phận, phải biết trân trọng lương duyên này. Đàm Hiểu Na và Ngải Lự Lự lén nhắn tin giao lưu, bàn luận rất xôn xao về chuyện Ngũ Sảnh Sảnh xin nghỉ việc. Đàm Hiểu Na nói Ngải Lự Lự đã thành công trong việc đánh đuổi tình địch, giành thắng lợi trọn vẹn. Ngải Lự Lự một mực phủ nhận, nói cô và Lâm Cường chỉ là bạn bè, Ngũ Sảnh Sảnh nghỉ việc chẳng có liên quan gì đến cô hết.

Cuối cùng Ngũ Sảnh Sảnh vẫn ra đi, không ngoảnh đầu lại, mang theo chút nuối tiếc và hận thù rời khỏi công ty. Ngải Lự Lự nhìn theo cái bóng của người đã từng là chị em tốt của mình cho đến khi bóng dáng ấy biến mất, tâm trạng hỗn loạn, không sao tập trung được. Cô biết có thể cả đời này hai người sẽ không còn gặp lại. Ngải Lự Lự nhắn cho Ngũ Sảnh Sảnh một cái tin:

“Sảnh Sảnh, xin lỗi cậu! Thực ra tất cả chỉ là hiểu lầm, nhưng cho dù thế nào, tôi đều sẽ chúc phúc cho cậu!”

Phòng tài vụ rơi vào trạng thái trầm lặng tạm thời, không khí ngột ngạt bao trùm. Điện thoại của Chu Tường Linh đột ngột đổ chuông làm mọi người giật thót.

“A lô... có chuyện gì... anh nói đi! Rốt cuộc anh có ý gì? Anh có còn là đàn ông không đây... Tôi đã nói rõ quan điểm rồi, tôi sẽ nuôi con. Anh là đồ vô dụng! Nhà làm sao? Nhà bán rồi tôi cũng cần con! Lương Tuấn Huy, anh thật không bằng loài cầm thú, anh là đồ khốn nạn!”

Chu Tường Linh tức đến nổi thở hồng hộc, hậm hực cúp điện thoại, sắc mặt cực kì khó coi. Đàm Hiểu Na thận trọng hỏi: “Sếp à, chuyện gì thế?”

“Anh ta không muốn chị sinh đứa con này!”

“Ai mà ngang ngược như vậy?”, Ngải Lựu Lựu cũng quan tâm hỏi.

“Còn ai nữa, chính là gã vô dụng nhà chị chứ ai? Bản thân đã chẳng có khả năng kiếm tiền, giờ ngay cả đứa con cũng không cho chị sinh...”, Chu Tường Linh nói xong liền bật khóc, càng khóc càng đau lòng. Đàm Hiểu Na lập tức với lấy hộp giấy ăn đưa cho Chu Tường Linh. Ngải Lựu Lựu thì ra đóng cửa lại.

Đàm Hiểu Na xoa xoa tay cho Chu Tường Linh, tay còn lại cầm hộp giấy ăn, băn khoăn hỏi: “Sao lại không sinh? Đã mang bầu mấy tháng rồi! Vậy thì phải phá thai à?”

Chu Tường Linh vừa khóc vừa kể: “Anh ta nói nhà vừa mới xây sửa xong, không có tiền, tiền lương phải để trả nợ trước, sinh con ra rồi không nuôi được, mà cho dù có nuôi được cũng không thể mang lại cuộc sống hạnh phúc cho nó, vậy thì chi bằng đợi một hai năm nữa hãy đẻ. Khó khăn lắm tôi mới có bầu... Đồ khốn kiếp, chỉ biết hưởng thụ mà không biết chịu trách nhiệm!”

Ngải Lự Lự đưa cho Chu Tường Linh một cốc nước, mắng: “Những gã họ Lương chẳng có ai tử tế!”

Đàm Hiểu Na trong lòng ngầm hiểu Ngải Lự Lự đang trút giận lên Lương Tranh. Cô liếc nhìn Ngải Lự Lự, suýt bật cười. Ngải Lự Lự đầu tiên là thấy ngại ngùng, sau cũng thấy buồn cười. Chu Tường Linh nước mắt nhạt nhòa, thấy hai gái ế cười liền chuyển sang ánh mắt thù địch.

Đàm Hiểu Na: “Sếp à, bọn em ủng hộ chị! Để em làm mẹ nuôi của con chị nhé!”

Ngải Lự Lự: “Em cũng làm mẹ nuôi!”

Đàm Hiểu Na: “Tối nay bọn em mời chị ăn bữa cơm, chị thấy sao?”

Ngải Lự Lự: “Nhà hàng chị tùy ý chọn, chúng ta xả láng một bữa!”

Đàm Hiểu Na với Ngải Lự Lự càng diễn càng hăng, Chu Tường Linh vừa nghe thấy ăn, hai mắt đã sáng lên, nín khóc ngay tức khắc. Nhưng xoa xoa cái bụng đã nổi rõ của mình, mặt Chu Tường Linh lại rũ xuống.

Đàm Hiểu Na: “Chị Linh, đi chứ?”

Chu Tường Linh: “Đi chứ, tại sao không đi? Tôi muốn ăn cá viên, tôm xào cay, sườn xào chua ngọt, vịt luộc, còn cả thịt hấp nữa chứ...”

...

Bởi vì gọi một bàn đầy thức ăn, Ngải Lự Lự và Đàm Hiểu Na ai cũng ăn no căng cả bụng, không thể leo lên xe buýt được nữa, đành phải bắt taxi về nhà. Lúc về đến khu đô thị Quốc Mỹ đã là tám rưỡi tối.

“Nhìn thấy cảnh ngộ của trưởng phòng, cả đời này tôi chẳng muốn kết hôn nữa, càng không muốn có bầu!”, Đàm Hiểu Na vừa vịn vào cầu thang

vừa bùi ngùi nói.

Ngải Lự Lự không nghĩ như vậy, cô nghiêm túc nói: “Cũng không phải tất cả đàn ông đều như vậy. Hôn nhân mà, sớm muộn gì cũng phải có!”

“Cậu đâu cần phải lo, phó tổng giám đốc của chúng ta vừa đẹp trai lại vừa có tiền, hài... tôi ra tay chậm quá!”

Ngải Lự Lự cười: “Này, lòng tham nổi lên rồi phải không?”

“Ha ha...”

Đột nhiên điện thoại của Ngải Lự Lự đổ chuông. Là Ngô Hiểu Quân gọi đến, nói Trình Triệu phú xảy ra chuyện rồi, bảo họ lập tức sang bên đó. Hai người về phòng cất đồ, thậm chí chưa kịp rửa mặt đã lao ngay xuống phòng của Lương Tranh.

Một tiếng đồng hồ trước, Lưu Du Hà gọi điện cho Trình Triệu phú, tuyên bố cô và bạn trai cũ đã đăng kí kết hôn rồi, bảo Trình Triệu phú cứ sống một mình cho vui vẻ, đừng gây phiền phức cho cuộc hôn nhân của cô ta nữa. Trình Triệu phú lúc đầu chui vào phòng Lương Tranh khóc lóc âm ỉ, khóc xong liền gọi điện xin lỗi Lưu Du Hà, năn nỉ cô quay về nhưng Lưu Du Hà nói cô đã quyết tâm rồi, hiện giờ về mặt pháp lý cô đã là vợ của người khác.

Trình Triệu phú vốn đã đau khổ lắm rồi lại gặp phải sự công kích của Ngô Hiểu Quân và Lương Tranh. Bọn họ không những không an ủi mà còn vỗ tay khen ngợi hành vi “đại nghĩa diệt hôn” của Lưu Du Hà. Trình Triệu phú nhất thời nghĩ quẩn nên đòi nhảy cửa sổ tự tử. Nào ngờ vật vã suốt cả buổi mà đến cửa sổ cũng chẳng mở ra. Vừa mở được cửa sổ thì Trình Triệu phú đã bị bọn Lương Tranh tóm cổ lôi lại như tóm một con gà. Vài phút sau, Trình Triệu phú nổi điên lao vào nhà bếp cầm một con dao lên, chuẩn bị cắt cổ tay tự vẫn.

Ngô Hiểu Quân sợ tái mặt, toàn thân run lẩy bẩy, anh bắt chước như những chuyên gia đàm phán trên tivi, cố gắng an ủi Trình Triệu phú, cố vũ anh ta dũng cảm sống tiếp, nói rằng không còn người yêu nhưng ít nhất vẫn còn bạn bè, sau đó lấy điện thoại ra gọi điện xin viện binh... Còn Lương Tranh thì bàng quan ngồi nhìn. Anh rất hiểu Trình Triệu phú, biết thừa thằng cha này sợ đau, thùng rỗng lại kêu to, đã nhát gan còn đòi nghe chuyện ma quỷ, có cho thêm mười quả mật anh ta cũng chẳng dám làm liều như vậy. Chẳng qua chỉ là vật vĩa chút thôi, hết vật vĩa rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Lương Tranh cười bảo: “Cậu cắt đi, đây không phải là quay phim đâu nhé! Muốn cắt thì phải cắt sâu một chút, nếu không máu chảy chậm, cậu sẽ phải chết từ từ đấy. Tôi khuyên cậu nên cầm dao mà chặt như chặt cổ gà ấy! Pắc...”

Ngô Hiểu Quân run lập cập: “Cậu bớt nói vài câu có được không, nếu cậu ta mà cắt thật thì chúng ta cũng bị liên lụy cho xem...”

...

Ngải Lự Lự và Đàm Hiểu Na vừa chạy vào đã hoảng hồn bởi cảnh tượng này. Đàm Hiểu Na hét ầm lên bảo phải gọi 110, còn Ngải Lự Lự thì định xông lên cướp dao. Hai người này đâu phải đến để giúp đỡ, đến chỉ làm tăng thêm phiền phức mà thôi. Trình Triệu phú ban đầu chĩa dao về phía họ, sau đó kề dao vào cổ mình, la to: “Đừng có qua đây, tôi không muốn sống nữa! Mới vừa nghĩ thông suốt là sẽ kết hôn thì cô ta đã lấy người khác rồi, thế chẳng phải chèn ép người ta quá mức thì là gì?”

Lương Tranh thân nhiên hướng di động về phía Trình Triệu phú, bật máy chụp ảnh lên, hô to: “Trình Triệu phú, phải biểu cảm lên một chút! Phải vật vĩa, phải méo mó... đúng đúng đúng... để mai tôi post lên mạng cho mọi người cùng xem, đảm bảo hot!”

“Bốp” một tiếng; điện thoại rơi xuống nền nhà, đây là kiệt tác của Ngải Lự Lự, cô đã đánh rơi điện thoại của Lương Tranh.

“Cô điên à?”, Lương Tranh tóm lấy tay Ngải Lự Lự, đẩy cô vào chân tường. Ngải Lự Lự như con Chim Nhỏ hoảng loạn, sợ hãi nhìn Lương Tranh, nhất thời không biết nói năng gì.

“Cô dựa vào đâu mà làm hỏng điện thoại của tôi? Nói đi!“, Lương Tranh gầm lên. Ngải Lự Lự hoảng quá, cố sức cào cào, thậm chí là đâm đá để thoát khỏi Lương Tranh. Lương Tranh không hề đánh trả, nguyên tắc của anh trong mối quan hệ nam nữ là tuyệt đối không đánh phụ nữ, huống hồ đây chỉ là một trò đùa, đâu thể coi là thật. Thế nên giờ người hoang mang bỏ trốn là anh, còn Ngải Lự Lự thì nổi điên lên tấn công anh tới tấp.

Tiêu điểm hoàn toàn bị chuyển hướng, Ngô Hiểu Quân và Đàm Hiểu Na hét ngậy ra nhìn rồi xông ra ngoài phòng khách, định kéo hai người này ra. Cả bốn người túm tụm lại làm một, Trình Triệu phú với ý định tự sát bị gạt sang một bên. Trình Triệu phú mới đầu cũng ngậy ra rồi nhanh chóng chạy về phía họ.

Mọi người nhìn thấy Trình Triệu phú xách dao chạy đến, ai nấy đều hoảng hốt né xa. Lương Tranh không tránh mà chỉ tay ra cửa, hét to: “Cảnh sát kia!“, nhân lúc Trình Triệu phú ngoảnh đầu ra nhìn, Lương Tranh liền đá mạnh vào ống quyển của Trình Triệu phú. Trình Triệu phú đau quá ngồi phịch xuống, Lương Tranh nhanh tay cướp lấy con dao, sau đó tát mạnh cho anh ta một cái: “Cậu gây chuyện đủ chưa hả?”

Mấy hành động này xảy ra quá nhanh, hơn nữa lại quá đột ngột. Ba người kia chỉ biết đứng ngậy ra ở bên cạnh, chẳng ai ngờ được Lương Tranh lại tài giỏi như vậy. Lương Tranh cất con dao vào trong phòng bếp rồi đi ra, chỉ tay vào Trình Triệu phú mà mắng: “Thật vô dụng, chẳng phải chỉ là một người đàn bà thôi sao? Cút đi! Cút ngay ra khỏi đây, nơi này không hoan nghênh cậu! Cậu làm cho cuộc sống của bọn tôi rối tung lên, tự nhiên

bọn tôi lại trở thành cô nuôi dạy trẻ, lúc nào cũng phải xoay quanh cậu, hầu hạ cậu như hầu hạ con cháu mình... Cậu không thấy xấu hổ à?”

Trình Triệu phú thất thểu đứng dậy, lê lét dựa vào ghế sofa.

Lương Tranh tiến lại gần, vỗ vai Trình Triệu phú, coi như là an ủi, sau đó hỏi mượn điện thoại của anh ta. Trình Triệu phú lấy điện thoại ra đưa cho Lương Tranh, anh mang điện thoại về phòng mình rồi đóng cửa lại.

Lương Tranh mở máy lên, tìm số của Lưu Du Hà rồi ấn phím gọi. Phải gọi mấy lần mới thấy Lưu Du Hà nghe máy. Lương Tranh nói bằng giọng rất bình thản: “Anh là Lương Tranh, Trình Triệu phú hiện giờ đang đứng khóc lóc, làm loạn ở ngoài ban công, em qua đây mà gặp mặt cậu ta lần cuối nhé!”, nói rồi Lương Tranh tắt máy luôn.

Trình Triệu phú đã lấy lại bình tĩnh, vào trong nhà vệ sinh rửa mặt. Ngô Hiểu Quân theo sát Trình Triệu phú như hình với bóng.

Ngải Lự Lự và Đàm Hiểu Na ngồi khoanh chân trên ghế xem ti vi, thỉnh thoảng lại cười rất to, hoàn toàn quên mất cảnh tượng đáng sợ lúc này.

Một tiếng sau, chuông cửa reo vang, Lưu Du Hà đầu tóc rối bù lao vào. Lúc cô nhìn thấy Trình Triệu phú đang ngồi yên lành trên sofa liền lao đến đâm đá anh ta túi bụi. Mọi người vội vàng kéo Lưu Du Hà ra...

Đàm Hiểu Na lúc đi ra cầu thang máy còn ngoảnh đầu lại nói với Ngải Lự Lự: “Có phải rất dũng cảm không? Ánh mắt của cậu nhìn Lương Tranh sau đó hoàn toàn thay đổi...”

“Thay đổi gì, thế thì có gì là dũng cảm? Điều đó chỉ có thể cho thấy Ngô Hiểu Quân nhà cậu quá thư sinh mà thôi. Tôi mà là đàn ông, tôi đã lao vào cướp con dao từ lâu rồi, cần gì phải dùng đến khổ nhục kế như vậy?”

Đàm Hiểu Na bật cười: “Thực ra cậu vẫn luôn thích anh ta, có đúng không?”

Ngải Lự Lự bĩu môi: “Xí, tôi còn yêu anh ta nữa đây...”

Đàm Hiểu Na vẫn chưa chịu buông tha: “Ừm, một vạn năm...”

Trong phòng vang lên tiếng quát lúc cao lúc thấp của Lưu Du Hà, Ngô Hiểu Quân nằm trên ghế, trần trọc xoay hết bên nọ sang bên kia mà không ngủ được. Anh hồi hận đã nhường phòng mình cho Trình Triệu phú và Lưu Du Hà, đáng lẽ ra nên để họ ngủ ở ngoài sofa, như vậy họ có cãi nhau ầm ĩ đến mấy cũng chẳng ảnh hưởng gì đến mình. Ít nhất như thế cũng chẳng mình anh phải chịu tội, Lương Tranh cũng phải chia sẻ khổ sở với anh.

Điều duy nhất khiến Ngô Hiểu Quân cảm thấy được an ủi là hình như Đàm Hiểu Na có ý với mình, anh phải tìm Trình Triệu phú nói chuyện, nhờ anh ta làm Nguyệt lão cho mình vậy. Nghĩ đến đây, Ngô Hiểu Quân mỉm cười hạnh phúc, lòng thầm nghĩ, đêm nay có mất ngủ cũng xứng đáng.

Ngày hôm sau, Trình Triệu phú với Lưu Du Hà lập tức đi đăng kí kết hôn. Hóa ra Lưu Du Hà nói rằng đã kết hôn với người khác chỉ là nói dối để hù dọa Trình Triệu phú, đây cũng là phương pháp khá thịnh hành khi người phụ nữ ép người đàn ông phải cưới. Thế là Trình Triệu phú sau gần một tuần quấy nhiễu ở nhà Lương Tranh đã chuyển khỏi khu đô thị Quốc Mỹ, về lại nhà của mình.

Ngô Hiểu Quân cuối cùng cũng lấy được hết dũng khí nói chuyện của mình với Trình Triệu phú. Trình Triệu phú nhiệt tình chuyển lời đến Đàm Hiểu Na. Hai kẻ “âm thầm” này cuối cùng cũng thành một cặp, mặc dù chỉ là đi dạo, cùng nhau lên mạng chat nhưng có vẻ tình cảm tiến triển khá nhanh.

Ngải Lựu Lựu dạo này bận rộn hơn nhiều, bởi vì sức khỏe Chu Tường Linh có vấn đề nên đã xin nghỉ một tuần, bao nhiêu việc trong phòng tài vụ đều đổ lên đầu Ngải Lựu Lựu. Cô gái mới đến thay thế vị trí của Ngũ Sảnh Sảnh chẳng biết làm gì, còn Đàm Hiểu Na đang đắm chìm trong tình yêu, lúc nào cũng ngẩn ngơ như người mộng du nên Ngải Lựu Lựu chẳng trông mong gì vào cô ta được. Mọi quan hệ giữa cô và Lâm Cường cũng từ từ “tăng nhiệt”, nhưng hai người tiếp xúc càng nhiều thì Ngải Lựu Lựu càng cảm thấy tình cảm vơi bớt, cô cũng chẳng hiểu tại sao lại như vậy nữa.

...

Thứ hai, cuối cùng thì Chu Tường Linh cũng đi làm lại. Chu Tường Linh hốc hác đi nhiều, mặt mày xanh xao. Cô gái mới đến tên là Trâu Huệ, là một cô gái rất xinh đẹp với đôi mắt to tròn, hàng mi cong dài, đeo cặp kính gọng đen. Nhìn cách ăn mặc có thể thấy cô là một người ăn mặc khá thời trang. Trâu Huệ mới tốt nghiệp đại học, vẫn còn mang phong cách của sinh viên. Nghe nói trưởng phòng đến, cô lập tức ra chào hỏi và tự giới thiệu về bản thân, xem ra có vẻ rất lanh lợi. Ngải Lựu Lựu và Đàm Hiểu Na chợt nhớ đến hình ảnh của mình lúc mới đến công ty, nhìn nhau khẽ cười.

Trâu Huệ mua cho Chu Tường Linh mấy túi đồ ăn vặt, Chu Tường Linh tỏ vẻ khách sáo từ chối nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy. Đây là chủ ý của Đàm Hiểu Na đưa ra cho Trâu Huệ, nói muốn lấy lòng trưởng phòng phải hồi lộ cái dạ dày của chị ấy. Chu Tường Linh làm gì có thời gian rảnh rỗi mà ăn, cô phải bỏ ra gần một tiếng đồng hồ để chỉnh sửa tài liệu, bảng biểu. Trâu Huệ cũng giống như tất cả những người mới đến, ngồi im trong góc giả bộ ngoan ngoãn, ngay cả hít thở cũng phải từ tốn, nhẹ nhàng; cô cảm thấy không khí lúc này đã khác hẳn so với không khí một tuần thoải mái trước.

Chu Tường Linh chỉnh sửa xong tài liệu liền giao cho Trâu Huệ, bảo cô mang đến văn phòng của phó tổng Lâm, còn nói cho cô biết là phòng số mấy. Sau khi Trâu Huệ đi ra, Chu Tường Linh liền thở dài. Đàm Hiểu Na

phản ứng rất nhanh, chẳng khác gì cái máy đo tâm trạng của sếp, lập tức hỏi: “Sếp à, đã đỡ hơn chưa? Bọn em lo cho chị lắm đây!”

Ngài Lựu Lựu: “Chị Linh, em thấy sắc mặt của chị hình như không tốt lắm!”

Đàm Hiểu Na: “Sếp à, có chuyện gì cứ giao cho bọn em làm, chị chịu khó nghỉ ngơi đi!”

Chu Tường Linh nhận được sự cảm thông của mọi người, sống mũi thấy cay cay, lại bật khóc. Đàm Hiểu Na chìa giấy ăn cho Chu Tường Linh, vuốt lưng cho cô tỏ ý an ủi. Ngải Lựu Lựu vội vàng đi lấy cho Chu Tường Linh cốc nước. Ai ngờ Chu Tường Linh càng khóc càng to, nước mắt nước mũi tèm lem, chẳng khác gì trẻ con. Hai người đều kinh ngạc đến mức không nói được lời nào, một người đứng vuốt lưng cho Chu Tường Linh, một người lúng túng chẳng biết nói gì.

Chu Tường Linh lau nước mắt, cố bình tĩnh nói: “Chị nhất thời hồ đồ, nghe lời Lương Tuấn Huy đến bệnh viện phá thai rồi...”

Ngải Lựu Lựu kinh ngạc đến mức không khép được miệng vào: “Hả...”

Đàm Hiểu Na: “Đã mấy tháng rồi, sao nhẫn tâm...”

Ngải Lựu Lựu vội lườm Đàm Hiểu Na rồi an ủi Chu Tường Linh: “Thôi chị chịu khó tắm rửa... cái lũ đàn ông khốn kiếp, thật chỉ muốn cầm kéo...”

Ngải Lựu Lựu bỏ lưng giữa chừng, cô buộc phải giữ gìn hình tượng gái ngoan của mình. Dù gì hiện giờ đang ở trước mặt đồng nghiệp trong công ty, không thể tùy tiện, bừa bãi như với Lương Tranh được. Sự tùy tiện, lỗ mãng trong cách nói chuyện với Lương Tranh đã bị cô đem vào cuộc sống, trở thành một thói quen. Điều đó có thể thấy Lương Tranh đã gây ảnh hưởng khá lớn đối với cuộc sống của cô.

“Hử, đúng là nên dùng kéo cắt đi!”, Đàm Hiểu Na giận dữ nói, nói xong liền nhìn sang phía Ngải Lựu Lựu, cả hai cùng thở dài.

Chu Tường Linh đang chuẩn bị khóc lóc tiếp thì đột nhiên Trâu Huệ vui vẻ bước vào, ai nấy lại quay trở lại vị trí cũ. Trâu Huệ ngây ra không hiểu có chuyện gì, băn khoăn nhưng lại không dám hỏi, đành phải nhún cho Ngải Lựu Lựu một cái tin: *chị Ngải à, có chuyện gì thế?*

Trong phòng tài vụ im phăng phắc, tiếng điện thoại đổ chuông cực kì chói tai, Ngải Lựu Lựu vội vàng cầm điện thoại trên bàn làm việc. Đọc tin nhắn xong, cô nhắn lại: *Đứa bé trong bụng trưởng phòng không còn, tâm trạng chị ấy rất tồi tệ! Không có gì đâu, em cứ làm việc của em đi.* Rồi lại tiếng điện thoại đổ chuông, Trâu Huệ rút đầu lặng lẽ mở điện thoại đọc tin nhắn, vẻ mặt bỗng trở nên buồn rầu. Cô nhắn lại cho Ngải Lựu Lựu: *Chị lên QQ nói chuyện nhé!*, sau đó cô gửi tin nhắn sang QQ của Ngải Lựu Lựu: *Chị Ngải, trưa nay em mời mọi người đi ăn, coi như là bữa cơm gặp mặt, nhân tiện an ủi trưởng phòng luôn!*

Hôn lễ của Trình Triệu phú vẫn được định vào ngày Giải phóng quân, hôm đó là thứ bảy. Theo như cách nói của Trình Triệu phú, mọi thứ rất đơn giản, hôn lễ hình thức không mấy quan trọng, quan trọng là hai người sống với nhau có hạnh phúc hay không. Thực ra vì thời gian quá gấp gáp, không kịp chuẩn bị chu đáo chứ ai chẳng biết Trình Triệu phú là một người rất sĩ diện.

Hôn lễ được cử hành ở một khách sạn cao cấp ở khu Tây Thành với mấy chục bàn, trước mặt là sân khấu được trang hoàng với phong cách tây ta kết hợp.

Lương Tranh, Ngô Hiểu Quân, Ngải Lựu Lựu và Đàm Hiểu Na ngồi cùng một bàn. Biểu cảm trên mặt mỗi người rất khác nhau. Ngô Hiểu Quân có tình che giấu tâm trạng, thực ra anh ta rất hào hứng. Đàm Hiểu Na đang ngồi bên cạnh anh, dường như anh có thể nhìn thấy mình của ngày mai ở nơi này, anh thầm nhủ mình phải cố gắng, vì tình yêu, vì cuộc sống. Đàm Hiểu Na và Ngải Lựu Lựu cũng giống như tất cả các cô gái khác, đều thích đám cưới, thích không khí lãng mạn và ngọt ngào trong đám cưới, thích tưởng tượng ra bản thân mình trong tương lai, tưởng tượng mình trong bộ váy cưới trắng muốt, rồi nghĩ đến chú rể tương lai của mình.

Lương Tranh thì ngoại lệ, anh có vẻ rất buồn rầu, mặc dù đã cố tình thể hiện vui vẻ nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược. Tại sao Lương Tranh buồn? Đầu tiên là vì anh ghét hôn lễ, cứ nhìn thấy đám cưới là anh lại nghĩ đến mình, khi nào thì mình mới cưới đây? Lương Tranh vô cùng u uất, u uất bởi chuyện đám cưới của anh chưa có thời gian cụ thể, chưa có kế hoạch và chẳng có hi vọng gì. Nhưng sớm muộn gì cũng phải có ngày đó. Điều duy nhất mà Lương Tranh có thể làm là chờ đợi, mà chờ đợi đồng nghĩa với già đi.

Thứ hai là vì Chung Hiểu Huệ không đến. Trước đó anh đã nói với Chung Hiểu Huệ về chuyện này và mời cô cùng tham gia hôn lễ với mình, nhưng Chung Hiểu Huệ không nhận lời, chỉ nói đến lúc đó sẽ xem có rảnh không. Ngày hôm nay đã đến rồi, lại là vào thứ bảy, thế mà Chung Hiểu Huệ lại nói mình phải đi Thiên Tân công tác. Đây chỉ là cái cớ, đây chính là bằng chứng chứng tỏ Chung Hiểu Huệ không coi anh ra gì. Là đi chơi golf cùng với người khác? Hay là đi công tác Thiên Tân? Lương Tranh nghĩ nên say goodbye với cô, nhưng anh lại không quyết tâm. Anh cảm hận bản thân mình chỉ biết thỏa hiệp, anh cảm thấy đau đớn vì đây là lần đầu tiên anh không dứt khoát được chuyện tình cảm. Nếu như không phải vì sớm muốn kết hôn anh đã có thể thoải mái làm lơ, cho đến khi pass Chung Hiểu Huệ thì thôi.

Đàm Hiểu Na chỉ vào một bàn khách ở phía bên trái, trước mặt, nói với Ngải Lự Lự: “Các lãnh đạo của chúng ta đều ở bên kia kìa!”

“Các lãnh đạo công ty đều đến nhỉ... Đó chẳng phải là Lương Tuấn Huy sao? Nhìn là thấy tức, đúng là đồ bỏ đi!”, Ngải Lự Lự hậm hực lắm bầm.

Lương Tranh cũng nhìn về phía đó, cố ý hỏi Ngải Lự Lự: “Phó tổng Lâm của cô đâu?”

Ngải Lự Lự trừng mắt lườm Lương Tranh không nói. Đàm Hiểu Na liền đáp thay: “Phó tổng giám đốc của chúng tôi đi công tác rồi!”

Lương Tranh: “Tôi có hỏi cô đâu!”

Đàm Hiểu Na bĩu môi đáp: “Tôi cứ thích nói đấy, anh cấm được à?”

Lương Tranh huých huých vào người Ngô Hiểu Quân: “Ok, giao dịch chuyển sang cậu xử lí! Cậu cấm được...”

Một lát sau, âm nhạc vang lên, mọi người hướng mắt về phía sân khấu, cô dâu và chú rể dắt tay nhau bước vào. Trình Triệu phú trong bộ vest màu trắng trông rất lịch lãm, cô dâu Lưu Du Hà mặc áo cưới tinh khôi càng trở nên xinh đẹp. Ngải Lự Lự và Đàm Hiểu Na mắt sáng rỡ lên, gần như reo lên cùng một lúc: “Ôi xinh quá!”

“Cũng không tồi, xem ra đúng là một cặp trời sinh!”, Ngô Hiểu Quân tấm tắc.

Lương Tranh thì cười khẩy: “Đừng có như chưa bao giờ được nhìn thấy sự đời như thế, chẳng qua chỉ là một đám cưới thôi mà!”

“Anh đã tận mắt chứng kiến cảnh con tàu Titanic chìm xuống đại dương hay là nhìn thấy bom nguyên tử phát nổ rồi hả?”, Ngải Lự Lự lạnh lùng phản kích.

Lương Tranh lập tức trả đòn: “Tôi nhìn thấy lợn cái leo cây, còn nhìn thấy cả ác phụ chửi đồng ngoài đường”.

Ngải Lự Lự nổi điên: “Không muốn xem thì biến ra ngoài, chớ có đứng đây mà lảm lời!”

Những người ngồi cùng bàn vốn đang mãi theo dõi hôn lễ nay phải ngoảnh đầu lại nhìn hai người bọn họ. Ngải Lự Lự ngại ngùng cúi gằm mặt xuống, Lương Tranh thì thản nhiên như không, lại còn cười khẩy, quay

sang nói với Ngô Hiểu Quân: “Tôi thấy Na Na nhà cậu bề ngoài có vẻ ngoan ngoãn, biết an phận nhưng thực ra rất rất thông minh; còn có người trông thì tưởng là yêu hầu nhưng thực ra chẳng khác gì con ngốc!”

Đàm Hiểu Na đỏ mặt lườm Lương Tranh, định nói gì đó nhưng lại thôi. Ngải Lự Lự biết Lương Tranh đang châm chọc mình, chẳng chịu kém phần: “Núi băng nhà anh thông minh sắc sảo vậy sao không thấy theo anh đến đây nhỉ?”

Lương Tranh hơi lúng túng: “Chuyện nhà tôi không cần cô lo...”

Ngải Lự Lự bất cần: “Nhìn là biết bị người ta đá rồi...”

Mặc dù Ngải Lự Lự nói rất nhỏ nhưng vẫn bị Lương Tranh nghe thấy. Đàm Hiểu Na cười tí mắt, Ngải Lự Lự cũng cúi đầu cười thầm, hai người có vẻ rất hả hê, cuối cùng cũng chơi được tên họ Lương kia một ván.

Nghi thức hôn lễ cuối cùng cũng kết thúc trong tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt của mọi người, nhân viên phục vụ bắt đầu bê đồ ăn lên. Vài phút sau, rượu vang được đưa đến, Trình Triệu phú và Lưu Du Hà mỗi người một ly đi đến các bàn tiệc. Những người trong bàn tiệc lần lượt đứng dậy cùng ly chúc mừng cho cô dâu chú rể. Lúc cặp vợ chồng trẻ đến chỗ bạn Lương Tranh, Trình Triệu phú định cùng ly với Lương Tranh nhưng Lương Tranh đã tránh ra, nói như ra lệnh: “Với tư cách là loạn đảng của anh Trình, với tư cách là bạn thân của cô Lưu, với tư cách là người thúc đẩy cuộc hôn nhân này, tôi yêu cầu hai người hôn nhau một cái!”

Lưu Du Hà bẽn lễn cúi đầu, Trình Triệu phú định hôn vào môi Lưu Du Hà nhưng cô tránh đi, sau đó cố tình đưa má trái ra, Trình Triệu phú hiểu ý liền hôn lên má vợ. Mọi người bắt đầu hò hét như thể đang quay xổ số trúng thưởng.

“Có phải cô dâu cũng nên đáp trả một cái nhĩ?” Lương Tranh tiếp tục hào. Lưu Du Hà lừ mắt Lương Tranh rồi nhanh chóng hôn phớt Trình Triệu phú, sau đó đứng xích ra một bên. Mọi người bắt đầu hoan hô ầm ĩ, Trình Triệu phú sung sướng cười không ngậm miệng được. Mấy người cùng nhau cụng li, sau đó chúc phúc cho đôi vợ chồng mới.

Đàm Hiểu Na lên tiếng trước: “Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử!”

Ngải Lự Lự: “Tân hôn hạnh phúc, cuộc sống mỹ mãn!”

Ngô Hiểu Quân ngập ngừng một lát, nhất thời không biết nói gì, cuối cùng đành nói: “Sớm sinh quý tử, sớm sinh quý tử...”

Lương Tranh nhìn đôi vợ chồng trẻ, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Tôi thay mặt các trai thừa gái ể chúc mừng hai người, cuối cùng hai người cũng đã kết hôn rồi. Với tư cách là anh của Trình Triệu phú, được thấy hai người kết hôn với nhau tôi đây cảm thấy rất vui mừng. Đặc biệt là vì cậu có thể kiếm được một người vợ tốt như vậy, tôi thấy thật bất ngờ. Em dâu à, người anh này chẳng mấy hiểu chuyện, mong em chỉ bảo thêm. Khi nào mà cậu ta không nghe lời, em cứ đuổi cậu ta ra khỏi nhà, bọn anh sẽ không chứa chấp cậu ta đâu. Những chuyện khác thôi không nói nữa, nhớ là hiện nay đừng quá lao lực, phải đi nghỉ cho sớm, nói chung là ngày tháng còn dài mà...”

Sau bữa tiệc, mọi người lục tục kéo nhau ra về. Vì là bạn bè của cô dâu chú rể nên bọn Lương Tranh phải ở lại. Lương Tranh vì Ngô Hiểu Quân đã nháy nhau phải chỉnh cho Trình Triệu phú một trận. Thế là cả bốn người nhăm nháy nhau đứng ở một góc khách sạn, đợi cô dâu, chú rể đi ra.

Ngô Hiểu Quân lên tiếng trước: “Đám cưới chẳng phải diễn ra rất tốt đẹp sao, thế mà không biết hỏi đầu Trình Triệu phú còn sợ gì chứ?”

Tâm trạng của Lương Tranh vẫn chưa kịp điều chỉnh, phần nộ nói: “Xe đến trước núi ắt sẽ có đường, nhưng người đứng trước hôn nhân thì sao? Chỉ có đường chết.”

“Thế mà dạo trước cậu cứ ra sức đi xem mặt, chẳng phải tự đi tìm đường chết à?”, Ngô Hiểu Quân chớp lấy cơ hội chọc Lương Tranh.

Lương Tranh: “Không thể nói thế được! Cái này là trách nhiệm, là đàn ông nhất định phải gánh vác. Biết rõ trên núi có hổ mà vẫn phải lên núi...”

Ngải Lựu Lựu lừ mắt hai người, hừ giọng: “Nói cứ như thể đàn ông các người kết hôn là chuyện gì thiệt thòi lắm ý! Các anh không thấy bây giờ con gái lấy chồng muộn với không lấy chồng đông như kiến sao? Đây là bởi vì mọi người đã nhận rõ bộ mặt thật của các người, không tin tưởng vào đàn ông nữa! Thời đại đã khác rồi, phụ nữ không còn phụ thuộc vào đàn ông nữa họ vẫn có thể sống vui vẻ, thậm chí càng hạnh phúc hơn khi không có đàn ông. Thật chẳng hiểu nổi mấy người các người hợm hĩnh gì chứ?”

Đàm Hiểu Na cười tíu tít, vỗ tay hoan hô: “Hay, hay lắm! Cậu đã nói trúng tâm lý của chị em phụ nữ chúng ta rồi!”

Ngô Hiểu Quân đẩy gọng kính trên sống mũi: “Ừm, có lý! Hiện nay phụ nữ không chỉ độc lập về kinh tế mà còn độc lập về tư tưởng. Đây mới chính là độc lập chân chính, cũng là điều kiện tất yếu để bình đẳng nam nữ. Tôi phải viết điều này vào sách mới được!”

Lương Tranh bất mãn: “Ngô Hiểu Quân, cậu đứng nhầm đội rồi đấy!”

Ngô Hiểu Quân cãi lại: “Thức thời mới là tuấn kiệt, người ta nói có lý mà! Cái gì gọi là độc lập? Hai điều kiện tất yếu, về kinh tế và tư tưởng. Vừa phải có nền tảng kinh tế lại phải có khả năng tư duy...”

Lương Tranh oán thán: “Cậu đây, phải mở một diễn đàn rồi mà tha hồ mà nói!”

Đúng lúc ấy, Trình Triệu phú dắt tay Lưu Du Hà đi ra. Phía sau họ là một nhóm người, già trẻ, nam nữ đủ cả. Chẳng có ai không thích đi đám cưới góp vui, cho dù có là trai thừa hay gái ế đi chẳng nữa. Nói chung là mọi người ai cũng đều thích đám cưới, điều này có thể khẳng định. Một cặp đôi được ràng buộc với nhau, bắt đầu một cuộc sống mới, cho dù mọi thứ còn nhiều khó khăn nhưng dù gì đây cũng là một chuyện tốt, nhất là trong xã hội bận rộn, con người bị cuốn theo cái vòng xoáy của vật chất thì một việc tốt đẹp như thế này càng lúc càng ít đi.

“Cũng ra dáng phết đấy!”, Lương Tranh mỉa mai Trình Triệu phú.

Trình Triệu phú tự hào: “Biết làm sao được, lúc nào mà tôi chẳng ra dáng!”

Ngô Hiểu Quân hỏi: “Cảm giác kết hôn thế nào?”

Trình Triệu phú tình tứ nhìn Lưu Du Hà: “Rất tuyệt! Rất bình yên, cảm thấy tràn trề sức sống...”

Mọi người lại bật cười. Ngải Lự Lự và Đàm Hiểu Na xán đến gần Lưu Du Hà, vừa khen cô đẹp vừa sờ thử vào bộ váy cưới, còn hỏi bọn họ chụp ảnh cưới chưa, bao nhiêu tiền, chụp theo phong cách gì... Con gái chỉ thích mấy thứ này, yêu hư vinh, thích cái vỏ bọc, thích tự tăng bốc, so bì, hàn huyên này nọ với nhau, sau đó chẳng ai chịu phục ai, lúc nào cũng cảm thấy bản thân mình là đẹp nhất, quyền rũ nhất.

Lương Tranh thấy Trình Triệu phú đang vui liền đề nghị: “Hay là tối nay chúng ta tụ tập đi!”

Trình Triệu phú hưởng ứng ngay: “Được thôi, không thành vấn đề! Máy hôm nay tôi bận tối mắt tối mũi, phải thư giãn mới được...”

“Lần này cậu trả tiền đấy nhé!”, Ngô Hiểu Quân nhấn mạnh.

“Chỉ là trả tiền thôi mà, tưởng là chuyện gì to tát lắm! Các cậu đi trước đi, hai vợ chồng tôi sẽ qua ngay!”

Trình Triệu phú và vợ đi theo họ hàng thân thích ra về. Cả nhóm đành phải tự đạo diễn tiết mục giải trí tiếp theo. Đàn ông thích đi quán bar uống rượu, đàn bà thích đi dạo phố mua sắm, để cho công bằng, hai người đàn ông sẽ đưa hai cô gái đi dạo Vương Phủ Tỉnh trước. Còn đến tối, hai cô gái sẽ cùng đi với hai chàng trai đến quán bar uống rượu. Trong quá trình đi dạo Vương Phủ Tỉnh, Lương Tranh với Ngô Hiểu Quân cũng thất thủ, ừ ừ như bao gã đàn ông khác mỗi lần phải đi mua sắm với bạn gái. Ngải Lựu Lựu lại đi xem cái túi đó, cô phát hiện cái túi lần trước đã bị bán rồi, thay vào đó là một cái túi khác. Chỉ có điều cái túi mới càng đẹp hơn. Ngải Lựu Lựu thầm hạ quyết tâm sẽ cố gắng làm việc để cuộc sống thoải mái hơn.

Tại quán bar Sanlitun của Bắc Kinh, đối với những người chưa từng đến đây mà nói thì nó đúng là một nơi thần bí. Thực ra đây chỉ là một con phố nhỏ, quanh đó có rất nhiều khu nhà cho thuê, rồi thì các quán rượu mọc lên như nấm. Nhân viên phục vụ cũng có hai cái tai, rượu cũng chẳng có gì đặc biệt, dàn nhạc cũng chẳng phải là nổi tiếng. Trong một môi trường cá biệt như thế này, đàn ông đàn bà đều bộc lộ dục vọng, trước tiên là đi tìm đam mê, sau là tìm đến hoan lạc. Vì vậy mà các quán rượu đều như vậy, chỉ khác biệt ở đẳng cấp và văn hóa của quán bar.

Salitun sao làm ăn phát đạt thế? Không thể không kể đến công lao của giới truyền thông cùng với vị trí quá đẹp của quán bar. Trong một góc nhỏ của quán, Lương Tranh vừa uống vừa than thở: “Thằng lông bông nhất cuối cùng lại cưới vợ trước, thật vô lý!”

“Đúng thế, người không muốn cưới nhất lại là người cưới sớm nhất...”, Ngô Hiểu Quân phụ họa theo.

“Chứ còn gì? Người suốt ngày đi xem mặt, âm ỉ lên đòi cưới mà vẫn độc thân!”, Đàm Hiểu Na nói chẳng chút đắn đo.

“Cô có ý gì thế?”, Lương.Tranh nghe ra rằng Đàm Hiểu Na đang ám chỉ mình.

Đàm Hiểu Na vội vàng thận trọng giải thích: “Ha ha, không có ý gì hết, tôi chỉ nói ra cảm xúc của mình thôi...”

“Na Na, cô đừng có để ảnh hưởng bởi người khác, người ta là ác phụ đấy. Mục tiêu của cô là làm vợ hiền cơ mà ?” Lương Tranh chĩa mũi dùi về phía Ngải Lự Lự.

Đàm Hiểu Na bật cười, không dám nói thêm gì. Cô sợ sẽ đắc tội với Ngải Lự Lự, nhưng càng sợ chọc giận Lương Tranh.

Ngải Lự Lự đã thấy khó chịu từ lâu, liền cười nhạt, nói: “Bóng gió gì đây?”

“Đúng thế đấy, thế thì đã sao?”, Lương Tranh chẳng chút e dè.

“Ai là ác phụ?”

“Tôi cảm thấy cô hiện nay đặc biệt giống ác phụ!”

“Còn anh đúng là đồ đàn độn!”

“...”

Ngô Hiểu Quân cười sảng khoái, nhấp một ngụm bia rồi ngồi thẳng người lên: “Hai người muốn cãi nhau thì cứ tiếp tục đi, cứ mặc kệ tôi. Tôi thấy hai người trời sinh là một đôi, đừng chuyện gì là cãi nhau chuyện đấy, lại còn cảm thấy vui vẻ chẳng biết mệt mỏi nữa. Nhưng người ngoài như chúng tôi nhìn vào thấy rất ầu trĩ. Hay đây là cách thể hiện tình yêu của hai người?”

Ngải Lự Lự nhướn mày: "Em nói cho anh biết nhé Ngô Hiểu Quân, thà chọn anh còn hơn phải chọn anh ta!"

Ngô Hiểu Quân nghe câu này, mặt mày liền nhăn nhó: “Nói như thể anh kém cỏi lắm vậy!”

Ngải Lự Lự: "Em không có ý đó, ý em muốn nói là em không thể thích một gã khốn kiếp!"

“Cô nói cái gì?”, Lương Tranh sững sờ.

Ngải Lự Lự: “Hay là để tôi lặp lại lần nữa nhé?”

Lương Tranh lấy điện thoại ra, vừa gọi vừa xua tay: “Yêu ai mặc xác cô, có ai ép cô đâu, nói cứ như thể người ta thích cô lắm ấy!”

Ngải Lự Lự bĩu môi: “Xí, tôi thì thích anh lắm đấy?”

Lương Tranh: “Mất lí trí rồi... thằng ranh này sao không nghe máy nhỉ?”

Lương Tranh lại gọi lần nữa cho Trình Triệu phú, nhưng không ai nghe máy. Mấy người chẳng ai nói chuyện nữa, người thì ngồi uống rượu, người thì ngồi ủ rũ, người thì ngồi suy ngẫm. Quán rượu càng lúc càng đông người, không khí càng lúc càng ồn ào. Người đến quán rượu là những người điên. Một người phát điên, đó là kẻ điên, là không bình thường; hàng trăm người phát điên cùng nhau, đó là văn hóa, là thời thượng, là nghệ thuật.

Vài phút sau, điện thoại của Lương Tranh đổ chuông. Đầu bên kia vang lên tiếng của Lưu Du Hà, cô nói Trình Triệu phú say khướt rồi, đang nằm ngủ trong phòng, tối nay không đến được. Lương Tranh tỏ vẻ thông cảm, sau đó hỏi Lưu Du Hà có phải tiền rượu nên ghi hóa đơn cho Trình Triệu phú không, Lưu Du Hà nói cô không biết, phải hỏi Trình Triệu phú. Rõ ràng là cô ta đã khéo léo từ chối.

Lương Tranh có hơi không vui, chán ngán nói: “Trình Triệu phú không đến đâu, chúng ta uống xong thì giải tán thôi!”

“Sao lại không đến, cậu ta mời cơ mà?”, Ngô Hiểu Quân oán thán.

"Bị giới nghiêm rồi! Tôi còn lạ gì Trình Triệu phú, cậu ta càng uống càng hăng, làm sao có thể lăn ra ngủ được chứ? Hải... cái thằng, có vợ rồi là quên luôn cả anh em”.

Ngô Hiểu Quân cười gian xảo: “Cũng phải hiểu cho họ chứ, đêm tân hôn, còn phải mây mưa này nọ chứ...”

Cả ba người còn lại đều nhìn về phía Ngô Hiểu Quân, Ngô Hiểu Quân vội vàng bao biện: “Sao? Bọn họ sinh hoạt vợ chồng, hoàn toàn hợp pháp mà!”

Lương Tranh: “Ngô Hiểu Quân, vấn đề này cậu đừng nghiên cứu quá sâu, còn có hai cô gái ở đây mà! Tiền thanh toán chúng ta chia đầu người nhé!”

Ngô Hiểu Quân cực kì nhạy cảm với vấn đề tiền bạc, phản ứng cực nhanh: “Tôi không mang tiền rồi!”

Lương Tranh trợn mắt, nhả từng chữ: “Tôi cho cậu vay!

“Tôi cũng chẳng có !”, Ngải Lựu Lựu nói.

Đàm Hiểu Na ngồi bên cạnh bảo: “Tôi có đây, để tôi cho cậu vay!”

Ngải Lựu Lựu cười gượng gạo, miệng nói ok nhưng trong lòng thầm than: Cậu thật là ngây thơ, tớ nói vậy chẳng qua là để cho hai gã đàn ông phải thanh toán hết đây chứ!

Lương Tranh lườm Ngải Lựu Lựu, lớn tiếng nói: “Ai bắt các cô trả tiền, chỉ có tôi và Ngô Hiểu Quân thôi, cưa đôi!”, nói rồi quay nói với Ngô Hiểu Quân: “Cậu có cưa không?”

Ngô Hiểu Quân thấy Đàm Hiểu Na đang nhìn mình liền thể hiện: “Cưa thì cưa! No problem!”

Lương Tranh uống nốt cốc bia rồi rút một điều thuốc trên bàn: “Từ nay chúng ta sẽ tẩy chay tên Trình Triệu phú chết tiệt ấy, thật chẳng đáng mặt bạn bè. Sau này ấy mà, chúng ta có vụ gì nhất quyết không cho cậu ta tham gia. Có gia đình rồi thì nghỉ!”

Ngô Hiểu Quân lại không nghĩ vậy: “Nóng nảy gì chứ, đợi cậu ta thanh toán tiền lần này rồi chúng ta tẩy chay cũng chưa muộn!”

“Cái đó gọi là có tinh thần trách nhiệm, kết hôn rồi đâu thể tự do chơi bời như lúc trước. Các anh phải học tập anh ấy mới phải!”, Đàm Hiểu Na nghiêm túc nói.

Ngải Lựu Lựu cũng phát biểu quan điểm của mình: “Đúng thế, những người chơi bời tùy tiện, đùa giỡn với đời, hay lật lọng thì cả đời chẳng thể tìm được vợ!”

Lương Tranh lườm Ngải Lựu Lựu: “Những kẻ giả nhân giả nghĩa, lăng lơ đa tình, độc mồm độc miệng cũng chớ mong tìm được chồng!”

Thấy hai người này lại đối đầu với nhau, Ngô Hiểu Quân tỏ vẻ chán nản, Đàm Hiểu Na cũng lắc đầu ủ rũ. Ngô Hiểu Quân thấy thế liền mỉm cười truyền hơi ấm cho Đàm Hiểu Na. Trong cuộc đấu khẩu giữa Lương Tranh và Ngải Lự Lự, hai người chỉ biết khoanh tay đứng ngoài cuộc, đương nhiên thỉnh thoảng cũng lấy đó làm vui.

Lương Tranh tắm rửa xong liền lên giường nằm, bắt đầu nghĩ lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, sau đó tưởng tượng ra cảnh hôn lễ của mình, tự hỏi mình sẽ dắt tay ai đi vào lễ đường thiêng liêng. Anh khó mà tưởng tượng ra viễn cảnh kết hôn với Chung Hiểu Huệ, nhưng anh lại có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đám cưới của mình với Ngải Lự Lự: hai người vừa tiến vào lễ đường vừa tranh cãi âm ỉ, một người nói cuối cùng cũng bị mắc câu của em rồi, có trách chỉ có thể trách mình đã không làm chủ được bản thân để bị mắc câu; còn người kia thì nói như vậy là may phước cho anh lắm rồi, anh mà dám đối xử không tốt với em, em sẽ cho đại hình chờ lệnh...

Lương Tranh càng tưởng tượng càng say sưa, tưởng tượng đến nổi bật cười. Đáng tiếc là “hoa trôi hữu ý mà nước chảy vô tình”, Ngải Lự Lự hoàn toàn chẳng thích mình, trái tim của cô đã hướng về gã phó tổng Lâm nhiều tiền và đẹp trai kia rồi. Còn mình cũng có hơi hơi thích cô ta, khi nào có cô ta ở bên cạnh, tâm trạng lại thấy vui vẻ hơn đôi chút. Chỉ có điều cứ thích đôi co với Ngải Lự Lự, có phải vì nhìn cô ta chướng mắt không? Hay là vì muốn thu hút sự chú ý của cô, để giống như từng giọt mưa dầm từ từ thấm vào lòng cô ? Lương Tranh không hiểu nổi, nhưng anh biết mình không thật sự ghét Ngải Lự Lự, ngược lại còn thích được ở bên cạnh cô. Mấy ngày không gặp hoặc không cãi nhau được dăm ba câu là lại thấy không được thoải mái.

Chung Hiểu Huệ vẫn thực tế hơn đôi chút, ít nhất cô ấy và mình đã bàn bạc đến chuyện cưới xin, muốn theo chủ nghĩa nữ quyền thì cứ theo chủ

nghĩa nữ quyền, muốn lẫn lộn xã hội thì cứ lẫn lộn xã hội cho đến khi không muốn làm nữa thì thôi, mình muốn tìm một người để chung sống chứ không phải tìm một ô sin về giúp việc nhà, cho cô ấy tự do cũng là cho mình tự do. Bao dung, nhất định phải bao dung! Yêu một người là phải yêu toàn bộ con người cô ấy, chấp nhận cô ấy thì phải chấp nhận toàn bộ con người cô ấy.

Nhưng bản thân mình không hề yêu cô ấy? Nhiều nhất chỉ là sự khao khát. Hay cũng có thể là một nhiệm vụ, nhiệm vụ kết hôn, giống như đi tìm đơn hàng vậy. Khách hàng càng khó thuyết phục lại càng muốn thuyết phục cho bằng được, càng thách thức thì càng muốn chinh phục. Gân gà... hóa ra với mình, Chung Hiểu Huệ giống như một cái gân gà, ăn thì chán mà bỏ thì tiếc.

Gân gà với gân gà mà đi với nhau thì chẳng phải vẫn chỉ là gân gà thôi sao? Sau đó sống một cuộc sống như "gân gà", đi hết cuộc đời như "gân gà".

Lương Tranh càng nghĩ càng thấy sợ, về sau anh quyết định phải gặp Chung Hiểu Huệ để lật bài ngửa, chuyện này không thể kéo dài thêm được nữa. Trình Triệu phú đã kết hôn rồi, Ngô Hiểu Quân chắc cũng nhanh thôi, mình không thể để bản thân gặp phải một kết cục thê thảm được, nếu như vậy thật sau này mặt mũi nào ngẩng mặt nhìn anh em? Ông già ở nhà chắc sẽ lại mấy ngày gọi điện giục cưới một lần, mà có khi còn tấn công dữ dội hơn. Vợ ơi, mau mau xuất hiện đi, anh sẽ yêu thương em thật lòng mà. Anh cũng muốn kết thúc tình trạng một mình phần đầu này lắm rồi, anh muốn nắm tay em xây dựng hạnh phúc tương lai!

Lương Tranh ngủ một giấc đến tận trưa, tỉnh dậy thấy đầu óc nặng như chì, Ngô Hiểu Quân không biết đã đi đường nào, cả căn hộ trống hoác, bên ngoài mặt trời rực rỡ, càng làm nổi bật sự u ám và lạnh lẽo của nó.

Chuyện này khiến Lương Tranh nhớ lại hồi còn nhỏ, lúc ấy anh bốn tuổi, vẫn chưa đến tuổi đi học, hôm ấy cũng là buổi trưa, anh vừa tỉnh ngủ, thấy trong nhà không có ai, bố mẹ đều đã ra ngoài và khóa trái cửa lại.

Lương Tranh vừa khóc vừa gào “mẹ ơi”, càng gào khóc lại càng thấy sợ, nghĩ rằng mình bị bố mẹ bỏ rơi. Lương Tranh định mở cửa sổ chui ra nhưng không sao chui ra được, bởi cửa sổ có song sắt, tay thò ra được nhưng đầu không qua được. Lương Tranh lại gào khóc nức nở nhưng vô ích. Gào chán rồi, khóc mệt rồi, Lương Tranh liền ngồi bên cửa sổ ngắm nhìn ánh mặt trời rực rỡ. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy lá cây rất xanh, rất mới mẻ, tiếng chim và tiếng ve thật vui tai, thế giới bên ngoài thật ấm áp và đa dạng.

Đây là lần đầu tiên Lương Tranh cảm thấy cô đơn, nỗi cô đơn xuất phát từ tận sâu đáy tim. Hơn nữa nỗi cô đơn này còn làm bạn với anh suốt thời niên thiếu, anh sợ bị bỏ rơi, sợ cô độc. Cái cảnh tượng hồi còn nhỏ ấy cứ đeo bám anh vào tận giấc mơ, thỉnh thoảng lại xuất hiện trong kí ức của anh. Anh muốn quay lại quá khứ, quay lại cái ngày rạng rỡ ánh mặt trời ấy, nhưng anh sợ cảm giác bị bỏ rơi, bị cầm tù.

Điện thoại để trong phòng đồ chuông, Lương Tranh vội vã bỏ cuốn sách trên tay xuống ghế rồi lao vào trong phòng. Là cuộc gọi của Chung Hiểu Huệ. Trước tiên cô xin lỗi vì hôm trước không thể tham dự đám cưới cùng với Lương Tranh, sau đó nói hôm nay cô rảnh, cuối cùng hỏi Lương Tranh có muốn qua chơi không. Lương Tranh vẫn còn đắm chìm trong hồi ức, vẫn chưa thoát ra khỏi u uất nên chẳng mấy hào hứng với lời mời của Chung Hiểu Huệ. Nhưng anh không tiện từ chối, như vậy có vẻ hơi hẹp hòi, thế là anh bảo Chung Hiểu Huệ hay là qua chỗ anh chơi. Chung Hiểu Huệ nói ok, cô sẽ qua ngay.

Một tiếng sau, Lương Tranh nhìn thấy Chung Hiểu Huệ xinh đẹp và quyến rũ xuất hiện ở cổng khu đô thị Quốc Mỹ. Trong thang máy nồng nàn mùi nước hoa của cô, đây là một ngày cuối tuần lãng mạn, Lương Tranh đột nhiên hi vọng thang máy ngừng hoạt động.

Mỗi lần gặp mặt nhau, Lương Tranh và Chung Hiểu Huệ đều cần một khoảng thời gian để làm quen, nhưng làm quen cái gì thì chẳng ai rõ. Sau mấy phút, cảm giác xa lạ tan biến, Lương Tranh liền chạy vào tủ lạnh lấy ra hai lon nước, sau đó hai người ngồi trên ghế xem ti vi. Lương Tranh cứ từ từ xích lại gần Chung Hiểu Huệ.

Chung Hiểu Huệ cầm cuốn sách trên ghế lên, lật qua rồi hỏi: Đây là sách gì thế?"

“Của Ngô Hiểu Quân đấy, lúc rảnh rồi anh thường giở ra đọc!”

“Hôm qua có náo nhiệt không?"

“Có đám cưới nào không náo nhiệt không?"

“Ha ha... cũng phải. Anh không giận đấy chứ?"

Lương Tranh thấy Chung Hiểu Huệ nhìn mình chằm chằm liền tỏ vẻ cởi mở: “Chuyện vặt vãnh ấy, em nói thế thành ra anh là người hẹp hòi à?"

“Em cảm thấy anh rất hẹp hòi đấy!"

“Vì vậy em đến đây để nhận tội và chịu phạt ư?"

“Cứ cho là như vậy đi!"

“Vậy sau này anh phải cố để hẹp hòi hơn nữa..."

“Ha ha ha..."

Chung Hiểu Huệ không nói gì nữa, tay cầm sách, mắt dán vào tivi. Lương Tranh cũng không biết nói gì thêm, đành im lặng theo. Anh dựa lưng

vào ghế, thăm nghĩ, chưa lấy nhau mà đã chẳng biết nói chuyện gì thế này, nếu lấy nhau rồi biết sống thế nào? Hai người không biết nói chuyện gì với nhau đúng là một chuyện đáng sợ, điều này cho thấy thế giới tinh thần của hai người không có giao điểm, hoặc cả hai đều không muốn mở rộng cửa trái tim cho đối phương. Điều quan trọng là không ai chịu nhún nhường, thỏa hiệp. Cho dù một người mồm năm miệng mười, còn người kia chỉ ừ hử cho qua chuyện thì cũng vẫn còn tốt hơn là cả hai cùng im lặng.

Nửa tiếng sau, Ngô Hiểu Quân hùng hục lao vào nhà, theo sau là Đàm Hiểu Na. Hai người phát hiện ra Lương Tranh đang nhìn họ cười đều, kiểu như chế nhạo họ “làm chuyện vụng trộm” vậy. Ngô Hiểu Quân đi thẳng vào nhà bếp, cũng chẳng biết là làm cái gì. Đàm Hiểu Na chỉ biết cười trừ với Lương Tranh và gật đầu chào Chung Hiểu Huệ.

Hóa ra mới sáng ra Ngô Hiểu Quân đã hẹn Đàm Hiểu Na ra ngoài chơi, hai người đi dạo một vòng quanh công viên Triều Dương. Trời nóng dần; Đàm Hiểu Na sợ nắng; thế là hai người tìm một chỗ ăn cơm. Ăn cơm xong, tình cảm vẫn chưa nguội bớt, cảm thấy chưa đã cơn ghiền nên Ngô Hiểu Quân mạnh dạn mời Đàm Hiểu Na lên phòng anh ngồi, lấy cớ là để Đàm Hiểu Na đọc tiểu thuyết do anh viết. Anh tưởng rằng Lương Tranh không có nhà, nào ngờ không chỉ có Lương Tranh mà còn có cả Chung Hiểu Huệ ở đây.

Đàm Hiểu Na không từ chối lời mời của Ngô Hiểu Quân. Trong lòng cô biết rõ mình không thể lặp lại vết xe đổ của những bà cô ế chồng, cô phải xác định chuyện chung thân đại sự của mình thật sớm. Cô có nhận thức rõ ràng về bản thân, có định hướng nghiêm túc về một nửa của mình. Nhân lúc mình còn xinh đẹp, còn trẻ trung, phải tìm một anh chàng tri thức hiền lành, bình yên sống qua ngày, không cần phải âm ỉ, hoành tráng, chỉ cần ổn định là được. Rõ ràng Ngô Hiểu Quân chính là Mr. Right của cô.

Đàm Hiểu Na ngoài mặt tỏ vẻ nhẹ nhàng, yếu đuối, cách cư xử cũng thân thiện, gần gũi với mọi người nên chẳng mấy chốc đã nói chuyện được với

Chung Hiểu Huệ. Chung Hiểu Huệ hoàn toàn khác biệt với quỹ đạo sống của Đàm Hiểu Na, về lí thuyết thì không có cùng chung tiếng nói. Nhưng không sao, đề tài nóng hổi của đàn ông vĩnh viễn là phụ nữ, còn đề tài vĩnh viễn của phụ nữ chính là thời trang.

Đàm Hiểu Na nhìn Chung Hiểu Huệ mặc toàn đồ hiệu, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, khó tránh khỏi tò mò nhắc đến: "Đây là kiểu dáng mới của Channel phải không chị?"

Chung Hiểu Huệ cười tươi như hoa, con mắt tinh tường của Đàm Hiểu Na khiến cho Chung Hiểu Huệ chột thấy hào hứng:

“Đúng đây...”

Đàm Hiểu Na sờ vào váy của Chung Hiểu Huệ, cảm giác cũng vậy, chẳng có gì đặc biệt: "Ha ha, em đã nhìn thấy trên tạp chí với trang web Taobao rồi, chắc là không rẻ đâu nhỉ?"

“Cũng bình thường thôi! Trên Taobao bán bao nhiêu thế?” Chung Hiểu Huệ quan tâm đến giá tiền.

Đàm Hiểu Na lè lưỡi: “Cũng phải đến hơn 400 đấy, còn là hàng nhái nữa. Em mua quần áo thường là đến cửa hàng mặc thử, sau đó nếu thích sẽ nhớ kiểu và mã số, sau đó về tìm trên mạng!”

“Ừ, như thế cũng hay!”

“Không có tiền, chỉ có thể làm vậy thôi!”

Chung Hiểu Huệ chỉ cười cười chứ không dám thêm bình luận nào nữa, nói nhiều lại bảo là khoe khoang. Cô nhìn một lượt bộ quần áo đang mặc của Đàm Hiểu Na, đúng là chẳng có gì đáng để khen ngợi cả, chẳng có cái nào có giá quá một nghìn tệ cả. Đàm Hiểu Na thấy Chung Hiểu Huệ nhìn

khắp người mình liền cười bồi rối: “Hài, đều là nhãn hiệu nổi tiếng, nhưng mà toàn là mua hàng nhái trên mạng thôi ạ.”

“Quần áo ấy mà, chỉ cần dễ nhìn là được! Chị thấy bộ quần áo này rất hợp với em, có thể tôn lên làn da trắng của em. Này, thường ngày em dùng mỹ phẩm gì mà làn da đẹp thế?”

Đàm Hiểu Na từ trước đến giờ luôn tự hào về làn da của mình liền mỉm cười, ngại ngần đưa tay lên xoa xoa mặt, sau đó bắt đầu nói cho Chung Hiểu Huệ nghe bí quyết dưỡng da bí mật của mình.

Phụ nữ đều có bí quyết chăm sóc da của riêng mình, nhưng họ đều cảm thấy không thỏa mãn, thích đi nghe ý kiến của người khác, sau đó so sánh xem cái nào hơn cái nào. Cũng giống như một hiệp khách giang hồ, mặc dù võ nghệ cao cường, nhưng không bao giờ tự hài lòng, lúc nào cũng phải đi thách đấu, liên tục tiếp thu tinh hoa võ học của người khác. Sự đam mê võ học của các hiệp khách là vô tận, sự theo đuổi cái đẹp của phụ nữ là không có giới hạn. Chung Hiểu Huệ và Đàm Hiểu Na càng nói chuyện càng hợp cạ, nghe như có vẻ tiếc vì đã gặp nhau quá muộn.

Hai cô gái cứ thao thao bất tuyệt, hoàn toàn quên mất sự hiện diện của hai người đàn ông. Lương Tranh một mình ngồi trong phòng khách nghe nói chuyện dường như cũng chán, tivi cũng chẳng có gì hay. Anh vào phòng của Ngô Hiểu Quân, chỉ thấy Ngô Hiểu Quân đang nhét một cuốn sách lên giá. Thấy Lương Tranh bước vào, Ngô Hiểu Quân mặt lộ rõ vẻ không vui: “Sau này đừng có vớt sách của tôi bừa bãi nhé, làm nhăn nhúm hết cả!”

Lương Tranh cười: “Đừng giả bộ nữa! Nói xem sớm nay cậu với Đàm Hiểu Na đi đâu?”

Ngô Hiểu Quân đá mắt ra bên ngoài, đặc chí nói: “Chuyện này có cần thiết phải báo cáo với cậu không?”

Lương Tranh ngồi xuống giường của Ngô Hiểu Quân, nói ra vẻ ta đây hiểu biết lắm: “Ngô Hiểu Quân, dạo này sao cậu cứ tỏ vẻ bất cần thế hả? Tôi nói cho cậu biết, hẹn con gái ra ngoài chơi thì buổi chiều và buổi tối là hợp lí nhất, buổi sáng không thành đâu!”

Ngô Hiểu Quân thờ người ra: “Cái gì mà không thành?”

Lương Tranh tiếp tục: “Đi giải quyết công việc còn được, chứ không thích hợp hẹn hò yêu đương, không có cái không khí ấy!”

“Không biết!”, Ngô Hiểu Quân không buồn đoái hoài đến Lương Tranh, tiếp tục dọn dẹp phòng, anh cảm thấy rất hài lòng với sự tiến triển trong chuyện tình cảm với Đàm Hiểu Na.

Lương Tranh định nói gì nhưng lại thôi, cảm thấy mình nói chẳng khác gì đàn gảy tai trâu. Anh châm một điếu thuốc, rất vài hơi rồi nói: “Cậu nghĩ xem, cậu dẫn cô ấy về đây làm cái gì? Đi xem phim, đi uống cà phê còn được, hoặc là đi dạo phố...”

"Đến những nơi ấy thì có gì thú vị?"

"Cậu ki bo thì có!"

Ngô Hiểu Quân ngoảnh phắt người lại, thì thầm hỏi: “Tôi ki bo thế nào?”

“Cậu còn tưởng cậu hào phóng lắm đấy hả? Cách sống của cậu rất ki bo, cả ngày chỉ biết mò lên mạng, ngoài việc ăn uống ỉa đái ra thì chẳng có hoạt động quái gì khác. Nếu ai cũng giống như cậu thì GDP làm sao mà tăng trưởng đây? Trong thời gian yêu đương, cái gì nên bỏ ra thì phải bỏ ra, cậu phải có ý thức đầu tư chứ, một tấm vé xem phim đổi lại được cả một khối tình cảm, đáng giá lắm chứ! Tình cảm cần được vun đắp bởi sự lãng mạn, mà lãng mạn cần được ấp ủ; mà rạp chiếu phim, quán cà phê chính là những nơi ấp ủ tuyệt vời. Nếu không mọi người đều lên mạng mà xem phim hay

mua cà phê về nhà tự pha, còn cần gì phải đi rạp chiếu phim hay quán cà phê? Đấy chẳng qua là vì người ta muốn đi tìm cái gọi là không khí đấy!”

“Tôi không theo đuổi không khí, tôi chỉ theo đuổi tình yêu thôi!”, Ngô Hiểu Quân lạnh nhạt nói.

Lương Tranh từ từ nhả khói, sau đó đứng dậy: “Nói chuyện với cậu chỉ phí công. Hài, yêu một người đàn ông suốt ngày ngồi nhà chẳng khác gì nhai nến, sau này mà sống chắc mấy chục năm chẳng khác gì một ngày... đàn bà rất dễ thay đổi đấy. Sau này có vấn đề gì đừng trách anh đây không nhắc nhở!”

Ngô Hiểu Quân chỉ mãi mê thu dọn phòng, chẳng thèm đếm xỉa đến Lương Tranh. Đợi Lương Tranh ra ngoài rồi, Ngô Hiểu Quân liền bật máy tính lên, sau đó vào ổ E, mở file *Tại sao bạn ế ?* ra, viết vào đó một đoạn như sau:

Tình cảm cần được vun đắp bởi sự lãng mạn, mà hôn nhân thì cần duy trì bằng tình cảm, vì vậy lãng mạn là cực kì quan trọng. Rạp phim, KTV và quán cà phê chính là “cái hầm rượu” để “ủ” lãng mạn, chính vì vậy mà người ta mới thi nhau đến những nơi ấy, chứ không phải là ngồi ở nhà xem đĩa, hát hò hay pha cà phê

Cuộc sống của những người đàn ông ế thường rất khép kín, rất ki bo và biệt lập, có thể đó chính là nguyên nhân họ không có được tình yêu lãng mạn.

Mấy chục năm chẳng khác gì một ngày, cuộc đời thật tẻ nhạt!

Ngô Hiểu Quân viết xong liền đăng nhập Q_Q, thấy Ngải Lựu Lựu đang online. Anh sợ Ngải Lựu Lựu hỏi chuyện mình với Đàm Hiểu Na nên chuẩn bị ẩn nick, nhưng không kịp. Ngải Lựu Lựu hỏi Ngô Hiểu Quân Đàm Hiểu Na đi với anh sao đến giờ vẫn chưa về? Ngô Hiểu Quân đành phải nói

thật, bảo Đàm Hiểu Na đang ở bên này chơi. Ngải Lự Lự liền bảo cô sẽ qua chỗ Ngô Hiểu Quân chơi bài, Ngô Hiểu Quân nhiệt liệt hưởng ứng, còn nói tối nay mọi người cùng đi ăn cơm cho vui.

Ngô Hiểu Quân không hề tiết lộ sự thực là Chung Hiểu Huệ đang ở đây, anh cảm thấy đây là một cơ hội tốt để chơi Lương Tranh. Anh muốn xem xem rốt cuộc Lương Tranh sẽ đối mặt thế nào với hai đối tượng xem mặt, cũng muốn xem xem hai cô gái này sẽ đấu trí đấu dũng ra sao? Náo nhiệt thì khỏi cần nói rồi, làm thế còn có thể tìm kiếm thêm chút tài liệu cho tiểu thuyết của mình, thật đúng là nhất cử lưỡng tiện. Đây chính là mục đích của Ngô Hiểu Quân.

Lương Tranh về phòng nằm một lát, chớp mắt đã hơn một tiếng đồng hồ, lúc anh tỉnh lại đã nghe thấy trong phòng khách rất âm ỉ. Anh ra ngoài nhìn, thấy mấy người đang ngồi ngoài phòng khách chơi bài, Ngải Lự Lự cũng có mặt, đang liếc nhìn anh. Lương Tranh liền đi thẳng vào nhà vệ sinh, anh phải rửa mặt mũi, sốc lại tinh thần, hình ảnh và khí chất lúc này là cực kì quan trọng.

Lương Tranh lấy một lon côca ở trong tủ lạnh, uống một ngụm lớn cho mát ruột. Anh bê một cái ghế nhỏ đến ngồi sát cạnh Chung Hiểu Huệ, Chung Hiểu Huệ nhìn Lương Tranh, dịu dàng dựa vào người anh, lại còn xòe bài trong tay cho anh xem. Lương Tranh vừa chỉ tay vào bài của Chung Hiểu Huệ vừa đưa mắt liếc Ngải Lự Lự: “Tình hình chiến sự thế nào?”

“Vẫn ổn, một trăm tệ giờ vẫn còn ngàn này!”, Lương Tranh nhìn theo ánh mắt của Chung Hiểu Huệ, bên cạnh cô còn đặt mấy chục tệ, rõ ràng là đang thua. Lương Tranh lại nhìn về phía Ngô Hiểu Quân và Đàm Hiểu Na, rồi nhìn sang Ngải Lự Lự, lớn tiếng nói: “Để anh xử lí đám này cho!”

Ngải Lự Lự hừ mũi, ném ra một con 7, đi hết bài: “Ha ha... đưa tiền, đưa tiền!”

Ngô Hiểu Quân cũng ném bài xuống, nói với Đàm Hiểu Na ngồi bên cạnh: “Phiền em vào tủ lạnh lấy cho bọn anh ít đồ uống...”, anh nhìn sang Lương Tranh đang rất hào hứng, cười bảo: “Tỉnh rồi mà vẫn nói mơ à? Để xem tôi xử lý đôi uyên ương số khổ các cậu ra sao nhé!”

Chung Hiểu Huệ cười cười, ngồi xích sang một bên rồi kéo tay Lương Tranh: “Hay là anh vào đánh đi! Em chơi không giỏi lắm!”

Lương Tranh đương nhiên không từ chối, ngồi luôn vào chỗ. Chung Hiểu Huệ lúc này vẫn còn ngẩng cao đầu, uốn thẳng lưng giờ bỗng như một món đồ chơi bằng nhựa bị xì hơi, ỉu xiu xuống. Cô xoa xoa cổ, đấm lưng và bóp vai, sau đó nhẹ nhàng dựa vào người Lương Tranh, thật là tình tứ và dịu dàng. Lương Tranh lại rất biết tận dụng sự dịu dàng đột xuất này, đặc biệt là ở trước mặt Ngải Lựu Lựu.

Anh thì thầm hỏi Chung Hiểu Huệ: “Em mệt à?”

“Không!”

“Mệt thì vào phòng anh nằm một lúc đi...”

Một người tự xưng là chính nhân quân tử như Ngô Hiểu Quân cũng cảm thấy ngứa mắt, liền giục: “Mau cầm bài lên đi ! Mau lên, lát nữa còn đầy thời gian quán quýt!”

Lương Tranh nhìn Ngô Hiểu Quân, rồi nhìn sang Đàm Hiểu Na ngồi bên: Các cậu thân mật thì được, bọn tôi không thân mật được chắc? Lí lẽ gì vậy?”

Ngải Lựu Lựu ngoài mặt tỏ vẻ bình thản nhưng trong lòng đang nổi sóng. Hai đôi tình nhân, chỉ có một mình cô là một mình một bóng, thế này chẳng phải kì đà thì là cái gì? Ngải Lựu Lựu vừa lật bài vừa thầm chửi: “Thân mật cái quái gì chứ? Chơi bài mà còn dính chặt vào nhau, có cần

thiết phải thế không? Cứ như thế người khác chưa từng yêu bao giờ ấy! Đồ nông cạn!”

Bởi vì Ngô Hiểu Quân đánh bài rất bảo thủ, kỹ thuật của Ngải Lự Lự cũng chưa đủ chắc, Lương Tranh lại lớn gan, kỹ thuật tốt, không sợ thua nên mấy ván liền Lương Tranh đều thắng. Ngô Hiểu Quân bắt đầu giở trò chơi đều, Ngải Lự Lự cũng hưởng ứng theo. Một người hiểu thắng như Lương Tranh cảm thấy bức xúc lắm, vốn định đôi co với bọn họ nhưng ngại có mặt Chung Hiểu Huệ ở đây nên đành nhẫn nhịn, lại còn cố giả và cười: "Anh biết bọn họ sợ anh, không sao đâu, gượng ép sẽ không hạnh phúc!”

Nói rồi Lương Tranh liền ôm eo Chung Hiểu Huệ về phòng mình.

“Thật buồn nôn!”, Ngải Lự Lự hướng về phía phòng của Lương Tranh chửi.

Đàm Hiểu Na cười: “Ghen rồi chứ gì?”

Ngô Hiểu Quân ngồi bên thờ dài: “Hài, đúng là nghiệp chướng!”

Ánh mắt hai cô gái đều hướng về phía anh ta, Ngô Hiểu Quân có hơi bối rối, giả bộ như dọn dẹp phòng khách rồi vào nhà vệ sinh lấy giẻ lau ra. Mười mấy phút sau, Lương Tranh nhẹ nhàng mở cửa phòng đi ra. Lương Tranh vừa đi ra phòng khách đã phát hiện mọi người nhìn mình như người ngoài hành tinh: “Sao thế, không quen tôi à?”

Ngô Hiểu Quân cười đều: “Sao cậu không ở trong đó với người ta đi?”

Lương Tranh: “Cô ấy nghỉ ngơi một lát, chúng ta chơi tiếp chứ?”, Lương Tranh phát hiện chẳng có ai phản ứng liền hỏi: “Sao thế, thần bài vừa ra mặt là các người vỡ mặt hết rồi hả? Hay là các người thắng tiền rồi nên giờ định chạy làng hả? Có cần thiết phải thế không, có mấy đồng bạc thôi mà...”

“Chơi lâu quá thấy đau đầu!”, Ngô Hiểu Quân nói.

Lương Tranh nhìn sang Ngải Lựu Lựu: “Còn cô thì sao?”

Ngải Lựu Lựu hất tóc ra đằng sau, nói: “Thôi không chơi nữa đâu, không chơi với mấy gã marketing thâm độc các người!”

“Nói cứ như thể tài vụ các cô trong sáng lắm vậy!”, Lương Tranh cười khẩy.

Ngải Lựu Lựu đâu chịu thua kém: “Làm sao mà trong sáng bằng người nằm ở trong phòng kia, hưởng hồ người ta còn có tiền nữa chứ!”

Lương Tranh: “Vô vị!”

Ngải Lựu Lựu: “Vô liêm sỉ!”

“...”

Đàm Hiểu Na thấy hai người này lại đấu khẩu liền kéo Ngải Lựu Lựu sang một bên: “Ôi đói quá, chúng ta đi chợ mua đồ ăn về chuẩn bị tiệc tối đi!”

“Ừ, ý kiến này hay đấy!”, Ngô Hiểu Quân phụ họa.

Đàm Hiểu Na chỉ tay vào bọn Lương Tranh: “Chúng tôi làm chân lon ton thì hai người phải chi tiền đấy!”

Ngô Hiểu Quân nhanh chóng lấy ví tiền, rút ra hai tờ: “Cầm tạm hai trăm đã, có đủ không?”

Đàm Hiểu Na gật đầu: “Đủ rồi, đủ rồi !”

Ngô Hiểu Quân tỏ vẻ hào phóng: “Không đủ thì em cứ ứng trước, về anh sẽ bù!”

“Ai thêm tranh cãi với anh ta chứ? Đúng là kiếm chuyện vô cớ, đúng là đồ dở hơi!“, ra đến cầu thang, Ngải Lựu Lựu vẫn còn thấy bất bình.

Đàm Hiểu Na cười xòa: “Thôi xong rồi, cậu như thế là ghen tuông, vô cùng bất thường đấy! Trước đây cậu có dễ xúc động như vậy đâu?”

“Làm gì có, tôi ghen cái con khi, anh ta là cái thá gì chứ?”, lúc Ngải Lựu Lựu phát hiện có mấy người ở trong thang máy đang nhìn mình, cô liền ngượng ngáp cúi đầu xuống. Chẳng nhẽ mình đang ghen thật, không phải chứ, mình đâu có thích gã khốn ấy. Vậy sao mình lại phản ứng thái quá như vậy? Chủ yếu là vì nhìn bọn họ cứ dính vào nhau thấy ngứa mắt quá. Nhưng bọn họ cứ dính vào nhau thì liên quan gì đến mình? Trên đường đi, Ngải Lựu Lựu cứ trầm ngâm suy nghĩ. Khi nhớ lại cảnh thân mật của Lương Tranh và Chung Hiểu Huệ, trong lòng cô lại thấy khó chịu.

Một tiếng sau, Ngô Hiểu Quân đang ở trong phòng lướt web, Chung Hiểu Huệ và Lương Tranh đang ngồi trên ghế xem ti vi. Trong phòng bếp, Đàm Hiểu Na đang cầm muôi đảo thức ăn, Ngải Lựu Lựu ở bên cạnh phụ giúp.

"Rửa cho tôi ít rau cải thảo đi!" Đàm Hiểu Na chẳng chút khách khí sai bảo Ngải Lựu Lựu.

Ngải Lựu Lựu liền vào tủ lạnh lấy rau, cô có hơi tò mò: Tay nghề nấu nướng của cậu rất khá, học của ai thế?

“Nhà tôi mở hàng ăn, nhìn nhiều thành quen thôi ! Còn cậu thì sao? Bao giờ mới cho chúng tôi thưởng thức tay nghề đây?”

“Tôi không được rồi, tôi chẳng có món gì sở trường cả... Cậu bảo cái núi băng kia có biết nấu nướng không?”

“Chắc là biết, chỉ có điều ít phải làm. Nhìn bộ quần áo hàng hiệu mấy vạn tệ của cô ta là biết cô ta không phải là người hay vào bếp. Hài, vừa đẹp lại vừa có tiền!”

“Trông cũng được, chứ còn đẹp ấy mà, tôi thấy cũng chưa hẳn!”

"Đương nhiên không thể sánh bằng cậu được !"

“Tôi, tôi đã là gì? Nếu tôi mà đẹp người ta đã chọn tôi rồi !”

“Đây là vì cậu không cho người ta cơ hội, cậu đã có phó tổng Lâm rồi còn gì. Theo tôi thấy, Lương Tranh thực ra thích cậu hơn...”

Trong lòng Ngải Lựu Lựu thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thờ ơ, cố ý hỏi: “Chuyện này mà cậu cũng biết à?”

“Người ngoài cuộc sáng suốt hơn mà...”, Đàm Hiểu Na thở dài: “Thật không ngờ Lương Tranh là một kẻ tham tiền! Thật đúng là xinh đẹp không bằng lấy được chồng tốt, làm tốt không bằng lấy vợ tốt....”

"Có lí! Đây, cậu có thấy hai người đó có ý đồ gì không?"

Đàm Hiểu Na đang xào rau liền liếc Ngải Lựu Lựu: “Sao, cậu có ý kiến gì hả?”

“Hử, Tôi thì có ý kiến gì chứ, tôi chỉ cảm thấy hai người họ hoàn toàn không cùng chung một thế giới. Cuộc sống hai người không chỉ cần nền tảng vật chất mà còn cần sự cộng hưởng về tinh thần. Mà cơ sở của sự cộng hưởng này chính là sự thống nhất về thế giới quan và nhân sinh quan...”

“Ừm, triết lí gớm, chẳng nhẽ cậu và Lương Tranh là người của cùng một thế giới?”

“Tôi với anh ta thì không! Tóm lại tôi cảm thấy hai người họ ở bên nhau cứ kì lạ thế nào ấy, trực giác của con gái mách bảo thế. Lương Tranh ấy mà, thích hợp với một cô nàng nhỏ bé, thông minh và kì quái hơn”.

“Hay là sau này chúng ta giới thiệu Trâu Huệ cho anh ta đi!”

"Tôi thấy được đấy!"

“Ha ha..”

Cả lũ trầm ngâm ăn cơm. Trong bữa cơm, ngoài lúc Ngô Hiểu Quân khen ngợi tài nấu nướng của Đàm Hiểu Na ra, về cơ bản chẳng ai nói năng câu nào, dường như sự xuất hiện của Chung Hiểu Huệ khiến cho mọi người không ai hào hứng lên được, một cặp chỉ thích đầu khẩu như Lương Tranh và Ngải Lự Lự cũng không thể cất lời. Không khí nói chuyện thực ra cực kì quan trọng. Thực ra không chỉ có nói chuyện mới cần không khí, mà cuộc sống của hai người cũng cần có không khí.

Đột nhiên điện thoại của Ngải Lự Lự đổ chuông, là điện thoại của Lâm Cường gọi đến, cô liền đứng dậy đi ra ngoài ban công. Lâm Cường hẹn cô cùng đi ăn cơm, Ngải Lự Lự nói cô đang ăn ở nhà, Lâm Cường liền hỏi cô có ngại nếu anh qua đó ngồi không. Ngải Lự Lự nhìn hai đôi thân mật trong phòng khách, nhất là bộ mặt vênh váo của Lương Tranh thấy ghét quá liền vui vẻ nhận lời.

Mười mấy phút sau, Lâm Cường và Ngải Lự Lự vào phòng khách. Mọi người đã ăn xong, đang ngồi trên ghế xem tivi. Ngô Hiểu Quân thấy Ngải Lự Lự kiêu hãnh dẫn một “traị đẹp” vào liền đoán ra tám chín phần, mỉm cười bảo: “Thế này là đỡ mất cân bằng âm dương rồi!”

“Phó tổng Lâm, là anh à? Mau ngồi đi, ngồi đi!”, Đàm Hiểu Na lập tức đứng dậy, sau đó đi pha trà, dường như cô đã trở thành chủ nhân của căn nhà này vậy.

“Chào mọi người!“, Lâm Cường mỉm cười chào mọi người, đặt chùm chìa khóa chiếc 07 lên bàn, sau đó ngồi xuống sôpha như lãnh đạo. Lúc nhìn thấy Chung Hiểu Huệ, anh chỉ khẽ cười. Chung Hiểu Huệ cũng lịch sự mỉm cười đáp lại, cố ý xích về phía bên cạnh Lương Tranh. Lương Tranh liếc nhìn chùm chìa khóa rồi tiếp tục xem ti vi, chẳng thèm nhìn vị khách không mời mà đến này lấy nửa cái.

Ngô Hiểu Quân tươi cười niềm nở: “Phó tổng Lâm, anh ăn cơm chưa?”

“Tôi vừa mới ăn lúc đưa bạn ra sân bay rồi...”

"Nếu anh chưa ăn, để tôi bảo Na Na đi làm chút gì cho anh!"

“Cảm ơn, tôi ăn rồi mà!", Lâm Cường đan hai bàn tay lại, lịch sự nói.

Ngô Hiểu Quân thấy Lương Tranh và Ngải Lựu Lựu cùng lúc nhìn mình còn Đàm Hiểu Na thì mặt đỏ tung bừng. Anh biết mình nhớ mồm gọi Đàm Hiểu Na thành “Na Na” nên cũng thấy hơi ngượng, đành phải ngoảnh sang tiếp tục xem ti vi, giả bộ như chưa có gì xảy ra. Đàm Hiểu Na đặt cốc trà đã pha xong lên bàn trước mặt Lâm Cường: “Phó tổng Lâm, anh uống trà đi!”

Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân nhìn nhau kinh ngạc, ngay cả hai người này còn chẳng biết trà để ở đâu, thế mà Đàm Hiểu Na lại tìm thấy được. Phụ nữ mà, đúng là chu đáo !

Lâm Cường khom người nói mấy tiếng cảm ơn rồi nhấp một ngụm trà, tâm đắc: "Ừm.....cứ ở chỗ này như mọi người lại hay, tất cả đều ở chung một

khu, có thể tụ tập bất cứ lúc nào, vui quá nhi ! Tôi ngưỡng mộ mọi người quá.”

“Phó tổng Lâm, hay là anh cũng chuyển sang bên này ở đi ! Đúng không Lự Lự?”, Đàm Hiểu Na quay sang cười ngọt ngào với Ngải Lự Lự.

Thấy Ngải Lự Lự mặt đỏ bừng, ngại ngùng không biết nói gì, Lương Tranh liền ngơ ngẩn quay sang xem ti vi, trong lòng cảm thấy cực kì khó chịu. Thật là kì quặc, lớn thế rồi còn giả bộ ngượng. Thích người ta thì cứ nói là thích, đâu có gì xấu mà phải che đậy, còn giả bộ ngây thơ lắm! Lương Tranh nhủ thầm.

Lâm Cường gật đầu: “Ừ, đúng là tôi có ý định này thật.. Ở đây gần với sân bay, rất tiện cho việc đi công tác!”

“Vậy thì tốt nhất là ở sân bay luôn cho tiện!”, Lương Tranh mặt mày vô cảm nói.

Câu nói này vừa là một câu nói đùa, vừa có thể coi là một lời mỉa mai, khiến cho Lâm Cường cảm thấy hơi bối rối , đành phải nói: “Ha ha, ý tưởng không tồi!”

“Hay là chúng ta lại chơi bài tiếp đi!” để xoa dịu không khí ngọt ngào, Ngô Hiểu Quân liền đề xuất.

Lương Tranh hỏi vặn: “Cậu chơi một mình à?”

Ngô Hiểu Quân nhìn mọi người: “Chắc chắn là ba đấng sĩ chúng ta chứ còn gì?”

Lâm Cường lập tức bày tỏ thái độ: “Cũng được, lâu lắm rồi tôi không chơi bài, tranh thủ cơ hội này học hỏi các anh luôn!”

“Được thôi, anh tìm người khác mà học hỏi, tôi không chơi đâu! Bộ phim đang đến hồi gay cấn...”, Lương Tranh chẳng thèm nể mặt Lâm Cường.

Lâm Cường lần này không nói được gì nữa, chỉ biết cười trừ để che đi sự bối rối trong lòng. Ngải Lự Lự nóng mặt, quay sang Lương Tranh với ánh mắt hình viên đạn; như muốn nói: Tên khốn Lương Tranh kia, có giỏi thì nhắm vào Ngải Lự Lự này, đừng có “khai đao” với người vô tội!

Đàm Hiểu Na định nói nhưng nhất thời chẳng biết nói sao, nhẩn nhẩn trong lòng cũng khó chịu lắm. Ngô Hiểu Quân biết tính cách của Lương Tranh, anh cũng không thích bộ dạng kiêu ngạo, tự cao tự đại của Lâm Cường, vì vậy cũng giả bộ như không có chuyện gì, hướng mắt lên màn hình, mừng thầm: Không phải vì nể mặt Na Na thì còn lâu tôi mới đếm xỉa đến anh.

“Chơi đi, dù sao ngồi không cũng chẳng có việc gì làm!” Chung Hiểu Huệ gần như là đang làm nũng Lương Tranh. Lương Tranh có thể không nể mặt ai nhưng không thể tự lấy đá đập vào chân mình được, dù gì thì Chung Hiểu Huệ cũng là bạn gái của mình. Lại cộng thêm với ánh mắt khinh bạc xen lẫn sự đố kỵ của Ngải Lự Lự dành cho mình càng khiến cho Lương Tranh cảm thấy đắc chí: “Thôi được rồi, nếu phó tổng Lâm đã thích chơi thì chúng tôi xin hầu anh vài ván, tranh thủ học hỏi thêm kinh nghiệm...”

Thế là mấy người bắt đầu túm tụm chơi bài. Ba người đàn ông chơi bài, ba cô gái xinh đẹp ngồi cùng, rất hài hòa. Không khí trong phòng náo nhiệt hơn nhiều, mọi người bắt đầu cười nói. Trong lúc chơi bài, mọi người ai cũng tháo cái “mặt nạ” của mình ra. Chẳng trách người ta nói, muốn biết bộ mặt thật của một người phải vào sông bạc, sông bạc như một tấm gương lớn phản chiếu tâm hồn của mỗi người.

Lâm Cường không còn nghiêm nghị, Lương Tranh chẳng còn bốn cột, Ngô Hiểu Quân cũng chẳng còn nho nhã như mọi bữa. Đàm Hiểu Na là người say sưa nhất, thỉnh thoảng cô còn chỉ chỗ này nọ cho Ngô Hiểu Quân, trông rất giống một người vợ hiền. Ngải Lự Lự và Lâm Cường vẫn duy trì khoảng cách nhất định tạm thời không có vẻ gì bất thường. Chung

Hiệu Huệ ngồi dựa vào Lương Tranh, vẻ mặt dịu dàng và ngọt ngào. Nhưng ánh mắt cô lại nhìn về phía khác, nó phảng phất chút ai oán, nặng nề, dường như giữa cô và Lương Tranh ngoài mặt thì thân mật nhưng trong lòng lại xa cách.

Chín giờ tối, họ ngừng chơi bài. Một mình Ngô Hiểu Quân bị thua tiền, Lâm Cường thắng, Lương Tranh hòa vốn, coi như ngồi chơi cho vui. Đàm Hiểu Na luôn miệng khen Lâm Cường chơi giỏi, đúng là nịnh hót thái quá. Lương Tranh không phục nhưng cũng đành bất lực, hơn nữa cũng không thể để lộ ra ngoài. Ngô Hiểu Quân tỏ vẻ bất cần, dù gì bạn gái mình cũng làm việc dưới trướng người ta, có thua ít tiền cũng là đúng thôi, cứ coi như đầu tư cho tình yêu.

Ngô Hiểu Quân tiễn Lâm Cường xuống cổng khu đô thị, trên đường đi còn xưng hô anh em thân mật với Lâm Cường, thậm chí còn bắt tay bảo Lâm Cường sau này thường xuyên đến chơi. Rõ ràng là tình yêu khiến cho gã trai ế Ngô Hiểu Quân trở nên chín chắn hơn, đây chính là ma lực của tình yêu, nó đã âm thầm thay đổi thói quen của con người. Lương Tranh đứng phía sau, nhìn bộ dạng quy lụy của Ngô Hiểu Quân mà thấy thật xấu mặt, rất muốn đá cho Ngô Hiểu Quân một phát, sau đó lớn tiếng chửi: Đồ chó nô tãi, cút sang một bên!

Lương Tranh chuẩn bị bắt taxi cho Chung Hiểu Huệ thì Đàm Hiểu Na bảo Chung Hiểu Huệ có thể đi cùng với Lâm Cường.

Lâm Cường cũng vui vẻ nhận lời chở Chung Hiểu Huệ về, dù sao cũng tiện đường, anh còn cố ý nhìn Lương Tranh, vẻ mặt vô cùng thách thức. Lương Tranh cũng chẳng một mực đòi bắt taxi, thấy Chung Hiểu Huệ không có ý định phản đối nên cũng không có ý kiến gì.

Đèn của chiếc Q7 sáng chói, khiến cho con mắt của Lương Tranh nhức nhối. Chiếc xe như một con quái thú có thể lao vào Lương Tranh bất cứ lúc nào. Trục giác mách bảo Lương Tranh, Lâm Cường với Chung Hiểu Huệ

mới là những người cùng thế giới. Lương Tranh cũng có vẻ hơi bất an, thậm chí là nhạy cảm mức, cứ cảm thấy Lâm Cường và Chung Hiểu Huệ đi chung với nhau chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì không hay. Hai người bọn họ, một người mặc Armani, một người mặc Kangnai, một người là phó tổng giám đốc công ty, một người là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc.

Đứng trước Chung Hiểu Huệ, mình là cái gì chứ? Chẳng qua chỉ là một thằng đi làm thuê từ nơi khác đến. Rất nhiều đau khổ trong đời đều bắt nguồn từ những theo đuổi sai lầm, bản thân mình không phải không đau khổ mà là đau khổ vẫn chưa đến. Lương Tranh thấy hơi hụt hẫng, hơi bi quan, và một chút đố kị, Anh bắt đầu lung lay, anh cảm thấy mình với Chung Hiểu Huệ không thể nào có một tương lai tươi sáng.

Chiếc xe khởi động rồi lướt đi, nhanh chóng biến mất trong màn đêm. Trái tim Lương Tranh như đang co thắt, giống như bị ai đó cướp mất người phụ nữ mà mình yêu thương. Anh hi vọng người lái xe chính là mình, hoặc mình có xe riêng để đưa đón bạn gái. Nhưng anh không có, anh không mua nổi, những thứ anh có ở cái thành phố này chỉ là một lý tưởng đã ngày một nhạt nhòa vì sự chán ngán, bất lực trước cuộc đời. Nhiều khi những "quý tộc tinh thần" vẫn phải cúi đầu trước "gã ăn mày của vật chất".

Mọi người thu lại ánh nhìn, lững thững đi bộ về nhà. Ngô Hiểu Quân và Đàm Hiểu Na đi sát bên nhau, không còn thậm thụt, che giấu như trước. Hai người bọn họ đã coi nhau như người yêu thật sự, hai người bắt đầu thì thầm to nhỏ. Lương Tranh một mình bị rớt lại phía sau, anh cố gắng đuổi theo Ngải Lựu Lựu, nóng lòng muốn giải tỏa nỗi buồn phiền trong lòng: "Cô có thấy hai người bọn họ rất xứng đôi không?"

Ngải Lựu Lựu có vẻ bất cần, cười khẩy: "Ha, tôi phát hiện ra từ lâu rồi, nhờ tôi tác thành mà lại!"

"Tôi nói hai người ở trong xe đó cơ..."

“Không...”

“Cô giả vờ ngạc à, cứ nhìn ánh mắt đố kị của cô lúc nãy là biết ngay !”

“Ha ha, anh thì không chắc?”

“Tôi thì vô tư, vì tôi đâu có yêu cô ấy! Nhưng còn cô thì khác, cô yêu cái gã họ Lâm kia!”

“Anh làm sao biết được tôi yêu anh ấy? Nói gì thì nói núi băng vẫn là bạn gái của anh, sau này còn có thể trở thành vợ của anh, tôi thấy tiếc thay cho cô ta! Nói cho anh biết, cho dù tối nay họ có thuê phòng đi chăng nữa, tôi cũng chẳng lấy đó làm phiền lòng!”

Ngải Lựu Lựu nói xong liền bước nhanh hơn, thản nhiên đi thẳng lên tầng. Lương Tranh đứng ngẩn ra như vừa bị ai đó đập một gậy vào đầu. Anh vốn định trút nỗi buồn với người ta, nào ngờ lại bị người ta chọc thẳng vào vết thương. Anh cảm thấy toàn thân mềm nhũn, thất thểu đi về phòng. Anh nghĩ đi nghĩ lại nếu Chung Hiểu Huệ trở thành vợ của mình, sau này cuộc sống của mình sẽ ra sao, thật khó mà tưởng tượng... Về đến phòng, Lương Tranh hút liền hai điếu thuốc, đầu óc rối bời, mệt mỏi vô cùng.

Ngô Hiểu Quân vẫn đi dạo với Đàm Hiểu Na ở trong khu đô thị. Anh cứ cố tình chọn những nơi tối tăm để đi vào, nhưng ở trong khu đô thị này, gần như chỗ nào cũng sáng đèn, mấy cái cây nhỏ cũng chẳng thể tạo ra được bóng lớn. Càng muốn nắm tay Đàm Hiểu Na thì Ngô Hiểu Quân càng cảm thấy căng thẳng, bàn tay càng chẳng chịu nghe lời anh. Ngô Hiểu Quân thậm chí rửa mình, chẳng qua chỉ là nắm tay thôi mà? Có gì to tát đâu, cứ nắm tay đi việc gì phải sợ? Nhưng anh cố mãi mà không làm nổi.

Đàm Hiểu Na hình như cũng phát hiện ra điều này, cô thấy rất buồn cười, đúng là một con mọt sách. Nhưng cô buộc phải kiềm chế, không được quá chủ động. Thế nên cô chỉ im lặng đi phía sau Ngô Hiểu Quân, tìm đập tình

thích vì hồi hộp, chờ đợi hành động tiếp theo của anh. Bóng đêm bao trùm, cơn gió nhẹ thổi qua.

Lúc Ngô Hiểu Quân nhìn thấy một cái gò được xếp từ nhiều tảng đá nhỏ, trong lòng anh mừng như bắt được vàng. Anh bảo Đàm Hiểu Na cùng lên đó xem sao. Ngô Hiểu Quân leo được mấy bậc bèn chìa bàn tay "giúp đỡ" ra với Đàm Hiểu Na. Đàm Hiểu Na chẳng chút đề phòng, cho đến tận khi Ngô Hiểu Quân nắm chặt bàn tay cô, cô mới biết mình đã nắm tay anh rồi. Lòng bàn tay Ngô Hiểu Quân đang toát mồ hôi, hai chân run rẩy, nói năng cũng ấp úng, nhưng anh quyết không buông tay. Thêm nữa đầu óc anh đang quay cuồng, anh đang cố gắng nghĩ ra hành động thân mật tiếp theo.

Hai người ngồi xuống sát bên nhau. Hai cái bóng đổ xuống mặt đất. Đôi mắt long lanh của Đàm Hiểu Na chớp chớp, đôi hàng mi dài khẽ rung rinh trong gió, Ngô Hiểu Quân lấy hết dũng khí chu môi ra định hôn trộm một cái, vừa hay đúng lúc ấy Đàm Hiểu Na ngoảnh mặt sang, làm cho Ngô Hiểu Quân sợ quá giật mình lùi lại, suýt nữa thì ngã xuống đất. Hai người ai nấy đều cười bẽn lẽn, đúng là "tình trong như đã mặt ngoài còn e..."

Những lo lắng của Lương Tranh không phải là không có lí, nhưng không đến mức khoa trương như Ngải Lự Lự nói. Không gian hai chiều giữa đàn ông và đàn bà rất mong manh. Chiếc Q7 dừng lại ở bên ngoài khu Soho, trên đường đi họ nói chuyện rất vui vẻ, cứ như đôi tình nhân cũ lâu ngày gặp lại, cùng đề phòng nhau nhưng cũng chờ đợi một điều gì đó; đề phòng sự bộc lộ của cảm xúc ra ngoài, chờ đợi một điều gì đó phát sinh trong lần gặp tiếp theo.

Lương Tranh tắm xong đi ra, vừa hay đụng Ngô Hiểu Quân đang lăm lăm lẻn đi vào. Ngô Hiểu Quân nhìn Lương Tranh trong chiếc quần đùi rồi đi thẳng ra sôpha trong phòng khách.

"Hôm nay cậu chơi trội quá nhỉ!", Lương Tranh nói.

Ngô Hiểu Quân cười khẩy: “Thế sao? Ai bảo cậu hôm nay không thể hiện? Tôi vốn định xem các người diễn hài kịch, nào ngờ các người ai nấy đều như chuột thấy mèo vậy...”

“Xem hài kịch gì?”

“Cả hai đối tượng xem mặt của cậu cùng xuất hiện, hai cô gái đấu đá nhau ắt sẽ có trò hay!”

Lương Tranh ngồi xuống trước mặt Ngô Hiểu Quân: “Tôi phát hiện cậu rất giỏi nịnh nọt, chỉ thiếu điều gọi cái tên họ Lâm kia là ông lớn nữa thôi!”

“Ai bảo người ta là lãnh đạo chứ, tôi nể mặt Đàm Hiểu Na chứ không phải anh ta!”

“Hài, cuối cùng tôi cũng nhìn rõ rồi . Cái cô Đàm Hiểu Na này rất thực dụng, cậu phải cẩn thận một chút, nếu không sau này cậu chỉ có nước khóc ròn!”

Ngô Hiểu Quân đập thuốc: “Tôi cũng nhìn rõ rồi ! Cái cô Chung Hiểu Huệ nhà cậu rất là lẳng lơ, tùy tiện lên xe của đàn ông, lại còn liếc mắt đưa tình nữa chứ. Cậu cứ an tâm chờ ngày bị cấm sùng đi!”

Lương Tranh bị Ngô Hiểu Quân nói trúng tâm sự, nhưng anh không thể thể hiện ra mặt, cá gắng phản bác: “Nói bậy bạ, có xe mà không đi thì có mà dở hơi à ? Con người cậu sao mà hẹp hòi thế?”

"Nói chung tôi cảm thấy cậu với cô ta không hợp, một cái áo của cô ta cũng bằng cả tháng lương của cậu, sau này cậu nuôi cô ta hay cô ta nuôi cậu? Ha ha, trông cậu không giống một tên bám váy vợ..."

"Thôi đừng có mà chọc ngoáy vào chuyện của tôi nữa!"

“Thì ai bảo cậu chọc ngoáy tôi trước. Tôi đi tắm đây, cậu tự kiểm điểm lại mình đi...”

Lương Tranh nằm thừ trên giường, càng ngày anh càng không thể nắm bắt được Chung Hiểu Huệ. Nghĩ đi nghĩ lại, anh quyết định nhắn cho Chung Hiểu Huệ một cái tin, hỏi cô đã về đến nhà chưa. Vài phút sau, Chung Hiểu Huệ nhắn lại, cô vừa tắm xong. Lương Tranh nói muốn qua đó gặp cô, chỉ cần gặp được là đi ngay. Chung Hiểu Huệ liền nhắn lại *Đồ ngốc!*. Lương Tranh ngồi bật dậy, lại gửi tin nhắn đi: *Anh nói đến là đến!*. Chung Hiểu Huệ lập tức nhắn tin lại: *Thôi không cần đâu, muộn lắm rồi... anh nghỉ sớm đi, ngoan!*

Thứ hai, công ty mở cuộc họp động viên, Hương Lệ huých mấy lần mà Lương Tranh vẫn cứ mơ mơ màng màng. Giám đốc Lưu Đức Tài đang phát biểu ở trên cuối cùng đã phát hiện ra Lương Tranh đang gật gà gật gù như gà mổ thóc liền dừng phát biểu, đi về phía Lương Tranh đang ngồi ở góc. Hương Lệ bẹo mạnh vào đùi Lương Tranh một cái, anh đau đến mức kêu thành tiếng, các nhân viên ở đó đều cười ầm ĩ, Lưu Đức Tài cũng cười, nói: “Cậu Lương, nằm mơ ác mộng à? Có cần chuyển sang chỗ khác nằm nghỉ không?”

Lương Tranh dụi dụi mắt, nhăn nhở cười: “Báo cáo giám đốc Lưu, tôi nằm mơ thấy mình kí được liên tiếp ba cái đơn hàng, rất chi là phấn khích, e là không ngủ được nữa đâu ạ !”

Lưu Đức Tài chấp tay sau lưng, định quay lại vị trí nhưng bất chợt quay lại, lấy tay viết lên bàn một con số ba: “Phạt cậu ba trăm tệ đãi mọi người cơm trưa. Nếu cậu kí được ba hợp đồng liên tiếp, thưởng cậu ba nghìn!”

Lương Tranh lập tức móc ba trăm tệ trong ví ra, đặt lên bàn: “Quân tử nhất ngôn!”

Lưu Đức Tài: “Cố gắng nhé!”

“Nhất trí ạ!”

Mọi người cười âm ỉ, có người còn huýt sáo phụ họa. Lương Tranh phát hiện điện thoại rung, mở ra xem hóa ra là Hương Lệ nhắn: *Tối qua làm việc xấu phải không?*. Lương Tranh bật cười, nhắn lại: *Em đâu có ở hiện trường vụ án, làm sao mà biết được?*, Hương Lệ nhanh chóng nhắn lại: *Em tặng anh một khách hàng tiềm năng, giúp anh một tay*. Lương Tranh nhắn lại ngắn gọn: Xin nhận!

Phòng tài vụ của Ngải Lự Lự cũng chẳng được ngồi không, chẳng mấy chốc Trâu Huệ đã chính thức gia nhập vào cái tập thể nhỏ, cô cũng nhanh chóng nắm được tính tình của Chu Tường Linh. Trâu Huệ bắt đầu tự do ăn đồ ăn vặt, kể chuyện cười, thỉnh thoảng còn ngáp dài ở trong phòng. Chẳng ai nói gì cô cả, bởi vì môi hở răng lạnh, mọi người ai cũng vậy cả. Nếu mình không như vậy lại thành ra không hòa đồng.

Trải qua quá trình làm thay trưởng phòng, Ngải Lự Lự phát hiện ra rằng cái chức trưởng phòng kia cũng chẳng đến nỗi khó làm, đồng thời cô bắt đầu có ý thức rèn luyện bản thân. Trong lòng cô thầm nhủ, lần sau Chu Tường Linh có bầu, mình sẽ đứng ra, nắm giữ chức vụ trưởng phòng này. “Niềm tin còn quan trọng hơn tiền bạc”, đây đúng là chân lí.

Hết giờ làm, Ngải Lự Lự không về cùng Đàm Hiểu Na mà đến khu mua sắm cùng với Lâm Cường. Lâm Cường nói anh phải mua mấy bộ quần áo, bảo Ngải Lự Lự đi tư vấn. Kiểu dáng quần áo nam không hề phức tạp, thậm chí có thể nói là đơn giản, nhưng giá trị ở chỗ chúng được thiết kế tỉ mỉ, chất liệu tốt...

Lâm Cường vào rất nhiều cửa hàng thời trang nổi tiếng như Zegna, Armani, Testoni... Ngải Lự Lự đi theo mà thấy lòng bất an, chỉ một chiếc

áo bình thường trong các cửa hàng này cùng bằng mấy tháng lương của cô rồi . Lâm Cường thoải mái lựa chọn, đi hết một vòng cửa hàng cũng chọn được đến mấy cái. Quần áo ở đây rất đẹp và tốt, Ngải Lựu Lựu cũng chẳng phải chưa mặc hàng hiệu bao giờ, chỉ có điều đi vào những cửa hàng đắt tiền như thế này, cô lại thấy ngưỡng mộ. Chẳng có người phụ nữ nào không ham hư vinh hết, chỉ có điều phải xem mức độ và biểu hiện ra sao mà thôi. Ngải Lựu Lựu lại lần nữa tiện đường đi qua cửa hàng Buberly, những cái túi ở đó vẫn đẹp tuyệt vời như vậy!

Ngải Lựu Lựu không dám nhìn nhiều, chỉ sợ bị Lâm Cường phát hiện nên vội vàng bỏ đi. Lâm Cường dẫn cô đến một cửa hàng Starbucks, sau đó xách đồ đi ra, anh nói anh phải ra xe lấy chút đồ. Lúc Lâm Cường xuất hiện, anh nhìn Ngải Lựu Lựu cười bí hiểm, khiến cho Ngải Lựu Lựu ngờ ngợ ngác ngác chẳng hiểu chuyện gì. Giờ cô mới biết đi dạo phố mệt đến thế nào, chỉ khi đi dạo phố mà mua đồ mới không thấy mệt, đây là lí do vì sao đàn ông không thích đi mua sắm với phụ nữ. Một người là chủ động, một người là bị động, phản ứng của cơ thể cũng hoàn toàn khác biệt. Đây chính là ý thức quyết định vật chất theo như triết học.

Xe lái vào khu Hoa kiều Triều Dương, Lâm Cường một mực mời Ngải Lựu Lựu vào nhà anh ngồi một lát. Ngải Lựu Lựu do dự một lát rồi đi theo anh. Cô vừa ngồi xuống, Lâm Cường đã làm ảo thuật biến ra một cái túi, đây chính là cái túi Buberly mà cô thích, surprise!

“Tặng cho cô đây!” Lâm Cường cười dịu dàng.

Ngải Lựu Lựu cảm thấy rất bối rối , cô vội vàng xua tay: “Tôi không thể nhận được, nó quá đắt giá...”

Lâm Cường kiên quyết nói: “Đây là thành ý của tôi dành cho cô, cô hãy nhận đi!”

“Cái này... sau này khi nào thích hợp có lẽ tôi sẽ nhận!", Ngải Lự Lự bối rối đáp.

Lâm Cường nhún vai, tỏ vẻ thoải mái: “Tôi nghe cô vậy!”

Hai người nói chuyện một lát, uống một cốc rượu vang. Ngải Lự Lự cảm thấy Lâm Cường càng lúc càng nhìn mình say đắm. Cô biết trong lòng anh đang nghĩ gì, chỉ có điều cô cảm thấy hai người vẫn còn chưa đến mức đó. Phụ nữ càng dễ dãi ong bướm thì càng không đáng trân trọng, cô thừa hiểu điều này. Ngải Lự Lự đứng dậy nói mình phải về nhà, trong mắt Lâm Cường thoáng qua vẻ không vui, nhưng anh nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng. Anh mỉm cười nói hoan nghênh Ngải Lự Lự đến đây chơi thường xuyên, sau đó dẫn cô xuống nhà để xe.

Xe dừng lại ở cổng khu đô thị Quốc Mỹ, Ngải Lự Lự đang định xuống xe thì Lâm Cường đã kéo tay cô lại, anh hôn lên tay cô rất thân mật. Ngải Lự Lự vội vàng rút tay lại, một người xuề xòa như cô cảm thấy không quen nổi với những chuyện này. Ngải Lự Lự đỏ bừng mặt, xách túi xách chạy thẳng vào khu đô thị, thật đáng yêu. Đợi bóng của Ngải Lự Lự biến mất trong khu đô thị, Lâm Cường liền lấy điện thoại ra, gọi cho một người tên là Tài Tiểu Diễm: “Đang làm gì thế ? Không nhớ thì gọi em làm gì? Anh mua cho em một cái túi xách, hay là qua chỗ anh ngồi đi? Ok, anh đến đón em!”

Ngải Lự Lự vào trong cầu thang máy rồi mà vẫn thở gấp gấp, cô dường như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch. Từ nhỏ đến lớn cô chưa gặp một người đàn ông nào chu đáo, tỉ mỉ như vậy, biết cô đang nghĩ cái gì, cần cái gì, hơn nữa còn biết tôn trọng quyết định của cô. Một Lâm Cường xa lạ của trước đây đã hoàn toàn tan biến trong nụ hôn dịu dàng ấy rồi, đây chính là chàng bạch mã hoàng tử trong lòng cô. Nhưng sao cô không tìm thấy cảm giác yêu đương nhỉ? Sao cô luôn cảm thấy tất cả chỉ như một giấc mơ, hoàn toàn không có thực?

Tháng chín là mùa thu hoạch. Dưới sự giúp đỡ của Hương Lệ, Lương Tranh kí được liền ba hợp đồng, trong đó có hai đơn hàng là đơn hàng lớn, đều là hệ thống giáo dục, giám đốc cũng thực hiện lời hứa thưởng cho Lương Tranh ba nghìn. Lương Tranh trở thành người tài trong công ty, thường xuyên được giám đốc bộ phận mời đi hội đàm, chia sẻ kinh nghiệm kinh doanh cho nhân viên. Lương Tranh bỗng trở thành đại diện tiêu biểu của công ty.

Sự nghiệp marketing của Lương Tranh về cơ bản đang tiến triển rất ổn định, tiền đồ rất rộng mở. Chỉ có điều vấn đề tình cảm vẫn rất mịt mờ, anh hi vọng có thể rẽ mây đen để tìm thấy ánh mặt trời. Quan hệ giữa Lương Tranh và Chung Hiểu Huệ vẫn lập lờ chẳng đâu vào đâu, chẳng có chút tiến triển nào. Lương Tranh luôn bị đặt vào thế bị động, Chung Hiểu Huệ lúc thì lạnh nhạt, lúc thì nhiệt tình với anh. Khi làm marketing, Lương Tranh cũng thường xuyên gặp phải những khách hàng như thế này, vừa không thể từ chối bạn, nhưng cũng chẳng hợp tác với bạn, bọn họ dường như đang đứng quan sát và chờ đợi, chờ đợi bạn xuống nước, chờ đợi bạn hạ giá... Những khách hàng như thế là khó dây nhất, xử lí không khéo thì chẳng khác gì há miệng mắc quai, đã mất thời gian với sức lực thì chớ lại còn tay trắng...

Đối với những khách hàng như thế này, chỉ có một cách duy nhất, đó chính là “ép”. Ép khách hàng phải đưa ra sự lựa chọn, có rất nhiều phương pháp để ép. Nói chung là “dùng cái lợi để cám dỗ, dùng thế lực để ép buộc”.

Đối với một khách hàng như Chung Hiểu Huệ, Lương Tranh chẳng có lợi lộc gì để mang ra cám dỗ cả. Không thể đi thăm mỹ để biến mình thành đẹp trai hơn, cũng chẳng thể nói ra rằng tài khoản tiết kiệm của mình dạo này đã tăng lên không ít. Vậy thì chỉ có "dùng thế lực để ép buộc" thôi. Lương Tranh nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy đã đến lúc nên lật bài ngửa với Chung Hiểu Huệ. Anh quyết định sẽ dẫn Chung Hiểu Huệ về nhà vào dịp

Quốc khánh này, để cô gặp bố mẹ trước, tốt nhất là định chuyện hôn nhân vào năm nay luôn. Nếu như Chung Hiểu Huệ không đồng ý anh sẽ phải tìm người khác.

Mối quan hệ của Ngải Lựu Lựu và Lâm Cường ngày một ổn định, hai người cố gắng hạn chế để không cùng đến cùng đi ở công ty. Ngải Lựu Lựu luôn cố giữ khoảng cách với Lâm Cường, tuyệt đối không có những hành động thân mật với anh. Có mấy nguyên nhân: Đầu tiên, Lâm Cường là sếp của mình, cô nên tránh đàm tiếu, trừ phi hai người xác lập quan hệ, quyết định tiến tới hôn nhân, nếu không cô tuyệt đối không thể tùy tiện. Thứ hai, cô cảm thấy Lâm Cường và Ngũ Sảnh Sảnh trước đây đã từng xảy ra vấn đề gì đó, cô sợ mình sẽ lặp lại vết xe đổ của Ngũ Sảnh Sảnh. Cuối cùng, cũng là điều quan trọng nhất, Lâm Cường vẫn chưa bày tỏ, chưa bao giờ chính thức thừa nhận cô là bạn gái của anh. Bọn họ giống một đôi bạn khác giới thường xuyên đi ăn, nói chuyện với nhau hơn.

Mối quan hệ của Ngô Hiểu Quân và Đàm Hiểu Na có thể nói là có bước đột phá mới, cái cần xảy ra cũng đã xảy ra, cái không cần xảy ra cũng đã xảy ra rồi. Lương Tranh đang đi công tác thì nhận được tin nhắn của Ngô Hiểu Quân, Ngô Hiểu Quân hỏi anh cái khách sạn bốn sao giá tiền ba sao lần trước anh nói cho Lưu Du Hà rút cuộc ở chỗ nào. Lương Tranh lúc ấy nghĩ, cái tên Ngô Hiểu Quân này đúng là đồ ngốc, trong nhà có mỗi một mình, cần gì phải ra khách sạn thuê phòng. Chẳng nhẽ định tạo không khí lãng mạn ư?

Dần dà, các trai thừa gái ế đều đã tìm được chốn dung thân cho mình, hơn nữa mọi chuyện đều được định đoạt cả. Nhưng cuộc sống không bao giờ chỉ có thuận lợi, nhìn bề ngoài có vẻ sóng yên biển lặng nhưng thực ra luôn tồn tại những cơn sóng ngầm, chỉ cần một chút bất cẩn là thuyền sẽ lật nhào.

Ngô Hiểu Quân *tắm ngầm tắm ngầm* mà đánh chết voi, anh ta với Đàm Hiểu Na đã tiến triển đến mức bàn chuyện cưới xin. Đàm Hiểu Na chẳng

biết bị Ngô Hiểu Quân cho ăn phải bùa mê thuốc lú gì mà cũng nóng lòng lấy chồng. Một ngày thứ Sáu, hai người hân hoan đi ra ga Bắc Kinh, chuẩn bị về Hà Nam gặp mẹ Đàm Hiểu Na. Hành trình về Hà Nam của Ngô Hiểu Quân càng khiến cho Lương Tranh quyết tâm thực hiện ý định của mình, anh cũng phải dẫn Chung Hiểu Huệ về gặp bố mẹ mình, hơn nữa việc này cần làm ngay, không thể chậm trễ được nữa. Không phải là để ganh đua với Ngô Hiểu Quân, nhưng nam nữ hiện giờ chưa đến lúc cưới xin thì chẳng ai biết được liệu có ở bên nhau được không. Còn hiện tượng li hôn nhiều hơn cả kết hôn thì lại là chuyện khác.

Một hôm, trong lúc đang ăn cơm, Lương Tranh kể cho Chung Hiểu Huệ nghe về ý định của mình, Chung Hiểu Huệ không từ chối, cô nói chỉ cần có thời gian nhất định sẽ cùng anh về gặp bố mẹ. Lại là một kế hoãn binh nữa, có thời gian thì đi, không có thời gian thì thôi. Về đến nhà, Lương Tranh vẫn gọi điện báo cho bố mẹ tin này. Bố mẹ anh vui lắm, bố anh còn hào phóng đến mức bảo tiền vé máy bay khứ hồi cứ để ông lo. Lương Tranh đặt điện thoại xuống, bật máy lên, xem những tấm ảnh của bố mẹ mình mà trong lòng rối bời, hóa ra bố mẹ đã già thật rồi. Nghĩ vậy anh lại không cầm được nước mắt.

Chung Hiểu Huệ vừa tiễn Lương Tranh về thì nhận được điện thoại, biểu cảm trên mặt cô như đông cứng lại. Ở dưới hầm để xe một người đàn ông chừng ngoài bốn mươi bước ra từ trong chiếc xe Mercedes màu đen bóng lộn, chính là chiếc xe mà Lương Tranh nhìn thấy ở cổng công viên Triều Dương hôm trước. Hắn ta tên là Trần Tường Đông, là ông chủ của một thư viện tư nhân trước năm 2005; về sau chuyển sang làm về bất động sản. Bởi vì làm đúng vào thời gian bất động sản bão giá nên chỉ trong mấy năm, tài sản của hắn ta đã tăng lên gấp bội.

Trần Tường Đông lấy chìa khóa mở cửa, phát hiện Chung Hiểu Huệ đang nằm trên ghế đắp mặt nạ. Hắn ta đặt cái túi da lên bàn, nằm xuống bên cạnh Chung Hiểu Huệ, bàn tay hắn ta lướt đi trên tay Chung Hiểu Huệ, rồi trượt xuống đùi. Chung Hiểu Huệ kéo váy che phần đùi của mình đi, chẳng

ngờ hành động này của cô càng khiến cho Trần Tường Đông thêm hưng phấn, hấn thẳng thừng thò cả bàn tay múp míp của mình vào trong váy cô.

Chung Hiểu Huệ ngồi bật dậy, đẩy tay hấn ta ra: “Không được, em đang bị!”

Trần Tường Đông chau mày: “Chẳng phải tháng nào cũng là vào mấy ngày đầu tháng ư?”

“Ai dà, nói chung là rất khó chịu!”

“Anh mặc kệ...”, Trần Tường Đông cười đê tiện.

Cơ mặt của Chung Hiểu Huệ nhú chặt lại, giật giật mấy cái. Cô giật phắt cái mặt nạ xuống, điềm đạm nói: “Em có bạn trai rồi, anh ấy rất yêu em, hơn nữa Quốc khánh này anh ấy sẽ dẫn em về gặp bố mẹ anh ấy!”

“Ừm, sau đó thì sao?”

“Cuối năm chuẩn bị cưới! Em nghĩ... chúng ta nên chấm dứt ở đây!", Chung Hiểu Huệ nói xong liền ngoảnh mặt đi.

Trần Tường Đông thở dài: “Chúng ta quen nhau đã mấy năm rồi ?” thấy Chung Hiểu Huệ không nói gì, hấn ta liền nói tiếp: “Kể từ học kì hai năm thứ ba em ra ngoài tìm việc đến giờ đã là tròn bốn năm rồi ! Em bảo anh làm sao rồi xa em được?”

Trần Tường Đông nói xong liền xán lại, ôm eo Chung Hiểu Huệ, ghé sát vào mặt cô: “Huệ Huệ, cho anh chút thời gian có được không? Anh không thể không có em!”

"VẬY ANH LI HÔN ĐI!*

“Chẳng phải anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi sao, li hôn không đơn giản như em nghĩ đâu, nó có liên quan đến rất nhiều vấn đề...”

Chung Hiểu Huệ đẩy Đông Tường Đông ra, đứng dậy nói: “Nói tóm lại tôi không thể cứ dây dưa với anh mãi thế này được!”

Trần Tường Đông cười: "Anh biết, anh biết em phải chịu ảm ức.."

Bàn tay của Trần Tường Đông lại bắt đầu không nghiêm túc. Hắn kéo Chung Hiểu Huệ lại; sau đó đẩy cô xuống ghế, cái mặt nạ bị vò nhăn nhó rơi xuống đất.

Nửa tiếng sau, Trần Tường Đông vào nhà tắm tắm rửa, chải đầu. Lúc ra phòng khách, hắn vỗ vỗ vào người Chung Hiểu Huệ đang nằm cuộn tròn trên sofa, thì thầm: “Cung à, anh phải đi đây, em nghỉ sớm đi...”, sau đó cầm cái túi xách lên và đóng sầm cửa lại. Một giọt nước mắt trong vắt như pha lê rơi xuống mặt thảm rồi tan biến.

Trần Tường Đông ngồi vào trong xe, mở túi xách lấy điện thoại ra, bật máy lên: “Alô! Ủ, vừa bàn việc xong, anh mệt chết mất! Mọi chuyện cũng coi như khá thuận lợi, về sau bọn họ định lôi anh đi uống rượu nhưng anh từ chối luôn! Mẫn Mẫn ngủ chưa? Được rồi, để anh mua mấy cái bánh trứng về, em muốn ăn gì không? Được rồi, anh cúp máy đây...”, cúp điện thoại, Trần Tường Đông hớn hờ cắm chìa khóa vào ổ; chiếc xe Mercedes lao vút ra khỏi hầm để xe...

Từ Hà Nam trở về, Ngô Hiểu Quân vừa vui vừa buồn, vui vì bố mẹ Đàm Hiểu Na rất hài lòng về anh, nói rằng anh ngoan ngoãn, đáng tin cậy, có văn hóa. Buồn bởi vì hai cụ đưa ra một điều kiện duy nhất là, Ngô Hiểu Quân muốn lấy Đàm Hiểu Na thì phải mua được nhà ở Bắc Kinh. Còn nói con rể nhà hàng xóm đã mua được đến ba căn trên Bắc Kinh rồi, ý nói rằng mua nhà ở Bắc Kinh chẳng khó khăn gì, hơn nữa cái đề nghị này cũng chẳng đến mức quá đáng.

Ngô Hiểu Quân gọi điện nhờ Trình Triệu phú tư vấn, Trình Triệu phú lập tức đề ra phương án “kéo dài”, có thể kéo dài đến đâu thì hay đến đó, để xem ai sốt ruột hơn ai. Ý kiến của Lương Tranh có tính tích cực hơn, đó là “gạo nấu thành cơm”, lúc đẩy có không muốn cũng phải cưới. Thực ra bản thân Ngô Hiểu Quân cũng đã sớm có quyết định riêng, anh cho rằng sớm muộn gì cũng phải mua nhà, với tình hình giá cả nhà đất tăng vùn vụt như hiện nay, mua sớm một chút thì tốt hơn. Không có nhà làm sao kết hôn? Không có nhà đâu thể giống một gia đình? Chẳng nhẽ trong cái thành phố rộng lớn này chẳng có một chỗ trú chân cho mình hay sao?

Hơn nữa Trung Quốc hiện nay đang bước vào thời kì đô thị hóa, thành thị bắt đầu vây bọc lấy nông thôn, hiện nay mặc dù giá nhà cửa cao đến khó tưởng tượng nhưng khả năng giá nhà hạ xuống là không nhiều, bởi vì đất càng lúc càng ít, càng bán càng đắt. Giá nhà mà trượt dốc thì chỉ có thể là khủng hoảng tài chính hoặc ngân hàng phá sản. Chỉ có điều, lúc đó ai nấy đều nghèo cả, thế thì còn nói chuyện gì nữa?

Nói tóm lại, Ngô Hiểu Quân muốn mau chóng mua nhà, hi vọng Lương Tranh và Trình Triệu phú có thể cho anh ta mượn ít tiền, đây mới là mục đích thật sự của Ngô Hiểu Quân khi nhờ Lương Tranh và Trình Triệu phú tư vấn. Nhưng tất cả mọi người, bao gồm cả các đồng nghiệp trong công ty, chẳng có ai tán thành việc anh mua nhà, ai cũng cho rằng giờ mà mua nhà chẳng khác gì đeo còng vào cổ. Vì chuyện này mà Ngô Hiểu Quân tranh cãi rất nhiều với họ, chỉ thiếu điều mở hẳn một cuộc thảo luận về vấn đề này. Ngô Hiểu Quân thường xuyên lấy nhận xét của “chuyên gia” ra để nói, nhằm chứng minh sự sáng suốt, thần dũng của mình. Chỉ có điều anh ta đã quên không nghĩ đến khả năng mua được nhà của mình, dù gì tiền lương hàng tháng của anh ta chỉ có vài nghìn tệ.

Đàm Hiểu Na hoàn toàn đồng ý với quan điểm của Ngô Hiểu Quân, cô sử dụng những kiến thức về tài vụ của mình để chỉnh sửa biểu đồ giá nhà, kết quả là giá nhà của Bắc Kinh từ năm 2004 đến nay luôn tăng ở mức độ

cao, gần như chẳng có xu hướng đi xuống, mà cho dù có đi xuống thì cũng là do chính sách điều chỉnh của chính phủ, nhưng sau mỗi lần hạ giá đều là một lần tăng vọt, giống như nguyên tắc bật xa, chùng đầu gối xuống để bật ra xa. Quan điểm của Ngô Hiểu Quân và Đàm Hiểu Na thống nhất đến lạ kì, điều này khiến cho hai người cảm thấy rất thích thú, trong lòng thầm nhủ mình đã tìm được đúng đối tượng, ngay cả trong chuyện mua nhà cũng trở thành chiến hữu, tri âm thì chắc chắn cuộc sống sau này sẽ hạnh phúc mỹ mãn.

Thế là cứ có thời gian rảnh rỗi là hai người lại lên mạng để xem xét thông tin nhà đất, quan sát thị trường, thỉnh thoảng còn đi xem những căn nhà đã sang tên ở gần đó. Nhưng lần nào về Ngô Hiểu Quân cũng cúi đầu ủ rũ. Quá đắt! Những căn nhà quanh đó căn nào cũng có giá mấy vạn một mét vuông, hoàn toàn vượt quá khả năng của Ngô Hiểu Quân. Mấy hôm sau, Ngô Hiểu Quân bắt đầu chuyển ý, cân nhắc đến những vùng ngoại ô Bắc Kinh.

Cuối tuần thứ ba của tháng chín, Ngô Hiểu Quân hào hứng mời vợ chồng Trình Triệu phú qua ăn cơm, đây là buổi tụ tập đầu tiên sau khi hai người bọn họ kết hôn. Đàm Hiểu Na còn kéo cả Ngải Lự Lự đến, càng đông càng vui, phòng khách bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên. Ngô Hiểu Quân tuyên bố với mọi người, lát nữa anh và Đàm Hiểu Na sẽ mời mọi người đi ăn, cũng coi như để tuyên bố hai người chính thức là một đôi.

Lương Tranh dừng dừng quan sát, trong lòng thừa hiểu đây chỉ là một bữa Hồng Môn Yến do Ngô Hiểu Quân đạo diễn. Ăn cơm là giả; mượn tiền là thật. Chỗ tiền này cho mượn cũng không được mà không cho mượn cũng không được. Cho mượn, tiền của mình cũng chẳng nhiều, sau này kết hôn cũng muốn mua nhà ở Bắc Kinh thì sao? Với thực lực của Ngô Hiểu Quân và Đàm Hiểu Na, mỗi tháng có cố lắm cũng chỉ đủ hai miệng ăn, lấy đâu ra dư dả tiền bạc. Không cho mượn, anh em bạn bè với nhau, lúc cần kíp lại không giúp người ta thật chẳng đáng mặt bạn bè.

Nếu như mình mua nhà trước Ngô Hiểu Quân thì sao? Nếu mình tìm cậu ta vay tiền, cậu ta sẽ nghĩ gì? Có cho mình vay không? Lương Tranh nghĩ tới nghĩ lui mà chẳng nghĩ được gì, thế là quyết tâm không nghĩ nữa. Có trách chỉ trách mình đã chọn cái thành phố Bắc Kinh chết tiệt này, lại đánh giá quá cao thực lực bản thân, để đến nỗi trở thành một kẻ chẳng thể mua nổi nhà, phải phiêu bạt trên đất này.

Càng lên cao thì càng khó chống lại cái giá rét, nhưng không khí ở trên cao lại trong lành, không ô nhiễm như ở dưới thấp. Nếu khuất phục cái thành phố này, như vậy là thỏa hiệp; nếu rời khỏi thành phố này, như vậy là chạy trốn; nếu chinh phục thành phố này, như vậy là đấu tranh. Lương Tranh đang chiến đấu, đang chống chọi, chỉ có điều anh không biết khi nào mình sẽ gục ngã. Thời gian qua đi, sự lựa chọn của anh đã chẳng còn nhiều nữa.

Con đường đời càng đi càng nhỏ hẹp, càng đi càng gần ngủi.

Lúc ăn cơm, mọi người bắt đầu chuyển hướng chú ý sang vợ chồng Trình Triệu phú. Ngô Hiểu Quân hỏi bọn họ kết hôn rồi cuộc sống thế nào, trong mắt toàn là mong đợi viễn cảnh tươi đẹp.

"Suốt ngày chẳng phải chỉ quanh quẩn có ngần ấy việc, ăn cơm, đi ngủ, cãi nhau sao?", trên mặt Trình Triệu phú hiện rõ vẻ mệt mỏi, giọng điệu có vẻ hệt hăng.

"Chứ không làm việc gì khác à?", Lương Tranh cười bí hiểm

"Còn làm được gì khác nữa, chán đến chết mất!", Trình Triệu phú vừa nói xong đã bị Lưu Du Hà bẹo cho một cái. Anh ta cúi kính đánh vào tay Lưu Du Hà: "Hâm à, suốt ngày bẹo người ta"

"Anh hâm thì có, ai bẹo anh?", Lưu Du Hà cãi lại.

“Sau này đừng hòng theo tôi ra ngoài, mắt mặt quá đi mất!”

“Ai làm mất mặt ai? Trình Chí Huy, anh nói cho rõ đi!”

“Tại sao tôi phải nói rõ với cô? Cô là cái thá gì chứ?”

Lưu Du Hà cầm cốc bia trên bàn tạt thẳng vào mặt Trình Triệu phú, anh ta không chút đề phòng nên hứng trọn cốc bia vào mặt. Tất cả những người ngồi đó đều không ngờ có chuyện này xảy ra, ai nấy đều kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt. Trình Triệu phú vung tay cho Lưu Du Hà một cái tát, rất vang, rất đánh. Lưu Du Hà cũng chẳng chịu lép vế, lao vào Trình Triệu phú, hét cào cào lại đấm đá. Các thực khách trong nhà hàng lúc này đều trở thành khán giả, ai nấy đều tròn mắt lên nhìn, chỉ tiếc không thể đến đó xì xào, chỉ trở bình luận.

Cuối cùng Trình Triệu phú bị Ngô Hiểu Quân và Lương Tranh giữ lại, Lưu Du Hà liền chạy đến vung tay cho Trình Triệu phú một cái tát, thậm chí còn đánh hơn cái tát trước. Trình Triệu phú đầu tiên khựng lại vì bất ngờ, sau nhanh như cắt giơ chân lên đập vào người Lưu Du Hà. Bụng Lưu Du Hà lĩnh trọn cú đá, người cô ta bay lên không trung như trong phim, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp trong không trung rồi rơi phịch xuống đất..

Lưu Du Hà tóc tai bù xù lao ra khỏi nhà hàng, Trình Triệu phú “thân thủ” nhanh nhẹn lập tức đuổi theo.

Ngải Lự Lự gần như khiếp đảm trước cảnh tượng trước mắt, hai chân run lên bần bật; đi ra khỏi nhà hàng rồi mới bắt đầu bình tĩnh lại được. Cô vô cùng bất mãn với hành vi hung bạo của Trình Triệu phú: “Thật chẳng đáng mặt đàn ông, ai lại đi bắt nạt một người phụ nữ như vậy! Hai người còn không mau đi lôi anh em tốt của các người lại, nhớ có chuyện gì xảy ra thì hai người cũng chẳng yên thân đâu!”

Ngô Hiểu Quân cũng nói: “Cái cậu Trình Triệu phú này cũng thật chẳng ra làm sao, ai lại đi đánh phụ nữ như thế cơ chứ? Vỡ mất mấy cái bát đĩa, làm tôi mất mấy trăm tệ tiền bồi thường...”

Đàm Hiểu Na vốn dĩ căng thẳng nay mới thở phào, lại còn mỉm cười rất ngọt ngào. Cô không hứng thú với trận chiến vợ chồng nhà này, nhưng rất để tâm đến cách nghĩ của Ngô Hiểu Quân. Hóa ra anh ấy cũng cảm thấy phản cảm với hành vi đánh phụ nữ, đột nhiên cô lại cảm thấy tràn đầy niềm tin vào cuộc sống tương lai của hai người. Chuyện này cũng lần nữa chứng minh con mắt đúng đắn của cô. Nhưng cứ nghĩ đến cưới xin là Đàm Hiểu Na lại nghĩ đến chuyện nhà cửa, ánh sáng vừa lóe lên trong mắt cô lại vụt tắt.

Đàm Hiểu Na trước đây chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện nhà cửa, cô cảm thấy đây là một “thất sách” lớn nhất trong đời mình. Sống mà bị bó buộc bởi một căn nhà thật là một điều đáng sợ. Cứ nghĩ đến bị kịch giữa Chu Tường Linh và chồng cô là Đàm Hiểu Na lại thấy lạnh sống lưng. Nhà cửa quan trọng biết nhường nào, vậy thì nên xếp nó ở vị trí đầu tiên. Không có nhà, hôn nhân không có tổ ấm, một cuộc hôn nhân không có nhà là một cuộc hôn nhân không hoàn chỉnh, một cuộc hôn nhân không có nhà không thể gọi là hôn nhân. Đàm Hiểu Na cho rằng mình đang đạp lên vết xe đổ của Chu Tường Linh, đây đúng là một điều bất hạnh. Nhưng có một điều cô có thể khẳng định đó là Ngô Hiểu Quân nhất định sẽ đối xử tốt với cô cả đời này.

Lương Tranh châm một điếu thuốc lên, dừng dung nói: "Hai người họ cãi cọ nhau chút thôi, mọi người có cần thiết phải âm lên thế không? Có gì ngạc nhiên chứ?"

“Anh tưởng ai cũng vô tâm vô tính như anh hả?”, Ngải Lựu Lựu trừng mắt với Lương Tranh.

Lương Tranh vốn định phản bác nhưng thấy mọi người ai nấy đều giận dữ nhìn mình nên đành đứng yên hút thuốc. Một người lững thững đi vào trong khu đô thị, Lương Tranh đi sau cùng. Đàm Hiểu Na khoác tay Ngải Lựu Lựu, Ngô Hiểu Quân đi theo sau Đàm Hiểu Na, dính chặt như hình với bóng. Rõ ràng Lương Tranh đã bị họ cô lập. Vừa đến con đường dẫn vào khu đô thị, mọi người đã nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc. Không phải ai khác, chính là cặp vợ chồng vừa “tàn sát lẫn nhau” ở trong nhà hàng, Trình Triệu phú và Lưu Du Hà. Hai người bọn họ tay trong tay, đã làm lành và lại thân mật như cũ.

“Hello!”, Lương Tranh cười và vẫy tay với họ, sau đó liếc bọn Ngải Lựu Lựu đang trở mặt ra vì ngạc nhiên. Thắng lợi đến thật bất ngờ, khiến cho kẻ địch chỉ biết giương mắt nhìn mà không nói được lời nào.

Trong phòng khách, Trình Triệu phú và Lưu Du Hà vẫn bám dính lấy nhau, Đàm Hiểu Na và Ngô Hiểu Quân liếc mắt đưa tình với nhau. Lương Tranh thì ngồi dửng dưng, thỉnh thoảng lại ngẩng lên xem tivi, thỉnh thoảng lại liếc hai cặp tình nhân ngọt ngào, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Tại sao chứ? Tại sao mình lại trở thành con kì đà thế này?

Ngải Lựu Lựu cứ ngồi lì ra trầm ngâm, cô nghĩ mãi không thể hiểu nổi hai người kia vừa mới đánh nhau xong sao chẳng mấy chốc đã làm lành ngay được, cứ như thể chưa có gì xảy ra vậy. Cô quan sát vợ chồng Trình Triệu phú hồi lâu mà chẳng lần ra chút “manh mối” nào. Cô hi vọng đây chỉ là một màn kịch của hai người, hoặc chính Trình Triệu phú đã chi phối, ép Lưu Du Hà phải làm thế; sau đó cô sẽ đứng ra, lớn tiếng chỉ trích Trình Triệu phú, nói vài câu lí lẽ, nhân tiện dạy cho những gã đàn ông khôn kiếp không biết tôn trọng phụ nữ một bài học, rồi vênh vác nhìn tên khốn Lương Tranh. Đối với Ngải Lựu Lựu, đây mới chính là thắng lợi, nếu không chỉ là thất bại. Vì vậy hai vợ chồng Trình Triệu phú làm hòa với nhau, trở nên thân mật, ngọt ngào như ban đầu khiến cho Ngải Lựu Lựu cảm thấy chướng mắt, khó chịu.

Chiều tối, màn đêm bắt đầu bủa vây thành phố, những ngọn đèn bắt đầu bật sáng, bầu trời nhập nhòa bởi ánh sáng đèn. Đây là khoảnh khắc thần bí nhất trong ngày, cũng là lúc những kẻ lang thang trong thành phố này trở nên yếu mềm nhất. Ba người Ngô Hiểu Quân, Lương Tranh, Trình Triệu phú đang đứng trên ban công, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ, được và mất, qua và lại, đến và đi.

Trình Triệu phú nhớ lại những chuyện hồi còn nhỏ, lần đầu tiên kiếm được một món tiền lớn từ chơi cổ phiếu. Trong đầu Ngô Hiểu Quân thì chỉ toàn những chuyện liên quan đến nhà cửa...Lương Tranh nhớ đến bố mẹ già của mình, nghĩ đến cảnh tượng lần đầu tiên mình đến Bắc Kinh, nghĩ đến một ngày mai âm đạm chẳng thể dự đoán được...

“Mới chớp mắt mà đã ở thành phố này được mấy năm rồi đấy...” Lương Tranh than thở.

“Chúng ta cũng là anh em tốt của nhau được ba năm rồi đấy. Một thằng ki bo, một tự cao tự đại, tại sao tôi có thể chơi với hai thằng như các cậu nhỉ?”, Trình Triệu phú nói.

Lương Tranh cười: “Thằng đều!”

Ngô Hiểu Quân lấy bao thuốc ra chia cho mỗi người một điếu: "Đúng thế, thời gian trôi nhanh quá, nghĩ mà thấy sợ. Bọn mình đến giờ ngay cả vợ còn chưa có, lăn lộn với cuộc đời thật mệt mỏi!"

“Gớm, còn giả bộ, cậu chẳng phải có Đàm Hiểu Na rồi hay sao?”, Trình Triệu phú hỏi.

Ngô Hiểu Quân thở dài: “Chẳng có nhà thì cưới xin thế nào?”

Lương Tranh trầm nghĩ, cái tên Ngô Hiểu Quân này tầm ngấm tầm ngấm mà cũng khôn lanh góm, cứ bóng gió mãi không thôi. Nhưng mình không thể vạch mặt cậu ta được, dù sao thì nếu Trình Triệu phú có thể giúp đỡ cậu ta thì đây cũng chẳng phải chuyện tồi.

Trình Triệu phú cảm thấy khó hiểu: “Thì mua một cái đi!”

Ngô Hiểu Quân nhăn nhó thở dài: “Lấy đâu ra ngàn ấy tiền...”

Trình Triệu phú: “Còn thiếu bao nhiêu?”

"Khoảng mười vạn. Hài, giờ là bước ngoặt cuộc đời tôi, nếu như các cậu có tiền tiết kiệm thì cho tôi vay một ít, sau này dư dả tôi tích cóp trả các cậu...”

Ngô Hiểu Quân nói xong liền ngoảnh sang nhìn Lương Tranh và Trình Triệu phú. Trình Triệu phú không ngờ Ngô Hiểu Quân đột ngột đòi mượn tiền, đầu óc quay mòng mòng, có vẻ bối rối không biết làm thế nào. Lương Tranh đã sớm biết Ngô Hiểu Quân sẽ giở chiêu này nên chẳng mấy bất ngờ.

“Ừm... thế này đi, tôi cho cậu mượn năm vạn!”, Trình Triệu phú xòe một bàn tay lên nói.

“Cám ơn, cám ơn, vô cùng cảm ơn cậu...”, Ngô Hiểu Quân phấn khởi nắm chặt tay Trình Triệu phú, thể hiện tình đồng chí thân thiết.

Trình Triệu phú có chết cũng vẫn sĩ diện: "Đừng có chê ít đấy, trong tay tôi không có nhiều tiền mặt, tất cả đều đổ vào cổ phiếu cả rồi!"

Ngô Hiểu Quân ra sức lắc tay Trình Triệu phú: “Đủ rồi , đủ rồi...”

Sau một hồi cảm ơn rồi rất, Ngô Hiểu Quân lại chuyển sự chú ý sang Lương Tranh, chờ anh thể hiện thái độ.

“Hai vạn, tôi cho cậu vay hai vạn!”, đôi mắt với ánh mắt rực lửa của Ngô Hiểu Quân, Lương Tranh đành phải giải thích: “Cuối năm tôi cũng định lấy vợ, mua nhà, vì vậy chỉ có thể cho cậu vay ngân ấy thôi. Thực ra trong tay tôi cũng chẳng có nhiều tiền tiết kiệm, mấy năm nay toàn phải chuyển nghề, cũng lại còn trẻ nên đi đường vòng...”

Ngô Hiểu Quân siết chặt tay hai người bạn, nói: “Tôi biết rồi, cảm ơn, cảm ơn hai người anh em ! Lúc quan trọng nhất vẫn là hai người các cậu đáng tin cậy!”

Cuối cùng Ngô Hiểu Quân vòng tay quàng vai Trình Triệu phú và Lương Tranh, ba người lại lần nữa củng cố tình hữu nghị. Lần đầu tiên ba người có cùng chung ý kiến. Đưa mắt nhìn thành phố sáng trưng ánh đèn, Ngô Hiểu Quân thấy mắt mình ươn ướt. Hóa ra tiền có lúc lại quan trọng với con người đến như vậy. Hóa ra tình cảm bạn bè lại nồng hậu như thế, tất cả những khúc mắc trước đây dường như đều bị bỏ qua.

Sau khi tiễn vợ chồng Trình Triệu phú về, Đàm Hiểu Na dẫn Ngải Lựu Lựu có vẻ hốt hắng trông thấy về phòng, Ngô Hiểu Quân liền gọi điện cho bố mẹ. Bố anh ở đầu dây bên kia trầm ngâm hồi lâu, sau đó nói cho dù có phải đi vay lãi suất cao cũng phải gom đủ số tiền mười vạn tệ. Ngô Hiểu Quân cúp điện thoại, lòng rạo rực, phấn khởi vô cùng, đi từ phòng khách vào phòng ngủ rồi lại từ phòng ngủ đi ra phòng khách, đi đi lại lại mấy vòng, khiến cho Lương Tranh chóng hết cả mặt. Trong đầu Ngô Hiểu Quân chỉ có chuyện nhà cửa, lòng thầm nhủ lần này sẽ có hơn 17 vạn trong tay, cộng thêm với mấy vạn tích lũy được là đủ trả tiền mua nhà lần đầu.

Anh sốt sắng thông báo tin này cho Đàm Hiểu Na. Đàm Hiểu Na cũng vô cùng phấn khởi, nhảy phắt từ sôpha xuống, chạy đến trước bàn máy tính. Cô tận dụng những kiến thức chuyên ngành của mình để tính toán tiền trả tiền nhà đợt đầu là bao nhiêu, khi nào phải trả hết. Khi con số cuối cùng hiện ra là 18, niềm vui của cô như nhân lên gấp bội, đây là con số của sự

may mắn. 18 năm, 18 năm sau, hai người có thể trả sạch số tiền nhà và sở hữu một căn nhà của riêng mình.

Đương nhiên trong thời gian đó không thể tránh khỏi bệnh tật, càng không dám chắc không xảy ra sự cố, ví dụ như thất nghiệp này nọ, kế hoạch sinh đẻ cũng phải hạn chế, chỉ được sinh một đứa con, khi nào thì sinh con, đi nhà trẻ nào... tất cả những thứ này đều được đưa vào kế hoạch. Đi nghỉ mát là chuyện không thể, đi xem phim cũng không, ngay cả việc uống một ly cà phê mấy chục tệ ở Stanburg cũng không được, bắt buộc phải lí trí, phải chế ngự ham muốn, phải luôn luôn tỉnh táo. Nói tóm lại là phải tiết kiệm tối đa, phải giảm chi tiêu, phải tăng thu nhập, đây là phương hướng và lộ trình hành động cho hai người trong mười tám năm tiếp theo.

Đàm Hiểu Na lại lên mạng xem về mảng thiết kế, xem xong cô thù người ra. Chỉ trang hoàng đơn giản cũng mất đến cả vạn tệ rồi, muốn đẹp thì phải mất mấy chục vạn cơ. Nhưng nếu không trang hoàng căn nhà thì ở thế nào được? Cô bắt đầu thám thía nỗi khổ của Chu Tường Linh.

Sắp đến Quốc khánh, kỉ niệm 60 năm ngày thành lập nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Được chờ đợi nhất chính là chương trình duyệt binh chào mừng Quốc khánh, rất nhiều người yêu thích quân sự bắt đầu lên mạng bàn luận xôn xao, nói phải phô diễn các loại vũ khí ra sao ra sao. Thậm chí có người còn nói sẽ có tàu hàng không hạm mẫu xuất hiện. Những người đến Bắc Kinh du lịch tăng lên thấy rõ, có thể thấy tình cảm của người dân trong nước dành cho thủ đô thật chẳng tầm thường.

Lương Tranh và Ngô Hiểu Quần chẳng mấy quan tâm đến chuyện này, thấy đồng nghiệp bàn bạc xôn xao, họ cũng chẳng có hứng thú tham gia, cứ như thể họ không phải là người Trung Quốc vậy. Lương Tranh chuẩn bị Quốc khánh về quê một chuyến nhưng kế hoạch này đã bị Chung Hiểu Huệ hủy bỏ vào phút chót. Chung Hiểu Huệ nói cô phải về thăm nhà, nhân tiện bàn bạc chuyện của hai người với bố mẹ cô. Lương Tranh nói muốn đi cùng

cô về gặp bố mẹ cô nhưng Chung Hiểu Huệ nói chưa đến lúc thích hợp. Thế khi nào mới là thời điểm thích hợp đây? Lương Tranh thật sự rất muốn hỏi.

Lương Tranh đành nói dối bố mẹ là phải đến gặp bố mẹ Chung Hiểu Huệ nên Quốc khánh sẽ không về nữa mà để cuối năm về một thể. Bố anh tỏ vẻ thấu hiểu, còn dặn dò Lương Tranh phải mua rượu ngon, tuyệt đối đừng mua thuốc lá, nghe nói là đến nhà bố vợ mà mua thuốc lá là không may mắn. Cúp điện thoại, Lương Tranh thoáng thấy bất an. Anh cứ cảm thấy bản thân mình không hiểu thuận, lớn bằng ngần này rồi còn phải để bố mẹ lo lắng, trong lòng thấy vô cùng áy náy. Đồng thời trực giác mách bảo anh rằng Chung Hiểu Huệ không muốn về nhà với anh. Còn lí do vì sao không muốn thì anh không biết. Nhưng anh vẫn phải đợi một cái kết quả, đó là kết quả việc Chung Hiểu Huệ về nhà và bàn bạc chuyện hai người với bố mẹ cô. Nếu như Chung Hiểu Huệ lần này về nhà mà vẫn không đưa ra được đáp án chính xác, vậy thì mình thật sự nên buông tay, hơn nữa càng sớm càng tốt.

Gần đến ngày Quốc khánh, mọi người làm việc rất uể oải, ai nấy đều trông chờ đến ngày nghỉ ngơi, sau đó lên kế hoạch đi đâu chơi. Lương Tranh nhìn các đồng nghiệp đang háo hức chờ ngày Quốc khánh mà trong lòng thấy càng thêm u uất. Anh nhắn tin chúc mừng các khách hàng, sau đó lại gọi cho các khách hàng quan trọng, mời họ đến Bắc Kinh chơi. Khách hàng biết thừa chỉ là kiểu mời xã giao, hơn nữa nếu không phải vì công việc thì ai dám mặt dày lòi cả nhà lên Bắc Kinh chơi để người khác phải tốn kém? Lòng người cũng dễ thu phục như vậy đấy.

Lương Tranh lại lần nữa thành công trong việc marketing bán thân, hơn nữa lại là một vốn bốn lời.

Ngày Quốc khánh cuối cùng cũng đến như sự kì vọng của mọi người, người dân ở các vùng trong cả nước thi nhau đổ về thủ đô, có người muốn đi xem duyệt binh, có người nhân cơ hội nghỉ dài để đi du lịch, có người đến gặp bạn bè, người thân, có người đến gặp người yêu để giải tỏa nỗi nhớ

nhung. Có rất nhiều con đường và ga tàu bị cấm, ít nhiều ảnh hưởng đến hứng thú vui chơi của người dân, đến quảng trường xem duyệt binh thì càng không thể, bởi vì khu vực duyệt binh đã bị canh gác nghiêm ngặt. Bắc Kinh phút chốc trở thành một thành phố đông nghẹt người, chẳng hề thích hợp cho việc chơi bời. Chỉ có điều người Trung Quốc từ xưa đến nay vốn thích náo nhiệt, thích hò hét, lại biết kiên nhẫn nên ai cũng cảm thấy rất hào hứng.

Ngô Hiểu Quân và Đàm Hiểu Na cùng nhau ra ngoài chơi. Lần trước công ty của Ngô Hiểu Quân tổ chức đi Bắc Đới Hà, lần này đi khu du lịch Thập Độ ở Phòng Sơn. Lần trước đi Bắc Đới Hà, Ngô Hiểu Quân phải đi một mình, một mình một bóng, nhìn các đồng nghiệp khác đi có đôi có cặp mà anh cảm thấy ngưỡng mộ pha chút ghen tị. Thậm chí anh còn cảm thấy tự ti khi bắt gặp những ánh mắt khác thường của người khác, nhưng những điều này anh không dám thể hiện ra, thậm chí còn phải giả bộ như rất thích cái cảnh một thân một mình, tự do tự tại biết bao. Lần này thì khác rồi, Ngô Hiểu Quân có thể ngẩng cao đầu, kiêu hãnh với mọi người: Tôi dẫn bạn gái đi cho các người thấy! Ngô Hiểu Quân này không phải là không tìm được vợ, chẳng qua là tôi kén nên mãi mới được một cô vừa ý!

Trình Triệu phú và vợ đi Hồng Kông, vừa là đi du lịch mua sắm vừa là đi tuần trăng mật bù. Người Đại lục rất mong muốn được đến Hồng Kông, luôn cảm thấy Hồng Kông rất tuyệt, đồ rẻ mà lại đẹp, đủ các sản phẩm trong nước và ngoài nước, hơn nữa giá cả lại rẻ hơn đại lục nhiều, mà cho dù có bị hướng dẫn viên lôi đến khu cao cấp để chém đẹp cùng thấy cam lòng. Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến cho người Hồng Kông khinh thường người đại lục. Lưu Du Hà mang theo tiền mặt, quyết định kiếm vài món hàng hiệu tô điểm cho bản thân, sau đó về khoe khoang với chị em đồng nghiệp. Trình Triệu phú lại muốn đến cảng Victoria hóng gió biển, đến vịnh Causeway tham quan, thật là thi vị!

Lương Tranh vốn định đi xem phim với Hướng Lệ, nhưng anh cảm thấy cứ thế nào ấy, bản thân mình không nên “tranh người đẹp” với chú Hoàng

mới phải. Huống hồ anh còn phải tiếp đón bạn học cũ từ quê lên đây chơi, người bạn này tên là Hường Hải, học cùng cấp ba với Lương Tranh, sau đó lại học chung đại học, hai người chơi với nhau rất thân. Nhưng sau khi tốt nghiệp, ai đi đường nấy, ai lo chuyện của người nấy nên dần dần xa cách, ít liên lạc với nhau đi.

Hường Hải sau khi tốt nghiệp làm trợ giảng tại một trường tiểu học ở vùng núi, thi vào nhà nước ba năm liền mới đỗ, giờ đang làm thư kí cho thị trưởng, được đơn vị phân cho một căn hộ để ở, còn tự mua được mấy căn cho mình. Bố vợ anh là Cục trưởng Cục Tài nguyên đã về hưu, gia cảnh rất sung túc. Vợ anh tốt nghiệp sư phạm, hiện đang dạy học ở một trường cấp hai, năm ngoái đã sinh cho anh một thằng nhóc bụ bẫm. Cuộc sống của Hường Hải có thể nói là rất tươi sáng, cả gia đình và sự nghiệp đều thuận lợi, suôn sẻ.

Lần trước Lương Tranh về nhà ăn tết, trong buổi họp lớp hai người mới bắt đầu liên lạc lại với nhau. Các bạn học cùng ai cũng nhiệt tình với vị thư kí của thị trưởng, ngay cả mấy tiến sĩ cũng bị gạt sang một bên. Lương Tranh ngồi trầm ngâm uống rượu, không chủ động đi chào hỏi Hường Hải. Hôm sau Hường Hải chủ động gọi cho Lương Tranh, sau đó lái xe của đơn vị đưa anh đến trung tâm nghỉ dưỡng ở ngoại ô chơi. Tối đến, Hường Hải lại thuê một phòng VIP tại khách sạn tốt nhất trong thành phố cho Lương Tranh, lúc đi còn tặng anh một bao thuốc lá cao cấp.

Lương Tranh rút ra năm nghìn tệ tiền mặt, lại nhét thẻ tín dụng vào trong ví nhưng vẫn thấy thấp thỏm không yên, anh thực sự không dám đối mặt với người bạn học cũ này. Hai người cùng một vạch xuất phát, anh chạy trước, thế mà giờ bị người ta bỏ lại rõ xa. Nói không tự ti, không so sánh chỉ là giả, nói tâm lí cân bằng không dao động chỉ là nói dối; nói ai cũng có lựa chọn riêng, ai cũng có cách sống riêng chỉ là cách tự an ủi bản thân.

Hai vợ chồng Hường Hải đến Bắc Kinh, Chung Hiếu Huệ đã về nhà, Lương Tranh cảm thấy ở một mình thật tẻ nhạt. Hơn nữa bản thân mình

ngay cả một người bạn gái cũng không có thật quá mắt Lương Tranh chột nhớ đến Ngải Lựu Lựu, giờ đã đến lúc cô ấy trả nợ cho Lương Tranh rồi.

Ngải Lựu Lựu lúc này đang ngồi nhà online, gái ế mà. Lương Tranh gọi điện, khéo léo nói cho cô hay tình cảnh của mình. Ngải Lựu Lựu vốn không định đi nhưng nghĩ Lương Tranh cũng từng giúp mình nên đành phải nhận lời. Cùng là người lưu lạc nơi đất khách quê người, giúp đỡ lẫn nhau cũng là điều nên làm. Hơn nữa được ăn uống vui chơi miễn phí, mà mình thì đang rảnh, tội gì không đi?

Tại một khách sạn năm sao ở gần thôn Á Vận, một chiếc xe đang từ từ đỗ lại. Lương Tranh bước xuống xe, giúp Ngải Lựu Lựu mở cửa xe rồi dặn dò cô thêm lần nữa, nhất định phải diễn kịch cho thật, tuyệt đối đừng làm hỏng việc. Ngải Lựu Lựu hàm hừ trong cổ họng rồi cười tinh quái: “Đã đến lúc tôi trả thù anh rồi !”

Vài phút sau, có một người đàn ông đeo kính đến, dáng người cao gầy, trông rất phong độ từ trong thang máy đi ra, theo sau là một người phụ nữ trung niên thấp béo. Hai người nắm tay nhau đi ra đại sảnh khách sạn. Lương Tranh đang ngồi trên sofa liền đứng dậy, đi đến nghênh đón. Trước tiên là bắt tay, hỏi han xã giao, sau đó giới thiệu.

Ba ngày sau đó, mấy người họ cùng đến Tổ Chim, Trường Thành; Thập Tam Lăng, Di Hòa Viên, nhà hát kịch quốc gia, Cố Cung. Lương Tranh vốn định thuê một cái xe nhỏ, vừa tiết kiệm vừa tiện lợi, nhưng Hướng Hải nói không cần thiết, lần này anh đến đây với lí do là đi khảo sát nên cứ ngồi taxi là được, tiền ăn uống đi lại đều do cơ quan thanh toán cả.

Ngải Lựu Lựu ban đầu còn tỏ vẻ ngạc nhiên trước cách ăn uống, tiêu pha phóng tay của Hướng Hải, thậm chí còn có vẻ bất bình, sau cũng thấy quen. Sau đó Ngải Lựu Lựu còn thoải mái hơn cả Lương Tranh, thảnh thơi lại

hỏi han, nói chuyện với hai vợ chồng Hường Hải, chẳng mấy chốc đã trở thành một đôi chị em tâm đầu ý hợp với vợ Hường Hải.

Biểu hiện của Ngải Lựu Lựu khiến cho Lương Tranh vô cùng ngạc nhiên, nhớ lại hành động “mượn gió bẻ măng” của mình lần trước, Lương Tranh lại thấy mình chẳng khác gì tiểu nhân. Vì thế Lương Tranh cũng đối đãi với Ngải Lựu Lựu lịch sự và tử tế hơn. Khi bốn mắt nhìn nhau, một cảm giác ấm áp và bình yên đến lạ lùng như đang lan tỏa trong tim của hai người. Thứ cảm giác kì lạ này khiến cho hai người cảm thấy hào hứng hơn, đồng thời cũng hóa giải được “thù hận” trong lòng.

Chiều ngày thứ ba, Hường Hải và vợ đến trung tâm mua sắm Khoảng trời Phương Đông. vợ chồng Hường Hải vung tay mua liền hai cái túi xách LV và một cái vali, năm cái bút Vạn Bảo Long, về sau còn mua cả đồng hồ linh tinh cũng đến hàng chục vạn tệ tất cả đều được nhét vào cái vali LV mới mua. Về sau, Lương Tranh và Ngải Lựu Lựu chẳng còn tâm trạng nào mà xem tiếp nữa cả hai đều ủ rũ đứng một bên. Hai người nhìn nhau cười, sau đó là thở dài.

Mấy người họ đi mua đồ mệt rồi liền về khách sạn nghỉ ngơi sau đó lại bắt xe đi Hậu Hải ăn tôm hùm. Hậu Hải lấp lánh ánh đèn, người qua lại đông đúc, khu này thành ra đã sầm uất hơn cả Sanlitun, trở thành một nơi tụ tập mới về đêm của Bắc Kinh. Bốn người sau khi ăn hết một con tôm hùm liền đi dạo dọc bờ hồ, cảm giác rất khoan khoái. Ngải Lựu Lựu đi phía trước, thỉnh thoảng quay lại giới thiệu vài ba thứ với vợ chồng Hường Hải. Lương Tranh luôn đi ở phía sau, bộ dạng ủ rũ. thỉnh thoảng anh cũng muốn chạy lên trước nắm lấy tay Ngải Lựu Lựu, phim giả tình thật cũng tốt. Nhưng chẳng hiểu sao anh không thể nào sải bước đuổi theo cô được.

Đột nhiên điện thoại của Lương Tranh đổ chuông, là Trình Triệu phú gọi đến. Anh nói bọn anh nhìn thấy Chung Hiểu Huệ ở Hồng Kông, còn nói cô ta đang nắm tay một người đàn ông ngoài mười tuổi đi mua sắm trong khu thương mại. Lương Tranh khựng lại, rồi đi ra một góc, bồn chồn đi qua đi

lại, luôn miệng hỏi Trình Triệu phú có tận mắt nhìn thấy không. Trình Triệu phú nói anh không dám chắc, là Lưu Du Hà chỉ cho anh nhìn thấy. Đến khi bọn họ đến đó thì chẳng thấy người đâu nữa. Một sự yên lặng chết chóc, Lương Tranh bật cười nói Lưu Du Hà chắc chắn nhìn nhầm người, bởi vì mới chiều nay anh còn lên QQ chat với Chung Hiểu Huệ, còn nói chuyện dăm ba câu với bố mẹ cô ấy.

Cúp điện thoại, Lương Tranh lập tức gọi cho Chung Hiểu Huệ nhưng tắt máy. Tim anh tê tái như có cơn gió buốt lạnh thổi qua. Mặc dù anh không muốn tin đây là sự thật, nhưng hóa ra Chung Hiểu Huệ từ trước đến giờ vẫn luôn lừa dối anh. Nên kết thúc thôi, kết thúc từ thời khắc này. Đưa mắt nhìn ra mặt nước tối đen trước mặt, Lương Tranh thật muốn nhảy xuống đó, thả sức vùng vẫy để giải tỏa bớt tâm trạng nặng nề này...

Đến Hậu Hải chơi mà không đến quán rượu ngồi thì không phải là đã đến Hậu Hải. Bắc Kinh vào tháng Mười, tiết trời đã bắt đầu chuyển lạnh. Máy bàn hướng ra hồ vẫn còn nhiều chỗ trống, chỉ có một số khách nước ngoài và thanh niên mới chịu ngồi đây. Ngải Lự Lự dẫn vợ chồng Hương Hải đến một quán rượu phong cách châu Âu, Lương Tranh lúc này tâm trạng rối bời vẫn lững thững đi theo. Máy người ngồi xuống bên cửa sổ, lắng nghe giai điệu du dương, cảm giác thật thư thái Lương Tranh cảm thấy cổ họng khô đắng, trong lòng bức bối, lúc này anh thật sự cần đến rượu.

Hết một chai rượu tây, Hương Hải vẫn thao thao bất tuyệt trong khi Lương Tranh đã ngà ngà say, có thể không phải say vì rượu mà là tự say. Lương Tranh gọi thêm một chai rượu tây nữa, còn giục Ngải Lự Lự mau uống, nhất định phải chăm sóc vợ Hương Hải chu đáo, hết chai này sẽ gọi chai khác.

“Anh tưởng ai cũng giống cái thùng rượu như anh hả?”, Ngải Lự Lự mặt mày đỏ tưng bừng, lườm Lương Tranh.

Lương Tranh nheo mắt cười: “Cô đang nói cô đấy phải không, lần trước chẳng phải mình cô uống hết cả mấy chai rượu tây, ngón mắt của tôi đến mấy nghìn tệ à?”

“Anh đừng có nhắc đến chuyện này nữa, cẩn thận không tôi trở mặt không nhận người nữa đâu đấy!”

“Cô có giỏi thì trở mặt tôi xem nào...”

“Không trở đấy...”

“Lại còn nôn hết lên người tôi, kinh chết đi được!”

Ngải Lự Lự xì mặt ra: “Này tên họ Lương kia, anh mà còn nói nữa là tôi đi đấy...”

Lương Tranh cười: “Có giỏi thì đi đi, ai thêm giữ!”

Ngải Lự Lự không thể nhịn được nữa liền đứng bật dậy bỏ đi, cô đã quên mất rằng mình đang diễn kịch. vợ chồng Hường Hải thích thú như đang xem diễn kịch, cười không ngậm miệng lại được. Lương Tranh biết Ngải Lự Lự giận thật liền vội vã đuổi theo.

Ngải Lự Lự ra khỏi quán rượu nhưng chưa đi xa, cũng không có ý định bỏ đi. Lương Tranh vừa ra khỏi quán là nhìn thấy cô ngay: một cái bóng mảnh khảnh quen thuộc đang lững thững đi dưới ánh đèn. Lương Tranh chạy đến tóm lấy cánh tay Ngải Lự Lự. Ngải Lự Lự cố sức vùng vẫy, ngoảnh đầu sang một bên không nói gì.

“Thôi được rồi, đừng giận nữa, đều tại tôi sai, tôi sai hết! Tôi biết mấy hôm nay khiến cô phải ám ức, chỉ có điều chuyện này sớm muộn gì cũng kết thúc, cô xem, cô đã thể hiện tốt thế còn gì... ngày mai họ đi rồi, kiên

nhấn thêm chút nữa có được không? Coi như tôi năn nỉ cô đấy...", Lương Tranh nghiêm túc nói, bộ dạng rất thành khẩn.

Ngải Lựu Lựu quay người lại: “Vậy anh không được chế nhạo tôi nữa!”

“Tôi hứa! Tôi hứa với Mao chủ tịch!”

“Không được, anh phải hứa với tôi!”

“Tôi xin hứa với người đẹp Ngải Lựu Lựu, tôi tuyệt đối không chế nhạo cô nữa...”

"Như thế còn được. Đây cái người kia, anh vào trước đi, tôi sẽ vào sau!"

Thêm nửa chai rượu tây nữa, Lương Tranh có hơi say say. Hướng Hải cũng ngà ngà say, nói nhiều hẳn lên, nói toàn chuyện quan trường. Lần này sở dĩ anh ta mua hẳn năm cái bút cao cấp, một cái là để tặng bố vợ, những cái còn lại đều là để tặng các lãnh đạo. Không được phép đắc tội với bất kì ai. Hướng Hải còn nói rất ngưỡng mộ cuộc sống của Lương Tranh, đơn giản, không cần sống mà phải nhìn sắc mặt của người khác, môi trường thoải mái hơn nhiều.

Lương Tranh nâng ly, anh không nghĩ như vậy. “Nhìn từ xa thì tưởng rất tuyệt. Nhà thì không mua được, xe cũng chẳng mua nổi, con cũng không nuôi nổi. Bảo tôi phí hoài cả đời ở cái thành phố không thuộc về mình này, tôi không làm được! Cũng chỉ vì còn trẻ nên ở đây lẩn lộn, già rồi chắc phải bán xới thôi. Tôi chẳng qua chỉ là một vị khách qua đường, đôi khi ngẫm nghĩ cũng thấy chán!”

“Ai cũng có cách sống riêng, ai cũng có hoàn cảnh riêng, chuyện này khó mà so sánh...”

“Đúng vậy!”

“Uống đi, chẳng nói cái quái gì nữa!”

Sau khi tiễn vợ chồng Hương Hải đi, Ngải Lựu Lựu bắt một chiếc taxi về khu đô thị Quốc Mỹ. Lương Tranh say đến mức chẳng biết trời đất gì, nói năng lung tung hết cả. Chiếc xe từ từ lăn bánh trên đường, đầu anh gục vào vai Ngải Lựu Lựu, từ từ chìm vào giấc ngủ. Ngải Lựu Lựu nhìn đứa trẻ to xác bên cạnh mình, tâm trạng vô cùng phức tạp. Cô có một cảm giác khó nói thành lời với Lương Tranh, là thích hay là yêu? Hay là đồng cảm đối với một người cùng cảnh ngộ như mình nơi đất khách quê người? Tất cả chỉ có thể để thời gian, thời gian có thể chứng minh mọi thứ.

Ngải Lựu Lựu gần như phải lôi Lương Tranh lên lầu. Anh sờ vào túi, không có chìa khóa, chắc là bị rơi mất rồi. Lương Tranh ra sức đi vào cửa, sau đó dựa lưng vào cánh cửa, từ từ trượt xuống... mềm nhũn như một đồng bòn lầy bám vào tường. Ngải Lựu Lựu nhìn đồng hồ, đã là 10 giờ tối. Thực ra cô cũng hơi say, lại cộng thêm với cuộc vật lộn lôi Lương Tranh lên đây đã khiến cho men rượu càng lan tỏa trong người cô, đầu cô như quay cuồng. Bây giờ cô bỏ đi cũng đỡ mà ở lại cũng đỡ. Do dự đôi chút, cô thấy Lương Tranh nói: “Sao thế, định đi hẹn hò à?”

“Sao anh biết?”, Ngải Lựu Lựu hỏi vặn.

"Có phải với cái gã họ Lâm kia không? Tuyệt đối đừng đi! Người đó không được, giàu nhưng không thật..."

"Này họ Lương kia, anh thì giỏi rồi , còn biết đọc cả thành ngữ nữa cơ đấy? Xem ra anh chưa say đâu nhỉ, ban nãy suýt nữa tôi còn định công anh vào thang máy đấy !"

“Chút rượu đó đã thâm tháp gì, tôi còn có thể uống nhiều hơn ấy chứ. Ha ha ha, tôi đã say bao giờ chứ? Say được đã tốt, say rồi đỡ phải nghĩ những chuyện vớ vẩn..."

“Xem ra đúng là say thật, anh nghỉ ngơi đi, tôi phải đi đây. Khi nào tỉnh rượu rồi thì tự tìm chỗ mà ngủ! Đã nghe thấy chưa hả, đồ lợn!”

“Chưa nghe thấy! Tôi không cho cô đi, cô phải ở đây với tôi!”

Lương Tranh giống hệt như con đĩa bám chặt lấy chân Ngải Lựu Lựu, nhất quyết không cho cô đi. Ngải Lựu Lựu lần đầu tiên gặp phải tình cảnh này, đúng là khóc dở mếu dở. Cô hất Lương Tranh ra mấy lần nhưng không được, đành phải nhượng bộ, xoa xoa đầu Lương Tranh: “Ngoan, tôi không đi đâu, anh bỏ tay ra được không?”

“Không được, tôi mà bỏ tay ra cô sẽ chạy mất!”, Lương Tranh đã say rồi nhưng vẫn còn rất ranh ma.

Ngải Lựu Lựu cười bất lực: “Làm gì có? Tôi mà muốn đi anh có ngăn nổi không? Thôi được rồi, tôi ngồi xuống đây là được chứ gì?”

“Đứng ngồi vội, bản lắm, để tôi thôi cho cô...”

Lương Tranh nói xong liền nằm bò xuống đất, ra sức thối nền nhà. Bụi chẳng thối đi được lại còn bám đầy vào mặt anh. Sau đó Lương Tranh lấy tay vỗ vỗ xuống nền, ra ý bảo Ngải Lựu Lựu ngồi xuống. Ngải Lựu Lựu đứng bên cạnh bật cười, cúi xuống lấy một tờ giấy rồi lót xuống nền nhà, sau đó mới từ từ ngồi xuống: “Anh rất biết dỗ phụ nữ đấy. Đồ lợn, chìa khóa đâu? Mất rồi phải không?”

Lương Tranh sờ soạng túi quần: “Có, trong ví tiền ấy!”

Ngải Lựu Lựu giơ tay vỗ vào đầu Lương Tranh: “Ồ trong ví tiền sao không chịu nói hả?”

Lương Tranh đàn mặt ra: “Tại cô không hỏi mà...”

“...”

Cửa đã mở ra, Ngải Lựu Lựu dìu Lương Tranh ngồi dựa vào đầu giường rồi đi lấy cái khăn mặt, lúc cô quay lại thì Lương Tranh đã nằm thẳng ra giường, hình như là ngủ rồi. Cô lấy khăn lau mặt, lau hai bàn tay rồi giặt sạch khăn, định đắp lên trán Lương Tranh. Ngải Lựu Lựu vừa cúi xuống định đắp khăn thì Lương Tranh đột nhiên mở mắt ra, Ngải Lựu Lựu giật mình lùi lại sau, ai ngờ hai tay Lương Tranh đã ôm chặt lấy eo Ngải Lựu Lựu.

Ngải Lựu Lựu mất đà, cả người nằm đè lên Lương Tranh. Hai người mặt đối mặt, chẳng ai nói năng gì. Mắt Lương Tranh như mơ màng nhìn ngắm người con gái mặt đỏ tung bừng, hơi thở gấp gấp trước mặt, ghì chặt người và hôn lên môi cô. Ngải Lựu Lựu không tránh kịp, "hứng trọn" nụ hôn. Cô vùng vẫy, nào ngờ Lương Tranh xoay người đè lên cô. Lương Tranh thì thầm “Anh thích em... anh thích em”... rồi chậm rãi hôn lên môi Ngải Lựu Lựu. Toàn thân Ngải Lựu Lựu như mềm nhũn ra, cô vùng vẫy một hồi rồi từ từ nhắm mắt lại... Bàn tay của Lương Tranh bắt đầu không nghe lời. Ngải Lựu Lựu đột nhiên bừng tỉnh, giữ chặt lấy tay Lương Tranh rồi dùng sức đẩy anh ra.

Hôm sau, lúc Lương Tranh tỉnh lại đã là buổi trưa, đầu anh đau như búa bổ. Lương Tranh đưa mắt nhìn, trên giường chăn chiếu bừa bộn, ga giường dúm dỏ. Tất cả những gì xảy ra ngày hôm qua đều như một giấc mơ, nhưng cũng rất đẹp và chân thực. Lương Tranh ngẫm nghĩ một hồi, thấy vẫn nên gửi cho Ngải Lựu Lựu một tin nhắn: *Tôi qua tôi say quá, thực lòng xin lỗi cô!* Hai tiếng đồng hồ trôi qua, Ngải Lựu Lựu vẫn không nhắn tin lại, Lương Tranh càng thấy lo lắng liền nhắn thêm một cái tin nữa: *Bạn tôi chiều nay ra sân bay, hay là chúng ta cùng ra sân bay tiễn cậu ta ?*

Lúc này Ngải Lựu Lựu đang đi mua sắm ở siêu thị, đang chán thì nhận được tin nhắn của Lương Tranh liền nhắn lại: *Không rảnh!*, sau đó lăm

bầm: Đúng là nghiệp chương, suýt chút nữa thì mắc lừa tên khốn này!

Chiều tối, cuối cùng Ngô Hiểu Quân và Đàm Hiểu Na cũng kết thúc chuyến hành trình và về nhà. Mặc dù hai người mặt mày bơ phờ nhưng ánh mắt ngập tràn hạnh phúc Trong phòng tối om om, Ngô Hiểu Quân đóng cửa lại liền ôm ghì lấy Đàm Hiểu Na, đẩy cô vào chân tường. Đàm Hiểu Na bất ngờ “a” lên một tiếng, túi xách rơi cả xuống nền nhà, vội vàng túm lấy tay Ngô Hiểu Quân: “Vào bên trong đi...”

Ngô Hiểu Quân bật đèn lên, hai người giật nảy mình vì nhìn thấy Lương Tranh đang nằm trên ghế, nhìn hai người cười cười đầy ẩn ý.

“Sao cậu không bật đèn hả?” Ngô Hiểu Quân cười trừ.

Lương Tranh nghiêm nghị nói: “Chẳng phải tôi sợ phá hỏng không khí sao? Hai người cứ coi như tôi không tồn tại cần làm gì thì cứ làm”

Đàm Hiểu Na vội vàng chỉnh trang lại quần áo, mặt đỏ bừng, thì thào: “Em đi trước đây!”

Ngô Hiểu Quân nói: "Đề anh tiễn em!"

“Không cần đâu! , Đàm Hiểu Na nhặt túi xách lên, thở hồng hộc rồi lao ra khỏi cửa.

Lương Tranh: "Ha ha ha..."

“Cậu., cậu có ý gì hả?"

"Thực sự xin lỗi, đã làm hỏng việc của cậu!"

“Thôi đừng giả bộ nữa, chơi trò gì thế không biết?”, Ngô Hiểu Quân đóng sầm cửa phòng lại.

Lương Tranh mặt ngệt ra: “Lần này thì ai sai chứ?”

Ngải Lự Lự và Đàm Hiểu Na đã mấy ngày mới gặp lại, liền xúm lại tán đủ chuyện trên trời dưới biển. Ngải Lự Lự mặt mày hốc hác, Đàm Hiểu Na mặt mày mệt mỏi, cả hai nhìn nhau thương cảm. Tán chuyện một hồi lại nhắc đến tuổi tác, hai người bùi ngùi than thở rằng mình đã già rồi, làn da không còn mềm mịn, tron lảng, ngực đã bắt đầu xệ, ngay cả nếp nhăn cũng càng lúc càng nhiều hơn. Ngải Lự Lự hít một hơi thật sâu, hỏi: “Nếu như hai người uống rượu, đều đã ngà ngà say, sau đó người đàn ông lừa người phụ nữ vào phòng của mình và làm những chuyện không nên làm, chuyện đó có gọi là dụ dỗ làm trò xằng bậy không?”

Đàm Hiểu Na tỏ vẻ hiểu biết: “Thế thì phải xem cô gái kia có tự nguyện không nữa!”

“Cũng không hẳn là tự nguyện...”, Ngải Lự Lự ai oán nói.

“Thế thì là tình một đêm..“

“Sao có thể gọi là tình một đêm được? Hai người họ vẫn biết nhau, hơn nữa đều có thiện cảm với nhau!”, Ngải Lự Lự cuống quýt nói.

Đàm Hiểu Na nhìn Ngải Lự Lự, cười hỏi: “Hi hi... là phó tổng Lâm phải không?”

Ngải Lự Lự vội vàng phủ nhận: “Còn lâu! Quốc khánh vừa rồi Lâm Cường về nhà ở Thượng Hải còn đâu, bọn tôi chẳng hề gặp nhau. Là một cô bạn học cùng đại học với tôi, suýt chút nữa bị đàn ông lừa!”

“Ai mà biết được có khi là cô ấy dụ dỗ đàn ông thì có? Những chuyện như thế này mà cũng nói ra ngoài được, thật đúng là mặt dày!”, Đàm Hiểu Na nói bằng vẻ khinh bỉ.

Ngải Lự Lự tức tới mức nghiến răng trèo trẹo nhưng không tiện giải thích, càng không dám nổi nóng với Đàm Hiểu Na, đành hậm hực bỏ về

phòng. Nào ngờ Đàm Hiểu Na gốc không hiểu chuyện còn tò tò đi theo sau. Đàm Hiểu Na nói: "Tôi phát hiện dạo này Lương Tranh có vẻ không bình thường?"

Ngải Lựu Lựu chột dạ, sống lưng lạnh toát, cố ý tỏ vẻ thờ ơ hỏi: "Anh ta làm sao?"

“Lúc nãy tôi với Ngô Hiểu Quân vào trong nhà lấy đồ, cả căn phòng tối đen, có đặt bàn tay trước mặt cũng không nhìn rõ năm ngón, lúc bật điện lên, cậu đoán xem có chuyện gì xảy ra?”, Đàm Hiểu Na vừa nói vừa dùng tay diển tả.

“Anh ta đang làm gì?”, Ngải Lựu Lựu tò mò hỏi.

“Anh ta đang ngồi trên sôpha, cười đều với bọn tôi. Lúc ấy bọn tôi giật nảy mình, suýt nữa thì hét lên. Cậu bảo như thế không là bất thường thì là gì?”

“Nghe cũng có vẻ kì quặc, nhưng chưa đến mức bất thường, có thể người ta đang ngủ trên sôpha, lúc ấy vừa hay tỉnh lại thì sao?”

“Không phải chứ, mới có mấy ngày mà đã ra mặt nói đỡ cho anh ta rồi à?”

“Xì, tôi đây là người công chính liêm minh, không thiên vị ai bao giờ nhé!”

“Thôi được rồi, thưa Ngải đại nhân! Chuyện này xin ngài chớ có nói lại với Lương Tranh, anh ta nhỏ mọn lắm! Không chơi được chúng ta nên tránh thì hơn, cậu thấy có đúng không?”

Hai người tán phét một hồi Đàm Hiểu Na mới chịu về phòng. Ngải Lựu Lựu trần trọc mãi không sao ngủ được, đầu óc toàn là hình ảnh ánh mắt

nóng bỏng và nụ cười nhàn nhạt của Lương Tranh, còn cả những khoảnh khắc vừa tức vừa buồn cười giữa hai người. Ngải Lự Lự đành phải ngồi đây, điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

Sau Quốc khánh, Bắc Kinh dần trở lại yên bình, tất cả những suy diễn về buổi duyệt binh đã kết thúc, tất cả lại trở về với quỹ đạo cũ của nó. Ngày đầu tiên đi làm, ai nấy đều chỉnh đốn lại công việc, làm vệ sinh... Tâm trí Trình Triệu phú và Lưu Du Hà vẫn còn đang du lịch ở cảng Victoria. Đàm Hiểu Na và Ngô Hiểu Quân cũng vẫn còn chưa hết hưng phấn sau chuyến du lịch, lại cộng thêm với việc họ chuẩn bị mua nhà nên tâm trạng càng phoir phoir. Chỉ có Ngải Lự Lự là tiêu tụy đi nhiều, không còn vui tươi như bình thường nữa, tính tình nóng nảy, dễ nổi cáu và cực kì nhạy cảm. Lương Tranh cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, vừa bức bối vì chuyện bị Chung Hiểu Huệ “lừa” lại vừa thấp thỏm bất an vì chuyện của mình và Ngải Lự Lự cứ lằng nhằng mãi không thôi...

Ba ngày sau, bố Ngô Hiểu Quân đến Bắc Kinh. Ông ngồi tàu hỏa suốt hơn ba mươi tiếng đồng hồ từ Tứ Xuyên đến Bắc Kinh, gần như kiệt sức. Lúc nhìn thấy cô con dâu nhỏ nhắn đáng yêu, ông liền mỉm cười vui vẻ.

Bố Ngô Hiểu Quân lấy từ trong túi ra hơn chục quả trứng vịt, hai khúc Lạp sườn, bốn con vịt hun khói. Cuối cùng ông lấy ra một bọc đựng trong cái túi vải lấm lem, trịnh trọng đưa cho Ngô Hiểu Quân.

Ngô Hiểu Quân ngạc nhiên, đang định mở ra thì bố anh ngăn lại: “Mang về phòng rồi hãy mở, là ít đặc sản ở quê đấy !”, nói rồi ông liếc mắt về phía Lương Tranh đang ngồi trên sôpha và mỉm cười với Đàm Hiểu Na.

Ngô Hiểu Quân không về phòng mà mở luôn ra, khi nhìn thấy từng xấp tiền đặt trong đó, anh giật mình nói: “Bố, sao bố lại để tiền trong này? Không sợ bị cướp giật sao ?”

“Có gì đâu, ai mà biết được bố lại để tiền trong cái túi rách nát này chứ?”

Lương Tranh nhìn thấy cảnh này vừa thấy buồn cười vừa thấy chua xót. Anh nhớ đến người cha cố chấp, còn cả người mẹ hiền lành phúc hậu của mình nữa. Sau khi châm điều thuốc cho bố Ngô Hiểu Quân, Lương Tranh liền về phòng. Những người bên ba đất khách quê người thường rất dễ tức cảnh sinh tình. Dù gì thì quê nhà mãi vẫn là nỗi nhớ vẫn vương ở trong lòng mỗi người.

Ngày hôm sau, bố Ngô Hiểu Quân đòi ra Thiên An Môn gặp chủ tịch Mao, còn nói phải chụp mấy tấm ảnh để về cho bà con làng xóm cùng nhìn, như thế mới không phí công đến Bắc Kinh. Ngô Hiểu Quân đành phải xin nghỉ, mang theo máy ảnh đưa bố đi. Đang đi thì Trình Triệu phú gọi điện đến, hai người tán phét vài câu. Ngô Hiểu Quân loáng thoáng cảm thấy Trình Triệu phú có gì đó không bình thường nhưng nhất thời không đoán ra được. Trình Triệu phú nói tối nay sẽ qua nhà Ngô Hiểu Quân chơi, nhân tiện thăm bố Ngô Hiểu Quân luôn. Ngô Hiểu Quân nghĩ thế cũng tốt, đến lúc ấy bảo cậu ta chuẩn bị tiền để mua nhà luôn cho yên tâm, tránh để đêm dài lắm mộng.

Lương Tranh quyết định sẽ đánh bài ngựa với Chung Hiểu Huệ. Mấy lần anh gọi điện sang nhưng Chung Hiểu Huệ đều nói đang bận, không rảnh, khi nào có thời gian sẽ đến tìm anh. Buổi chiều anh gọi điện sang, Chung Hiểu Huệ lại nói đang sửa lại các loại giấy tờ, bận tới mất tới mũi. Thời gian giống như một thứ vũ khí sắc bén, nó vừa thay thế vạn vật, vừa mài mòn sự kiên nhẫn của con người. Lương Tranh vốn định nói rõ mọi chuyện qua điện thoại, nhưng lời đã ra đến cửa miệng rồi lại đành nuốt lại. Dù sao cũng nên chia tay vui vẻ, ít nhất thì sau này còn có thể làm bạn bè.

Hết giờ làm, Lương Tranh gọi điện ba lần cho Ngải Lự Lự nhưng không nghe máy. Ngải Lự Lự càng không đoán hoài gì đến Lương Tranh, Lương Tranh càng cảm thấy áy náy, nhưng áy náy về cái gì thì anh lại không rõ. Anh chỉ rất muốn gặp Ngải Lự Lự, sau đó nói với cô một tiếng

xin lỗi, nếu không cứ để nó nghẹn trong cổ họng anh sẽ càng cảm thấy khó chịu. Đáng ra chú Hoàng bảo Lương Tranh đi tiếp khách hàng, nhưng anh viện cớ là bị cúm để từ chối.

Khả năng bếp núc của Đàm Hiểu Na lại lần nữa được dịp thể hiện, bố Ngô Hiểu Quân cứ tấm tắc khen ngợi suốt. Ngô Hiểu Quân lấy làm đặc chí lắm.

“Sao không gọi Ngải Lự Lự qua đây chơi?”, Ngô Hiểu Quân hỏi Đàm Hiểu Na.

“Em gọi rồi nhưng cô ấy bảo dạ dày khó chịu, nuốt không trôi!”, Đàm Hiểu Na nói xong liền gấp một miếng cá vào bát bố Ngô Hiểu Quân.

Ngô Hiểu Quân thắc mắc: “Hơ, sao dạ dày ai cũng có vấn đề hết thế, Trình Triệu phú cũng nói đau dạ dày!”

“Tôi thấy chắc là tâm bệnh rồi, có tật giật mình chẳng?” Lương Tranh từ nãy vẫn ngồi im đột nhiên lẩm bẩm.

“Ha ha...”, Ngô Hiểu Quân cười gượng gạo rồi không nói năng gì thêm. Đàm Hiểu Na ngẩn ra nhìn hai chàng trai ngồi trước mặt.

Lương Tranh ăn cơm xong liền ra khỏi nhà, anh cảm thấy mình rõ ràng là người thừa trong căn phòng này. Người ta là một gia đình hòa thuận, vui vẻ, mình tham gia vào làm chi? Khi nào thì mình mới được sống những ngày tháng như vậy đây? Đi mãi đi mãi, Lương Tranh lại đến chân tòa nhà nơi Ngải Lự Lự ở ngay chính bản thân anh cũng cảm thấy không thể hiểu nổi. Lương Tranh đi thẳng vào thang máy, lên trên tầng. Lúc mở cửa ra, Ngải Lự Lự đang để tóc xoắn, sắc mặt xanh tái, ánh mắt trống rỗng. Phát hiện ra Lương Tranh đang đứng ở trước cửa, cô vội vàng định đóng cửa lại nhưng Lương Tranh lì lợm chen vào, Ngải Lự Lự tức tối tròn mắt,

không nói ra lời, chỉ biết bấu dãi môi rồi thả mình trên sôpha mặc kệ Lương Tranh.

Lương Tranh nhăn nhó cười rồi ngồi xuống bên cạnh Ngải Lựu Lựu. Ngải Lựu Lựu lùi ra xa một chút, nhìn cái mặt nhăn nhó của Lương Tranh mà tức sôi máu: “Có bệnh thì đến bệnh viện, đến đây ám tôi làm gì? Anh mà còn không đi là tôi gọi cho bệnh viện tâm thần đây!”

Lương Tranh chìa điện thoại ra cho Ngải Lựu Lựu, nói rất nghiêm túc: “Tuyệt đối đừng gọi nhầm đây, cẩn thận không có lại lỗi cả mình vào đây!”

“Biến đi, tôi không muốn nhìn thấy anh!”, Ngải Lựu Lựu nói xong liền ném điện thoại của Lương Tranh xuống đất

Lương Tranh nhặt điện thoại lên, lau sạch bụi: “Có tức gì thì cứ nhắm vào tôi đây này, điện thoại vô tội mà!”

Ngải Lựu Lựu đứng phắt dậy, nổi cơn thịnh nộ: “Rốt cuộc anh muốn gì hả? Đừng có tỏ vẻ đáng thương trước mặt tôi, tôi phải nghỉ ngơi, mời anh về cho!”

“Thực ra... Tôi đến để xin lỗi cô. Lựu Lựu, xin lỗi, tôi hôm đó đều là lỗi của tôi, tôi uống rượu say nên làm... làm vậy”

“Đừng có giải thích nữa, tôi quên hết rồi , cũng chẳng phải chuyện gì to tát! Haha, không phải anh thích tôi rồi đấy chứ? Tôi chẳng có chút tình cảm nào dành cho anh đâu!”

Ngải Lựu Lựu cười vẻ khinh miệt và tinh quái khiến cho Lương Tranh ngẩn người trong giây lát. Bộ dạng hời hợt ban nãy biến mất, nét mặt Lương Tranh nhanh chóng chuyển sang thản nhiên: Nếu như cô đã không để tâm thì tôi cũng chẳng để bụng nữa làm gì. Tôi đến đây chẳng qua chỉ là vì phép lịch sự, mặc dù động cơ gây án là không tốt, hành vi chưa thực hiện được,

nhưng tôi muốn nói cho cô rõ là tôi thật sự không cố tình làm vậy. Kì thực, nói trắng ra thì mọi người đều uống rượu, vốn dĩ là chuyện tình nguyện cả đôi bên, tôi đâu có ép buộc cô! Thôi bỏ đi, đừng nhắc nữa, cô đã không để bụng vậy tôi còn nghĩ ngợi làm gì ? Còn về vấn đề yêu hay không yêu mà cô nói đến ấy, tôi cảm thấy có hơi vớ vẩn. Đã ngần này tuổi rồi , còn tin tưởng vào tình yêu á? Cô không cảm thấy quá ấu trĩ ư?”

"Tôi thích thế!"

“Được thôi, cô cứ đi mà thích, tôi xin cáo từ!”

“Cút, cút càng sớm càng tốt!”

“Xin đừng tiễn, không cần phải lưu luyến không rời thế đâu...”

“Còn lâu tôi mới tiễn anh, đúng là tưởng bở, tôi ra đóng cửa thôi!”

“Đúng là nghĩ một đường, nói một nẻo...”

“Biến!”

“Rầm” một tiếng, Ngải Lự Lự đóng sầm cửa lại, sau đó ném toàn bộ gối trên sôpha ra cửa.

Lương Tranh ôm hi vọng đến nhà Ngải Lự Lự, anh hi vọng mối quan hệ của anh và Ngải Lự Lự sẽ có một bước tiến mới, cho dù không thể phát triển thì anh cũng muốn thử thăm dò tình cảm của Ngải Lự Lự dành cho mình. Nếu như Ngải Lự Lự tỏ vẻ e thẹn, ngượng ngùng, điều đó cho thấy cô ấy có tình cảm với mình. Nhưng rõ ràng cô ấy chẳng để bụng chuyện này hơn nữa còn không muốn nhìn thấy anh nữa. Lần tỏ tình tron lúc say rượu ấy giống như một dấu hiệu cho thấy trong lòng anh luôn có Ngải Lự Lự, chỉ có điều bản thân anh không chịu thừa nhận, hoặc không

thể xác định được bản thân. Bây giờ cái cảm giác ấy càng lúc càng mãnh liệt, thế nhưng Lương Tranh không thể giương cờ đường đường chính chính bày tỏ. Bởi vì anh sợ bị tổn thương, anh buộc phải bảo vệ bản thân, anh buộc phải tìm hiểu rõ tình cảm của Ngải Lựu Lựu dành cho mình trước đã.

Nhưng chuyện “viếng thăm riêng” này, Lương Tranh đã vấp phải đình nhon, Ngải Lựu Lựu thậm chí còn nói chẳng có tình cảm gì với anh ngay trước mặt anh. Là sự thật hay chỉ là những lời lẽ nói ra lúc tức giận ? Tại sao mình không thể nói chuyện tử tế với cô ấy được? Lương Tranh có hơi băn khoăn, càng băn khoăn anh càng thấy bức bối. Lương Tranh thất bại trở về, đẩy cửa vào thấy Ngô Hiểu Quân đang ngồi một mình trên sôpha, mặt dài như cái bom. Lương Tranh cười hỏi: “Táo bón à?”

“Cũng gần như thế...”

“Chẳng trách mà mặt nhăn như quả táo tàu...”

“Chuyện cậu bảo cho vay tiền lần trước ấy... có tin được không đấy?”

"Cậu nói vậy có ý gì?", Lương Tranh hỏi vặn lại.

“Trình Triệu phú vừa gọi điện đến nói lúc bọn họ đi Hồng Kong đã mua sắm quá tay, không thể cho tôi mượn tiền được nữa!”, Ngô Hiểu Quân chán chường nói.

“Nghĩ cách khác là được chứ gì? Hai vạn đó của tôi cậu rút lúc nào thì tùy! Cứ yên tâm!”

“Cám ơn người anh em...”

“Thôi đi, đừng có lời tình cảm vào đây, tiền ấy của tôi nhất định phải trả lại đây...”

Bố Ngô Hiểu Quân từ trong phòng ngủ đi ra. Ông mặc một bộ quần áo ngủ màu trắng sữa chẳng phù hợp với làn da đen sạm của mình chút nào. Bộ quần áo ngủ có vẻ rộng, mặc trên thân hình gầy gò, trông lòng thùng chẳng khác gì người ta mặc quần áo cho bù nhìn rơm ngoài đồng. Ông ho khan mấy tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh Ngô Hiểu Quân, tay vâng vâng cái điện thoại cũ: “Bố đã gọi điện cho chú ba con rồi, nhà chú ấy mới xây nhà xong, trong tay cũng chẳng dư dả tiền. Không được thì chúng ta lại nghĩ cách khác vậy! Nếu thực sự không được nữa thì mua một căn nhà cũ, đợi dăm ba năm nữa dư dả thì đổi sang căn mới vậy...”

“Đi mua nhà cũ có mà dở hơi. Con thấy mấy người ấy thật là giả tạo, sau này về đừng hòng con mua cái gì cho nữa!”

Ngô Hiểu Quân đang tức đầy ruột nên ăn nói có hơi ấu trĩ, tức đến nỗi trút hết lên người bố mình. Bố Ngô Hiểu Quân cười gượng gạo, đưa mắt nhìn Lương Tranh đang ngồi đối diện với cái tivi, vẻ mặt căng thẳng thấy rõ, hai tay cứ xoay xoay cái điện thoại, đứng ngồi không yên như thể một đứa trẻ mắc lỗi.

“Bố đi ngủ đi, muộn thế này rồi mà bố còn ngồi đây làm gì?”, con trai ra lệnh cho bố.

Bố Ngô Hiểu Quân cười bối rối: “Hiểu Quân, chúng ta chớ nóng vội, từ từ nghĩ cách, ngày mai bố sẽ gọi điện cho họ, biết đâu có thể gom góp được đôi chút...”

“Biết rồi, biết rồi !”, Ngô Hiểu Quân cúi kính nói.

“Thế bố đi ngủ trước đây... Cậu Lương, cậu cũng nghỉ sớm đi nhé!”, bố Ngô Hiểu Quân giờ tay chào tạm biệt.

Lương Tranh: “Dạ, chú ngủ ngon!”

Bố Ngô Hiểu Quân nhìn Lương Tranh, cố nặn ra một nụ cười gượng gạo rồi dè dặt bước vào phòng ngủ. Ngô Hiểu Quân nhìn theo cái bóng của bố đi vào trong phòng, châm một điếu thuốc lên và thở dài.

Lương Tranh liền khuyên nhủ: “Thực ra mua nhà cũ cũng không tồi, vừa kinh tế mà vị trí cũng không tồi”.

“Toàn là những căn nhà cũ nát, nội thất cũng chẳng ra làm sao, ở đây cũng khó chịu mà có xây sửa lại cũng phiền phức. Muốn mua thì phải mua một cái tử tế, đòi người liệu mua nổi mấy cái ...”

"Tiền đã không có, mua một căn ở được là được rồi . Biết bao nhiêu gia đình con đã mấy tuổi rồi mà vẫn phải ngủ chung với bố mẹ đấy thôi, chẳng phải người ta vẫn sống được hay sao? Hơn nữa chẳng phải cần mua nhà là để kết hôn hay sao? Sau này còn có thể đổi sang căn khác, đừng có mà có chấp như vậy, đừng có lúc nào cũng nghĩ một bước là đến đích ngay! ”

“Đúng thế, cho dù nhà mua rồi nhưng vẫn phải trang hoàng lại, lại tốn một món tiền”

“Nhà cũ không cần phải trang hoàng, chỉ cần sửa lại đôi chút là được rồi!”

“Hài, đột nhiên cảm thấy mình thật vô dụng, mua một cái nhà nhỏ mà cũng phải dựa vào bố mẹ!”

“Người ăn bám bố mẹ nhiều lắm, đây là đặc trưng của Trung Quốc, cậu cũng chẳng cần ngại làm gì. Sau này nếu tôi định mua nhà ở Bắc Kinh chắc cũng phải nhờ vào bố mẹ đôi chút!”

“Nghĩ cũng phải, người khác cần tiền không cần mạng, tôi cần tiền không cần sĩ diện. Ngủ thôi, ngày mai phải dậy sớm...”

Trưa ngày hôm sau, Đàm Hiểu Na đến ngân hàng rút bốn vạn rưỡi. Số tiền này bao gồm một vạn rưỡi cô tích cóp được và ba vạn mà mẹ cô gửi cho. Vấn đề đã giải quyết được một nửa, tính ra thì số tiền gom góp được lúc này cũng gần đủ rồi. Khi Ngô Hiểu Quân hay tin này, anh cảm động vô cùng. Ngô Hiểu Quân một mặt thầm nhủ nhất định sẽ sống một cuộc sống hạnh phúc với Đàm Hiểu Na, mặt khác lại âm thầm tính toán xem nên vay tiền của ai để mua nhà cho sớm.

Các đồng nghiệp ở công ty đều là từ nơi khác đến, có thể chuyển đi nơi khác bất cứ lúc nào, mối quan hệ rất mong manh. Mà những người bạn thân thiết đến mức có thể vay tiền lại không nhiều, thậm chí gần như là không có. Ngô Hiểu Quân nghĩ tới nghĩ lui mà không nghĩ ra được cách nào hợp lí. Nghĩ mãi mới ra một đồng nghiệp có tiền, vừa mới nhắc đến chuyện tiền nong là đối phương đã cảnh giác nói không có tiền, tiền đều đem đầu tư vào cổ phiếu hết rồi. Ngô Hiểu Quân nghĩ đến Ngải Lựu Lựu, chắc chắn cô có tiền tiết kiệm, bảo Đàm Hiểu Na tìm Ngải Lựu Lựu vay tiền chắc không thành vấn đề. Nhưng Đàm Hiểu Na đã bỏ ra bốn vạn rưỡi rồi, là đàn ông, Ngô Hiểu Quân thực sự không tiện mở miệng chuyện này.

Đúng lúc Ngô Hiểu Quân đang do dự thì Trình Triệu phú gọi điện đến, nói rằng mình đã bán đi ít cổ phiếu, “cắt thịt” ra cho anh vay hai vạn, giúp đỡ anh phần nào. Ngô Hiểu Quân thấy mắt mình ươn ướt, đúng là bạn bè tốt! Anh lập tức thông báo tin này cho Đàm Hiểu Na, cả hai thiếu điều nhảy cẫng lên vì sung sướng.

Đây chính là sự cám dỗ của nhà ở, những người không bôn ba ở bên ngoài không bao giờ biết được, được sở hữu một căn nhà ở thành phố này có ý nghĩa như thế nào. Nó có nghĩa là bạn đã có một chốn dung thân, không còn phải lang bạt nữa, không còn cô độc nữa, không còn là người ngoài của cái thành phố này nữa.

Buổi tối, trong phòng khách rất náo nhiệt, Trình Triệu phú, Lưu Du Hà và Ngải Lự Lự cũng đến chơi. Vẫn là Đàm Hiểu Na làm đầu bếp, thức ăn chính là Lạp sườn và vịt hun khói. Lưu Du Hà và Ngải Lự Lự cũng tích cực vào bếp hỗ trợ, ai cũng sợ bị người khác đánh giá thấp, con gái mà, lúc nào chẳng hay so sánh. Thực ra Ngải Lự Lự không muốn đến, nhưng Đàm Hiểu Na dùng kế khích tướng, hỏi Ngải Lự Lự có phải sợ đến sẽ phải gặp Chung Hiểu Huệ không, bởi vì sợ sẽ nổi máu ghen nên không dám đến không? Ngải Lự Lự nào chịu thừa nhận, đành phải lì mặt đến, thôi thì cứ coi như kẻ nào đó không tồn tại, nên ăn thì cứ ăn, nên uống thì cứ uống, huống hồ cô lại rất thích ăn Lạp sườn.

Lương Tranh không có ở nhà, thế nên càng không thể có Chung Hiểu Huệ, hôm nay anh phải đi tiếp khách hàng. Nhờ vậy mà Ngải Lự Lự cảm thấy thoải mái hơn nhiều thân nhiên nói chuyện, cười đùa vui vẻ. Chỉ có điều cứ nhìn thấy phòng ngủ của Lương Tranh là trong tim cô lại khó chịu, chuyện tối hôm ấy cứ hiện ra mồn một trong đầu cô, cứ ám ảnh cô không chịu buông tha. Rốt cuộc bản thân mình vẫn chỉ là một con cóc! Lâm Cường đã từ Thượng Hải về, mấy lần gọi điện hẹn Ngải Lự Lự đi ăn nhưng cô đều mượn cớ thoái thác, cô cảm thấy rất áp lực. Cảnh ngộ tối hôm đó đã trở thành một nút thắt rất khó cởi nhưng không thể không cởi trong lòng cô.

Lúc ăn cơm, mọi người còn uống cả rượu vang, là của Lưu Du Hà đem đến. Sở dĩ cô ta hào phóng như vậy là bởi vì trong lòng thấy áy náy. Thực ra trong chuyến đi Hồng Kông, bọn họ không hề bội chi như đã nói, đó chẳng qua chỉ là cái cớ. Lưu Du Hi không đồng ý cho vay tiền, cô cảm thấy bọn Ngô Hiểu Quân là người từ nơi khác đến, chỉ là làm công ăn lương ở đất Bắc Kinh này, thu nhập lại không ổn định. Hơn nữa chẳng biết khi nào họ cuốn gói đi mất, thật sự không đáng tin, đến lúc ấy biết đi đâu mà đòi tiền? Về nguyên tắc, mọi người có thể kết giao bạn bè, rủ nhau ăn uống, đập phá nhưng tốt nhất không nên có dây dưa về tài chính. Trình Triệu phú cảm thấy mình thất tín với anh em, rất mất mặt, ban đầu đã tranh cãi với Lưu Du Hà, về sau hai người còn đánh nhau nữa. Nhưng đánh nhau chán chê, Lưu Du

Hà vẫn một mực không chịu cho vay tiền, một vạn cũng không chứ đừng nói là năm vạn.

Mấy hôm sau, Trình Triệu phú vẫn nghĩ mãi chuyện này, Ngô Hiểu Quân là bạn bè thân thiết của mình, lúc quan trọng lại chẳng thể giúp đỡ bạn. Thế là Trình Triệu phú liền đi vay tiền của bạn mình, bán đi ít cổ phiếu, gom góp được hai vạn để giúp bạn. Nhân lúc Lưu Du Hà vào bếp, anh liền nhét tiền vào tay Ngô Hiểu Quân.

Người gặp chuyện vui, tinh thần cũng sáng khoái. Lúc ăn cơm, bố Ngô Hiểu Quân không uống quen rượu vang nên một mình uống rượu Nhị Oa Dầu, nhấp một ngụm rồi tấm tắc khen: “Rượu này ngon thật đấy, khi nào về phải kiếm một vài chai, về nhà mời đám bạn già nếm thử mới được!”. Mọi người chứng kiến cảnh này, ai nấy đều bật cười.

Lúc Ngô Hiểu Quân nâng cốc lên chúc mừng mới phát hiện Lương Tranh không có mặt, vội vàng gọi điện cho anh. Lương Tranh nói đang về, chẳng mấy chốc sẽ về đến.

Mười phút sau, Lương Tranh xách một cái túi nhỏ bước vào. Anh đưa cái túi cho Ngô Hiểu Quân, thấy Ngải Lựu Lựu cũng có mặt, lòng thầm thấy ái ngại nên định đi thẳng vào phòng ngủ, nhưng lập tức bị Trình Triệu phú kéo lại: “Thằng ranh này, khó khăn lắm tôi mới đến mà cậu không buồn chào hỏi tôi lấy một câu à?”

“Tôi vào cất đồ đã. Đừng vội, chỉ là uống rượu thôi mà! Ai thèm trốn làm gì?”, Lương Tranh biết cố trốn cũng không trốn được nên đành phải đổi mặt.

“Thế mới là anh em tốt chứ!”, Trình Triệu phú khoa chân múa tay cường điệu, sau đó đưa mắt nhìn quanh, thấy mấy cô gái đều cúi đầu ăn, chỉ có mỗi bố Ngô Hiểu Quân là gật đầu thể hiện thái độ tán thưởng với anh.

Chẳng mấy chốc mọi người đã uống hết rượu vang, mấy cô gái bắt đầu tập trung ăn uống, mấy gã đàn ông bắt đầu uống Nhị Oa Đầu. Hai bố con Ngô Hiểu Quân có lẽ là người vui mừng nhất vì vậy uống rất hăng. Trình Triệu phú mặc dù tửu lượng kém nhưng rất biết hô hào, khuấy động không khí.

Thực ra Lương Tranh là người u uất nhất, nhìn thấy hai người anh em của mình đều đã có gia đình, thế mà mình vẫn một thân một mình, cuộc sống vẫn chẳng chút tươi sáng, tìm được một cô bạn gái cao giá, suốt ngày xuất quỷ nhập thần, lò mò chẳng rõ trắng đen, nay thế này, mai thế kia, cuối cùng vẫn đôi người đôi ngả. Khó khăn lắm mới gặp được tri kỉ, ấy thế mà suốt ngày gây khó dễ cho nhau, cũng chẳng chịu thừa nhận thích mình, đây đưa mãi không thôi. Đến tận giờ vẫn chẳng hiểu rõ cuộc mối quan hệ giữa hai người là cái gì. Lương Tranh hơi có ý mượn rượu giải sầu, lại thêm trước đó phải tiếp khách nên đã say lắm rồi .

"Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã giúp đỡ Hiểu Quân nhà bác! Bác mời các cháu một chén!", bố Ngô Hiểu Quân nói xong liền cạn chén. Ngô Hiểu Quân đành phải cạn chén theo. Bố Ngô Hiểu Quân thấy Lương Tranh và Trình Triệu phú còn đang chần chừ liền nói: "Cứ từ từ mà uống, đừng vội!". Không nói thì thôi, nói rồi Trình Triệu phú liền nốc cạn luôn, Lương Tranh cũng đành chau mày uống nốt.

Chẳng mấy chốc một chai Nhị Oa Đầu đã cạn sạch. Đàm Hiểu Na là người tâm lí đã chuẩn bị chai thứ hai. Mấy người lại bắt đầu uống, có thể uống rượu cao hứng nên Ngô Hiểu Quân hỏi Lương Tranh; "Sao cậu không gọi Chung Hiểu Huệ đến, lâu lắm rồi không gặp cô ấy!." mấy cô gái đều đưa mắt nhìn Lương Tranh.

"Đạo này cô ấy bận một công trình mới, không có thời gian rảnh!", Lương Tranh cố làm vẻ bình tĩnh nói.

“Ừ, nên lấy sự nghiệp làm trọng, đúng là người đàn bà quyền lực!”, Ngải Lự Lự nín thở.

Trình Triệu phú nâng cốc đứng dậy, nói với Lương Tranh: “Lúc ở Hồng Kông tôi nhìn nhầm người rồi, xin lỗi cậu nhé, hi vọng chuyện này không ảnh hưởng đến tình cảm của hai người!”

“Làm gì có chuyện? Chẳng ảnh hưởng gì hết!”, Lương Tranh cố thể hiện thật tự nhiên để che giấu sự bối rối của mình.

Lưu Du Hà trợn mắt lườm Trình Triệu phú, gắp một thìa lớn thức ăn nhét vào miệng chồng: “Ngậm cái miệng vào, người ta yêu thương thăm thiết như vậy, cần gì anh phải lo thay hả?”

Ở trong nhà bếp, mấy cô gái đang dọn dẹp, Đàm Hiểu Na cố ý xán đến chỗ Lưu Du Hà, hỏi: “Hai người nhìn thấy gì ở Hồng Kông?”

“Cái gì? Chẳng nhìn thấy gì cả!”, Lưu Du Hà giả bộ nói.

"Ban nãy hai người nhà cô chẳng phải đã nói rồi sao? Hình như nhìn thấy Chung Hiểu Huệ ở Hồng Kông thì phải?"

“À, là nhìn thấy cô ta đi với một người đàn ông, nhưng mà chỉ là hiểu nhầm, người phụ nữ ấy trông rất giống Chung Hiểu Huệ thôi!”.

Ngải Lự Lự làm gì còn tâm trạng mà rửa bát, hai tai dựng cả lên để hóng chuyện. Không biết tại sao trong lòng cô lại rất hi vọng người ấy đúng là Chung Hiểu Huệ. Là để trả thù Lương Tranh cũng được, hay là vì đồ kị cũng được, cô nghĩ như vậy đấy.

Ở trong phòng khách, mấy người đàn ông vẫn đang uống rượu, nói chuyện. Bố Ngô Hiểu Quân uống nhiều nên nói chuyện khá lớn tiếng, thỉnh

thoảng còn lắc lư đầu. Lương Tranh và Trình Triệu phú mời ông thêm hai chén nữa, ông có vẻ không uống nổi nữa, đột nhiên bật khóc: "Giờ thì bác yên tâm rồi, mẹ Hiếu Quân qua đời rất sớm, bác lại chẳng có tài cán gì, đã để nó phải chịu khổ từ nhỏ. Đều là nhờ nó có tinh thần cầu tiến, chăm chỉ học hành giờ tìm được một người vợ tốt như vậy, cũng coi như có chỗ an thân ở cái thành phố này, bác thấy nở mày nở mặt lắm. Sau này đi gặp mẹ nó cũng có cái mà nói với bà ấy..."

Ông vừa nói vừa khóc, Ngô Hiếu Quân cũng khóc theo, Trình Triệu phú vội vàng an ủi hai cha con. Lương Tranh lấy cốc đi vệ sinh, đứng trước gương, để mặt cho nước mắt trào ra, anh lại nhớ đến cha mẹ già của mình. Thương thay cho tám lòng cha mẹ, chắc hẳn họ rất nhớ mình, hi vọng mình lăn lộn ở bên ngoài có chí tiến thủ, được bình an. Nhưng bản thân mình thì sao? Hết lần này đến lần khác phụ lòng họ, sống tùy tiện, tiêu tốn biết bao thời gian vào những lí tưởng vô bổ...

Trình Triệu phú khó khăn lắm mới lái xe được về nhà, vừa vào nhà vệ sinh một cái là nôn thốc nôn tháo, chưa kịp định thần lại đã bị Lưu Du Hà chất vấn: "Anh lén tôi cho Ngô Hiếu Quân vay bao nhiêu tiền, tiền đấy ở đâu ra?"

Trình Triệu phú giả bộ ngạc nhiên: "Chẳng phải em không cho vay sao? Hơn nữa anh cũng làm gì có tiền mà cho vay?"

Lưu Du Hà cười khẩy: "Còn giả bộ nữa à, lúc xuống xe tôi đã thấy anh nhét cái gói gì vào trong túi, giờ túi áo anh rỗng không..."

"Em lục túi anh à?"

"Đừng có đánh trống lảng, cho vay bao nhiêu, tiền ấy ở đâu ra?"

"Tôi cho vay đấy, cô quản được à? Tôi đâu có lấy tiền của cô?"

“Tôi không quản được thì ai quản được? Anh nói cho rõ đi, ai quản được hử?”

Trình Triệu phú đã ngấm men rượu, thấy Lưu Du Hà vẫn không chịu buông tha, trong lòng buồn bực lắm, vung tay hất văng cái lọ hoa trên bàn xuống đất. “Xoảng” một tiếng, cái bình vỡ tan, hoa rơi khắp nền nhà. Lưu Du Hà cũng chẳng chịu kém cạnh, chạy vào phòng bếp ôm cả đồng đĩa ra phòng khách, giơ cao lên rồi ném từng cái xuống nền. Trình Triệu phú mặt mày tím tái, chạy đến trước bàn trà, đập tan hết cốc chén.

Chẳng mấy chốc, cả căn nhà như một đồng đồ nát. Hai người chán ném bát đĩa lại chuyển sang đánh nhau. Đối với họ mà nói, đây cũng là một đêm dài mất ngủ...

Trên đời chẳng có bữa tiệc nào không tàn, Đàm Hiểu Na sau khi quyết định mua nhà đã chuyển sang ở chung với Ngô Hiểu Quân, điều này đồng nghĩa với việc cô không ở cùng với Ngải Lự Lự nữa. Hai người có hơi lưu luyến, tối ngủ với nhau liên tâm sự:

“Lự Lự, mau nói xem cậu với phó tổng giám đốc tiến triển đến đâu rồi, mọi người đang chờ được ăn kẹo của cậu đây!”

“Thôi đủ rồi, chưa chắc đã có chuyện đó đâu!”, Ngải Lự Lự thở dài.

“Cậu thấy anh ấy không đáng tin à?”

“Cũng không hẳn, tôi cứ cảm thấy thế nào ấy! Bạn bè thì chẳng phải, cấp trên với cấp dưới cũng không”.

“Ha ha, tình nhân cũng chẳng giống tình nhân!“, Đàm Hiểu Na bổ sung thêm một câu.

"Đáng ghét!"

"Hi hi... cậu nói Lương Tranh với Chung Hiểu Huệ thế nào? Tôi thấy người phụ nữ ấy không đáng tin!"

Ngải Lự Lự cười: "Tôi làm sao mà biết được, tôi có biết xem tướng đâu!"

"Hài, cậu với Lương Tranh có điều kiện tốt như vậy, lại đều độc thân, tôi thật không thể hiểu nổi hai người. Để hôm nào tôi tác hợp cho hai người. Tốt nhất là nhốt chung vào một phòng, khóa lại mấy hôm, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Để xem hai người còn giả bộ thanh cao, còn cứng đầu cứng cổ đến đâu!"

"Nói lăng nhăng! Nói thực lòng tôi rất ngưỡng mộ cậu với Ngô Hiểu Quân, hơn nữa lại chuẩn bị mua được nhà ở đây rồi. Cuộc sống rồi sẽ ổn định thôi!"

"Ai bảo cậu ngày trước khinh thường người ta cơ? Tôi chỉ có thể thu nhặt mảnh vụn, coi đồng phế thải ấy như bảo bối!"

"Cái con ranh này, ăn nói khiếp quá đấy!"

"Ha ha, đừng cù, nhột lắm...."

Sáng hôm sau, bố Ngô Hiểu Quân lên tàu về quê, mang theo ảnh, mang theo niềm vui, mang theo sự tự hào, phấn khởi trở về nhà.

Ngô Hiểu Quân ban nãy còn trầm ngâm trong nỗi buồn li biệt giờ đã ưỡn ngực nghênh đón một sự khởi đầu mới. Anh với Đàm Hiểu Na đã hẹn nhau chiều nay sẽ đi mua nhà, nhân tiện làm các thủ tục cho hoàn tất. Có thể hạnh phúc đến quá nhanh, quá dễ dàng nên cảm giác không chân thực.

Nhân viên nhà đất Tiểu Triệu lần trước Ngô Hiểu Quân liên hệ nói với anh rằng giá nhà lại tăng lên rồi, mỗi mét tăng thêm mấy trăm tệ.

“Các người đang bóp cổ giết người đấy hả? Lần trước đã nói giá này sẽ không thay đổi nữa, mới chỉ có mấy ngày thôi mà!”, Ngô Hiểu Quân vô cùng bức bối.

“Chẳng còn cách nào khác thưa anh, thời buổi kinh tế thị trường mà. Giá nhà của cả nước tăng, mấy ngày nữa anh đến có khi lại tăng lên nữa rồi cũng nên!”, Tiểu Triệu nhẫn nại giải thích.

Ngô Hiểu Quân tức tối đẩy gọng kính: "Lần trước tôi cứ băn khoăn không hiểu các người sao không chịu nhận tiền đặt cọc, hóa ra là định im lặng chờ thời chứ gì?"

“Đây là quy định thống nhất của công ty, chúng tôi không thể tự tiện quyết định!”

“Tôi không mua nữa là được chứ gì? Các người thích tăng thì đi mà tăng!”

Tiểu Triệu khom lưng, lịch sự nói: “Ha ha, Anh Ngô đi cẩn thận, khi nào cần cứ liên hệ với chúng tôi nhé!”

“Toàn một lũ lừa đảo, không sợ trời phạt hay sao ấy?”, Ngô Hiểu Quân ra khỏi cửa lớn tiếng chửi bới. Đàm Hiểu Na liền an ủi anh mấy câu, sau đó lấy điện thoại ra, định liên hệ với một vài công ty nhà đất khác xem giá cả ra sao. Mấy phút sau, Đàm Hiểu Na ngao ngán lắc đầu, giá nhà ở toàn Bắc Kinh này đã tăng lên từ sau Quốc khánh. Lần lên giá này khiến cho số tiền phải trả đợt đầu lại tăng thêm vài vạn nữa, xem ra chuyện mua nhà tạm thời đành gác lại.

Trong thôn nghỉ mát ở Nguyệt Lượng Hà, Trần Tường Đông và Chung Hiểu Huệ ngồi yên lặng trong chiếc xe hơi màu trắng, họ đều đeo kính đen vẽ mặt trầm ngâm.

Chung Hiểu Huệ cười nhạt: “Giờ thì anh có thể buông tay rồi chứ?”

“Sao lại buông tay? Gái đẹp trên đời này nhiều như sao sa, nhưng anh không thèm, anh chỉ thích một mình em thôi. Anh yêu em, anh không nỡ xa em! Chúng ta bên nhau đã mấy năm rồi, em đã là một phần cuộc sống của anh rồi, ngày nào anh cũng vất vả kiếm tiền để làm gì? Còn không phải vì em sao?”

“Nực cười! Vì tôi ư? Là vì đứa con gái cưng với bà xã anh thì có!”

“Anh đâu thể để mặc họ chứ?”

“Trần Tường Đông, trước đây anh lừa tôi thì thôi, chúng ta sống với nhau không rõ ràng mấy năm trời rồi, chuyện này nên kết thúc thôi. Chẳng nhẽ anh định ràng buộc tôi cả đời à?”

“Hài, anh thật sự không thể xa em, anh xin em đừng rời xa anh có được không? Không có em anh thật chẳng còn động lực gì nữa, anh không biết mình kiếm tiền để làm gì, có ý nghĩa gì nữa!”

Trần Tường Đông nói đến đây liền tháo kính xuống, tỏ vẻ hụt hẫng và đau đớn. Hắn ta thở dài rồi nói tiếp: “Mảnh đất công ty bỏ tiền mua ở Triều Dương lại có chút vấn đề, thủ tục chưa đầy đủ lại cộng thêm mấy khách hàng khó tính, tạm thời không thể xây nhà được. Chuẩn bị đến cuối năm rồi, ngân hàng lại giục trả nợ, lát nữa đi xem giám đốc Tạ nói sao. Đợi chuyện này giải quyết xong chúng ta sẽ nói chuyện tiếp...”

Trong văn phòng, Trâu Huệ đã hoàn toàn hòa đồng với tập thể, bản tính cũng được bộc lộ ít nhiều: lăm chuyện, thẳng tính, tham ăn. Lúc này cô

đang trốn sau máy tính ăn vặt với Chu Tường Linh, chỉ có một mình Ngải Lự Lự chống cằm ngây người ngẫm nghĩ chuyện gì đó. Hai người vừa ăn vừa thì thầm to nhỏ.

Trâu Huệ nhìn Ngải Lự Lự: “Em thấy chắc là thật tình, trông chị ấy hoàn toàn biến thành một người khác rồi !”

Chu Tường Linh cười: “Khó nói lắm, cũng có thể là vừa rơi vào lưới tình!”

“Ha ha, xem ra trưởng phòng cũng có kinh nghiệm về chuyện này đây nhỉ?”

“Vớ vẩn, ai chẳng có tình yêu? Nói cho cô biết, lúc tôi còn trẻ được rất nhiều anh theo đuổi đấy. Đáng tiếc là giờ đã là một bà già, có cho cũng chẳng ai lấy nữa!”

“Em thấy chị chẳng già chút nào, vẫn còn rất xinh đẹp, hơn nữa thân hình lại gợi cảm nữa!”

“Thế sao? Đợi khi nào đến tuổi của tôi cô mới thấy áp lực!”

Chu Tường Linh vừa nói vừa xoa xoa mặt mình, vẻ rất tội nghiệp. Trâu Huệ lặng lẽ đến đằng sau lưng Ngải Lự Lự, "hù" một tiếng khiến Ngải Lự Lự giật nảy mình.

“Sao thế chị, tương tư à?”

“Cái con ranh này, càng ngày càng không biết lớn bé gì hết ! ”

Ngải Lự Lự giơ tay định đánh Trâu Huệ nhưng cô ta tránh được: “Hi hi... cái này không phải em nói mà là trưởng phòng của chúng ta nói!”

Ngải Lựu Lựu liếc Chu Tường Linh, thấy cô đang nhét cả nắm thức ăn vào miệng, ngán ngẩm lắc đầu. Cô vờn vai một cái, than thở: “Trong phòng tài vụ lại bớt đi một gái ế rồi, thật là chán!”

“Em cũng có thể không ế mà, có ai ép em độc thân đâu?”, Chu Tường Linh vừa nhai vừa nói.

Ngải Lựu Lựu: “Em cũng đâu có muốn ế, nhưng đâu ai chịu lấy em đâu?”

Chu Tường Linh: “Lâm Cường chẳng phải đang nhỏ dãi trước em rồi hay sao? Em còn chờ gì mà không sà vào lòng anh ấy đi. Yêu đương trước, hết yêu đương rồi thì vẫn có tiền hộ thân mà. Như thế tốt biết mấy, một mũi tên trúng hai đích! Em xem chị hiện giờ đây này, tình cảm đã biến chất rồi, thế mà chẳng có gì, vẫn tay trắng...”

“Hay là cặp bồ đi vậy!”, Trâu Huệ trêu Chu Tường Linh.

“Cái con ranh này, toàn nói chuyện lảng nhãng...”

Trâu Huệ: “Trưởng phòng, chị Hiếu Na mua nhà rồi, chúng ta có cần chúc mừng gì không, nhận tiền bắt chị ấy khao luôn!”

“Cô chỉ biết ăn thôi! Mua nhà chưa chắc đã là chuyện vui, tuyệt đối đừng giẫm lên vết xe đổ của tôi đấy. Các cô không biết mua nhà xong áp lực thế nào đâu, phải thắt lưng buộc bụng khổ lắm, tôi chịu đựng đủ rồi. Các cô xem, tóc bạc đầy đầu rồi! Kiếp sau nhất định phải đầu thai vào một gia đình giàu có...”

“Làm vợ lẽ à?”, Trâu Huệ châm biếm.

Chu Tường Linh đứng phắt dậy, chỉ vào mặt Trâu Huệ: “Cái con ranh này, để xem tôi xử lí cô ra sao?”

Trâu Huệ chạy quanh văn phòng: “Ồi ời...em sai rồi , trưởng phòng xin tha mạng!”

Mấy ngày sau, trong một quán cà phê trên đường Đại Vọng, Chung Hiểu Huệ và Lương Tranh ngồi trong một góc nhỏ, không khí khá ngọt ngào, đây là lần gặp đầu tiên kể từ sau Quốc khánh. Đồi bên đường như đã xa cách đi nhiều, Chung Hiểu Huệ trông có vẻ u sầu, khiến người khác cảm thấy tội nghiệp. Lương Tranh trầm ngâm, trông càng chững chạc và cứng cỏi. Hai người đều dùng thìa khuấy đều cốc cà phê, ai nấy đều có những suy nghĩ riêng. Lương Tranh cuối cùng không chịu nổi thứ không khí ngọt ngào này đành lên tiếng trước: “Dạo này em vẫn khỏe chứ?”

Chung Hiểu Huệ mỉm cười: “Em vẫn khỏe, còn anh?”

Cũng bình thường. Chẳng có việc gì vui mà cũng chẳng có việc gì buồn!”

"Em định nghỉ việc..."

“Ồ, sao lại nghỉ việc?”

“Em muốn nghỉ ngơi một thời gian. Có phải anh muốn em về gặp bố mẹ anh không? Sau này có nhiều thời gian lắm!”

Chung Hiểu Huệ thấy Lương Tranh không nói gì, vẻ mặt cũng là lạ nên hỏi: “Sao thế, anh không có thời gian à? Hay là anh đã thay đổi ý kiến. không sao đâu, anh cứ nói thẳng cho em biết!”

“Đúng là thời gian không có thật... Chuyện này chúng ta bàn sau vậy!”, Lương Tranh vốn định nói dối Chung Hiểu Huệ rằng mình đã thích người

khác rồi , nhưng mặt đối mặt với cô, anh không nói ra lời. Thôi cứ để thời gian xóa nhòa đi mọi thứ,

Chung Hiểu Huệ là một người con gái thông minh, cô sẽ hiểu ra thôi.

“Ừ, căn hộ nơi em ở chuẩn bị đến hạn hết hợp đồng rồi , nếu có thời gian rảnh anh để ý giúp em xem có căn hộ nào cho thuê không nhé?”

“Cũng được, Ngô Hiểu Quân thường hay liên hệ với những hộ dân trong chung cư, anh sẽ bảo cậu ta để ý giúp em!”

"Vâng cảm ơn anh trước nhé!"

“Đừng khách sáo!”

Lương Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ: “Em còn nhớ Trình Triệu phú không? Vợ chồng cậu ta Quốc khánh vừa rồi đi Hồng Kông chơi, nói nhìn thấy một nữ minh tinh rất giống em!”

Chung Hiểu Huệ cười gượng gạo: “Ồ, thế sao? Em đâu có xinh đẹp đến thế?”

Lương Tranh cười gượng: “Em khiêm tốn quá!”

Hai người nói chuyện một lúc, Lương Tranh vì phải ra sân bay đón khách hàng nên thanh toán hóa đơn và đi trước. Chung Hiểu Huệ ngồi một mình trong quán cà phê, nghĩ ngợi rất nhiều. Cô nghĩ lại những chuyện quá khứ giữa cô và Trần Tường Đông, nghĩ đến cách cư xử của Lương Tranh những ngày qua và cả những gì mà Lương Tranh vừa mới nói. Ra khỏi quán cà phê, Chung Hiểu Huệ thực sự không chịu nổi nữa, những ám ức mấy ngày nay cứ chồng chất trong lòng, ám ảnh cô không chịu buông tha. Khoảnh khắc này, cô đã sụp đổ, cô bật khóc. Chung Hiểu Huệ bắt một chiếc taxi, lái xe hỏi cô đi đâu, Chung Hiểu Huệ nói đi đâu cũng được, cứ ra khỏi

Bắc Kinh là được. Lái xe nhìn qua gương chiếu hậu thấy Chung Hiểu Huệ khóc lóc nước mắt chảy cũng đoán ra được đại khái có chuyện gì. Lái xe liền hỏi:

“Cô gái, chúng ta đi một vòng, đợi tâm trạng cô ổn hơn rồi tính tiếp nhé !”

"Đi thôi..."

Chung Hiểu Huệ từng nghĩ rằng rời xa Trần Tường Đông, mình sẽ hoàn toàn tự do, cho dù là thân thể hay tinh thần. Nhưng hóa ra chuyện này chẳng hề đơn giản.

Tối hôm ấy, ở trên Nguyệt Lượng Hà, Trần Tường Đông kiên quyết giữ Chung Hiểu Huệ lại. Ba người đang uống rượu thì đột nhiên Chung Hiểu Huệ thấy đầu mình bị choáng, sau đó phát hiện ra giám đốc Tạ chạy đến dìu cô. Ánh mắt rạo rực của giám đốc Tạ đằng sau cặp kính khiến cho Chung Hiểu Huệ ghê tởm, những chuyện sau đó thế nào cô hoàn toàn không hay biết. Nửa đêm tỉnh lại cô phát hiện mình đang nằm trên giường, không mảnh vải che thân... Chung Hiểu Huệ đã trở thành món hàng trao đổi của Trần Tường Đông, cho dù là đến phút cuối cùng, hắn vẫn muốn vắt kiệt những “giá trị” cuối cùng của cô. Rốt cuộc cô chỉ là một món đồ chơi của một kẻ giỏi tính toán. Chung Hiểu Huệ tức điên lên, gọi điện cho Trần Tường Đông nhưng không liên lạc được.

Ngày hôm sau Chung Hiểu Huệ đến công ty tìm Trần Tường Đông thì người ngồi trong văn phòng của cô đã là người khác, điều đáng nói là, cô trợ lý tổng giám đốc này thậm chí còn trẻ trung và xinh đẹp hơn cô. Chung Hiểu Huệ bê đồ đạc của mình ra khỏi công ty trong ánh mắt khinh bỉ và chế nhạo của mọi người. Cô cố gắng để đi ra khỏi đó một cách thản nhiên nhất. Mấy ngày sau, lúc đi rút tiền, Chung Hiểu Huệ phát hiện số tiền trong thẻ lên đến bảy con số. Cô khóc, khóc cho đã đời. Trên đường về nhà, lúc đi

qua khu công trình Triều Dương, thấy công trình ở đó đã bắt đầu thi công, cô bật cười, cười bất lực...

Một cơn ác mộng. Tỉnh giấc rồi mà trò chơi vẫn chưa kết thúc.

Mấy hôm nay, Ngô Hiểu Quân vì chuyện nhà cửa mà suy nghĩ đến bù đầu, chạy đôn chạy đáo, hết vay chỗ nợ đến chỗ kia mà vẫn không tích đủ tiền trả tiền nhà lần đầu. Anh quyết định từ bỏ, đợi khi nào giá nhà hạ nhiệt một chút sẽ mua sau, anh không tin giá nhà sẽ cứ tăng vùn vụt như vậy, điều này không phù hợp với quy luật kinh tế. Chỉ có điều, cách suy nghĩ này không nhận được sự đồng tình của Đàm Hiểu Na, cô cho rằng càng mua nhà sớm càng tốt, đất càng ngày càng ít, đừng mong giá nhà sẽ hạ nhiệt. Đây là lần đầu tiên quan điểm của hai người có sự bất đồng, lại đang có tâm sự nên hai người xảy ra tranh cãi.

Đàm Hiểu Na oán thán: “Không có tiền thì mua một cái nhà nhỏ, có thể ở là được rồi !”

“Mua cái nhỏ ư? Chúng ta dù sao cũng phải để cho bố một phòng chứ. Bố đầu tắt mặt tối suốt cả đời rồi, già rồi cũng cần được hưởng phúc chứ?”

Đàm Hiểu Na cười nhạt: “Hưởng phúc á? Em không đồng ý để bố đến ở đâu, nếu bố mà đến, em sẽ dọn đi. Em không quen ở với người già!”

Ngô Hiểu Quân: “Em nói thế ý gì, anh không thể có vợ mà quên mất bố được. Anh không vô lí như nhà em, ham giàu chê nghèo!”

“Ai ham giàu chê nghèo? Ngô Hiểu Quân, anh nói cho rõ đi!”

“Còn cần phải nói ư, gả con gái mà còn yêu cầu phải có nhà!”

“Mua được nhà bố mẹ cũng chẳng được hưởng, chẳng qua chỉ muốn tốt cho chúng ta thôi. Bản thân vô dụng lại còn trách người khác!”

"Vậy cô đi mà tìm người nào có tài ấy!"

“Tìm thì tìm...”

Hai người đang cãi nhau thì Lương Tranh về. Đàm Hiểu Na thấy bực bội nên chẳng buồn chào hỏi mà xách túi đi thẳng. Tâm trạng của Lương Tranh hôm nay cũng chẳng tốt, đối mặt với sự "nhiệt tình" của Chung Hiểu Huệ, anh lại thấy không thể tiêu hóa nổi, cũng chẳng thể hiểu nổi tâm tư của cô. Đằng sau nhất định có vấn đề gì đó. Lương Tranh nghĩ đến một loạt những chuyện đã xảy ra từ trước đến giờ: chuyện ở sân golf, chuyện ở Hồng Kông, còn cả hành tung bí ẩn của Chung Hiểu Huệ thường ngày... tất cả đều khiến Lương Tranh nghi ngờ Chung Hiểu Huệ có một “bồ nhí”.

Ngô Hiểu Quân thấy Lương Tranh ngồi thừ người ra liền vò đầu bứt tai tự lẩm bẩm: “Chê tôi vô dụng, không mua nổi nhà à. Đã thế mai tôi đi mua xổ số, tôi mà trúng giải tôi sẽ lấy tiền đập vào mặt cô!”

“Thôi đủ rồi, đừng cần nhằn nữa, mau đi tắm đi!”

"Trông bộ dạng cậu có vẻ hèn hò không thuận lợi nhỉ?"

“Hài... mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, tốt nhất nên tự biết mình là ai để mà an phận cho lành!”

“Ừ, thôi nghỉ sớm đi!”

Bắc Kinh bắt đầu chuyển lạnh. Buổi trưa, chút ánh mặt trời ấm áp khiến cho con người thấy mơ màng buồn ngủ. Một cơn gió nhẹ lướt qua, mang

theo khí lạnh khiến cho người ta cảm thấy tỉnh táo hơn. Cảm giác thay đổi này khiến người ta nghĩ đến ngôn ngữ của vạn vật: mùa đông đã đến rồi !

Ngải Lự Lự mặc một chiếc áo măng tô, rút cổ vào trong áo cho ấm áp rồi đi thẳng lên phòng Cúc Hương Thư của khu nghệ thuật 798. Cúc Hương Thư nằm ở khu trung tâm của khu nghệ thuật Đạo Đơn Tự của Bắc Kinh, là không gian tổng hợp giữa văn hóa, nghệ thuật và thương nghiệp của nghệ thuật đương đại kinh điển. Ngải Lự Lự vừa đến Quán cà phê sách của Đức thì phát hiện Lâm Cường đang ngồi trong góc vẫy tay gọi cô. Ngải Lự Lự đi đến gần mới phát hiện còn có hai người phụ nữ khác đang ngồi đấy.

Lâm Cường đứng dậy giới thiệu từng người một, một người là mẹ anh, đoan trang, tao nhã, ánh mắt sắc bén; một người cô đã từng gặp ở Thượng Hải, là cô em gái xinh đẹp và thời trang của Lâm Cường. Ngải Lự Lự đợi Lâm Cường giới thiệu xong liền lịch sự ngồi xuống. Cô phát hiện ra rằng mẹ Lâm Cường cứ nhìn cô chăm chăm, ánh mắt soi mói như đang soi con dâu. Phục vụ bê mấy cốc cà phê đến, Ngải Lự Lự nhấp môi, mùi vị cũng không tồi, tinh thần tỉnh táo hơn hẳn.

“Tiểu Ngải, nhà cháu ở đâu thế?”, mẹ Lâm Cường hỏi.

“Nhà cháu ở Nhạc Dương, Hồ Nam ạ”, Ngải Lự Lự vui vẻ đáp lời.

“Nhạc Dương là một thành phố tuyệt vời, nổi tiếng bởi văn hóa và lịch sử. Động Đình Hồ thật là đẹp, núi non nước biếc quả tuyệt vời!”

"Bác từng đến đó rồi ạ?"

“Ừ, bác đến đó một lần, có cơ hội nhất định phải đi lần nữa. Nhà cháu còn có ai nữa?”

“Nhà cháu còn bố mẹ và một cô em gái ạ!

“Ồ, bố mẹ cháu sức khỏe vẫn tốt chứ, đi nghỉ hưu chưa?”

“Bố cháu nghỉ hưu rồi, còn mẹ cháu làm kế toán ở một công ty nhà nước ạ”.

"Thảo nào mà cháu học chuyên ngành tài vụ. Tiểu Ngải đã đến hai năm tuổi chưa?"

Ngải Lự Lự đỏ bừng mặt, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

“Mẹ à...”, Lâm Cường ném ánh mắt oán trách về phía mẹ, mẹ anh bật cười. Em gái Lâm Cường ngồi bên cạnh cũng cười không mím môi lại được, chỉ có Ngải Lự Lự là thấy rất mất tự nhiên cứ như thể bị người khác thẩm tra ấy. Buổi trưa, lúc nhận được điện thoại của Lâm Cường, anh không nói có cả mẹ với em gái anh, mà chỉ nói mời cô đến 798 đi dạo cho đỡ buồn. Đây rõ ràng là một cuộc ra mắt phụ huynh mà Lâm Cường đã âm thầm sắp đặt, tự nhiên Ngải Lự Lự lại thấy hoang mang, cô cảm thấy Lâm Cường không tôn trọng cô, ít nhất cũng phải thông báo trước tình hình chứ không phải lừa cô đến như thế này.

Nửa tiếng sau, em gái Lâm Cường được một anh chàng nước ngoài đến đón đi. Mẹ Lâm Cường bảo anh chọn mấy cuốn sách về chủ tịch Mao, nói rằng bố anh đã dặn phải mua mấy quyển đó. Lâm Cường tỏ vẻ không vui, do dự một lát rồi cuối cùng vẫn phải đi. Từ Cúc Hương Thư đi ra, họ ngồi xe đến một nhà hàng Hồng Kông. Vừa gọi món xong thì em gái và anh bạn nước ngoài của cô đến, hai người dính nhau như sam, cử như thể xung quanh chẳng có ai nữa cả. Mẹ Lâm Cường nhíu mày, tỏ vẻ không mấy thiện cảm với anh chàng tây này, nhưng miệng thì không nói năng gì.

Tại sân bay thủ đô, cửa số hai. Mẹ Lâm Cường nắm tay Ngải Lự Lự, bảo cô khi nào rảnh nhất định phải đến Thượng Hải chơi. Ngải Lự Lự mỉm cười gật đầu, nói hoan nghênh bác đến Bắc Kinh. Sau khi giải quyết

xong thủ tục xã giao, mẹ Lâm Cường kéo anh sang một bên, dặn dò vài câu rồi mới xách vali đi vào cửa kiểm tra. Sau khi kiểm tra xong, bà quay lại nhìn Lâm Cường và Ngải Lự Lự rồi mỉm cười hân hoan.

Trên đường từ sân bay thủ đô về; trong xe vang lên bản nhạc *Định mệnh*.

Tại sao anh không nói trước cho tôi biết?”, Ngải Lự Lự chất vấn.

“Em có thích không? Lúc vui hay buồn anh đều thích nghe bài này. Đẹp, đẹp đến bi tráng, đẹp đến cùng cực!”, Lâm Cường tay trái điều khiển vô lăng, tay phải vung vẩy như một nhà chỉ huy dàn nhạc.

“Tôi đang hỏi chuyện anh cơ mà?”

“Cái gì? À, mẹ anh qua đây công tác, cứ đòi gặp em. Chẳng còn cách nào khác, nói với em sợ em lại căng thẳng. Hôm nay em biểu hiện rất tốt, không nóng cũng chẳng lạnh, đạt điểm tuyệt đối!”

“Tôi thật mong là 0 điểm!”, Ngải Lự Lự bĩu môi, mặt mày đầy vẻ bất mãn.

"Thế thì anh mất mặt lắm, về nhà thế nào cũng bị mẹ ca cẩm cho xem. Lúc nào cũng bài ca không quên: đàn ông ba mươi tuổi rồi, phải xây dựng gia đình, phải ổn định đi thôi. Thanh niên không nên quá ích kỉ, cũng phải biết nghĩ bố mẹ già chứ...”

"Liên quan quái gì đến tôi?"

“Oái, gái ngoan nổi đóa rồi !”

Ngải Lự Lự cười khẩy, chẳng còn gì để nói, đành yên lặng nhìn ra những chiếc xe lướt qua ngoài cửa sổ. Bản *Định mệnh* vẫn du dương, vẫn hòa vào từng nhịp bánh xe lăn trên đường.

Thành tích của Hường Lệ tăng lên hàng tháng, đến tháng Mười đã vượt lên vị trí dẫn đầu khu vực Hoa Đông. Điều này khiến Lương Tranh cảm thấy rất bất mãn, cảm thấy anh chẳng thua kém gì Hường Lệ, thế nhưng các con số đã bày ra trước mắt, anh không thể không thừa nhận. Chiều thứ Bảy, Hường Lệ hẹn Lương Tranh ra ngoài ăn cơm, Lương Tranh lấy cớ là có chuyện để khước từ.

Sau đó chú Hoàng lại gọi điện đến, Lương Tranh thực không thể chối từ đành phải đi. Ba người ăn ở một nhà hàng tại đại sảnh Lam Đảo, bởi vì Lương Tranh không mấy tập trung, lại cộng thêm với vai trò "người thừa" của mình nên Lương Tranh cảm thấy nuốt miếng cơm thật khó khăn. Trong thời gian ăn cơm, chú Hoàng có nhắc đến Chung Hiểu Huệ, nói cô ấy chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi một thời gian, hỏi Lương Tranh có biết chuyện này không. Lương Tranh nói trái với lòng mình là anh có biết, sau đó cúi đầu uống rượu, không nói thêm gì nữa.

Lúc về đến khu đô thị Quốc Mỹ đã là gần chín giờ tối, Lương Tranh vừa xuống khỏi taxi đã nhìn thấy chiếc Q7 lướt qua, làm anh giật nảy mình, sau đó anh nhìn thấy Ngải Lự Lự yểu điệu từ trên xe bước xuống. Lương Tranh định tránh đi nhưng Ngải Lự Lự đã nhìn thấy anh, hai người trợn mắt nhìn nhau, rồi làm lì đi thẳng vào trong, cứ như thể là kẻ thù không đội trời chung vậy. Vừa vào đến tòa chung cư, Lương Tranh liền tạt qua cửa hàng tạp phẩm mua bao thuốc, trong lòng thầm than: Người đàn bà này, thật đúng là xấu xa. Máy ngày trước còn thân mật với mình, thế mà giờ lại lả lơi đưa tình với thằng khác rồi.

Ngải Lự Lự sải bước thật nhanh, chỉ sợ bị Lương Tranh đuổi kịp. Lúc đi vào tòa chung cư, Ngải Lự Lự nhìn ra ngoài, không thấy một ai, tự nhủ: Tên này đi đâu rồi nhỉ, suốt ngày mất la mảy lét, cũng chẳng hiểu hôm đây mình uống nhầm thuốc gì mà lại để hấn lợi dụng như thế, thật đúng là mất mặt!

Ngải Lự Lự bước vào phòng, phát hiện trong phòng khách chẳng có ai, còn trong phòng ngủ của mình thì sáng đèn, biết là Đàm Hiểu Na đang ở trong đó, cô liền đi vào, thấy Đàm Hiểu Na đang lên mạng: "Lại chat chút yêu đương hả?"

Đàm Hiểu Na giật nảy mình, ngoảnh đầu lại: "Đang nói chuyện, tôi tìm đại một thằng đàn ông nào đó trên mạng cũng thấy còn tốt hơn tên ngốc Ngô Hiểu Quân kia nhiều!"

“Càng yêu sâu sắc càng hận sâu sắc. không biết ai mấy hôm trước còn ở trước mặt tôi ca ngợi Ngô Hiếu Quân ấy nhỉ?”

"Đó là bởi vì tôi chưa nhận rõ bộ mặt thật của anh ta, dám bảo nhà tôi ham giàu chê nghèo à, anh ta thì có cái quái gì chứ? tiền chẳng có, đẹp trai cũng không, tôi kiếm chác được gì chứ? Còn chưa kết hôn mà giờ đã không tôn trọng tôi như vậy rồi, sau này còn tôi tệ đến mức nào nữa không biết?"

“Anh ta cũng đâu có dễ dàng gì, ngay cả tiền dưỡng lão của bố cũng lấy ra để mua nhà rồi, có bực mình mà nói dăm ba câu cũng là chuyện bình thường thôi!”

“Thế mẹ tôi còn mang cả tiền tích cóp riêng ra cho thì sao? Theo như quy định thì đàn ông phải bỏ tiền ra mua nhà mà!”

"Chẳng phải nhà anh ta không có tiền mua hay sao, đã yêu nhau mà còn phải tính toán chi li thế sao?"

Đàm Hiếu Na cau kính nói: “Tôi nhìn thấy hình bóng của Lâm Tuấn Huy trên người Ngô Hiếu Quân, cậu xem xem trường phòng Chu giờ sống ra sao?”

“Cũng đâu đến mức đó, cậu nghĩ hơi quá rồi...”

“Ngày mai đi xem mặt với tôi không? Ở ngay công viên Triều Dương thôi, mang tính chất tập thể”.

"Tôi không có hứng thú, tôi mắc chứng sợ xem mặt!"

“Tôi đang mắc phải chứng sợ hôn nhân đây... cứ coi như là đi với tôi cho vui mà? Lần này tôi nhất định phải vượt rào mới được!”

Ngải Lự Lự bật cười: “Con ranh, tôi nói trước nhé, đi chơi thì được, nhưng đừng có nghiêm túc đấy, tôi thấy cậu với Ngô Hiểu Quân rất xứng đôi.”

“Trước đây tôi cũng thấy thế, giờ nghĩ lại thấy mình thật là ngốc!”

Lương Tranh về đến nhà, tắm rửa rồi lên giường nằm nghỉ ngơi, nghĩ xem có nên giữ Chung Hiểu Huệ lại. Giữ lại thì trong lòng vẫn ám ảnh, như thế là bất công cho cả mình và cô ấy; không giữ lại, cô ấy đi rồi chắc sẽ không quay lại Bắc Kinh nữa, tất cả những gì có trước đây sẽ tan tành mây khói; bản thân mình chẳng phải say rượu xong cũng từng ngoại tình sao? Ai chẳng có lúc phạm sai lầm? Chỉ cần chịu từ bỏ, chịu thay đổi là tốt rồi. Huống hồ cũng chưa chắc là cô đã làm chuyện gì xấu xa.

Ngô Hiểu Quân không chào hỏi gì mà đi thẳng vào trong phòng Lương Tranh, tay cầm một lon bia. Lương Tranh có vẻ khó chịu, gắt lên với anh: “Đừng có làm bộ đáng thương trước mặt tôi, cần làm gì thì cứ làm, chẳng qua chỉ là một người đàn bà thôi mà!”

Ngô Hiểu Quân không nghĩ như vậy: “Tôi khát thì làm lon bia thôi, liên quan gì đến đàn bà?”

“Là tim khát chứ gì?”

"Hài, cậu nói xem, đám con gái hiện giờ thật là ham hư vinh, bọn họ sao mà yêu tiền thế không biết? Đợi khi nào có tiền, tôi sẽ bao mấy chục đứa con gái, ngày ngày nhốt trong phòng, cho bọn họ chết chung với đồng tiền ấy!”

“Ngô Hiểu Quân này, cậu mà nói thế e có vẻ hơi biến thái đấy. Trước đây cậu là người nho nhã, có tri thức, hiểu lễ nghĩa cơ mà!”

Ngô Hiểu Quân tay cầm lon bia, hươ hươ: "Chẳng qua chỉ là một con mọt sách vô dụng, không có tiền chẳng khác nào con rùa rụt cổ!"

"Xem ra chuyện nhà cửa đã bức bách cậu ra nông nỗi này, đến cả thế giới quan cũng thay đổi rồi!"

"Đúng thế, ngày mai có đi chơi không? Máy người bạn chat tổ chức một cuộc tụ tập ở công viên Triều Dương, nghe nói nhiều người đẹp lắm..."

"Thôi đừng nghe bọn họ lừa phỉnh nữa, tôi không đi đâu!"

"Ra ngoài đi, ra ngoài hít thở không khí, mấy hôm nay tôi bức bối đến phát điên rồi!"

"Ngày mai hãy nói, tôi buồn ngủ lắm! Cậu cũng cứ bình tĩnh đi, ngủ ngon nhé!"

Ngô Hiểu Quân không để Lương Tranh ngủ mà lôi anh lại:

"Vẫn còn sớm mà, ngồi dậy uống đi. Ngồi dậy đi, tôi mua ít thịt bò, ngon lắm..."

Chiều ngày hôm sau, bởi vì thời tiết không đẹp lắm nên số người ít đi hẳn một nửa, địa điểm tụ tập cũng chuyển từ công viên Triều Dương sang nhà hàng búp phê Hảo Luân Ca. Theo như sự sắp đặt của nhà tổ chức, con gái ngồi một hàng, con trai ngồi một hàng, mặt đối mặt sẽ tiện cho việc giao lưu.

Ngải Lự Lự và Đàm Hiểu Na trang điểm nhẹ, cộng thêm với vẻ xinh đẹp có sẵn nên càng thêm nổi bật. Vừa ngồi xuống ghế, mấy gã đàn ông không hẹn mà cùng nhau xuất hiện trước mặt họ, tranh nhau bắt chuyện với hai người. Một anh béo còn lịch sự đưa họ danh thiếp, định xin số điện

thoại nhưng không thành. Một người đàn ông cao gầy kể mấy câu chuyện cười nhạt toét định chọc cười họ nhưng cả hai cô đều chẳng đếm xỉa đến anh ta. Một gã trung niên chừng bốn mươi còn cố tình thể hiện mình điềm đạm, chín chắn nhưng chỉ đổi lại cái nhìn khinh bỉ và chẳng buồn đoái hoài của hai cô...

Ngải Lự Lự và Đàm Hiểu Na đâu phải đến xem mặt, chỉ đơn thuần là cuối tuần đến đây chơi cho đỡ chán, vì vậy các cô coi như mấy gã đàn ông kia đều không tồn tại. Hai người đặt túi xuống và bắt đầu đi lấy đồ ăn. Đến lúc hai người họ mang thức ăn về đến bàn, phát hiện mấy gã đàn ông kia đều mặt mày thất sắc, cả hai bỗng thấy buồn cười.

Ngải Lự Lự quyết định sẽ ăn tới mức phải bám vào tường mà đi, thế nên cứ mặc sức mà ăn. Đang ăn uống vui vẻ thì cô bị Đàm Hiểu Na càu mạnh mấy phát, ngẩng đầu lên thấy Đàm Hiểu Na phẫn uất chỉ tay về phía góc bên trái, đánh mắt nhìn theo thấy Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân đang tán phét rất vui vẻ với hai gái khác. Tại sao đi đến đâu cũng đụng độ gã này nhỉ? Ngải Lự Lự cảm thấy trong lòng rất khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, hỏi Đàm Hiểu Na: 'Kia chẳng phải là Ngô Hiểu Quân sao, có cần qua chào hỏi cái không?'

Đàm Hiểu Na tỏ vẻ bất cần: “Ai lại đi phá bình người ta như thế, ăn quan trọng hơn !”

Ngải Lự Lự cười: “Thực tế gớm nhỉ ! Chàng nhà cậu cũng to gan gớm, thế mà lâu nay không nhận ra!”

“Cái gì mà chàng nhà cậu, tôi với anh ta đã cắt đứt quan hệ rồi !”

"Ha ha, đừng nóng, để tôi qua đó thám thính tình hình!"

Đàm Hiểu Na định ngăn lại nhưng không kịp. Ngải Lự Lự bê đĩa đi về phía Ngô Hiểu Quân trước, sau đó giả bộ ngạc nhiên: “Ồ, sao hai người lại

ở đây?”

Lương Tranh ngẩng mặt nhìn Ngải Lự Lự một cái rồi không nói gì thêm. Ngô Hiểu Quân cười bảo: “Trùng hợp thế, em cũng ở đây à? Đi một mình à?” Ngô Hiểu Quân nói xong liền đưa mắt nhìn quanh. Do Đàm Hiểu Na cúi đầu, có ý tránh họ nên Ngô Hiểu Quân không nhìn thấy cô.

“Sao, sợ tôi đi với Đàm Hiểu Na chứ gì?”, Ngải Lự Lự liếc hai cô gái, sau đó cười ngọt ngào với Ngô Hiểu Quân.

“Sợ á? Có gì mà phải sợ, cô ta là gì của anh chứ?”, Ngô Hiểu Quân mạnh miệng nói.

“Ok, vậy tôi qua nói với Đàm Hiểu Na nhé!”

“Sao mà giống bà già nhiều chuyện thế nhỉ, chuyện của họ họ cô thích xía vào làm gì? Lương Tranh lên tiếng đả kích lại Ngải Lự Lự

Tâm trạng Ngải Lự Lự vốn đã khó chịu, lại cộng thêm câu mỉa mai của Lương Tranh khiến cho máu nóng bốc lên đầu: "Tôi cứ thích thế đây, liên quan quái gì đến anh ?"

Ngải Lự Lự thấy hai cô kia mở to mắt nhìn mình liền ưỡn ngực bê đĩa bỏ đi. Cả mấy người đều bật cười, Lương Tranh cũng cười, nhưng chẳng chút tự nhiên.

Ngải Lự Lự tức tối ngồi phịch xuống, đưa thức ăn lên miệng thoăn thoắt. Đàm Hiểu Na thấy thế liền hỏi: “Qua đây bị chọc tức phải không? Chắc chắn lại đầu khẩu với Lương Tranh rồi, hai người các cậu đúng là hết thuốc chữa!”

“Hai người bọn cậu mới là hết thuốc chữa ấy, tôi qua đó nói cậu ngồi bên này, Ngô Hiểu Quân dám nói anh ta chẳng có quan hệ gì với cậu cả...”,

Ngải Lự Lự bị Lương Tranh chọc tức nhưng lại trút giận lên Ngô Hiểu Quân.

“Ha ha, vốn đã chẳng có quan hệ gì rồi mà!", Đàm Hiểu Na cố tình giả bộ trấn tĩnh, nhưng lại thầm hướng mắt về phía Ngô Hiểu Quân dò xét, phát hiện Ngô Hiểu Quân cũng thỉnh thoảng nhìn về phía này. Kỹ năng diễn xuất của hai người này thật là tài tình, vừa bình thản quan sát hành vi của đối phương vừa điềm tĩnh ăn uống.

Hai người nhìn qua nhìn lại, cuối cùng Ngô Hiểu Quân không chịu nổi nữa, bắt đầu phát động tấn công. Anh có ý nói chuyện rất thân mật với một cô gái, còn giúp cô ta lấy thức ăn, nước uống, vô cùng ân cần. Đàm Hiểu Na ban đầu còn cảm thấy chẳng có gì đáng nói, nhưng về sau càng lúc càng khó chịu, ầm ứ đến phát điên, chẳng phải vẫn chưa chính thức chia tay ư? Thế mà đã đi ra ngoài xem mặt, lại còn liếc mắt đưa tình với một đứa con gái khác, sau này sống chung với nhau thế quái nào được?

Đàm Hiểu Na định bỏ về vì ở đây khiến cô thực sự khó chịu. Cô đang định kéo Ngải Lự Lự về thì bỗng một người đàn ông cao lớn, tay cầm hai cốc nước hoa quả lại gần. Đàm Hiểu Na phát hiện Ngô Hiểu Quân đang nhìn về phía mình liền thay đổi chủ ý ngay lập tức, quyết định sẽ án binh bất động, im lìm quan sát.

Người đàn ông mỉm cười: “Hai người đẹp, mời dùng nước ép trái cây! Tôi tên là Bành Thao, xin hỏi quý danh của hai em?”

Đàm Hiểu Na đón lấy ly nước hoa quả, mỉm cười đầy mê hoặc: “Tôi họ Đàm, cô ấy họ Ngải...”

Cảnh tượng này bị Ngô Hiểu Quân chứng kiến toàn bộ, anh thừa biết Đàm Hiểu Na đang diễn kịch cho mình xem nhưng trong lòng vẫn cứ thấy thấp thỏm bất an. Thư giãn đi, chẳng có gì to tát hết, tuyệt đối đừng tức giận, để xem ai không rời được ai? Thế là tiếp theo hai người lại giở tuyệt

chiêu, ra sức nói chuyện thân mật với đối phương. Chỉ có Lương Tranh và Ngải Lự Lự ngồi bên cạnh họ mới biết, Đàm Hiểu Na và Ngô Hiểu Quân đang khiêu chiến với nhau, mà trận chiến này cho dù cả hai có chiến đấu ác liệt đến đâu cũng chẳng có kẻ thắng cuộc.

Thời hạn phục vụ ở nhà hàng búp phê này là hai tiếng, mặc dù nhân viên phục vụ chưa đến thúc giục nhưng mọi người đều biết điều rút lui rồi. Buổi tụ tập ăn uống kết thúc, mọi người tự do sắp xếp hoạt động. Ngụ ý đã rất rõ ràng, những người vừa mất với đối tượng tìm được cứ thoải mái tìm địa điểm thích hợp để tìm hiểu và bồi dưỡng tình cảm, còn những người không tìm người ưng ý thì ai về nhà nấy, cần làm gì thì làm.

Đàm Hiểu Na và người đàn ông nọ nói chuyện có vẻ rất hợp cạ, hóa ra Bành Thao kinh doanh quần áo, họ có cùng chí hướng. Bành Thao không chỉ mở một cửa hàng quần áo trên phố mà còn bán hàng qua mạng. Trước khi chia tay, Bành Thao một mực đòi lái xe đưa hai cô về. Ngải Lự Lự và Đàm Hiểu Na vừa ngồi vào chiếc Spartacus là chiếc xe đã phóng vèo đi. Ngô Hiểu Quân theo sau đã thấy ghen lắm rồi, trong lòng chồng chất bức xúc và căm phẫn, anh cười khẩy: “Nhìn thấy chưa, tìm được một gã đàn ông có xe hơi rồi, một đứa con gái thực dụng như vậy có thể lấy về làm vợ được không?”

Trước mặt là những tòa cao ốc chọc trời, đường phố thông suốt, từng hàng ô tô lướt êm trên đường, quang cảnh phồn hoa hiện ra trước mắt. Lương Tranh thở dài:

“Diễn dở quá! Chẳng có kĩ năng gì cả, chẳng phải diễn viên thần tượng, lại chẳng có thực lực, cậu định diễn kịch gì chứ? Đừng chơi trốn tìm nữa, mau đuổi theo tìm lại đi, đàn bà mà thay đổi rồi thì có siêu nhân kéo lại cũng chẳng ăn thua gì!”

“Hài, hai cô kia đâu rồi?”, Ngô Hiểu Quân hỏi như người mộng du.

“Đi với thằng khác từ lâu rồi ...”, Lương Tranh cười nói.

Tối hôm ấy, Ngô Hiểu Quân đứng ngồi không yên. Anh đi qua đi lại trong phòng, vò đầu bứt tai, dường như toàn thân đều khó chịu. Lương Tranh đang xem tivi mà Ngô Hiểu Quân cứ lượn đi lượn lại trước mặt khiến anh thấy rất bức mình. Nếu là trước đây chắc chắn Lương Tranh đã ngoác mồm chửi cho Ngô Hiểu Quân một trận, nhưng hôm nay thì khác, anh biết Ngô Hiểu Quân lần này đang lo lắng thực sự, vốn dĩ áp lực mua nhà đã lớn lắm rồi, giờ lại phải đối mặt với nguy cơ mất bạn gái.

Vài phút sau, Ngô Hiểu Quân ra ban công gọi điện thoại, sau đó tức đến mức thở hồng hộc chạy vào nhà. Nửa tiếng sau, Lương Tranh nhận được điện thoại của Ngải Lự Lự, nói Ngô Hiểu Quân đang làm âm ỉ lên bên nhà cô, bảo anh mau mau qua đó.

Lương Tranh đẩy cửa ra, phát hiện Ngô Hiểu Quân đang đứng ngây ra trước cửa phòng của Đàm Hiểu Na, cái kính trên mắt vỡ tan, khóe môi bị thâm tím một khoảng. Lương Tranh nhìn mà chột thấy xót xa, anh châm một điếu thuốc đưa cho Ngô Hiểu Quân, sau đó cũng châm một điếu cho mình, rồi ngồi xuống ghé trầm ngâm không nói. Ngải Lự Lự thấy Lương Tranh đến nhưng không chịu kéo Ngô Hiểu Quân về, đã thế còn ngồi hút thuốc, trong lòng vô cùng bức bối: "Này cái người kia, các người có thể đi về không hả?"

“Để cho bọn họ nghĩ ngợi cho kỹ, có thể ở bên nhau là duyên phận, không thể ở bên nhau cũng là bạn bè mà!”, Lương Tranh nói xong liền đứng dậy gõ cửa phòng Đàm Hiểu Na, tiếp tục nói: “Vấn đề nhà cửa để từ từ giải quyết, cho dù không có cũng vẫn sống tốt, nếu như hai người còn muốn ở bên nhau thì nên biết trân trọng, nếu không thì vui vẻ giải tán...”

Lương Tranh nói xong liền đi ra ban công, châm điếu thuốc thứ hai. Ngải Lựu Lựu lần đầu tiên thấy Lương Tranh nói năng nghiêm túc như vậy, trong lòng thấy cứ kì kì. Nhìn thấy Đàm Hiểu Na tóc tai bù xù đi ra, cô cảm thấy mình không cần phải né tránh nữa, liền chậm rãi đi ra ban công. Lương Tranh ngoảnh đầu lại nhìn Ngải Lựu Lựu lặng lẽ đến bên cạnh, bộ dạng thản nhiên như không có gì xảy ra liền liếc nhìn cô, im lặng quan sát khuôn mặt nghiêng thanh tú của cô, bỗng tim anh đập rộn ràng.

Thành phố về đêm rực rỡ ánh đèn, phồn hoa như trong mộng. Ngải Lựu Lựu ngẩn ngơ một hồi mới phát hiện Lương Tranh đang nhìn mình. Cô chợt thấy bứt rứt, thầm than sao mình lại ngốc như thế, sao không về phòng mình cho xong? Nhưng lúc này bên ngoài có gã khốn này, bên trong lại đang có tranh cãi, Ngải Lựu Lựu nhất thời tiến thoái lưỡng lan.

“Đàm Hiểu Na đánh cậu ta à?”, vẫn là Lương Tranh mở miệng trước.

Ngải Lựu Lựu nói khẽ như nói thầm: “Không. Anh ta với người đàn ông kia cãi nhau trước, sau đó...”

“Ngô Hiểu Quân ra tay trước phải không?”

“Ừ”.

Lương Tranh cười: “Cô thấy hai người họ còn có khả năng không?”

Ngải Lựu Lựu lườm Lương Tranh: “Không biết!”

“Ok, để họ tự giày vò nhau đi. Chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi, hồi đầu cô chọn thành phố này, giờ nghĩ lại có thấy hối hận không?”

“Xin hỏi chuyện này liên quan gì đến anh?”

“Tôi đã biết đáp án rồi !”

“Đúng là dở hơi!”

“Ừm, tôi đã biết đáp án rồi , tôi thấy bọn họ hết cứu vẫn được rồi ...”

Hai người đều im lặng nhìn thành phố về đêm, ánh đèn rực rỡ, con đường phía dưới tập nập xe cộ, tất cả dường như đều trở nên mờ ảo như phủ một lớp vải lụa. Đêm dần về khuya, mơ ước, thành phố, còn cả thứ tình yêu chết tiệt kia nữa, tất cả cùng chìm vào giấc mộng.

Tối đó, Ngô Hiểu Quân và Đàm Hiểu Na chẳng ai chịu ai, thậm chí còn cố ý bới móc nhau, cho đến khi Đàm Hiểu Na tức tối tát tai Ngô Hiểu Quân, Ngô Hiểu Quân hậm hực lao ra khỏi cửa, lúc này trận chiến mới kết thúc. Điều bất ngờ là Ngô Hiểu Quân lại đủ kiên cường để gọi cho bố một cú điện thoại trên đường quay về nhà.

Một tiếng sau, Ngô Hiểu Quân say khướt, Lương Tranh không tiếc mình uống với bạn đến cùng, lúc này cũng say mèm. Ngô Hiểu Quân bắt đầu nói nhiều, bắt đầu kể từ chuyện mình số khổ, mất mẹ từ nhỏ, sau đó nói đến người bố lạc quan và cởi mở của mình, lại kể về bản thân vô dụng, nói rằng mình từng là sinh viên đại học đầu tiên của thôn, nói rằng mình vẫn luôn là niềm kiêu hãnh và là trụ cột của bố. Về sau, Ngô Hiểu Quân liền òa khóc nức nở. Lương Tranh cũng chẳng biết an ủi Ngô Hiểu Quân ra làm sao, thậm chí cứ để cậu ta khóc một chút cho nhẹ nhàng. Ngồi không nhàm chán, Lương Tranh liền lấy điện thoại ra, ra sức chụp ảnh Ngô Hiểu Quân lúc này...

Thứ hai, ở bên tàu phía tây Bắc Kinh, lúc 21 giờ 43 phút, Lương Tranh và Chung Hiểu Huệ đang đứng ở phòng chờ. Chung Hiểu Huệ hôm nay trang điểm nhẹ nhàng, vẫn là cách ăn mặc thời trang kiêu thành thị, mái tóc

để xoa tự nhiên, rất trí thức, rất quyến rũ. Chỉ có điều trên khuôn mặt trắng bóc là đôi mắt vẫn những tia máu, vẻ mặt thoảng chút u uất. Trong phòng chờ, trong thứ tiếng ồn ào huyền ảo, Lương Tranh cảm thấy vô cùng khó chịu, không được thoải mái, cảm giác bí bức, thật muốn ra ngoài châm một điếu thuốc hút. Lương Tranh lấy một điếu thuốc ra, huơ huơ trước mặt Chung Hiểu Huệ: “Anh ra ngoài hút điếu thuốc..”

“Cùng đi đi!”

“Không sợ đồ đạc bị người khác xách mất à?”, Lương Tranh nhìn cái vali LV của Chung Hiểu Huệ.

Chung Hiểu Huệ cười cười: “Chẳng sao, giờ em nghèo đến mức chỉ còn lại tiền thôi!”

Hai người ra đến hành lang liền châm thuốc hút. Lương Tranh hút một hơi rồi hỏi: “Sao không để anh đặt cho em một tấm vé máy bay?”

Chung Hiểu Huệ cười: “Hồi đầu em đến Bắc Kinh cũng là đi tàu hỏa, bắt đầu từ đâu thì kết thúc ở đó đi!”

"Chẳng phải em nói sẽ về nhà nghỉ ngơi sao? Sao nói như kiểu vĩnh biệt thế?"

"Đã mấy năm không về nhà rồi, em muốn về với bố mẹ. Thỉnh thoảng lại nghĩ, mình thật bất hiếu!"

Lương Tranh giật mình, hóa ra đúng là Quốc khánh vừa rồi Chung Hiểu Huệ không về nhà ở Giang Tô thật. Anh thở dài: “Chúng ta xa quê chẳng phải là để tìm kế sinh nhai, tìm hướng phát triển hay sao? Người làm cha làm mẹ nhất định sẽ thông cảm thôi!”

"Thế nhưng ai là người thông cảm cho họ đây?"

“Ừm, nói cũng phải”.

Chung Hiểu Huệ đưa tay lên xem đồng hồ, thở dài: “Vẫn còn 27 phút nữa”.

Lương Tranh rít một hơi thật mạnh, ném điếu thuốc đi: “Em còn quay lại Bắc Kinh không?”

“Có chứ”. “VẬY... đến lúc đó anh sẽ mời em ăn cơm!”

“Chắc chắn chứ?”

“Có nhà ga làm chứng!” “Ha ha, em phải đi đây!”

Lương Tranh cảm thấy thật mơ hồ. Khi cái bóng của Chung Hiểu Huệ khuất sau cánh cửa sân ga, anh đột nhiên nhớ đến lời hứa tết Nguyên đán với Ngải Lữ Lữ, trong lòng chợt chua xót. Khi ngồi vào trong xe, nhìn cảnh đêm yên tĩnh và quen thuộc, anh lại nhớ đến tất cả những gì liên quan đến Chung Hiểu Huệ và một mỗi nhắm mắt lại...

Cũng giống như chân lí: bất đi sự tồn tại của một người trái đất vẫn cứ tiếp tục quay, và mọi người cũng vẫn tiếp tục sống như bình thường, không hề dừng lại bởi sự ra đi của một ai đó. Những ngày sau đó, Ngô Hiểu Quân gầy rộc hẳn đi, anh thường nhốt mình trong phòng. Kế hoạch mua nhà bị tạm gác sang một bên, tiền cũng hoàn trả lại cho mọi người y nguyên như cũ. Ngày tháng bỗng trở nên vô tận, không thấy ánh sáng, Ngô Hiểu Quân thấy hoang mang không biết phải làm sao.

Bởi vì tháng Mười một là tháng tiêu thụ, Lương Tranh cùng bạn bè hơn với việc đi công tác và tìm đơn hàng, có ở nhà cũng bận cả ngày. Kể từ sau khi Ngô Hiểu Quân và Đàm Hiểu Na xảy ra chiến tranh lạnh, Ngải Lữ Lữ

cũng không đặt chân đến cửa nữa, Lương Tranh cũng bắt đầu cảm thấy nhớ cô đến lạ kì, nhưng cảm giác này không kéo dài lâu, bởi Lương Tranh cố không cho phép mình nhớ Ngải Lự Lự, thậm chí còn cảnh cáo bản thân rằng, hiện nay, việc làm đơn hàng, kiếm tiền mới là quan trọng nhất.

Chuyện của Ngải Lự Lự và Lâm Cường vẫn mờ mịt chẳng rõ ràng, cũng chẳng có bước tiến mới. Giờ cô bắt đầu tìm cách trốn tránh Lâm Cường, mỗi khi đi với anh cô lại thấy rất không tự nhiên.

Vợ chồng Trình Triệu phú và Lưu Du Hà vẫn cãi nhau ỏm tỏi suốt ngày. Cổ phiếu của Trình Triệu phú lúc tăng lúc giảm, nhưng nói chung cũng không bị lỗ vốn. Công việc của Lưu Du Hà rất rất tẻ nhạt nên cô muốn đổi công việc, đổi môi trường mới, nhưng Trình Triệu phú không đồng ý, anh cho rằng ổn định quan trọng hơn tất cả, điều này rất hợp với phụ nữ.

Đàm Hiểu Na và Bành Thao bắt đầu gặp gỡ thường xuyên. Những người vừa mới thất tình thường rất yếu đuối và cô độc, cần có người bầu bạn, an ủi, mà Bành Thao đã nắm chắc cơ hội này để thể hiện ân cần. Hơn nữa Bành Thao năm ngoái mới mua được một căn nhà ở Thiên Thông Uyển, năm nay lại mua được xe hơi. Anh ta có thể mang lại một môi trường ổn định thích hợp cho Đàm Hiểu Na. Phụ nữ cần có cảm giác an toàn, điều này Ngô Hiểu Quân không thể nào đem lại cho cô. Có lẽ nền tảng vật chất vẫn là đáng tin cậy hơn, những thứ thuộc về tinh thần quá ư hư ảo. Ví dụ nói đến tình yêu, nó chính là thứ không đáng tin cậy nhất, hướng hồ lại ở một thành phố phồn hoa và thực tế như thế này.

Lại là một ngày thứ bảy, tại công khu đô thị Quốc Mỹ, một chiếc Q7 từ từ đỗ lại. Lâm Cường đeo kính đen đẩy cửa xe, tay xách túi lớn túi bé. Sau đó Ngải Lự Lự cũng xuống xe. Cô mặc một chiếc áo lông vũ màu đỏ, càng trở nên nổi bật và bắt mắt, tay cô xách một chiếc bánh ga tô sinh nhật rất to, chuẩn bị đi vào bên trong thì nghe thấy có người gọi mình, ngoảnh đầu lại thấy Lưu Du Hà và Trình Triệu phú. Vợ chồng họ cũng vừa ra khỏi

xe, ai nấy đều mặc áo dày như con gấu, mùa đông đã âm thầm tìm đến thật rồi .

Hôm nay là ngày sinh nhật của Đàm Hiểu Na, bọn họ liền đến chơi. Lúc này Lương Tranh đang vô cùng khó xử, Đàm Hiểu Na bảo anh qua bên đó chơi, nhưng Ngô Hiểu Quân lại bảo Lương Tranh phải ở nhà uống rượu với anh ta. Lương Tranh cũng biết sở dĩ Đàm Hiểu Na gọi mình sang không phải vì mình có vai trò quan trọng mà chỉ là để tìm cách đánh tiếng với Ngô Hiểu Quân, như kiểu: Hôm nay bạn trai tổ chức sinh nhật cho tôi, tôi rất hạnh phúc, mất tôi rồi anh sẽ phải hối hận. Hoặc muốn chọc tức Ngô Hiểu Quân, rủ bạn bè đến chơi cho vui, cô lập Ngô Hiểu Quân.

Ngô Hiểu Quân biết tin này liền một mực không cho Lương Tranh đi. Đây rõ ràng là mất cân bằng về tâm lý, anh ta không đi cũng không chịu cho Lương Tranh đi. Hay nói cách khác Ngô Hiểu Quân đang tức. Anh không muốn để Lương Tranh chứng kiến cảnh bọn họ vui vẻ, anh đố kị, anh căm hận. Ngô Hiểu Quân nhốt mình trong nhà suốt một thời gian rồi, tại sao lại chọn đúng vào lúc này để đòi uống rượu chứ?

Lương Tranh định bụng thuyết phục Ngô Hiểu Quân: “Tôi đi chào hỏi vài câu rồi về, tôi về sẽ uống với cậu!”

Ngô Hiểu Quân cười khẩy: “Thôi khỏi, cậu đi chơi đi, bên đó vui lắm đấy, còn có em Ngải của cậu nữa, lại có nhiều thứ ngon lành đợi cậu!”

Lương Tranh cũng cười: “Ha ha, chỉ có người anh em là hiểu tôi. Có cần tôi thay cậu gửi lời chúc đến bạn gái cũ của cậu không?”

“Biến!”

“Ừ, rất rõ ràng, tôi nhất định sẽ truyền đạt giúp cậu!”

“Con lạy bố!”

“À, cậu còn muốn lấy cả bố cô ấy nữa à?”

Lương Tranh né được cái gỏi dựa lưng Ngô Hiểu Quân ném về phía mình rồi lao ra khỏi phòng. Cuối cùng Lương Tranh vẫn bỏ rơi Ngô Hiểu Quân, bởi vì anh sợ nhìn cái bộ dạng thê thảm của Ngô Hiểu Quân sau khi uống rượu, càng sợ nghe thấy tiếng khóc lóc thảm thương của anh ta. Đương nhiên Lương Tranh cũng rất muốn đi gặp Ngải Lựu Lựu, đã lâu lắm không gặp cô, nỗi nhớ ngày càng tích tụ nhiều lên. Nhưng anh lại không thể nói ra, nỗi đau này chỉ mình anh gánh chịu.

Đàm Hiểu Na mở cửa, hai người khác đang ngồi nói chuyện trên ghế, mọi người đều nhìn về phía anh. Lương Tranh vừa vào đến cửa đã thấy hối hận, thật sự mình không nên đến. Chỉ có điều anh nhanh chóng điều chỉnh lại tinh thần, mỉm cười vui vẻ, đặt cái bánh gatô mình mua lên bàn: “Chúc mừng sinh nhật, chúc cô ngày càng xinh đẹp và đáng yêu!”

“Cảm ơn! Sao anh lại đến một mình thế? Chị Chung đâu rồi?”, Đàm Hiểu Na vừa rót nước cho Lương Tranh vừa hỏi.

“Cô ấy có việc phải về nhà rồi...”

Trình Triệu phú có vẻ không mấy tinh ý, liền trêu chọc: “Không phải hai người lại tan đàn sẻ nghé rồi đấy chứ? Hay là để tôi giới thiệu cho cậu một cô nhé!”

Lương Tranh cười nhạt: “Cũng được, chỉ có điều phải tìm một người đáng tin một chút!”, nói xong anh cố ý nhìn Ngải Lựu Lựu chọc tức. Ngải Lựu Lựu đang ngồi cạnh Lâm Cường, mặt mày đỏ bừng lên, vội vàng đứng dậy rót nước để che dấu sự bối rối của mình.

Trình Triệu phú thở dài: “Thực ra tôi giới thiệu cho cậu có người nào không đáng tin đâu? Chỉ tại cậu và Ngô Hiểu Quân giỏi đóng kịch, cuối

cùng chỉ làm lợi cho người khác thôi!”

Đàm Hiểu Na nghe đến đây liền thấy khó chịu, mượn cớ vào phòng lấy đồ để tránh đi. Lưu Du Hà biết Trình Triệu phú đã nói đến chuyện không nên nói liền liếc mắt ra hiệu nhưng không ăn thua. Cuối cùng vẫn là Ngải Lự Lự thông minh, cô liền đề nghị mọi người chơi bài. Bành Thao, Lâm Cường, Trình Triệu phú mỗi người một chân. Cuối cùng thì hành động này đã bịt được miệng của Trình Triệu phú.

Lương Tranh ngồi cạnh Trình Triệu phú quan sát, Ngải Lự Lự ngồi bên cạnh Lâm Cường. Lâm Cường không biết vô tình hay hữu ý đặt tay lên vai Ngải Lự Lự, Ngải Lự Lự lại không nở thẳng thừng từ chối trước mặt mọi người. Lương Tranh nhìn thấy hết, trong lòng vô cùng khó chịu, thấp thỏm như ngồi trên thảm đinh. Anh nhớ lại trước đây Chung Hiểu Huệ cũng từng dựa vào mình như vậy, thế mà giờ không biết cô đang làm gì, mọi chuyện cứ như một giấc mộng. Lại thêm vào mấy câu bông đùa trước đó của Trình Triệu phú khiến cho Lương Tranh vô cùng buồn bã, bùi ngùi...

Bữa tối diễn ra tại một nhà hàng cao cấp, các món ăn đủ cả màu mùi và vị, không gian lại vô cùng tao nhã, nhờ đó mà ai cũng ăn ngon miệng. Bành Thao nói làm ở nhà phiền phức, mặc dù tài nghệ nấu nướng của Đàm Hiểu Na rất tuyệt nhưng anh nghĩ rằng vào ngày sinh nhật, cô cần được thư giãn đôi chút. Sở dĩ Bành Thao có thể nắm bắt được trái tim Đàm Hiểu Na nhanh như vậy là nhờ sự cẩn thận và biết quan tâm của anh ta. Hai người sống chung với nhau chẳng khác gì một sự “hợp tác” lâu dài, đôi bên cần thấu hiểu và biết bao dung cho nhau.

Lúc ăn cơm, Bành Thao và Đàm Hiểu Na liên tục gấp thức ăn cho nhau, chẳng khác gì đôi vợ chồng mới cưới. Lương Tranh nhớ đến Ngô Hiểu Quân một mình cô đơn ở nhà, thật tội nghiệp. Mà nhìn thấy Lâm Cường và Ngải Lự Lự ngồi bên nhau, trai tài gái sắc, thì thậm to nhỏ, cũng thấy tội nghiệp cho bản thân mình. Một năm nữa chẳng mấy chốc lại qua đi rồi, lẽ

nào anh lại phải tiếp tục hành trình xem mặt của mình? Lương Tranh thầm thở dài.

Ăn cơm xong, Lâm Cường mời mọi người đi hát karaoke, ai nấy đều hào hứng. Lương Tranh liền mượn cơ hội mình còn có việc để từ chối, một mình bắt xe về khu đô thị Quốc Mỹ. Mở cửa ra, Lương Tranh thấy Ngô Hiểu Quân đang nằm trên ghế xem ti vi liền lôi Ngô Hiểu Quân dậy: “Đi uống rượu đi! Tôi đáng mặt bạn bè lắm chứ, ăn qua loa vài miếng rồi bỏ mặc các người đẹp để về đây uống rượu giải sầu với cậu đây !”

“Nếu đáng mặt bạn bè đã chẳng bỏ tôi lại một mình, chắc chắn cậu bị ghê lạnh hoặc nhìn thấy Ngải Lự Lự đi cùng với cái tên họ Lâm kia nên nảy sinh lòng ghen tị rồi !”, Ngô Hiểu Quân vẫn còn để bụng chuyện bị Lương Tranh bỏ rơi nên nói thẳng chẳng chút kiêng nể.

"Tôi có lòng mà cậu nữ nói như vậy, thôi khỏi đi nữa!"

Ngô Hiểu Quân vênh mặt: “Thôi được rồi , xem như tôi lỡ lời, chúng ta cùng say!”

Ra đến cầu thang, Lương Tranh dừng lại, trịnh trọng nói: “Nói cho cậu biết chuyện này, nhưng cậu phải thật bình tĩnh đấy!”

Ngô Hiểu Quân đẩy gọng kính, cố làm vẻ trấn tĩnh: “Bọn họ sống chung rồi chứ gì?”

“Còn nghiêm trọng hơn cái này nhiều, xem bộ dạng của họ có vẻ sắp kết hôn rồi ...”

“Ừ, cũng nên cưới rồi!”

“Người anh em, có cách gì thì giờ vẫn còn kịp đấy!”

“Có cách, cách là đi uống rượu!”

Tối hôm ấy, Ngô Hiểu Quân trước giờ vẫn trầm ngâm nhưng hôm nay lại uống rất nhiều rượu, nói cũng rất nhiều, thế nhưng anh không say. Ngược lại, Lương Tranh ngồi yên lặng uống rượu, cuối cùng lại say khướt, thậm chí còn say hơn cả lần đi uống với Hướng Hải. Khi Ngô Hiểu Quân dìu Lương Tranh về đến khu đô thị, anh còn lèm bèm đòi đi tìm Ngải Lựu Lựu, anh muốn hỏi cho rõ ràng rốt cuộc lời hứa hẹn lần trước ở Starbucks giữa anh với cô có còn tính không. Ngô Hiểu Quân cười hà hà, nhưng không đáp lời Lương Tranh mà lôi xềnh xệch anh vào thang máy.

Sáng hôm sau, Lương Tranh bò dậy khỏi giường, đầu óc vẫn còn quay cuồng. Nhìn thấy Ngô Hiểu Quân bình thản ngồi xem tivi, anh vò đầu than thở: “Cậu có đau đầu không, sao tôi có cảm giác như uống phải rượu giả thế nhỉ?”

Ngô Hiểu Quân nhìn Lương Tranh: “Không đâu, rượu là thật nhưng người là giả!”

Lương Tranh tròn tròn mắt: “Người giả?”

“Lời hứa ở Starbucks rốt cuộc là cái gì hả?”

“Cái gì mà Starbucks?”

“Thế nên tôi mới nói là người giả...”

Ngô Hiểu Quân nói xong liền một mình đi ra ban công, đưa mắt nhìn khắp thành phố. Gió ngoài cửa nhẹ nhẹ thổi qua, rất lạnh, nhưng nó có thể khiến con người ta tỉnh táo. Kể từ lúc trong nhà bật điều hòa hai tư trên hai tư giờ, không khí dường như đông đặc lại, thỉnh thoảng cũng cần mở cửa sổ

ra cho thoáng khí. Ánh nắng mặt trời bên ngoài rất dịu dàng, phản chiếu qua kính cửa sổ lấp lánh. Con đường trước mặt vẫn tấp nập xe cộ qua lại, đám trẻ con vui vẻ nô đùa dưới sân, đám người lớn đứng bên cạnh khua chân múa tay, cứ như thể được trở lại với thuở niên thiếu của mình. Ngô Hiểu Quân không biết phải chờ đến mấy năm nữa mới được dắt tay con mình đi dạo, hít thở không khí trong lành. Cổ họng anh chợt thấy ngứa ngứa, ho một tràng dài, ho đến mức chảy nước mắt.

“Muốn khóc thì cứ khóc đi, tôi không cười cậu đâu mà sợ!”, không biết Lương Tranh đã ra ban công từ lúc nào, trông có vẻ cũng đang có tâm sự.

“Cậu với Ngải Lự Lự có hứa hẹn gì thế? Tôi tò mò quá, là thật à?”, Ngô Hiểu Quân cố ý lùi lại, đứng sát cạnh Lương Tranh.

“Tết Nguyên đán cùng đi xem pháo hoa”.

“Ồ Bắc Kinh ư? Tết Nguyên đán có thể xem pháo hoa ư?”

“Đến Yên Hiệu xem!”

“Lãng mạn gồm nhĩ, chỉ sợ tên họ Lâm đó không đồng ý thôi!”

Lương Tranh cười như mèo: “Liên quan gì đến tên họ Lâm ấy, quan trọng là phải xem Ngải Lự Lự kia!”

Ngô Hiểu Quân thở dài, lạnh lùng nói: “Nghe nói cái tên họ Lâm ấy với Ngải Lự Lự cũng chuẩn bị kết hôn rồi, mẹ anh ta đã từ Thượng Hải đến tận đây để gặp cô ấy rồi !”

“Chịu gia nhập vào đội chó săn từ khi nào thế hả?”, Lương Tranh cố gắng kiềm chế sự hoang mang của mình, không để lộ ra ngoài.

“Trình Triệu phú nói. Rốt cuộc cậu và Ngải Lự Lự có quan hệ gì? Làm cho mọi người ai cũng thấy mơ mơ hồ hồ!”

"Cậu thấy tôi và Ngải Lự Lự có xứng đôi không? Nói thật lòng đi!"

“Nếu hai người mỗi người chịu nhường nhau một tẹo, đừng có ra vẻ ta đây nữa thì rất xứng đôi!”

“Cũng chẳng ích gì, người ta đã có nơi có chốn, chúng ta không nên xen vào nữa. Cái tên họ Lâm kia hơn hẳn tôi, về mọi mặt”.

“Tự ti à?”

“Ngải Lự Lự nói cô ấy chẳng có cảm giác gì với tôi cả. Cái gọi là Cảm giác ấy thật mơ hồ, tôi không biết phải làm sao, cậu có biết không? Chán nản thật... trước đây chẳng thấy cô ấy có gì tốt, chẳng có gì quan trọng, nhưng tôi qua thấy cô ấy với gã kia bám dính lấy nhau, tôi cảm thấy khó chịu vô cùng. Khó chịu cái gì? Trước đây nhiều cơ hội như vậy mà không biết trân trọng. Bao gồm cả lần đó nữa, tôi đã không thật lòng bày tỏ, có lẽ tôi sợ mình sẽ rơi vào cái bẫy, sẽ bị tổn thương, ý thức tự bảo vệ mình của tôi quá lớn!”

“Lần đó là lần nào?”

Lương Tranh vỗ vai Ngô Hiểu Quân: “Cậu lo cho mình đi thì hơn, đừng suốt ngày ủ rũ như vậy nữa. Bữa tiệc sinh nhật lần này Đàm Hiểu Na đã biến tôi thành tay sai, điều đó cho thấy cô ấy vẫn còn quan tâm đến cậu, đừng cứ ở lì trong nhà nữa, liệu mình đi tìm tình yêu đi!”

“Cậu cũng đừng cố kìm nén nữa, Ngải Lự Lự là một cô gái tốt, cô ấy không phải là loại con gái tham tiền, chỉ cần cậu đối xử chân thành, tôi tin cô ấy sẽ cùng đi xem pháo hoa với cậu, còn đi xem sao băng với cậu nữa ấy chứ.”

“Người đến lúc chết mới chịu nói thật lòng!”

“Ha ha ha...”

Lương Tranh cười, Ngô Hiểu Quân cũng cười, hai người cùng nhìn về phía xa xăm. Thành phố vẫn ồn ào như vậy, cũng giống như sự phồn hoa của nó, chưa bao giờ là dừng lại, giống như những ngọn cỏ cứ không ngừng lan ra.

Thứ ba, công ty Lương Tranh tổ chức cho mọi người đi leo núi Kinh Tây, mục đích là để đào tạo tinh thần đồng đội và ý thức làm việc tập thể của mọi người, từ đó hô hào, cổ động nhân viên dốc sức cho mùa tiêu thụ.

Núi Kinh Tây, hay còn gọi là Tây Sơn, có từ đời Nguyên, người dân nơi Kinh thành đã dùng than đá ở đây thay cho củi. Hơn nữa nơi này tài nguyên than đá phong phú, mạng lưới vận chuyển hàng rộng lớn, thế là ngày qua ngày, tháng qua tháng, lâu dần nơi đây đã biến thành đầu mối giao thông từ Bắc Kinh lên miền núi phía Tây, xa hơn nữa là Nội Mông Cổ, Sơn Tây... Tên ngày xưa là đường cỏ Kinh Tây. Đường cỏ Kinh tây có hướng chính thông với đại lộ Tây Sơn, các hướng đi khác bao gồm Trung Đạo, Nam Đạo, Bắc Đạo. Đường cỏ Kinh Tây gồm rất nhiều nhánh và các nhánh đều rất dài, các con đường này chủ yếu sử dụng vào mục đích vận chuyển hàng hóa, cho xe cộ lưu hành... Trong số đó, được sử dụng nhiều nhất vẫn là vào mục đích vận chuyển hàng hóa.

Đi một ngày đằng học một sàng khôn, chú Hoàng là người có kiến thức sâu rộng đã kể cho mọi người nghe lịch sử về con đường này, thỉnh thoảng còn thêm vào vài câu chuyện dân gian truyền lại vô cùng thú vị.

Lúc đặt chân lên một dốc núi nhỏ, mọi người liền dừng chân nghỉ ngơi. Chú Hoàng và Lương Tranh ngồi trên một tảng đá nói chuyện, Hướng Lệ

mang đồ ăn và nước uống tới.

“Sắp đến năm 2010 rồi, cậu có dự định gì không?”, chú Hoang hỏi.

Lương Tranh đón lấy chai nước trên tay Hường Lệ, cười nói: “Cháu thì có thể có dự định gì được, còn có hai năm nữa là trái đất này tận thế rồi còn gì!”

“Ha ha... đó chỉ là phim ảnh thôi, không đáng tin. Cậu đã nghĩ đến chuyện tách ra làm riêng chưa?”

“Cháu từng nghĩ đến chuyện ra ngoài, còn về chuyện làm riêng thì hiện nay chưa được. Hay là chú mở công ty, cháu đến làm thuê cho chú...”

“OK, cậu nói lời phải giữa lời đây!”

Lương Tranh bán tin bán nghi: “Chú định tự mở công ty thật đấy à?”

Chú Hoàng cười: “Sắp rồi, tôi đã đăng kí rồi, sang tháng sẽ khai trương!”

"Sếp à, sếp đang đùa phải không?", Lương Tranh vẫn không tin là chú Hoàng ra làm riêng.

“Thật đấy !” Hường Lệ nói xen vào.

“Tiền đăng kí là bao nhiêu?”

“Sáu trăm vạn”

“Chú giỏi quá, đúng là tầm ngàm tầm ngàm mà đâm chết voi...”

“Tôi nhờ một công ty chuyên lo chuyện đăng kí làm, tốn hết mấy vạn thôi. Tôi lấy đâu ra lắm tiền thế. Đến lúc ấy cậu nhất định phải đến làm cho

tôi đây, chúng ta cùng tạo dựng cơ đồ!”

Lương Tranh vỗ vai chú Hoàng: “Chúc mừng chú! Đến lúc ấy hẳn nói, gần đây đầu óc cháu đang rối rắm quá...”

“Mọi người nghỉ ngơi đủ rồi chứ, chúng ta lên đường thôi!”, đội trưởng lớn tiếng gọi mọi người, ai nấy phúi bụi trên quần áo rồi tiếp tục đi. Không có ngọn núi nào là không thể vượt qua, câu nói này không sai, nhưng có sự khác biệt giữa khó qua và dễ qua. Lương Tranh lúc này đang thấy rất mệt mỏi, tình cảm không yên ổn, công việc cũng chẳng có phương hướng rõ rệt. Công việc hiện nay của anh là làm đơn hàng, đi gặp khách hàng, tài khoản tiết kiệm cùng tăng lên, nhưng năng lực bản thân lại chẳng có chút tiến bộ nào. Lương Tranh bắt đầu chán ghét công việc kiểu này, anh không muốn cứ làm như thế này cả đời.

Anh cần một không gian to rộng hơn, để rèn luyện bản thân, để khơi gợi tiềm năng của mình. Chỉ có như vậy Lương Tranh mới có thể đầu trí, mới cảm thấy mình sống có ý nghĩa. Cũng chỉ có như vậy anh mới cảm thấy an toàn, mới cảm thấy cuộc sống không còn mệt mỏi. Mục tiêu không rõ ràng sẽ khiến mình phải đi lòng vòng rất lâu. Cuộc đời người là một chuỗi những lựa chọn, lựa chọn sai lầm sẽ dẫn đến cuộc đời sai lầm. Lương Tranh cảm thấy mệt mỏi là bởi vì anh không có mục tiêu rõ ràng, hoặc nói cách khác là không xác định được phương hướng, anh không biết nên đi theo hướng nào để cuộc đời càng thêm tươi sáng...

Hemingway từng nói: Cuộc sống giống như một cuộc đấu bò tót, nếu không chiến thắng con bò thì nó sẽ húc chết anh! Vì vậy chúng ta cần luôn luôn tỉnh táo, cuộc sống không dừng lại, cuộc chiến đấu cũng không dừng lại.

Lâm Cường liên tục hẹn hò với Ngải Lựu Lựu, rõ ràng anh ta đang tăng cường tấn công Ngải Lựu Lựu. Ban đầu Ngải Lựu Lựu còn cảm thấy ngại

ngừng, sau cũng mặc kệ, về cơ bản thì trưa nào cô cũng đi ăn với Lâm Cường, hai người tăng thêm hiểu biết về nhau xem ra cũng chẳng phải chuyện không tốt. Nhưng kết quả là đôi bên chưa hiểu thêm được gì về nhau thì Ngải Lựu Lựu đã tăng lên ba cân rồi. Điều này khiến Ngải Lựu Lựu vô cùng lo lắng, cô thầm hạ quyết tâm sẽ quản lí thật chặt cái dạ dày của mình.

Một buổi chiều, hai người cùng về khu đô thị Quốc Mỹ. Đã mấy lần Lâm Cường bảo Ngải Lựu Lựu chuyển đến chỗ anh ở nhưng cô đều từ chối với lí do chưa phải lúc thích hợp. Cô phải bảo vệ thật chặt tuyến phòng thủ cuối cùng của mình, phụ nữ càng tùy tiện, đàn ông càng đánh giá thấp bạn! Những thứ không đạt được mới là bí ẩn và đáng trân trọng. Mẹ Lâm Cường đã hai lần gọi cho Ngải Lựu Lựu, mời cô đến Thượng Hải chơi nhưng cô đều khéo léo từ chối.

Lâm Cường bèn chọn phương án khác, tức là đến nhà gặp bố mẹ Ngải Lựu Lựu, thông qua sự công nhận của bố mẹ cô để tăng thêm áp lực cho cô. Ban đầu Ngải Lựu Lựu không đồng ý, trực giác mách bảo cô rằng cô và Lâm Cường không thể ở bên nhau. Bởi vì Lâm Cường quá xuất sắc, trong khi Ngải Lựu Lựu luôn cảm thấy tất cả đều không đủ chân thực. Nhưng trực giác chưa chắc đã đáng tin, đi gặp phụ huynh cũng chẳng ảnh hưởng gì, hơn nữa với tình hình trước mắt, Lâm Cường vẫn là thích hợp với bản thân cô nhất. Anh gần như là một người đàn ông không kén chọn, mà bản thân mình cũng không thể tìm một người đàn ông kém cỏi quá được. Còn về thứ cảm giác đặc biệt có thể sẽ từ từ gây dựng sau.

Ngải Lựu Lựu định khi nào chuẩn bị về nhà ăn tết sẽ dẫn Lâm Cường về tham khảo ý kiến của bố mẹ xem sao. Dù sao thì bố mẹ cũng là người từng trải, con mắt tinh tường hơn cô. Lúc cô thông báo tin này cho mọi người trong nhà, cả nhà ai nấy đều mừng rỡ, mẹ cô còn bù ngùi nói trong điện thoại: “Hài, cuối cùng bà cô già cũng chịu lấy chồng rồi, cảm tạ trời đất!”, khiến cho Ngải Lựu Lựu tức đến mức chỉ biết dậm chân thành thịch, mặt đỏ tía tai.

Tối thứ năm, Ngải Lự Lự và Đàm Hiểu Na nằm tròn trên ghế nói chuyện. Hai người bắt đầu nói từ quá khứ cho đến hiện tại, sau đó nói đến cả tương lai. Đàm Hiểu Na nhìn quanh phòng khách, thở dài: "Sắp phải chuyển đi rồi, tôi thật lòng không muốn rời xa nơi này!"

Ngải Lự Lự cười đáp: "Tôi ngưỡng mộ cậu quá, sắp được chuyển đến ở trong căn hộ hào hoa của Thiên Thông Uyển."

"Thôi chẳng dám hào hoa đâu, chỉ cần có chỗ dung thân ở đất Bắc Kinh này là được rồi!"

"Sao cậu chẳng hào hứng chút nào thế, vẫn không quên được Ngô Hiểu Quân à?"

"Nói là quên chẳng qua chỉ là tự lừa mình thôi. Nhưng tôi không muốn mình lại giống như trưởng phòng Chu, cuối cùng vẫn tay trắng. Tình yêu không thể mài ra ăn, đàn bà suy cho cùng vẫn cần phải nhẫn tâm một chút! Bành Thao cũng không tồi, anh ấy đối xử với tôi rất tốt"

"Con ranh này, sao tôi cảm thấy cậu cứ như biến thành người khác vậy?"

Đàm Hiểu Na đứng dậy rót hai cốc nước, nhìn điện thoại rồi thở dài: "Đều là bị bức ép cả thôi. Cậu nhìn đi, tôi và Ngô Hiểu Quân vì chuyện nhà cửa mà cãi nhau ầm ĩ, hơn nữa áp lực lại quá lớn, cứ nghĩ đến việc phải chịu đựng như vậy mấy chục năm liền, tôi không rét mà run! Đây là còn chưa lấy nhau nhé, lấy nhau rồi có con nữa thì càng khó khăn hơn, cậu bảo sau này biết sống thế nào? Vì một căn nhà mà trói buộc bản thân cả đời, thậm chí cả đời con cháu mình nữa, như vậy có đáng không?"

Ngải Lự Lự cười: "Bánh mì sớm muộn gì cũng có, phải từ từ. Thực ra nhà cửa sớm muộn gì cũng phải mua thôi!"

“Thôi đủ rồi, sao cậu không để từ từ, sao cậu lại chọn phó tổng Lâm chứ không phải là Lương Tranh?”

"Sao lại lôi tôi vào đây hả, tại sao tôi phải chọn Lương Tranh chứ, anh ta đâu giống một thằng đàn ông!"

Đám Hiểu Na ngồi sát vào Ngải Lự Lự, nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, cười tinh quái: “Hi hi... cái lần say rượu làm bữa ấy chắc là xảy ra chuyện giữa cậu và Lương Tranh chứ gì? Lại còn dám nói với tôi là bạn học đại học chứ!”

Ngải Lự Lự có tật giật mình, vội vàng lên tiếng phản bác: "Cậu... cậu dở hơi à? Sao tôi có thể có chuyện gì với anh ta được chứ? Mấy ngày hôm ấy tôi hoàn toàn không ra khỏi cửa!"

"Càng nói càng điêu, tôi thấy cậu nên khai thật đi. Mau kể cho tôi nghe quá trình xảy ra sự việc đi!"

Ngải Lự Lự mặt đỏ lựng, tức đến méo mặt: “Cái con ranh này, ở bên cạnh Bành Thao chưa được bao lâu đã trở thành lưu manh rồi đấy!”

“Ha ha ha, đỏ mặt rồi kìa, còn dám xảo biện! Ha ha... chết cười...”

Ngải Lự Lự đang định nhảy bổ vào Đàm Hiểu Na thì đột nhiên điện thoại đổ chuông, là một tin nhắn. Ngải Lự Lự mở ra xem, kinh ngạc đến đờ người ra, thật không dám tin vào mắt của mình. Đó là một bức ảnh, trong bức ảnh là một người đàn ông và một người đàn bà đang ở trạng thái khỏa thân. Người đàn ông chẳng phải ai khác mà chính là Lâm Cường, người đàn ông mà cô đang qua lại; còn người đàn bà kia chính là Ngũ Sảnh Sảnh. Ngải Lự Lự cảm thấy thật ghê tởm, buồn nôn, cô vội vàng lao vào trong nhà vệ sinh... Đàm Hiểu Na cũng vội vàng chạy vào theo, gõ cửa ầm lên: “Cậu không sao chứ, Lự Lự, có phải buồn nôn không?”

“Oẹ...”, bên trong vọng ra tiếng nôn ọe của Ngải Lựu Lựu.

Ngày hôm sau, Ngải Lựu Lựu không đi làm. Đàm Hiểu Na hỏi cô vì sao nhưng cô không nói. Chẳng nhẽ cô ấy có thai rồi , đứa bé là của Lương Tranh hay là phó tổng Lâm? Đàm Hiểu Na miên man suy nghĩ suốt cả ngày, định nói cho trưởng phòng Chu và Trâu Huệ biết tin giật gân này nhưng cô lại cảm thấy như vậy là bán đứng Ngải Lựu Lựu. Nhưng nếu không nói ra, phải giữ ở trong lòng thì thật sự khó chịu. Lần đầu tiên trong đời Đàm Hiểu Na cảm thấy đi làm chẳng khác gì bị giam trong nhà ngục, một ngày dài như cả năm trời. Hết giờ làm, cô vội vàng về nhà. Về đến khu đô thị, cô vào siêu thị mua chút hoa quả tươi trước, sau đó trên đường về, lúc đi qua hiệu thuốc, Đàm Hiểu Na chợt nghĩ nên mua một cái que thử thai.

Đàm Hiểu Na vừa ra khỏi hiệu thuốc thì Ngô Hiểu Quân đi vào. Anh đẩy gọng kính trên sống mũi, mặt đầy vẻ khinh bỉ.

Đàm Hiểu Na mở cửa phòng, phát hiện cửa phòng Ngải Lựu Lựu khóa bèn gõ cửa nhưng không có động tĩnh gì. Đàm Hiểu Na càng gõ mạnh hơn, bên trong liền vọng ra tiếng quát giận dữ của Ngải Lựu Lựu: “Đừng làm phiền tôi!”

“Lựu Lựu, là tôi mà! Tôi mua hoa quả cho cậu, mau ra đây ăn đi!”

“Không ăn, đang bận mình đây! ”

“Rót cuộc có chuyện gì? Cậu đừng làm tôi sợ mà!”

“Tôi chỉ cảm thấy buồn nôn...”

Nghe Ngải Lựu Lựu oán thán, Đàm Hiểu Na cảm thấy mình đã đoán đúng đến tám chín phần. Nếu như là của phó tổng Lâm, hai người tổ chức đám cưới thì quá tốt rồi còn gì! Nhưng đây chắc chắn là của Lương Tranh,

nếu không Ngải Lự Lự đã không đau khổ như vậy. Đàm Hiểu Na bạo gan đưa ra một quyết định, cô quyết định sẽ gọi điện cho Lương Tranh, thám thính tình hình xem sao.

Đàm Hiểu Na trốn ra ngoài ban công, lấy điện thoại, hắng giọng nói: "Anh Lương Tranh hả ? Tôi muốn hỏi anh một chuyện..."

“Hỏi đi, không biết thì thôi, nếu biết nhất định sẽ nói. Trong tay tôi có đầy đủ tài liệu có liên quan đến cuộc sống của Ngô Hiểu Quân”.

“Vớ vẩn, chẳng liên quan gì đến anh ta cả! Có phải Quốc khánh vừa rồi anh với Ngải Lự Lự đã uống rượu không?”

“Uống thì làm sao, không uống thì làm sao?”

“Rót cuộc là có uống hay không? Tôi nghe nói anh đã chuốc cho cô ấy say, có đúng không hả?”

“Nói láo, chính cô ta tự uống đấy chứ, tôi đâu có chuốc? À phải rồi, cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Hừ hừ, anh làm chuyện thất đức, hại cả đời cô ấy rồi !”

Đàm Hiểu Na không cho Lương Tranh có cơ hội giải thích mà thẳng thừng cúp máy. Giờ thì Đàm Hiểu Na càng tin tưởng vào những suy đoán của mình, cô rất muốn vào an ủi Ngải Lự Lự, nhưng lại không biết phải nói thế nào, Bỗng chốc Đàm Hiểu Na cảm thấy rất bức rứt, cái cảm giác bất lực khiến cô khó chịu.

Lương Tranh đang nằm trên sôpha vô cùng ngạc nhiên, lẽ nào Ngải Lự Lự đã nói cho Đàm Hiểu Na biết toàn bộ sự việc ngày hôm ấy? Không thể nào, chuyện này đâu thể tùy tiện nói cho người khác biết? Thôi mặc kệ, cô

ta muốn nói cho ai thì nói, nhưng Đàm Hiểu Na lấy tư cách gì mà tra hỏi mình chứ? Cô ta có ý đồ gì đây? Lương Tranh càng nghĩ càng mơ hồ, cuối cùng quyết định không nghĩ nữa, kiếm đại một tờ tạp chí để đọc.

“Ai thế?”, Ngô Hiểu Quân đang ủ rũ ngồi trên ghế xem ti vi liên giả bộ hỏi.

Lương Tranh cúi kính nói: “Còn có thể là ai, là người tình cũ của cậu, quý cô Đàm Hiểu Na!”

“Người tình cái con khi, trước đây đúng là tôi mù!”

"Chia tay thì chia tay cho êm đẹp, sao phải sỉ nhục người ta như vậy! Hơn nữa nếu cậu thấy bất mãn có thể theo đuổi lại cô ấy, suốt ngày mặt mày xầm xì, chẳng ra làm sao cả!”

"Người ta đã có bầu chuẩn bị cưới rồi, còn chờ đợi gì nữa?”

“Lại là tin đồn từ cái miệng của Trình Triệu phú chứ gì?”

“Ban nãy tôi ra hiệu thuốc mua thuốc nhỏ mắt, vô tình gặp Đàm Hiểu Na. Cậu đoán xem cô ta vào đó mua cái gì?”

Lương Tranh ngồi thẳng dậy, nghiêm túc hỏi: “Bao cao su?”

“Que thử thai”.

“Xem ra cơ hội đã qua đi rồi...”

“...”

Lúc này, trong lòng Ngô Hiểu Quân có một nỗi đau đớn khó nói thành lời. Anh thất thần đi vào trong phòng ngủ, sau đó nằm lăn ra giường, bắt

đầu nghĩ ngợi viễn vông... Những ngày tháng ở bên Đàm Hiểu Na, những nụ cười, những ánh mắt... tất cả đều khiến cho cõi lòng anh tan nát.

Ngải Lự Lự dựa vào đâu mà dám kể cho Đàm Hiểu Na nghe chuyện riêng tư này, lại còn để cô ta chất vấn mình nữa chứ? Lương Tranh nằm trên ghế càng nghĩ càng tức giận, anh quyết định sẽ làm rõ trắng đen sự việc. Lương Tranh gọi điện cho Ngải Lự Lự nhưng không có ai nghe máy, anh gọi liên tục mấy lần liền, cuối cùng cũng kết nối được, bên kia vang lên giọng nói chẳng chút thiện cảm của Ngải Lự Lự: “Có chuyện gì?”

“Cứ phải có chuyện mới được gọi hả?”

“Tôi đang khó chịu, anh có gì thì nói mau đi!”

“Cô nói chuyện tối đó của chúng ta cho Đàm Hiểu Na biết à? Lương Tranh cố gắng đè chặt giọng nói của mình, đầu tiên phải hỏi cho rõ tình hình rồi mới nổi điên cũng chưa muộn.

“Tối đó? Chuyện gì?”

“Chính là cái hôm bạn học của tôi là Hương Hải đến Bắc Kinh chơi đó, tối ấy chúng ta đều say...”

“Sao?”

“Đàm Hiểu Na nói tôi chuốc cho cô say, còn làm chuyện thất đức nữa!”

“Thì chính anh chuốc tôi say rồi định làm chuyện xấu xa, thế thì sao, oan cho anh à?”

“Chuyện này có cần thiết phải công bố cho cả thiên hạ biết không? Tôi cũng là vì uống rượu say nên mới...”

“Sao anh không nói lúc ấy đột nhiên anh biến thành trẻ con, không chỉ muốn làm nũng mà còn đòi bú sữa nữa đi?”

“Ngải Lự Lự, cô giỏi lắm, tôi sẽ nhớ chuyện này!”

“Nếu không nhớ nổi thì cứ nói với tôi!”

Còn chưa đợi Lương Tranh định thần lại, Ngải Lự Lự đã cúp máy.

Tối hôm sau, ở quán cà phê Thượng Đảo, Đàm Hiểu Na nhấp một ngụm cà phê:

“Nói đi, có chuyện gì thế?”

Ngô Hiểu Quân ngẩng đầu nhìn Đàm Hiểu Na, cười nói: “Không có chuyện gì, chỉ muốn gặp và nói chuyện với em thôi!”

“Anh có thời gian rảnh rồi thế sao không tranh thủ viết cho xong cuốn sách của anh đi !”

“Sách vẫn đang viết, đây chẳng phải là ra ngoài tìm cảm xúc sao?”

Đàm Hiểu Na cười khẩy: “Anh không định xem tôi thành nhân vật chính đây chứ?”

“Anh ta đối xử với em thế nào?”, Ngô Hiểu Quân đột ngột chuyển chủ đề.

“Rất tốt..”

Ngô Hiểu Quân châm một điếu thuốc, nhả khói: “Anh cảm thấy ngưỡng mộ, đố kị và căm hận...”

“Tôi không hiểu!”

"Ngưỡng mộ hai người có thể ở bên nhau, đố kị vì anh ta có được tình yêu của em, căm hận vì bản thân mình vô dụng không thể giữ được trái tim em..."

“Anh làm sao biết được anh ta có được tình yêu của tôi? Thôi bỏ đi, không nói chuyện này nữa, chúng ta đổi chủ đề đi!”

"Hai người khi nào thì cưới?"

“Sắp rồi, vẫn chưa quyết định thời gian cụ thể!”

Ngô Hiểu Quân gầy gầy tàn thuốc lá: “Anh chúc phúc cho hai người!”

“Cảm ơn, hi vọng anh cũng sớm tìm được hạnh phúc!”

“Thực ra anh đã quen với cuộc sống một mình rồi ...”

Mười phút sau, trong một góc nhỏ ở khu đô thị Quốc Mỹ, Ngô Hiểu Quân ôm siết Đàm Hiểu Na trong vòng tay, hai người cùng bật khóc nức nở. Mãi cho đến khi chia tay, Ngô Hiểu Quân vẫn không có dũng khí để nín kéo Đàm Hiểu Na. Nguyên nhân rất đơn giản, anh biết mình không thể mang lại cái hạnh phúc mà Đàm Hiểu Na cần. Đôi khi buông tay cũng là một kiểu yêu.

Về đến nhà, Ngô Hiểu Quân liền kể lại tỉ mỉ chuyện đi gặp Đàm Hiểu Na cho Lương Tranh nghe. Ban đầu Lương Tranh cảm thấy rất thú vị, về sau lại thấy chẳng ra làm sao. Anh tưởng tượng mình là Ngô Hiểu Quân, nếu như Ngải Lự Lự sắp sửa bước vào lễ đường với một người đàn ông khác, anh sẽ có cảm nhận như thế nào. Sẽ không ôm lấy cô mà khóc, nhưng có một điều anh dám khẳng định, rằng anh sẽ rất buồn bã. Bởi vì trong lòng anh luôn có hình bóng của cô, chỉ có điều đến tận lúc này anh mới phát hiện mà thôi...

Lương Tranh vật vờ suốt hai ngày liền, cảm thấy nên chủ động tấn công thì hơn, phải để cho Ngải Lự Lự biết được tâm ý của mình, không thể làm bộ làm tịch như trước đây được nữa, như vậy chỉ khiến anh cảm thấy hối tiếc mà thôi. Lương Tranh gọi điện cho Đàm Hiểu Na, khéo nói muốn gặp Ngải Lự Lự, nghe nói cô ấy không được khỏe. Đàm Hiểu Na tưởng rằng Lương Tranh cũng có chút lương tâm nên cũng vui vẻ giúp đỡ Lương Tranh chuộc tội.

Đàm Hiểu Na mở cửa ra, phát hiện Lương Tranh ôm một bó hoa hồng to đùng vào. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Lương Tranh căng thẳng, ngại ngùng, trong lòng thấy buồn cười lắm, nhưng không dám cười. Lương

Tranh đi theo sau Đàm Hiểu Na vào nhà, nghiêm nghị ngồi xuống ghế. Đàm Hiểu Na gõ cửa phòng Ngải Lựu Lựu, không thấy có động tĩnh, lại gõ thêm mấy cái nữa, vẫn chẳng có phản ứng gì. Đàm Hiểu Na tưởng rằng Ngải Lựu Lựu không có nhà, đang định lấy máy gọi thì cửa phòng mở ra. Ngải Lựu Lựu đầu tóc rối bời, mặc một chiếc váy ngủ trong suốt bằng lụa, nội y màu đỏ bên trong thấp thoáng qua làn áo mỏng. Cô gấp dài một cái, vươn vai đi ra ngoài, dáng vẻ như vừa mới ngủ dậy.

Ngải Lựu Lựu không phát hiện ra Lương Tranh đang ngồi trên sôpha, cô đi thẳng vào trong nhà vệ sinh, vừa đi vừa nói với Đàm Hiểu Na: “Đứng ngây ra đó làm gì, ăn tối chưa?”

“Chưa, nhưng uống một cốc nước lọc rồi”. Đàm Hiểu Na cười cười rồi nói khẽ với Lương Tranh: “Mấy hôm nay cô ấy có vẻ tự hành hạ bản thân, trước đây không thế đâu!”

Lương Tranh không biết nói gì, đành tỏ vẻ quan tâm hỏi: “Cô với Ngô Hiểu Quân... hết phim rồi hả?”

“Sao các người ai cũng hỏi thế nhỉ? Phim thì có đấy, nhưng đã kết thúc từ lâu rồi !”

“Chẳng phải người có tình rồi sẽ trở thành người một nhà hay sao? Không nên như thế đâu, hai người bên nhau đã lâu, lại đã tính chuyện lâu dài, chia tay quả là đáng tiếc! Dù gì hai người cũng từng là một đôi trai tài gái sắc, tâm đầu ý hợp mà...”

“Con người phải biết nhìn về phía trước, anh thấy có đúng không?”

“Ừm, có lý, bởi vì đời người không có đường lùi mà!”

“Á...”, đột nhiên Ngải Lựu Lựu ôm chặt lấy ngực, phi thẳng vào trong phòng, thậm chí còn quên cả khóa cửa. Đàm Hiểu Na cười sằng sặc, bên

trong vọng ra tiếng chửi bới của Ngải Lựu Lựu:

“Con ranh chết tiệt, cho đàn ông vào nhà mà không mở mồm nói một tiếng!”

Đàm Hiểu Na nhún vai về bất lực, nói với Lương Tranh: “Đi đi, cố gắng mà nói chuyện, ở đây không còn chuyện gì của tôi nữa rồi !”

Đàm Hiểu Na đeo túi xách lên vai, lững thững đi ra ngoài. Cửa phòng đóng sầm lại, trái tim Lương Tranh cũng như co chặt lại. Nên nói gì bây giờ? Lương Tranh ngồi ngây ra nửa tiếng đồng hồ trên ghế, cuối cùng quyết định đánh liều một phen. Bản thân mình nên chủ động một chút, chân thành một chút, có như vậy mới ra dáng đàn ông. cho dù có bị từ chối thì đã làm sao ?

Lương Tranh ôm bó hoa hồng đến trước cửa phòng Ngải Lựu Lựu. Anh khẽ gõ cửa, thì thầm nói: “Nghe nói cô không khỏe, tôi đến thăm cô...”

Ngải Lựu Lựu đã khoác áo vào, mở cửa ra, đưa mắt nhìn Lương Tranh đang rụt rè đứng bên ngoài. Trông thấy bó hoa trên tay Lương Tranh, mắt cô mở to kinh ngạc:

“Oa, mặt trời mọc ở hướng Tây hay là anh bị chập mạch hả? Tôi có cái gì hay ho mà phải thăm với viếng?”

“Chẳng phải cô nói cô khó chịu sao, tôi sang xem sao...”

“Ai da, nhờ phúc của anh, tôi vẫn chưa chết được đâu. Đừng giả bộ nữa, tôi không chịu nổi đâu!”

“Tôi biết cô vẫn đang giận tôi, trước đây đều tại tôi không tốt”

Ngải Lựu Lựu có hơi ngạc nhiên, cô cảm thấy Lương Tranh có vẻ hơi bất bình thường. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh nói chuyện nhỏ nhẹ như vậy

trước mặt mình kể từ khi quen biết anh cho đến giờ. Cô đẩy cửa ra, sò lên trán Lương Tranh: “Không bị sốt mà? Mau về nhà đi, tôi phải đóng cửa đi ngủ đây...”

Lương Tranh cứ đứng lì ra ở trước cửa, nhìn thẳng vào mắt Ngải Lựu Lựu, thốt ra từng từ một: “Không về, hôm nay không nói hết lòng mình ra tôi sẽ không về!”

Ngải Lựu Lựu tròn tròn mắt, nhìn vẻ thành khẩn của Lương Tranh mà bật cười: “Để xem anh điên đến mức nào, mau kể đi, đừng có sến quá là được!”

Lương Tranh để bó hoa xuống, nhìn thẳng vào Ngải Lựu Lựu mà nói: “Thực ra ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã hơi thích em rồi . Chỉ có điều lúc ấy anh chưa xác định rõ ràng, hơn nữa chúng ta lại nảy sinh quá nhiều hiểu lầm...”

“Hừ, giữa chúng ta chẳng có gì hiểu lầm hết, chính anh lúc ấy vì háo sắc mà đã để mắt đến người khác!”

“Tôi hôm sinh nhật Trinh Triệu phú, lúc ôm em ở trên xe, anh cảm thấy chúng ta...”

“Stop! Anh còn nhắc lại nữa à?”

“Nhắc chứ, anh phải nói chuyện cho rõ ràng!”

Ngải Lựu Lựu đẩy Lương Tranh ra, định đóng cửa lại nhưng Lương Tranh hoảng hốt giữ cửa lại, làm hỏng cả bó hoa: “Hôm đó nhìn thấy em với cái tên họ Lâm kia bám dính lấy nhau, anh đã nổi máu ghen...”

Ngải Lựu Lựu cười khẩy: “Anh ghen thì liên quan quái gì đến tôi chứ?”

"Em phải cho anh một cơ hội để chứng minh...", Lương Tranh càng nói càng cuống, thấy Ngải Lựu Lựu trợn tròn mắt nhìn mình liên nện họng.

"Ái...", Lương Tranh la lên, hóa ra chân anh đã bị Ngải Lựu Lựu dẫm một phát, tiếp đó Ngải Lựu Lựu đẩy anh ra và đóng sầm cửa lại. Lương Tranh tức tới nổi nghiêng răng trèo trẹo, ném hoa trước cửa. Anh không cam tâm, nhưng anh cũng biết giờ có nói nữa cũng chẳng có tác dụng gì. Hơn nữa hôm nay bản thân mình chẳng khác gì một tên vô lại, có hơi giả tạo, muốn lay động trái tim một người như Ngải Lựu Lựu thì phải bỏ thêm nhiều công sức. Ít nhất thì đây cũng chẳng phải chuyện một sớm một chiều.

Đi xuống cầu thang, Lương Tranh cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều. Tất cả những gì diễn ra ban nãy cứ như là một giấc mơ, đã lâu lắm rồi anh chưa kích động đến như vậy. Mặc dù hành vi hơi ấu trĩ, phô trương nhưng cảm giác thì tuyệt vời, đây chính là sự nồng nhiệt cần thiết cho cuộc sống. Lương Tranh đã hạ quyết tâm sẽ cạnh tranh với Lâm Cường, hơn nữa nhất định phải cướp lại được Ngải Lựu Lựu trước tết Nguyên đán. Cho dù cuối cùng có bị thua thảm hại đi chăng nữa anh cũng phải chiến đấu như một người đàn ông chân chính.

Mấy ngày sau đó, Ngải Lựu Lựu dường như đã hồi phục như bình thường, nói nói cười cười, ngày nào cũng đi làm và về nhà rất đúng giờ. Chỉ có điều cô và Lâm Cường xa cách đi nhiều, Lâm Cường mấy lần hẹn cô ra ngoài nhưng cô đều tìm đủ mọi lí do để từ chối. Tất cả những chuyện này đều không lọt khỏi mắt Đàm Hiểu Na, và cô nhanh chóng thông báo tin tức cho Lương Tranh. Lương Tranh mừng ra mặt, nhưng anh cảm thấy vẫn không thể chủ quan, buộc phải nhân cơ hội này để "cưa đổ" Ngải Lựu Lựu, tuyệt đối không để cho Lâm Cường có cơ hội lật ngược thế cờ.

Một buổi tối, Ngải Lựu Lựu không thể từ chối sự nài nỉ của Lâm Cường đành phải đồng ý ra ngoài gặp anh ta, địa điểm chính là quán cà phê

Thượng Đảo bên ngoài khu đô thị Quốc Mỹ. Điều kì quặc là hôm nay Ngải Lự Lự không gọi cà phê mà gọi một cốc trà Thiết Quan Âm.

“Vào quán cà phê gọi trà à?”, Lâm Cường cười hỏi.

“Không được à? Người ta có thể bán thì em cũng có thể uống”.

“Được chứ, sao lại không được. Gần đây em sao thế, nhìn thấy anh là tránh, có chuyện gì à, hay là anh làm sai chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là trong lòng bức bối, không muốn gặp ai thôi...”

“Hay là chúng ta đi Thượng Hải chơi vài ngày đi, anh cho em nghỉ phép!”

Ngải Lự Lự lắc đầu: “Không đi!”

Thấy Ngải Lự Lự đầy vẻ ưu tư, Lâm Cường cũng hơi bối rối không biết làm thế nào. Anh nhấp một ngụm cà phê, sau đó thận trọng hỏi: “Em có thể nói cho anh biết nguyên nhân không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu không mẹ anh cứ suốt ngày nói đến chuyện này, anh cũng ngại không biết viện cớ gì nữa...”

Ngải Lự Lự nhìn khuôn mặt dịu dàng của Lâm Cường, cắn chặt môi, dường như phải cố gắng lắm mới thốt ra được thành lời: “Ngũ Sảnh Sảnh gửi cho em bức ảnh của hai người...”

“...”

Không đợi Lâm Cường kịp phản ứng lại, Ngải Lự Lự đã lặng lẽ rời khỏi quán cà phê.

Điện thoại trong túi cứ rung lên bần bật, Ngải Lự Lự lấy ra rồi ấn mạnh phím tắt máy. Lững thững đi trên đường mà trong lòng thấy rất mệt

mỏi, ánh đèn vàng vọt nhưng thê lương như tâm trạng của cô lúc này. Chẳng phải anh ta chỉ ngủ với bạn thân cũ của mình một đêm thôi sao? Tình một đêm... thôi mà. Nhưng Ngải Lựu Lựu cứ nghĩ đến bức ảnh ấy là thấy buồn nôn, cô muốn thuyết phục bản thân coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng cô không làm được. Cô lại lần nữa nhận thức được rằng, mình là một người đơn thuần và đơn giản. Trong cái thế giới này, Ngải Lựu Lựu có cảm giác chẳng có chỗ nào dành cho mình cả.

Việc dẫn bạn trai về ra mắt cuối năm e không thành rồi , nhưng Ngải Lựu Lựu lại không muốn làm ảnh hưởng đến tâm lí của bố mẹ đành phải thuận theo lẽ tự nhiên thôi, đến đâu hay đến đó. Lúc nào bố mẹ cũng khoan dung, cũng nhân từ, họ sợ con gái ở ngoài phải chịu ảm ức, lo con gái cô độc một thân một mình. Nhưng bố mẹ luôn cố gắng không bộc lộ nỗi lo lắng ấy ra, không muốn áp đặt suy nghĩ của mình cho con cái, từ đó khiến cho áp lực của bố mẹ càng lớn.

Ngải Lựu Lựu cảm thấy rất dằn vặt trong lòng, có phải bản thân mình quá ích kỉ không? Vì hạnh phúc của bản thân, thậm chí lựa chọn cuộc hôn nhân mà không để ý đến cảm xúc của người thân trong gia đình. Nhưng chẳng phải mọi người đều mong mình được hạnh phúc hay sao? Nếu không có cuộc hôn nhân mỹ mãn thì lấy đâu ra hạnh phúc? Ngải Lựu Lựu cũng thấy rất mông lung, cứ ngây ngây ngô ngô lẫn lộn ở cái thành phố này.

Mấy ngày sau đó, Ngải Lựu Lựu luôn tắt máy, cũng không lên QQ. Lâm Cường mấy lần đến khu đô thị Quốc Mỹ tìm cô nhưng cô đều đóng chặt cửa không gặp. Chỉ có thói quen viết blog của cô là vẫn được duy trì, nhưng bài viết cũng rất ngắn gọn mà lời lẽ thường phảng phất một nỗi buồn.

Một buổi chiều, trước khi hết giờ làm Lương Tranh nhận được điện thoại của Trình Triệu phú. Trình Triệu phú nói anh phải đến khu đô thị Quốc Mỹ, nhân tiện sẽ cho Lương Tranh đi nhờ. Lương Tranh vừa ngồi vào xe là thấy ân hận ngay. Anh thấy Ngô Hiểu Quân ngồi trên ghế trước, mặt mày ủ rũ,

trên ghế ngồi phía sau có một cái túi rất to. Rõ ràng Trình Triệu phú lại bỏ nhà ra đi, hơn nữa còn có ý định “chiến tranh trường kỳ”. Trình Triệu phú vừa lái xe vừa giải thích, hóa ra Lưu Du Hà lên có bầu, thế là hai người họ cãi nhau một trận ầm ỹ.

“Thế nào gọi là lên có bầu”, Ngô Hiểu Quân đẩy gọng kính trên sống mũi, nghiên răng nói từng từ.

“Bọn tôi đã nói là tạm thời chưa sinh con, ai ngờ cô ta giờ thủ đoạn...”

Ngô Hiểu Quân ngoảnh đầu lại nhìn Lương Tranh cười: “Thế thì sinh đi, cái này chính là duyên phận! Đúng không anh Tranh?”

“Đúng cái gì mà đúng, sinh cái gì mà sinh? Với loại đàn ông không đáng tin này vốn dĩ không nên lấy làm chồng chứ đừng nói sinh con với anh ta...”

“Ha ha ha...”

Trình Triệu phú tăng ga vượt qua ba chiếc xe trước mặt, tức tối vô cùng, khiến cho Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân im thít không dám nói năng gì nữa. Lương Tranh nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhìn thấy những đôi vợ chồng dắt tay con nhỏ đi tản bộ. Những cảnh tượng chỉ lướt qua trước mắt cũng đủ làm anh thấy đau nhói trong lòng. Ba mươi tuổi, thành gia lập nghiệp... đây như một sứ mệnh, nó khiến Lương Tranh không thể nào cảm thấy thoải mái được.

Ngô Hiểu Quân và Trình Triệu phú lên lầu, Lương Tranh lấy cớ ra siêu thị mua đồ rồi đi dạo một mình. Anh nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, thậm chí chắc chắn Ngải Lựu Lựu vẫn chưa về, quyết định đứng chờ cô. Lương Tranh đứng chờ mãi mà chẳng thấy người đâu, hút hết điếu này đến điếu khác mà chẳng thấy tâm trạng dịu đi chút nào. Đến lúc anh chuẩn bị bỏ cuộc thì đột nhiên cầu thang máy vang lên tiếng "ding dong..." tiếng cười nói của Đàm Hiểu Na và Ngải Lựu Lựu vọng ra.

Lương Tranh nhìn thấy hai người đang xách đồ liền chạy đến chìa tay ra giúp đỡ. Ngải Lự Lự lườm anh một cái rồi quay ngoắt đi, chỉ có Đàm Hiểu Na là chẳng chút khách khí, đưa hết đồ cho Lương Tranh xách. Cửa mở ra, Lương Tranh đi như chạy đến trước cửa và chen chân vào.

Đàm Hiểu Na đón lấy mấy túi đồ trên tay Lương Tranh, nói cảm ơn rồi đi vào phòng mình. Một lát sau, bên trong vọng ra giọng nói, chắc là đang gọi điện cho Bành Thao. Ngải Lự Lự coi Lương Tranh như không tồn tại, cô đi thẳng vào phòng, sau đó đi giặt quần áo. Lương Tranh ngồi trên ghế, trong đầu thầm nghĩ nên nói cái gì, nhưng anh nghĩ mãi mà không ra. Nào ngờ Ngải Lự Lự lại chủ động xuất kích, cô rót cho Lương Tranh một ly nước, sau đó ngồi xuống đối diện anh, hỏi như thăm vấn tội phạm: "Có chuyện gì không? Sao lần này không ôm theo bó hoa để đóng giả làm sứ giả tình yêu nữa à?"

Đối mặt với Ngải Lự Lự kiêu hãnh, Lương Tranh chỉ biết nói khê: "Hay là để anh đi mua một bó..."

"Ai thèm chứ? Có phải nhà anh dồn ép đến mức khiến anh phát điên rồi không, giờ anh lại không tìm được ai thích hợp. Thế nên mới chạy đến đây lừa phỉnh tôi chứ gì?", Ngải Lự Lự chỉ tay vào mặt Lương Tranh, mắng mỏ chẳng chút nể nang.

Lương Tranh nhìn Ngải Lự Lự, trịnh trọng nói: "Anh biết em rất nghi ngờ... Kể từ sau hôm uống rượu say và có hành vi bất lịch sự với em, anh đã nhận ra một điều, thực ra trong lòng anh vẫn luôn có em, không phải là có, mà nó đã bám rễ trong lòng anh rồi. Hơn nữa chúng ta cũng rất xứng đôi, không ở bên nhau thì thật đáng tiếc, ông trời đều có ý..."

"Không được nhắc đến chuyện này nữa! Xứng đôi, xứng đôi ở đâu, anh nói tôi nghe?", Ngải Lự Lự vẫn khinh khỉnh nói, chẳng chút nhân

nhượng.

“Chúng ta ở bên nhau là hợp lí! Thứ nhất đều là người vùng Bắc Phiêu, có chung ngôn ngữ, có cách sống giống nhau. Bắc Kinh có đến mấy chục triệu người sinh sống, chúng ta tình cờ gặp gỡ, quen biết và tiến tới tình yêu có dễ dàng không? Không hề. Cái đấy chính là duyên phận. Duyên phận là do ông trời sắp đặt, em đâu thể chống lại. Thứ hai, anh sáng sủa, lịch lãm; em duyên dáng, xinh đẹp, chúng ta trai tài gái sắc, có ở bên nhau cũng chẳng ai phải chịu thiệt thòi, có sánh vai đi bên nhau cũng chẳng ai dám dèm pha. Thứ ba, chúng ta đều là người vui tính, thích trêu đùa nhau, sau này ở chung với nhau sẽ không phải lo cuộc sống tẻ nhạt. Cuối cùng, anh sẽ làm việc nhà, đây chính là điểm yếu của em. Nếu chúng ta trở thành một đôi, như vậy chính là bổ sung cho nhau. Hơn nữa em sắc bén, đánh đá, anh mặt dày, có khả năng chịu đựng cao, sau này sẽ không xảy ra bi kịch sự tử Hà Đông đâu... Anh nói hơi lộn xộn, em nghe rồi tự sắp xếp lại vậy. Sau này anh chỉnh lại một chút rồi sẽ trình bày cụ thể cho em nghe!”

“Lương Tranh à, anh không đi lừa đảo thì hơi phí đấy!”

“Ngải Lựu Lựu, sao em có thể lạnh lùng như vậy nhỉ? Có phải em quá đáng quá rồi không, chẳng nhẽ em không thể ủng hộ anh, cho anh một chút feel hay sao? Cho dù chỉ là một nụ cười cũng là sự khích lệ lớn đối với anh rồi!”

Ngải Lựu Lựu thực sự không nhịn được nữa liền bật cười: “Xin lỗi nhé, tôi thật sự chẳng có cảm giác gì với anh. Anh nói mấy lời này khiến tôi buồn cười quá!”

Lương Tranh nhìn thẳng vào mặt Ngải Lựu Lựu: “Nói không thật lòng, thực ra em rất thích anh đúng không? Tối hôm đó anh hôn em, em còn...”

“Im ngay, tôi không muốn nghe, anh có thể đi được rồi đấy!”, Ngải Lựu Lựu đẩy Lương Tranh ra ngoài cửa.

Lương Tranh ngoảnh đầu lại, chặn cửa, cố làm ra vẻ nghiêm “Anh sẽ còn quay lại...”

Ngải Lựu Lựu đóng sầm cửa lại, không nhin được cười. Đàm Hiểu Na không biết đã đứng ở phòng khách từ bao giờ, nói: “Hai người đúng là làm trò cười, chưa thấy ai yêu đương kiểu đấy!”

“Mặc kệ anh ta, đúng là dở hơi! Dăm ba hôm nay lại chạy lên đây giả bộ ân cần, sao không làm vậy từ sớm đi. Cậu nhìn cái mặt nhăn nhó của anh ta đi, có đáng tin không chứ?”

"Ừm, ý cậu là nếu đáng tin cậu sẽ cân nhắc chứ gì?"

"Tớ với anh ta không hợp, nếu yêu nhau đã yêu từ lâu rồi sao còn dằng dai đến tận bây giờ?"

“Hài, tìm kiếm đâu xa, người xa tận chân trời mà gần ngay trước mặt đấy!”

Ngải Lựu Lựu cười nhạt: “Có hơi giống Ngô Hiểu Quân, xem ra cậu vẫn chưa quên được anh ta đâu...”

Đàm Hiểu Na vươn vai, mặt bắt cần: “Xí, cậu nói cứ như thể tôi không biết những điều này ấy!”

“Không phải! Cái phong thái ấy, đúng là rất giống!”

“Không nói chuyện với cậu nữa, tôi đi thay ga giường đây. Cậu đấy, mau suy nghĩ những gì mà Lương Tranh nói với cậu đi! Sắp thành bà cô già rồi , còn kén chọn mãi thế, giả bộ gì chứ, có người yêu là được rồi !”

“Đàm Hiểu Na... cậu muốn chết hử?”

“À phải rồi, tặng cậu một thứ này!”

Đàm Hiểu Na nói xong liền chạy vào phòng, lấy que thử thai ra. Cô vui vẻ giơ que thử thai ra trước mặt Ngải Lựu Lựu: “Tôi mua cho cậu đây, thấy tôi chu đáo không?”

Ngải Lựu Lựu nhìn món đồ trên tay Đàm Hiểu Na, khóc dở mếu dở: “Cậu hâm à, tôi lấy cái này làm gì?”

“Kiểm tra xem có phải dính rồi không, kiểm tra cho chắc, sau này ra ngoài ăn uống còn biết đường mà kiêng khem !”

“Có cái gì?”

“Baby ấy!”

"Cái gì ? Ôi trời, tôi điên mất... sao tôi có thể có em bé được chứ ?”

Đàm Hiểu Na ngây người nhìn Ngải Lựu Lựu, chỉ vào nhà vệ sinh: “Chẳng phải hôm ấy cậu buồn nôn sao, chuyện này không thể chủ quan được đâu!”

“Dạ, buồn nôn, thế thì sao ạ? Cứ nôn là có à?”

"Chẳng phải cậu với Lương Tranh hôm đó đã uống say sao?"

“Ừ, cũng say rồi, thế thì sao?”

"Thế thì có thể cậu đã dính bầu chứ sao..."

Ngải Lự Lự vò đầu tóc của mình, cười sằng sặc: “Đàm Hiểu Na, sức tưởng tượng của cậu phong phú thật đấy, tôi với anh ta chẳng làm gì hết!”

Đàm Hiểu Na nghi hoặc nhìn Ngải Lự Lự: “Cậu chắc chứ?”

“Chắc! Thứ này cậu giữ lại mà dùng đi!”

Trình Triệu phú chuyển đến ở chỗ Lương Tranh được hai ngày tử tế, sang đến ngày thứ ba, anh ta liền dẫn về một cô gái ăn mặc khá cầu kì, thân hình cân đối. Trình Triệu phú nhìn thấy ánh mắt kì quái của Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân liền vội vàng giải thích rằng đây là em gái của một người bạn anh ta, đang học năm thứ ba tại Học viện Nghệ thuật, muốn ra ngoài ở để trải nghiệm cuộc sống bên ngoài. Ngô Hiểu Quân cười đều rồi thì thào vào tai Lương Tranh: “Sinh viên năm ba á, nói chính xác có là kẻ thứ ba thì có!”

Lương Tranh hết lần này đến lần khác bị Ngải Lự Lự từ chối, hết lần này đến lần khác thất vọng, trong lòng ủ dột, tinh thần không sao phấn chấn lên được, thế nên anh cũng chỉ mắt nhắm mắt mở với hành vi xấu xa của Trình Triệu phú, chẳng ừ hử hỏi han gì. Chỉ có Ngô Hiểu Quân là kiên quyết phản đối chuyện Trình Triệu phú ở chung với cô sinh viên kia, liên tục nhắc nhở Trình Triệu phú giờ anh ta đã là người có vợ, làm việc gì cũng phải thận trọng, phải gánh vác gánh nặng gia đình, phải có trách nhiệm của một thằng đàn ông. Trình Triệu phú cứ lửng lơ con cá vàng, không phản bác Ngô Hiểu Quân cũng chẳng thay đổi hành vi của mình.

Cái cô sinh viên năm ba này tên là Từ Tịnh, trông cũng xinh xắn, tính cách vui vẻ, nhanh nhẹn. Cô ta dường như chẳng chút để tâm đến những lời mỉa mai của Ngô Hiểu Quân, cứ việc ta ta làm. Từ Tịnh nói tiếng phổ thông chuẩn, nghe có vẻ tràn đầy sức sống, thỉnh thoảng còn văng tục, mang lại cảm giác khá mới mẻ cho Ngô Hiểu Quân và Lương Tranh. Mặc dù Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân ở Bắc Kinh đã mấy năm rồi nhưng rất ít khi tiếp

xúc với con gái Bắc Kinh chính gốc. Do đó sự xuất hiện của Từ Tịnh giống như một làn gió mát thổi bay những bức xúc trong tình cảm của hai người đàn ông này, xoa dịu cảm giác ngột ngạt trong căn phòng.

Mới có vài ngày mà Ngô Hiểu Quân và Từ Tịnh đã cười cười nói nói rất vui vẻ, hai người thỉnh thoảng còn bàn luận về triết học, văn học, cuộc đời... Thỉnh thoảng Lương Tranh nửa đêm tỉnh lại còn nghe thấy ba người bọn họ đang chơi bài trong phòng khách, cười đùa vui vẻ. Lương Tranh thật muốn lao ra mắng chửi ba người họ, thậm chí anh còn muốn túm cổ Ngô Hiểu Quân đánh cho một trận. Thế nhưng anh không thể lấy lại được tinh thần, toàn thân cứ mềm nhũn, ử rũ và mệt mỏi.

Lương Tranh còn chưa thoát ra khỏi vòng xoáy tình cảm thì công ty lại có chuyện. Chú Hoàng và Hướng Lệ cùng nghỉ việc, ra ngoài làm riêng, lại còn cướp phần lớn khách hàng của công ty. Máy khách hàng của Lương Tranh cũng bị Hướng Lệ cướp mất. Hướng Lệ đã âm thầm liên hệ với khách hàng thông qua trang thông tin khách hàng của công ty, sau đó thỏa thuận sẽ kí kết hợp đồng với giá rẻ hơn cho khách hàng.

Giám đốc Lưu Đức Tài vô cùng căm hận hai kẻ “phản bội” này, lập tức ra lệnh cho phòng tài vụ liên hệ với khách hàng của chú Hoàng và Hướng Lệ, thu hồi công nợ và đóng băng tài khoản công ty của họ. Công ty cũng ra thông báo, bổ nhiệm Lương Tranh vào vị trí quản lí đại lí tiêu thụ ở khu vực Hoa Đông, nắm toàn quyền quyết định công việc ở đây. Lương Tranh bận tới mắt tới mũi suốt cả ngày, vừa ra khỏi công ty liền nhận được điện thoại từ một số lạ, nhắc máy lên hóa ra của chú Hoàng gọi đến, mặc dù đã cố nén nhưng giọng nói của chú Hoàng vẫn toát lên sự kiêu hãnh của kẻ chiến thắng.

“Hướng Lệ bảo tôi gọi điện nói với cậu một tiếng xin lỗi, cô ấy đã kí hợp đồng với một loạt các khách hàng của công ty, trong đó có mấy người là khách hàng do cậu phụ trách trước đây!”

“Không sao đâu, ai kị chẳng vậy? Bọn chú mới mở công ty, có nhiều thứ phải cần đến tiền. Nếu là cháu, cháu cũng làm vậy thôi...”

“Lương Tranh, ra ngoài làm việc với bọn tôi đi! Tôi sẽ phân cho cậu mấy tỉnh mà làm, cậu có tài năng như thế, sợ gì không làm nên chuyện...”

“Cảm ơn sếp đã coi trọng. Hai người vừa mới nghỉ, giờ cháu lại đi nữa e không hay lắm ! Dù gì cũng sắp nghỉ tết rồi, sang năm cháu nghỉ cũng chưa muộn!”

“Ha ha, không phải cậu đang dở dành tôi đấy chứ? Cậu là một đại tướng dưới trướng tôi, hơn nữa tôi luôn coi cậu là anh em tốt, bên cạnh không có người đáng tin cậy sao làm được việc lớn?”

“Chú Hoàng, chú cứ yên tâm, cháu sẽ suy nghĩ kĩ càng, hơn nữa nếu phải nghỉ việc thật, cháu cũng phải chuẩn bị sẵn sàng đã, không thể để khách hàng của mình bị mất hết như thế chứ...”

Trên đường về, Lương Tranh đã nghĩ ngợi rất nhiều. Anh đang đứng trước hai sự lựa chọn khó khăn, hoặc là đi theo chú Hoàng, trở thành “nguyên lão” của công ty, bắt đầu làm lại từ đầu từ sân chơi nhỏ phát triển thành không gian lớn; hoặc là ở lại công ty này để nắm giữ chức vụ quản lý, học tập thêm kiến thức quản lý, sau đó dẫn dắt các nhân viên trong bộ phận của mình “xông ra trận tuyến”, giúp cho sự nghiệp của mình có một bước tiến mới.

Cuối cùng Lương Tranh vẫn chọn cách án binh bất động, đợi hết năm rồi tính tiếp. Dù gì thì ở trong một công ty lớn thế này thứ anh có thể học được rất nhiều, khả năng chống chọi lại nguy cơ mạnh hơn. Cũng có thể nhân cơ hội này để thăm dò khả năng phát triển của công ty chú Hoàng, để xem họ lựa chọn phương thức kinh doanh ra sao, chuẩn bị phát triển công ty như thế nào. Nếu như chỉ là làm ăn nhỏ qua ngày thì thôi không sang bên đó làm

nữa; còn nếu như có thể xây dựng được cơ đồ thật, bản thân mình cũng có thể đến đó để học hỏi thêm.

Sáng ngày hôm sau, sau khi kết thúc cuộc họp, Lưu Đức Tài lại triệu tập toàn bộ nhân viên của phòng marketing lên phòng họp, mục đích rất đơn giản là ổn định “lòng quân”. Đầu tiên ông ta nêu ra hành vi phản bội công ty của chú Hoàng và Hướng Lệ, còn nói công ty có thể sẽ khởi tố bọn họ làm tổn thất lợi ích, lấy trộm bí mật kinh doanh của công ty. Sau đó, ông khẳng định hiệu quả làm việc của công ty, nói rằng năm nay công ty làm ăn rất tốt, cuối năm sẽ được thưởng to, còn nhiều hơn cả năm ngoái. Cuối cùng ông liền trình bày kế hoạch phát triển của công ty sang năm cho các nhân viên biết, mở ra một viễn cảnh tươi đẹp khiến ai cũng thấy nhiệt huyết sôi sục.

Sau khi họp xong, Lưu Đức Tài gọi Lương Tranh lại, nói muốn nói chuyện riêng với anh. Lương Tranh đến văn phòng Lưu Đức Tài, thư kí của ông liền bê hai cốc trà vào. Lưu Đức Tài vỗ vai Lương Tranh rồi ngồi xuống bên cạnh anh, lấy thuốc ra hút. Hai người châm thuốc hút, Lưu Đức Tài nhả khói rồi nói: “Mấy năm nay công ty phát triển rất nhanh, bước tiến có thể nói là khá lớn, đến mức mà quản lí không nổi. Lần này chú Hoàng nghỉ việc đã để lại rất nhiều vấn đề. Lương Tranh này, cậu làm việc ở công ty cũng một thời gian rồi, cậu có nhìn nhận gì...”

Lương Tranh ngẫm nghĩ một lát rồi nói “Tôi cảm thấy chuyện này rất bình thường, công ty lớn mà, các bộ phận tăng lên, nhân lực nhiều hơn, khó mà tránh khỏi xảy ra các vấn đề rắc rối. Nhân viên rời khỏi công ty, xây dựng sự nghiệp riêng, sau đó trở thành đối thủ cạnh tranh với công ty, cướp nguồn tài nguyên của công ty... đây mới chỉ là một trong các vấn đề mà thôi.”

Lưu Đức Tài cười nói: “Đúng thế, kể từ ngày thành lập công ty tôi đã phải đối mặt với đủ các vấn đề. Cậu cảm thấy nên xử lí những tình huống

đột xuất này như thế nào để giảm thiểu tổn thất cho công ty?

“Tôi thấy giám đốc Lưu đã xử lý rất ổn thỏa, giúp cho tổn thất của công ty giảm đến mức thấp nhất rồi. Trước tiên là sắp xếp các quản lý đại lý, đảm bảo công việc của các bộ phận vẫn hoạt động bình thường, ngăn chặn hiện tượng nhân viên lúng túng như rắn mất đầu. Tiếp đó lại triệu tập cuộc họp các bộ phận, ổn định lòng người, còn khơi dậy sự tích cực của nhân viên, không để khó khăn gây ảnh hưởng đến mọi người. Tôi cảm thấy phạm vi Hoa Đông vẫn rất lớn, chuyện của chú Hoàng lần này không mang tính phổ biến, không gây ảnh hưởng quá lớn!”

“Ha ha... Lương Tranh này, cậu đang nịnh tôi phải không?”

Lương Tranh nhấp một ngụm trà rồi xua tay: “Giám đốc Lưu, tôi nghĩ gì nói vậy thôi, chỉ có điều tôi cũng muốn có hai đề nghị...”

Lưu Đức Tài gật đầu: “Ừ, cậu nói đi!”

“Tôi cảm thấy tài liệu về khách hàng cần phải bảo mật, áp dụng chế độ phân công rõ ràng, không thể để ai cũng có thể tìm hiểu. Giám sát các khu vực lớn có nhiệm vụ bảo mật hồ sơ của khách hàng VIP, các quản lý đại lý nắm tài liệu các khách hàng quan trọng, nhân viên quản lý tài liệu về các khách hàng có tiềm năng. Ngoài ra, tất cả các nhân viên kể từ lúc bắt đầu đặt chân vào công ty này phải kí một bản hợp đồng bảo mật, cùng với các điều khoản hạn chế trong hợp đồng lao động, từ đó đảm bảo tư liệu của công ty không bị lọt ra ngoài, không gây tổn hại lợi ích của công ty...”

Lưu Đức Tài vỗ tay đôm đốp: "Hay lắm, hai điểm này tôi không nghĩ đến. Rất nhiều công ty đã thực hiện chế độ này, công ty chúng ta không quán triệt nên mới xảy ra chuyện lần này. Đúng là hậu sinh khả úy ! Lương Tranh này, cậu sau này tiền đồ rộng mở lắm đấy ! Tốt lắm, lát nữa tôi sẽ đưa đề xuất này lên tổng bộ công ty!”

“Giám đốc Lưu, ngài đừng khen tôi nữa, hôm qua tôi phải vào Baidu (*) mới biết đây!”

() Một trang web tra cứu của Trung Quốc.*

“Tốt lắm, xem ra cậu luôn quan tâm đến sự phát triển của công ty, điều đó cho thấy cậu có hứng thú với việc quản lý doanh nghiệp. Tôi từng nói với cậu rằng cậu là đối tượng bồi dưỡng quan trọng của công ty, giờ cậu đã là quản lý đại lý, hãy nắm bắt cơ hội để rèn luyện bản thân, biết đâu một ngày sẽ có cơ hội tốt. Không thể đi làm thuê cả đời, nhưng việc quản lý có thể học cả đời, dùng cả đời ! Đợi khi nào lên được bậc quản lý rồi, cậu sẽ phát hiện cách nhìn nhận vấn đề của mình trước đây rất nông cạn. Những xuất phát điểm khác nhau sẽ dẫn đến một cảnh giới khác nhau, chỉ có đứng cao mới nhìn được ra xa. Cái bộ phận marketing này cần cậu phải đổ nhiều tâm huyết lắm, công ty tin tưởng cậu, tôi cũng tin tưởng cậu. Có vấn đề gì nhất định phải chịu khó hỏi, hỏi tôi, hỏi các quản lý của các bộ phận khác cũng được. Nhất định phải tin tưởng vào bản thân, biết chưa?”

“Cám ơn giám đốc Lưu, tôi sẽ cố gắng hết sức!”

Lưu Đức Tài đứng dậy, siết chặt tay Lương Tranh: “Lát nữa công ty mở cuộc họp, tôi phải đi đây. Cậu về trước đi, lát nữa tôi bảo thư ký Tống gửi cho cậu mấy cuốn sách về quản lý nhé! Công việc của bộ phận này rất vất vả, tôi thay mặt công ty cảm ơn cậu !”

Lương Tranh vội vàng đứng thẳng dậy: “Không vất vả đâu ạ, cảm ơn sự tín nhiệm của công ty và của giám đốc, cũng xin cảm ơn sự quan tâm và cổ vũ của mọi người!”

“Cậu lại khách sáo với tôi rồi , mau đi làm việc đi!”

Đúng là viễn cảnh tươi đẹp chẳng kéo dài, Trình Triệu phú và cô nữ sinh Từ Tịnh chỉ duy trì được một tuần lãng mạn, cuối cùng cũng đứt gánh, Lưu Du Hà lại tìm đến khu đô thị Quốc Mỹ để làm loạn lên. Từ Tịnh nhìn thấy tình hình xấu đi liền mở cửa chuồn thẳng. Trình Triệu phú biết Lưu Du Hà đang có bầu nên để mặc cho Lưu Du Hà đánh chửi mà không phản đòn, cả khuôn mặt bị Lưu Du Hà cào cấu chỗ xanh chỗ tím, ấy thế mà miệng vẫn im bất không nói năng gì. Lưu Du Hà đánh chán tay mà chưa hả giận, chỉ vào mặt Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân mà chửi: “Thật khốn kiếp, sao các người không gọi mấy con đĩ về đây mà ở cũng, vừa đỡ tiền nhà lại vừa được thỏa mãn!”

Ngô Hiểu Quân cười trù: “Chúng tôi cũng làm gì được đâu! Ban đầu một mình cậu ta ở đây, ai dè sau đó lại dẫn theo...”

Lưu Du Hà đã bực sẵn trong người, vớ được ai là chửi người nấy: “Chẳng trách mà Đàm Hiểu Na không cần anh nữa, loại đàn ông như anh, không lấy được vợ cũng là đáng đời ! Chẳng nhẽ anh không biết anh ta có vợ rồi? Anh đúng là đồ vô dụng!”

Ngô Hiểu Quân bị Lưu Du Hà mắng cho tối tăm mặt mũi, muốn khóc mà không ra nước mắt, chỉ biết trợn mắt nhìn Trình Triệu phú rồi hậm hực lao thẳng vào phòng mình, đóng sầm cửa lại. Tấm gương đã lù lù trước mặt, Lương Tranh biết điều không giải thích thêm bất cứ lời nào với Lưu Du Hà, lẩn nhanh vào phòng mình, sau đó đóng cửa lại.

Ngoài phòng khách vọng ra tiếng cãi lộn của vợ chồng Trình Triệu phú: “Lưu Du Hà, muốn đánh muốn chửi tôi thế nào cũng được, chuyện này không liên quan gì đến bạn bè tôi. Cô mà còn giở trò nữa đừng trách tôi trở mặt!”

"Tôi cứ giở trò đây, anh muốn làm gì tôi thì làm!"

“Mẹ kiếp, tao đập chết mày bây giờ!”

"Anh có giỏi thì đánh đi! Trình Chí Huy, anh không dám đánh thì anh là đồ khốn kiếp!"

Trình Triệu phú cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, ngoan ngoãn trở về nhà. Cứ tưởng chuyện này đến đây là hết, nào ngờ Lưu Du Hà mách tội Trình Triệu phú với bố chồng khiến cho anh ta bị ăn một trận đòn thất lưng tơi bời, đau tới mức đứng không nổi. Trình Triệu phú trút toàn bộ giận dữ lên người Lưu Du Hà, thẳng tay cho Lưu Du Hà một cái tát. Lưu Du Hà khóc suốt cả đêm, trong lòng âm ức vô cùng mà không biết trút giận đi đâu. Cô âm thầm đến một bệnh viện tư nhân nạo thai.

Trình Triệu phú hay tin mất con liền tức phát điên, tuyên bố sẽ li hôn với Lưu Du Hà. Bố mẹ Trình Triệu phú biết chuyện này cũng vô cùng tức giận, mắng Lưu Du Hà quá ư tùy tiện, không có trách nhiệm, lớn thế rồi mà chẳng khác gì trẻ con. Lưu Du Hà bị nhiều người chỉ trích, tức giận bỏ về nhà mẹ. Trình Triệu phú thực hiện chiến tranh lạnh, không thèm đếm xỉa gì đến Lưu Du Hà. Anh ta chỉ mong Lưu Du Hà biến khỏi tầm mắt của mình, vì vậy đương nhiên chẳng có lí nào anh ta lại chủ động đi đón Lưu Du Hà.

Trong tình trạng “vô chính phủ” kiểu này, Trình Triệu phú đã thuê một căn hộ cạnh trường của Từ Tịnh để chơi trò sống thử. Hai ngày sau, Trình Triệu phú nhận được điện thoại của Lương Tranh, Lương Tranh hỏi hai người bọn họ giờ thế nào rồi. Trình Triệu phú hùng hồn kể chuyện trong điện thoại, còn đặc chí nói cuối cùng mình cũng được tự do rồi. Trình Triệu phú còn nói giờ anh ta và Lưu Du Hà chỉ còn nước giải tán, nói cách khác, chuyện li hôn chỉ là một sớm một chiều.

Lương Tranh khó mà tránh khỏi cảm giác thất vọng với vợ chồng họ. Ngô Hiểu Quân hay tin liền cười như mếu, nghĩ đến tình cảnh của mình, vừa lắc đầu vừa than thở: “Đúng là lòng người khó đoán!”

“Đúng là anh em tốt, giờ thì chúng ta lại giống nhau, đều là người độc thân rồi! Độc thân vẫn tốt hơn, một mình ngủ một giường, tiền của mình mình tiêu, thế là thích nhất!”

“Quan điểm của cậu có vấn đề đấy, người ta vợ con li tán, thế mà cậu lại thấy vui mừng!”

“Thôi chúng ta đừng xía vào chuyện nhà người ta nữa. Trình Triệu phú đúng là không nên đã lấy vợ rồi vẫn còn ong bướm này nọ. Nhưng Lưu Du Hà cũng có vấn đề, sao cô ta lại trút giận lên đứa bé chứ? Đứa trẻ vô tội mà! Các cụ ngày ngày mong có cháu nội ẵm bông, thế mà cô ta dám đi phá thai, trực tiếp bóp chết hi vọng của người khác. Đúng là quá tàn nhẫn!”

“Nhưng cũng tại Trình Triệu phú sai trước cơ!”

"Quan trọng là kết hôn rồi không nên bực tức tùy tiện, hơn nữa phải biết lấy đại cục làm trọng. Mấy hôm rồi cậu với con bé đấy chơi với nhau thân thiết lắm mà? Sao giờ lại làm bộ làm tịch thế?", Lương Tranh mỉa mai Ngô Hiểu Quân.

“Người ta đến nhà mình là khách, tôi đâu thể đứng dung?”

“Con người cậu chẳng có nguyên tắc gì hết, bảo thủ, nguy quân tử, giờ tôi đã nhìn rõ cậu rồi!”

“Dù sao vẫn còn tốt hơn cái loại người hai mặt như cậu!”

"Thôi được rồi, chúng ta đừng lo chuyện bao đồng nữa, chẳng khác gì mèo khóc chuột!"

Lương Tranh nói xong liền ngao ngán bỏ về phòng. Bề ngoài anh tỏ vẻ rất hài lòng với cuộc sống độc thân nhưng thực ra trong lòng đang lo sốt vó, vừa lo không biết tết này phải ăn nói thế nào với bố, lại vừa không thể chấp

nhận được áp lực ngày càng nặng nề của tuổi tác và tâm lí. Anh thật sự muốn có một người bạn đời, một gia đình đầm ấm. Một ngày sau đó, Lương Tranh gọi cho Ngải Lựu Lựu mấy lần liền. Ngải Lựu Lựu lúc thì không nghe, lúc thì nói chuyện rất khó nghe với Lương Tranh. Lương Tranh cũng mệt mỏi đi tìm Ngải Lựu Lựu, nhưng lần nào cũng ỉu rĩ ra về. Trước khi đi anh đã cảnh cáo bản thân phải cố nhẫn nhịn, không được chống đối. Kết quả thì sao? Hai người nói chuyện với nhau chẳng quá mấy câu là lại cãi nhau. Đúng là oan gia!

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã đến Noel rồi. Noel cũng giống như ngày lễ Tình nhân, ở Trung Quốc đây chính là giai đoạn mua sắm tấp nập, cũng là ngày kiếm ăn của các doanh nghiệp. Đêm trước Noel, Lâm Cường lợi dụng chức vụ của mình để gọi Ngải Lựu Lựu đến phòng làm việc của mình, tặng cô một hộp sôcôla, sau đó mời cô đến quán rượu ở Hậu Hải ngồi một lúc. Ngải Lựu Lựu do dự một hồi, cảm thấy không tiện từ chối, hơn nữa giờ cô chỉ coi Lâm Cường như cấp trên, những chuyện trước đây đều đã là quá khứ, không cần phải so đo làm gì Thêm nữa bọn họ cũng chưa có chuyện gì xảy ra, cho dù từng có khởi đầu tốt đẹp nhưng hành trình còn chưa bắt đầu thì đã gặp trục trặc.

Quán rượu bật nhạc rất nhẹ nhàng, không khí ấm áp, phảng phất mùi thơm của rượu. Ngải Lựu Lựu lịch sự ngồi xuống đối diện Lâm Cường, cô uống một ngụm sô đa sau đó cúi đầu nhìn ly rượu, giả vờ như thờ ơ để che đậy sự hoang mang trong lòng. Lâm Cường đã uống ba ly rượu tây, khuôn mặt sắc cạnh của anh càng trở nên xanh xao. Anh thở dài sau đó trầm ngâm hồi lâu mới nhẹ nhàng nói: “Để anh kể cho em nghe một câu chuyện, em muốn nghe không?”

Ngải Lựu Lựu gật đầu: “Ừ”.

“Những năm 70 của thế kỉ trước, có một nhóm thanh niên trí thức ở Thượng Hải được cử đến một khu vực heo hút để học tập, rèn luyện. Trong

đó có hai nam và một nữ, họ là bạn học của nhau, được cử đến cùng một nơi. Sau vài năm học tập và chung sống với nhau, đôi bên đã nảy sinh tình cảm sâu sắc, cả hai người đàn ông đều đem lòng yêu cô gái. Cuối những năm 70, ba người liền trở lại Thượng Hải. Một tháng sau, cô gái mang bầu và kết hôn với một trong hai người đàn ông đó. Năm sau, người đàn ông kia nghỉ việc, đến Thẩm Quyển làm ăn. Năm năm sau, người phụ nữ ấy đã là mẹ của hai đứa con, nhưng bất hạnh thay, chồng của cô ấy đã bị tai nạn qua đời, bỏ lại ba mẹ con trên cõi đời. Người phụ nữ không nơi nương tựa ấy dẫn hai con nhỏ đến Thẩm Quyển, nương nhờ người đàn ông cô đã bỏ rơi lúc đầu. Người đàn ông ấy giờ đã có sự nghiệp nhưng vẫn chưa kết hôn, chẳng mấy chốc đã đưa người phụ nữ ấy về ở chung và đăng kí kết hôn. Người đàn ông ấy đối xử với người phụ nữ rất tốt, cũng không đối xử tệ bạc với hai đứa con của cô, nhưng đặc biệt nghiêm khắc với đứa con trai...

Nói đến đây dường như Lâm Cường rất căng thẳng, anh uống một ngụm rượu rất to rồi nhìn ra cửa sổ: “Cậu bé đó lớn lên từng ngày, lên cấp ba, ở nội trú trong trường. Một buổi chiều nọ, cậu bị ốm nên xin về nhà nghỉ ngơi, vừa mở cửa vào đã thấy em gái trốn trong góc khóc lóc... Người đàn ông kia say khướt, người toàn mùi rượu đã bất tỉnh nhân sự. Cậu bé đó cầm dao lao đến nhưng bị mẹ giữ chặt lại. Một tuần sau, ba mẹ con họ rời khỏi Thẩm Quyển, trở lại Thượng Hải. Người mẹ chăm chỉ làm việc, tự mở một công ty thương mại, làm ăn càng lúc càng phát đạt; cậu bé nỗ lực học tập rồi ra nước ngoài du học; em gái học đến cấp ba thì thôi học, nhà trường nói cô yêu một nữ sinh khác trong trường nên bị buộc thôi học. Một hôm, người con trai ấy phát hiện mẹ mình vẫn còn qua lại với người đàn ông kia. người con trai truy hỏi, người mẹ buộc phải kể lại toàn bộ sự thật. Bà ấy nói với con trai rằng, tiền mở công ty của bà, rồi cả tiền cho con trai đi du học đều là do người đàn ông ấy cho. Chàng trai không muốn dùng tiền của người đàn ông ấy nên quyết định đi làm thêm ở một cửa hàng đồ ăn nhanh, nhưng người mẹ nói người đàn ông ấy mới chính là bố đẻ của anh... Chàng trai không thể chấp nhận được chuyện này, từ đó mắc phải bệnh trầm uất, cần phải đi khám bác sĩ tâm lý định kì. Mặc dù căn bệnh đã được kiểm soát,

nhưng anh vẫn không tin vào tình thân, tình yêu, anh bắt đầu coi thường cuộc đời, coi chuyện tình cảm như trò đùa...”

Lâm Cường lại uống một ngụm rượu nữa, nhìn vào Ngải Lựu Lựu đang cúi đầu ngồi trước mặt, tiếp tục nói: “Cho đến một ngày, một cô gái đơn giản, dũng cảm và đáng yêu xuất hiện trước mặt anh. Cô thẳng thắn, lương thiện, không hề e dè trước anh. Cô giống như một mũi dao xuyên thẳng vào đáy sâu trái tim anh, bắt đầu thay đổi những suy nghĩ thâm căn cố đế trong anh. Chỉ có điều cuối cùng anh vẫn đánh mất cô gái ấy, bởi vì một số hành vi không tốt của anh trước đây... Câu chuyện đã kết thúc. Thực ra anh không giỏi kể chuyện, đây là lần đầu tiên anh kể chuyện này với người khác. Anh xin lỗi vì đã lãng phí thời gian quý báu của em!”

Kể xong câu chuyện, Lâm Cường như trút được gánh nặng trong lòng, cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Thấy Ngải Lựu Lựu vẫn còn ngồi ngây ra không nói năng gì, anh cười bảo: “Đi thôi, anh đưa em về!”

Lâm Cường bắt một chiếc taxi, mở cửa xe, lịch sự mời Ngải Lựu Lựu lên trước, sau đó ngồi lên ghế phía trước, nói với lái xe: “Phiền anh cho đến khu đô thị Quốc Mỹ!”

Xe dừng lại ở cổng khu đô thị Quốc Mỹ, Ngải Lựu Lựu đang chuẩn bị xuống xe thì Lâm Cường gọi cô lại, lấy ra một cái túi Burberry kiểu mới: Tặng em nhân ngày Noel. Hi vọng em sẽ thích!”

Ngải Lựu Lựu ra sức lắc đầu: “Xin lỗi, em không thể nhận được, hôm nay em đã nhận được một món quà Noel tuyệt vời nhất rồi. Em chúc phúc cho ba mẹ con trong câu chuyện, hi vọng họ mãi mãi hạnh phúc, vui vẻ!”

Ngải Lựu Lựu nói rồi liền sải bước đi về phía khu đô thị, chỉ sợ mình không thể kiềm chế được. Lâm Cường dõi mắt nhìn theo, cho đến khi cái bóng của Ngải Lựu Lựu khuất vào bóng tối. Anh mỉm cười, khẽ nói "Cảm ơn", sau đó ngồi vào xe...

Ngày lễ Noel, Ngô Hiểu Quân, Lương Tranh, Trình Triệu phú lại tụ tập, chỉ có điều lần này không phải đi đánh bi da, cũng không phải đi ăn đồ nướng, đích đến của họ là quán rượu Tứ Huệ. Lần tụ tập này do Trình Triệu phú khởi xướng, anh ta nói năm mới sắp đến rồi, phải tiễn cái cũ đi, đón cái mới đến, mọi người có thể thả lỏng bản thân, giải tỏa đôi chút cho nhẹ nhõm. Nhân viên phục vụ đưa họ lên một căn phòng trên tầng ba. Căn phòng không rộng lắm, nhưng được trang hoàng rất xa hoa, nhìn qua là biết những căn phòng thế này không chỉ có hiệu ứng âm thanh chuẩn mà còn có khả năng cách âm cực kì tốt.

Trình Triệu phú gác chân lên bàn, đón lấy cuốn menu mà phục vụ đưa cho, gọi món, sau đó nhìn Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân nói: “Sao mặt ai nấy đều dài như cái bơm thế? Đi ra ngoài chơi phải vui vẻ mới phải chứ? Tôi đây sắp li hôn rồi, ấy thế mà còn lạc quan đối mặt với cuộc đời, hai người các cậu không thể vui vẻ lên chút sao?”

“Định li hôn thật sao?” Ngô Hiểu Quân nhìn Trình Triệu phú bán tín bán nghi.

Trình Triệu phú mang thuốc ra, lấy một điều ngậm vào miệng: “Chỉ đợi Lưu Du Hà kí vào đơn nữa là xong. Nhưng cô ta vẫn đợi tôi hồi tâm chuyển ý.”

Ngô Hiểu Quân cũng châm một điều thuốc: “Có c., ông già cậu còn lâu mới đồng ý!”

“Cô ta thật sự không nên có thai, càng không nên bỏ cái thai đó đi. Ông già tôi đã sớm mong có cháu nội ẵm bồng, giờ thì hay rồi, ông già giờ quay sang ghét cô ta đến thấu xương. Vì vậy tôi vừa đề nghị li hôn là ông ấy chẳng những không phản đối mà còn ủng hộ nữa. Rõ ràng ông già đã thất

vọng hoàn toàn với chúng tôi rồi . Như thế cũng tốt, ai cũng được giải thoát!”

"Người nhà nhà cậu ác thật đấy..."

“Hài, đứa bé này cũng chẳng có duyên với chúng tôi. Có lúc tôi nghĩ, chuyện này mình cũng có trách nhiệm, hử dừ không ăn thịt con, có phải tôi còn không bằng cầm thú không?”

“Đúng là không cầm cầm thú...”

Nhân viên phục vụ mang rượu đến, ba người mỗi người một cốc, nốc cạn rượu. Lương Tranh từ lúc vào đến giờ vẫn cứ ngồi im, lặng lẽ châm thuốc hút rồi ngồi dựa lưng vào ghế thở dài. Ngô Hiểu Quân và Trình Triệu phú liền đổ dồn sự chú ý sang Lương Tranh, bởi vì cả hai biết Lương Tranh đang chuẩn bị đưa ra cao kiến. Lương Tranh từ từ nhả khói, sau mới lười nhác mở lời: “Trong ba anh em ta, cậu là thằng có lòng tự trọng cao nhất; điều kiện tốt nhất, cũng thoáng nhất. Vì vậy cái gì cậu cũng phải giành lấy vị trí đầu. Lần này cũng vậy, kết hôn sớm nhất, giờ li hôn cũng sớm nhất. Cậu có định để bọn tôi sống nữa không hả?”

Trình Triệu phú cười như mếu: “Có những chuyện tôi cũng vì bất đắc dĩ mà thôi... Tôi khuyên hai cậu, sau này nếu cưới vợ nhất định phải tìm một người hợp tính cách, có chung tiếng nói, điều này là vô cùng, vô cùng quan trọng đấy!”

Lương Tranh ăn một miếng hoa quả, sau đó lại nói: "Không phải là tôi nói vuốt đuôi, nhưng cưới xin rồi phải chuyên tâm, không được nay con này mai con khác, muốn làm gì thì làm. Trước khi cưới chúng ta phải dùng hai con mắt để nhìn, cưới nhau rồi lại phải nhắm mắt, mở mắt. Cái tính nóng nảy của cậu cần sửa đổi, thỉnh thoảng cậu hành động rất trẻ con đấy, cậu có biết không hả? Nếu không thể tiếp tục chung sống với Lưu Du Hà, li hôn càng sớm càng tốt. Có như thế cô ấy cũng sớm tìm được người khác, cậu

cũng dễ lấy người khác, đúng không nào? Tự do hôn nhân, li hôn cũng là tự do. Con người mà, vẫn phải sống vì tự do... chỉ có điều cậu phải nghĩ cho kĩ, tôi cảm thấy Lưu Du Hà là người không tồi, rất xứng đôi với cậu. Cậu nói xem, cậu ngoài chơi cờ phiêu, tán gái, khoác lác ra còn có tài cán gì? Cậu đã cống hiến gì cho cái xã hội này? Cậu có đáng tin cậy không?”

Trình Triệu phú biết Lương Tranh đang moi móc tật xấu của mình ra, nhưng những điều Lương Tranh nói cũng là thật lòng. Trình Triệu phú cười: “Lương Tranh, cậu có biết tôi khâm phục cậu nhất ở điểm gì không? Cậu ra sức đi xem mặt, đã đi cả năm trời rồi mà chẳng có kết quả, chắc sang năm lại đi xem tiếp. Sự nhẫn nại này đáng để tôi học hỏi. Còn nữa, cậu luôn ra vẻ ta đây là nhân tài hạng nhất, rõ ràng là thích chị Ngải nhà ta, ấy thế mà kiên quyết không chịu thừa nhận, suốt ngày gây gổ với người ta. Đấu khẩu cái gì chứ? Cậu có chút khả năng ăn nói đó thôi, có gì mà phô trương, cậu coi mọi người đều là khách hàng của mình hết hả? Tôi dám khẳng định cậu luôn tự cho rằng mình rất đẹp trai, đúng không? Thế nên người ta còn phải đến tán tỉnh cậu, nguyện hầu hạ cậu suốt đời. Trình Triệu phú tôi mặc dù không đáng tin nhưng tôi biết mình là ai, hơn nữa sống lại rất thực...”

Ngô Hiểu Quân ngồi bên cạnh cười hả hê, như kiểu đang ngồi xem hai hổ đánh nhau. Lương Tranh lườm Ngô Hiểu Quân một cái: “Nhìn Quân huynh đệ của chúng ta đi, bạn gái cũ sắp lấy chồng rồi mà còn cười tươi như thế. Đây mới là kiên cường thật sự, chúng ta phải học tập cậu ta mới được!”

“Hai cậu cắn nhau là được rồi, sao còn lôi tôi vào đây hả? Tôi dễ bắt nạt lắm chứ gì?”

“Thôi đi, chúng ta đến đâu đây phải để bóc mẽ nhau ra. Thôi cạn ly, vì tự do, vì kiên cường!”, Trình Triệu phú nâng cốc: “Cạn ly, vì cuộc hôn nhân chết tiệt!”

“Cạn ly, vì tình bạn chết tiệt!”

“Cạn ly, vì cuộc đời chết tiệt!”

Ba gã đàn ông ngồi uống rượu, tán phét một hồi rồi bắt đầu hát hò. Ba người hát toàn những bài cũ rích, dường như muốn dùng cuộc tụ tập này để làm thuốc chữa lành vết thương lòng. Lúc Ngô Hiểu Quân đang có sức gào thét thì đột nhiên ba cô gái đầu đội cái mũ sừng tuần lộc (*) bước vào. Ngô Hiểu Quân tưởng là công chúa DJ của quán bar, cảm thấy vô cùng căng thẳng, đến nỗi hát lạc cả điệu, về sau còn ghen lời không hát nổi.

Một trong số ba cô mặc quần áo đỏ ngồi xuống bên cạnh Trình Triệu phú. Anh ta vòng tay ôm nghiêng lấy eo cô gái, còn thích thú hôn cô ta một cái thật kêu... Hai cô còn lại, một cô cao, một cô thấp, một gầy một béo đều mặc áo khoác màu đen, sau khi ngọt ngào “Chào anh Huy”, họ liền ngồi xuống ghế. Trình Triệu phú đứng dậy giới thiệu từng người một. Cô gái mặc áo đỏ chính là Từ Tịnh mà anh đã dẫn đến lần trước, chỉ có điều hôm nay cô ta trang điểm quá đậm nên hơi khó nhận ra. Hai cô kia là bạn học của Từ Tịnh, ba người họ đến là do Trình Triệu phú đã hẹn họ từ trước đó, đến đây cùng đón Noel.

() Một thứ đồ chơi phát sáng thường bán vào dịp Noel.*

Trong phòng tiếng nhạc xập xình, ánh đèn mờ đi, mọi thứ trên bàn bị dọn hết, chỉ có thêm một chai rượu vang với sáu cái ly. Trình Triệu phú dùng thìa cạo một lớp bột trắng trên một tờ giấy, sau đó mấy cô gái dùng một cái ống hút, thuận thực hít thứ bột trắng ấy vào mũi... Mỗi người lần lượt hít xong liền bắt đầu cởi áo khoác, đầu tiên là hát tung tóc, sau đó co giật theo tiếng nhạc. Những thân hình bốc lửa uốn éo trong tiếng nhạc xập xình và ánh đèn mờ ảo, vô cùng nóng bỏng và gợi cảm, khiến cho người ta muốn ôm siết lấy, muốn cùng lắc lư và đắm chìm vào dục vọng...

Lương Tranh biết thứ bột trắng ấy là cái gì, vì vậy anh không hít mà im lặng quan sát mọi thứ trước mắt, cảm giác hỗn loạn và bức bối. Anh uống

hết ly này đến ly khác, mọi thứ trước mắt trở nên mờ dần, những dự vọng trong lòng ngày một khuếch đại, tâm trạng giống như mặt hồ đang tĩnh lặng bỗng bị ném một hòn đá vào làm gợn lên những con sóng, tràn vào từng tế bào trong cơ thể.

Trình Triệu phú lắc lư nhẹ nhàng theo tiếng nhạc, sau đó cũng chạy lên sân khấu nhảy nhót với mấy cô gái. Dần dần, mắt Lương Tranh như mờ đi, chỉ nhìn thấy một cô gái dáng người cao cao đi về phía mình, chìa bàn tay nhỏ nhắn ra trước mặt anh. Anh lão đảo đứng đây, sau đó ôm lấy cô gái, nhảy nhót, lắc lư, cười cười nói nói...

Đây là một đêm say sưa quên mất lối về, đây là một đêm điên khùng và cuồng dại, đây là một đêm độc cạn nồng nàn. Ba cô gái thả sức đốt cháy tuổi xuân, ba chàng trai có sức trút hết dự vọng, cả thành phố vốn dĩ vẫn tỉnh táo mà nay cũng chìm vào cõi mê.

Tết Nguyên đán âm thầm tìm đến, đợi khi người ta còn bàng hoàng, bùi ngùi vì một năm nữa lại qua đi thì tiếng chuông mở đầu năm 2010 đã réo rắt. Những gì đã qua nay trở thành hồi ức, tương lai vẫn cần được mở ra, nhưng hôm nay ta cần cái gì? Hãy nhớ cho kỹ, kể từ năm 2010, tất cả những gì thuộc về trước đó đều đã là quá khứ...

Tại một khách sạn cao cấp ở Thiên Thông Uyển, Lương Tranh cố đè nén tâm trạng phức tạp của mình để tham gia hôn lễ. Khi Lương Tranh chuyển lời chúc phúc của Ngô Hiểu Quân đến Đàm Hiểu Na, mắt cô như mở đi, sau đó vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Lương Tranh biết, cả đời này Đàm Hiểu Na không thể nào quên anh tú tài đeo kính đó. Ngải Lự Lự làm phù dâu, cô mặc một chiếc váy màu trắng, tao nhã và cao quý. Trong con mắt của Lương Tranh, Ngải Lự Lự mới là nhân vật chính của ngày hôm nay. Từ phía xa, hai người nhìn nhau; vài phút sau, đôi bên cười khẽ rồi quay người bỏ đi.

Cứ đến những dịp lễ tết là mọi người lại thấy nhớ quê hương, bạn bè, người thân. Có thể chính vì vậy mà cứ đến các dịp lễ tết người ta lại muốn được tụ tập bạn bè, vừa là để quên đi nỗi nhớ nhung quê nhà, vừa là để xua đi sự cô độc trong cái thành phố xa lạ này. Hàng năm, cứ đến những ngày này là những người ở Hồ Bắc đang làm việc và sinh sống ở Bắc Kinh lại tổ chức một cuộc vui chơi, giao lưu tình cảm với nhau, hay còn gọi đây là buổi họp mặt đồng hương. Lương Tranh là người Hồ Bắc, nhưng anh đến Bắc Kinh đã mấy năm rồi mà chưa từng tham gia cuộc họp mặt này bao giờ. Lần họp mặt năm nay, anh không chỉ tham gia mà còn lôi cả Ngô Hiểu Quân tham gia cùng. Tại sao?

Đầu tiên là để quen biết thêm nhiều bạn bè đồng hương, mở rộng mối quan hệ, Lương Tranh cảm thấy điều này có lợi cho sự phát triển của mình sau này ở Bắc Kinh. Trước đây anh không nghĩ đến chuyện mở rộng các mối quan hệ, nhưng giờ thì khác rồi. Hơn nữa người yêu của Ngô Hiểu Quân đã đi lấy chồng, mà chú rể không phải là Ngô Hiểu Quân. Lương Tranh không muốn bỏ rơi Ngô Hiểu Quân, lại sợ Ngô Hiểu Quân sẽ tự dần vật bản thân nên chỉ bằng cứ lôi anh ta đi cùng, để cho anh ta cảm nhận sự chân thiện mỹ, phân tán sức chú ý, giải tỏa tâm lí. Cuối cùng, cũng là lí do quan trọng nhất, tâm trạng của Lương Tranh cũng chẳng dễ chịu gì cho cam. Hay nói cách khác, anh coi buổi họp mặt đồng hương này là nơi giải tỏa tâm trạng, như thế còn tốt hơn so với việc ngồi ủ rũ ở trong nhà, nghĩ ngợi linh tinh.

Tại một khách sạn cao cấp ở bên tòa lầu Hồ Bắc, mọi người phải nộp lệ phí hai trăm tệ coi như vé vào cửa. Những người đồng hương vào trong đại sảnh là bắt đầu hoạt động tự do, mọi người trao đổi danh thiếp cho nhau, hàn huyên hồi lâu. Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân ngồi trong góc, ngẩng cao đầu, mắt đảo như rang lạc, quan sát mọi thứ ở đây. Bọn họ chẳng hề có ý định đi bắt chuyện với mọi người, thỉnh thoảng có vài người nhiệt tình chạy đến chào hỏi và đưa danh thiếp cho họ. Hai người họ chẳng khác gì những nhân viên phục vụ đứng ở bên ngoài, bữa tiệc có náo nhiệt đến đâu, họ cũng chỉ là những khán giả.

Những người đồng hương nói chuyện rất vui vẻ, ai cũng rất hào hứng. Hai người lần đầu tiên tham gia buổi họp mặt như thế này nên cảm thấy không quen, cứ thấy nóng ruột, bất an. Lương Tranh quyết định lấy điện thoại ra, miệng ngậm thuốc lá, ung dung đọc tiểu thuyết. Ngô Hiểu Quân nhìn đông nhìn tây, thấy trước mặt có đồ ăn liền lay Lương Tranh: “Đồ ngốc, chúng ta mất bốn trăm tệ vào đây chỉ là để nhìn người ta ăn chơi à?”

Lương Tranh chẳng buồn ngẩng đầu: “Cái cần chính là thứ không khí này, nếu không làm sao giải tỏa được nỗi uất hận và cô độc trong lòng cậu?”

“Hơ, còn biết nghĩ cho tôi cơ đấy! Nếu cậu mà có hẹn, cậu đã biến mất từ lâu rồi, đừng có nói như thể bản thân mình vĩ đại lắm đi ! Tôi đi lấy chút hoa quả ăn, nếu không thì lỗ to!”

Ngô Hiểu Quân đứng chọn mấy loại hoa quả, bày đầy vào hai đĩa, đang định bê đi thì bị ai đó vỗ vai. Ngô Hiểu Quân giật nảy mình, cái đĩa trong tay suýt rơi xuống đất. Định thần lại nhìn, hóa ra là Ngải Lưu Lưu và một cô gái ăn mặc rất thời trang. Ngô Hiểu Quân tò mò hỏi: "Em cũng là người vùng Hồ Bắc à?"

Ngải Lưu Lưu cười nói: “Tôi là người phía nam, sinh ra ở Nhạc Dương, lớn lên ở Nhạc Dương .

Ngô Hiểu Quân: “Sống ở Bắc Kinh nữa... Nhưng em đến đây để góp vui à? Không đi dự hôn lễ của Đàm Hiểu Na sao?”

“Anh là người Tứ Xuyên còn đến được, tại sao tôi là người Hồ Nam lại không thể đến? Hôn lễ đã cử hành xong rồi, chúng tôi đâu thể ở lì đây, không định cho cô dâu chú rể động phòng à?”

Cô gái đi bên cạnh Ngải Lựu Lựu cười thành tiếng, Ngô Hiểu Quân phát hiện cả hai cô gái đang nhìn mình chăm chăm, mặt đỏ bừng lên, vội vàng chuyển chủ đề, gọi cô sang chỗ mình ngồi. Ngải Lựu Lựu đang buồn vì không gặp người quen nên liền đi theo Ngô Hiểu Quân. Cô gái đi bên cạnh Ngải Lựu Lựu không phải ai khác mà chính là Trâu Huệ. Trâu Huệ cũng là người Hồ Bắc, sau khi tham gia hôn lễ của Đàm Hiểu Na, bọn họ liền bắt xe qua đây luôn.

Ngải Lựu Lựu đi theo Ngô Hiểu Quân được nửa đường thì thấy hối hận, cô phát hiện Lương Tranh đang ngồi nghịch điện thoại ở trong góc, dáng vẻ bất cần, nhìn mà thấy ghét. Sao đến đâu cũng đụng mặt anh ta thế nhỉ? Đúng là oan gia ngõ hẹp! Lương Tranh cảm thấy kì lạ liền ngẩng đầu nhìn và kinh ngạc vô cùng. Hai mắt anh đỏ đờn lên Ngải Lựu Lựu, giống như muốn nhìn xuyên thấu cô vậy.

Trâu Huệ mỉm cười và vui vẻ ngồi xuống, thấy Ngải Lựu Lựu vẫn đứng ngây ra, bộ dạng như đang nghĩ ngợi gì, Trâu Huệ liền kéo vạt áo Ngải Lựu Lựu: “Ngồi đi chị, nhân tiện giới thiệu cho em biết hai anh chàng đẹp trai này là ai luôn!”

Ngải Lựu Lựu lườm Lương Tranh một cái rồi ngồi xuống đối diện anh: “Đây là người đẹp nhỏ tuổi nhất phòng tôi, tên là Trâu Huệ. Còn đây là nhà văn Ngô Hiểu Quân, người kia thì không biết!”

Ngô Hiểu Quân nhìn Trâu Huệ, lịch sự cười: “Cái gì mà nhà văn chứ, đừng nghe cô ấy nói bừa, tôi chỉ viết lách vớ vẩn thôi...”

Trâu Huệ: “Anh đừng khiêm tốn nữa, em đoán anh kia là anh Lương đẹp trai phải không. Hai anh thì em chẳng lạ gì nữa, em thường xuyên nghe chị Ngải nhắc đến các anh ở văn phòng mà, đúng là nghe danh đã lâu nay mới được gặp mặt. Thật may mắn cho em quá!”

Trâu Huệ nhất thời nhanh mồm nhanh miệng làm lộ hết bí mật của Ngải Lựu Lựu. Ngải Lựu Lựu luống cuống nháy mắt ra hiệu cho Trâu Huệ nhưng Trâu Huệ chẳng hề để ý, giả bộ như không nhìn thấy gì, lại còn đứng dậy bắt tay Ngô Hiểu Quân với Lương Tranh nữa chứ.

Lương Tranh tấm tắc: “Ngô Hiểu Quân cậu thấy chưa, đây mới là phụ nữ của thời đại, cởi mở, chân thành. Không giống như ai đó, rõ ràng là quen với người ta, ngày ngày nhớ đến người ta mà vẫn mở miệng nói không quen...”

Ngải Lựu Lựu quay phắt lại chỉ vào mặt Lương Tranh mà mắng: “Ai nhớ anh hả, anh tưởng anh là ai chứ?”

Lương Tranh chẳng buồn đếm xỉa đến những lời chỉ trích của Ngải Lựu Lựu, lại còn kiên nhẫn giải thích cho Trâu Huệ: “Anh với chị Ngải nhà em quen nhau sắp một năm rồi, trong thời gian đó toàn cãi vã nhau, không phải là anh châm chọc cô ấy thì cũng là cô ấy chửi đều anh. Bọn anh chưa từng hện hò tử tế, càng không có thời gian nói chuyện yêu đương. Giờ nghĩ lại thấy thật lãng phí quá! Em biết không, anh thật sự rất thích chị Ngải của em, đương nhiên chị ấy cũng rất thích anh...”

“Xí, đúng là mặt dày, ai thích anh chứ?”, Ngải Lựu Lựu mặt đỏ bừng, nghiêng răng trêu trọc.

Lương Tranh ngửa tay tỏ vẻ bất lực: “Nhưng mà giờ em cũng thấy rồi đấy, cô ấy lúc nào cũng tỏ vẻ lạnh nhạt, thỉnh thoảng gặp nhau còn nhìn anh như nhìn kẻ thù, chuyện quái quỷ gì chứ? Một đôi đẹp như thế tự nhiên biến thành kẻ thù, đôi bên ngày nhớ đêm mong về nhau thế mà không thể ở bên nhau là sao? Người đẹp, em mau hiến kế cho anh đi, anh sẽ hậu tạ...”

Trâu Huệ ngồi bên cạnh cười đến chảy nước mắt: “Ồi chết cười mất! Hai người thật là hài hước, giống như đang diễn hài ấy! Chị Ngải nhà em xưa

nay khẩu xà tâm phật, anh chỉ cần thật lòng, chắc chắn chị ấy sẽ cảm nhận được, đúng không chị Ngải?”

Ngải Lự Lự xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, nhất thời không biết trả lời ra sao. Ngải Lự Lự đang định đứng dậy bỏ đi thì bị Lương Tranh giữ lại: “Chúng ta nói chuyện một lúc được không? Anh xin em đây...”

Ngô Hiểu Quân và Trâu Huệ nhìn nhau cười, mượn cớ đi lấy hoa quả để cho hai người ngồi riêng với nhau. Ngải Lự Lự giăng tay ra khỏi Lương Tranh, sau đó vẫn ngồi quay lưng lại phía anh. Lương Tranh mặt mày nhăn nhờ ngồi xán lại, thấy Ngải Lự Lự mắt nhìn thẳng về phía trước, mặt mày hậm hực, vốn định nói gì nhưng lại không tiện mở miệng. Lương Tranh thở dài, châm một điếu thuốc, vừa hít một hơi đã bị Ngải Lự Lự giạt lấy dập tắt. Lương Tranh không hề tức giận mà còn nói ngọt: “Dập hay lắm, rất có ý thức bảo vệ môi trường! Thực ra em đâu cần tự tay dập tắt, em chỉ cần lên tiếng anh sẽ ném cả bao thuốc đi, em tin không?”

“Anh có giỏi thì cai thuốc luôn đi!”, Ngải Lự Lự đã hết giận từ lâu, nhưng giọng điệu vẫn còn rất đanh thép.

“Nếu em nhận lời làm bạn gái anh, anh sẽ cai thuốc. Hơn nữa còn giao quyền giám sát độc quyền cho em hai tư giờ mỗi ngày, không thiếu một giây...”

“Anh mà còn không nghiêm túc như vậy là tôi đi thật đấy!”, Ngải Lự Lự làm ra vẻ như chuẩn bị bỏ đi thật

Lương Tranh vội vàng ngăn lại: "Đừng gây chuyện nữa, ngoan! Lần trước chẳng phải chúng ta đã nói rõ rồi sao? Nếu như tết Nguyên đán này mà cả hai chưa có nơi có chốn, chúng ta sẽ hợp thành một đôi...”

“Chuyện lúc nào thế nhỉ, tôi chẳng nhớ nổi!", Ngải Lự Lự giả bộ ngây thơ không biết gì.

“Ở Starbucks, có Starbucks làm chứng!”

“Được thôi, anh đi gọi anh ta đến đây đối chất đi!”

“Ôi bà cô của tôi ơi, em đừng có chơi anh như thế!”

“Anh có giỏi thì cứ chơi lại đi!”

“Đáng tiếc là anh chỉ biết chơi thái cực quyền..”

Ngải Lự Lự nhìn bộ mặt ngây thơ vô số tội của Lương Tranh, bỗng phì cười.

Ở một góc khác, Ngô Hiểu Quân và Trâu Huệ đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Trâu Huệ cắn một miếng to, hỏi Ngô Hiểu Quân: “Hồi đó anh với chị Hiểu Na vì sao lại chia tay, chẳng nhẽ vì chuyện nhà cửa ư?”

Ngô Hiểu Quân cố làm vẻ trầm ngâm: “Nhà cửa chỉ là nguyên nhân bề nổi, cái chính là nhân sinh quan của bọn anh không giống nhau, có cái nhìn khác nhau về cuộc sống hôn nhân. Cô ấy hi vọng hôn nhân xây dựng trên nền tảng vật chất và cho rằng như vậy mới ổn định, mới an toàn. Còn anh cảm thấy hôn nhân nhất định phải xây dựng trên tình cảm của cả đôi bên, ví dụ như tôn trọng, yêu thương, tín nhiệm, thấu hiểu và bao dung lẫn nhau...”

Trâu Huệ ngậm ngùi rồi nói: “Em cảm thấy tất cả đều quan trọng, dù gì xã hội này cũng cấu thành từ vật chất. Tất cả các nhu cầu ăn, mặc, ở, đi lại của chúng ta đều dùng vật chất để duy trì. Đương nhiên tình cảm cũng quan trọng, đây là tiền đề của hôn nhân, cuộc hôn nhân không có tình cảm là vô đạo đức, đúng không?”

“Chính xác, nhưng cái gì quan trọng hơn? Chúng ta lấy cái gì ra để cân đo một cuộc hôn nhân có mỹ mãn hay không? Anh cảm thấy đây là tình cảm của hai người, cho dù là giàu sang hay nghèo hèn, đều không thể thay đổi”.

“Ừm... về cơ bản em đồng ý với ý kiến của anh. Nhưng nền tảng vật chất cũng cần phải cân nhắc. Tốt nhất là môn đăng hộ đối, sau đó hai người có nền tảng tình cảm với nhau, quan điểm nhân sinh quan, thế giới quan cũng cần tương đồng. Chỉ có điều muốn tìm một người như vậy khó quá...”

“Anh cho rằng trước tiên, người này không phải là người em ghét, em phải có tình cảm đặc biệt nào đó với anh ta, có như vậy em mới muốn ở bên người ta lâu dài. Chứ không phải là vì anh ta có mấy căn nhà, thu nhập hàng tháng của anh ta là bao nhiêu...”

“Nhưng những người đi tìm đại gia ấy lại coi trọng vấn đề tiền bạc...”

“Như vậy không phải là hôn nhân, mà là kiếm tiền, lừa tiền”.

Hai người càng nói càng hăng say, vẻ như hối tiếc vì không được gặp nhau sớm hơn. Buổi họp mặt đồng hương kết thúc bằng một bữa tiệc. Mọi người chẳng ai buồn khách sáo, bởi vì dù sao cũng phải bỏ tiền túi ra rồi, không ăn thật phí hoài. Cuối cùng còn có một buổi dạ hội, trước tiên là lãnh đạo của doanh nghiệp tài trợ cho buổi họp mặt lên phát biểu, sau cùng là hội trưởng hội đồng hương lên có đôi lời, sau đó là một vài hoạt động vui chơi giải trí, vô cùng ấu trĩ.

Một năm mới đã từ từ mở ra trong các hoạt động vui chơi ồn ào này.

Sáng sớm hôm sau Ngô Hiểu Quân và Lương Tranh mới về đến nhà, hai người đều không thấy buồn ngủ, nằm lăn ra trên ghế hút thuốc. Ngô Hiểu Quân ca thán phòng khách quá yên tĩnh, bật tivi lên, sau đó chuyển kênh liên tục. Ngô Hiểu Quân nhìn Lương Tranh đang nhắm mắt hút thuốc, hỏi: “Một năm lại qua rồi, có phải rất phức tạp không?”

"Cái gì phức tạp? Lương Tranh vẫn không buồn mở mắt ra.

“Tâm trạng ấy! Chớp mắt một cái đã một năm qua đi, tôi cũng chẳng biết trong một năm ấy tôi đã làm được những gì nữa?”

"Đầu tiên là yêu, hạnh phúc theo thời gian; sau đó phát điên vì mua nhà; cuối cùng là thất tình và tan nát cõi lòng..."

Ngô Hiếu Quân từ từ nhả khói: “Có phải tôi cực kì vô dụng không, cuối cùng lại mất trắng”.

Lương Tranh gẩy tàn thuốc, cười bảo: “Thế mới là cuộc sống, có ngọt bùi, có cay đắng. Thực ra tôi còn đáng chán hơn cậu, thậm chí còn chẳng có ý định mua nhà. Đầu năm ngoái hô hào đi xem mặt, sớm kết hôn, kết quả thì sao?”

“Kết quả là cả hai người phụ nữ đều đi khỏi cuộc đời cậu”.

Lương Tranh ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Mất thì cũng mất rồi!”

Ngô Hiếu Quân đứng phắt dậy, đi đi lại lại trong phòng khách, sau đó đột nhiên nói: “Tôi muốn về nhà!”

“Về đi, sắp được nghỉ đến nơi rồi!”

“Không phải, ý tôi là tôi muốn rời khỏi Bắc Kinh, về quê phát triển”.

“Cậu đã nghĩ kĩ sẽ làm gì chưa?”

“Chưa”.

“Đi thi vào biên chế nhà nước à? Hay là kiếm một ngọn đồi chăn nuôi gà?”

Ngô Hiểu Quân lắc đầu nguầy nguậy: “Hiện giờ nhà nước đều yêu cầu thanh niên hóa, bảo tôi vào đó hầu hạ mấy ông già á, đừng mơ! Còn về chuyện chăn nuôi gà ấy mà, tôi không phải chuyên gia. Nói thực lòng, tôi tạm thời vẫn chưa đủ quyết tâm quay về. Bạn học của tôi ai cũng có sự nghiệp rồi, có nhà có xe, có địa vị cao trong xã hội. Tôi đến thủ đô lăn lộn, thế mà vẫn tay trắng, thật là mất mặt!”

Lương Tranh giở đầu mẩu thuốc lá vào gạt tàn, rót cốc nước uống, quay lại thấy Ngô Hiểu Quân vẫn đứng ngây ra đó nghĩ ngợi liền đưa cho cốc nước: “Cậu phải nghĩ cho kĩ, là sống cho mình hay là sống cho người khác?”

“Hừ, mặc kệ sống vì ai, chỉ hi vọng cuộc sống được muôn màu muôn vẻ!”

“Vậy thì chăn ngựa, chặt củi, du ngoạn thế giới...”

“Làm một người hạnh phúc! Ha ha ha...”

Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân bật cười, cười ra nước mắt.

Ngày thứ hai trong kì nghỉ tết Nguyên đán, Bành Thao và Đàm Hiểu Na từ Thiên Thông Uyển đến chơi, hai người chuẩn bị chuyển hết đồ đạc của Đàm Hiểu Na về. Bành Thao thu dọn đồ đạc ở trong phòng, sau đó xách hành lí xuống xe. Đàm Hiểu Na với Ngải Lự Lự ngồi trong phòng khách cắn hạt dưa và tán dóc, thờ ơ như việc thu dọn hành lí không phải là việc của mình vậy. Ngải Lự Lự nhìn bộ mặt hạnh phúc của Đàm Hiểu Na, tò mò hỏi: “Kết hôn rồi cậu thấy thế nào?”

“Rất bình an, thật đấy ! Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình sở hữu cái thành phố này, hơn nữa lại có cảm giác an toàn chưa từng có trước đây!”

“Có thật không?”

“Không tin cậu cứ thử lấy chồng xem...”

“Còn lâu tôi mới thử...”

Đột nhiên, trong phòng có tiếng “rầm” phát ra, làm cho hai người giật nảy mình. Đàm Hiểu Na nói vọng vào trong phòng: “Bành Thao, anh làm từ từ thôi chứ, vội về nhà gặp người đẹp à?”. Đàm Hiểu Na nói xong liền quay đầu cười với Ngải Lự Lự: “Thử kết hôn thì có gì không tốt? Cậu sẽ làm sáng tỏ được nhiều vấn đề mà. Ví dụ, gặp gã đàn ông có vấn đề gì đó, cậu không thử, cứ thế lấy anh ta về chẳng phải chuốc khổ vào thân sao?”

Ngải Lự Lự nhìn Đàm Hiểu Na hồi lâu: “Đàm Hiểu Na ơ là Đàm Hiểu Na, sao giờ tớ thấy cậu nói gì, làm gì cũng giống Ngô Hiểu Quân thế nhỉ? Cũng xấu xa gớm nhỉ?”

“Còn lâu! Ngô Hiểu Quân mà được xấu xa như Lương Tranh nhà cậu tôi đã lấy anh ta từ lâu rồi!”

“Cái gì mà Lương Tranh nhà tôi? Ngô Hiểu Quân như thế mà còn chưa xấu xa à, trông thì tưởng nho nhã nhưng trong bụng cũng đen tối lắm!”

“Hài, cậu không biết đâu, thực ra anh ta rất thật thà, lương thiện. Cái người ở trong phòng kia mới ghê gớm kia, giở đủ mọi trò, nếu không còn lâu tôi mới mắc lừa anh ta!”

"Thôi đừng nói như thể mình chung tình lắm đi!"

“Cậu với Lương Tranh tối đó thế nào!”

"Đây là vì tôi uống say rồi..."

“Ha ha...”

Hai người càng nói càng hăng say, vừa nhìn thấy Bành Thao bê vali đi ra là cả hai im bật, tiếp tục cắn hạt dưa. Đàm Hiểu Na thấy Bành Thao đi ra ngoài rồi mới nói: “Nói đi cũng phải nói lại, không phải tôi không chung tình, cũng không phải không từng yêu Ngô Hiểu Quân, nhưng hôn nhân là hôn nhân, tình yêu là tình yêu, phụ nữ thật sự cần một gia đình hạnh phúc mỹ mãn chứ không phải là một thứ tình yêu đẹp như đóa hoa trong sương mù...”

“Ha ha, lại còn học cách ăn nói lí luận của Ngô Hiểu Quân nữa chứ!”

Đàm Hiểu Na không nhịn được, bật cười: “Cậu trước đây hiền dịu, đoan trang, giờ cũng thích chọc gậy bánh xe, đấu khẩu với người khác rồi đây, toàn học của Lương Tranh!”

"Hài, tôi không cãi nổi cậu rồi , hôm qua tôi gặp Ngô Hiểu Quân. Anh ta như chẳng có gì xảy ra hết, còn nói cười vui vẻ với Trâu Huệ".

Đàm Hiểu Na ăn hết hạt dưa liền lấy khoai sấy ra ăn: “Sao hai người họ lại đi vói nhau thế?”

“Gặp nhau trong buổi họp mặt đồng hương, cậu ta đi cùng với Lương Tranh!”

“À phải rồi , còn cậu thì đi bám đuôi Trâu Huệ chứ gì? Thực ra tôi vẫn hi vọng anh ấy có thể tìm được một cô gái tốt, sau đó yên ổn sống qua ngày, thỉnh thoảng nghĩ lại thấy mình ích kỉ quá...”

Cuối cùng thì cũng chuyển xong, căn phòng vốn đầy ắp đồ đạc nay bỗng trống trơn. Người đi nhà càng thêm trống, phảng phất chút thê lương. Ngải Lựu Lựu và Đàm Hiểu Na ôm chặt lấy nhau, không nỡ chia ly, nhưng trên đời có bữa tiệc nào không tàn đâu. Trong cuộc sống của mỗi người chỉ có

một nhân vật chính, đó chính là bản thân mình, tất cả những người khác chỉ là diễn viên thứ chính, nhiều hơn nữa là những diễn viên phụ.

Ngải Lự Lự tiễn hai người xuống tận dưới lầu, nhìn theo cho đến khi chiếc xe chở hai vợ chồng Đàm Hiểu Na khuất hẳn mới từ từ đi về nhà. Đi mãi, đi mãi, chợt cô muốn đến quán cà phê Thượng Đảo ngồi uống cà phê. Quán cà phê không đông người lắm, Ngải Lự Lự ngồi ngẩn ngơ một mình trong góc. Một cảm giác cô độc chưa từng có đang bao trùm lấy cô, khiến cô thấy mình thật yếu đuối và mong manh. Nhân viên phục vụ bê cà phê ra, mỉm cười nói “Chúc mừng năm mới!” với cô.

Đúng thế, lại một năm nữa qua đi, vậy mà mọi chuyện vẫn chẳng đâu vào đâu. Ngải Lự Lự nhấp một ngụm cà phê, nhớ lại tất cả những người xuất hiện trong cuộc đời mình. Cô thấy nhớ bố mẹ đang ở Hồ Nam, lại sắp phải về nhà ăn tết rồi, cô dì chú bác lại sẽ xúm vào hỏi chuyện riêng của mình, rồi sẽ lại có ai đó nhiệt tình sắp đặt vài cuộc xem mặt... Ồi cái gánh nặng ngọt ngào này...

Ngải Lự Lự đang uống cà phê thì điện thoại đổ chuông, là Lương Tranh gọi đến. Ngải Lự Lự tự nhủ với mình không nghe ngay, đợi đến lần thứ ba mới nghe. Điện thoại đổ chuông một hồi rồi tắt. Mấy giây sau lại đổ chuông, rồi lại tắt. Lúc này, Ngải Lự Lự bắt đầu cảm thấy nội tâm mâu thuẫn, cô vừa không muốn điện thoại đổ chuông lần thứ ba, nhưng cũng lại hi vọng anh gọi lại lần nữa. Không muốn là bởi vì cô không muốn nghe điện thoại của ai, không muốn nói chuyện với bất cứ ai trong lúc này, cô muốn cảm nhận sự cô độc, tĩnh lặng này. Hi vọng là vì sao? Là vì cô mong rằng Lương Tranh sẽ có đủ chân thành và nhẫn nại để bày tỏ tình yêu của mình chứ không phải như trước đây, lúc nóng lúc lạnh, khiến cho người ta thấy ngửa mặt. Những người đàn ông khiến thấy khó nắm bắt sẽ khiến phụ nữ cảm thấy không đáng tin, không an toàn, nhưng lại dễ khiến người khác say mê. Ngải Lự Lự đã dặn lòng mình rằng phải kiềm chế, tuyệt đối không thể yêu một thứ hàng cấm.

Hai phút sau, điện thoại lại đổ chuông. Tim Ngải Lựu Lựu như thất lại, điện thoại kêu đến hồi chuông thứ ba, Ngải Lựu Lựu liền chộp lấy, cứ như thể sợ nó không bao giờ đổ chuông nữa: “Có chuyện gì?”

Đầu dây bên kia vọng lại giọng nói trầm ấm của Lương Tranh: “Không có việc gì cả, chỉ gọi điện để chúc mừng năm mới với em thôi!”

“Ban nãy có người nói rồi !”, Ngải Lựu Lựu không nói dối, cô phục vụ ban nãy đã nói với cô rồi

“Ai thế? Bạn trai mới à?”

Ngải Lựu Lựu bịt miệng cười: “Có nói anh cũng không biết. Hơn nữa anh có muốn quản cũng không được!”

"Anh không có ý quản em, nói thế nào nhỉ, em là người thiếu hiểu biết, anh sợ em bị người ta lừa..."

“Anh thiếu hiểu biết thì có!”, Ngải Lựu Lựu gào lên trong điện thoại.

“Đúng thế, anh mà không thiếu hiểu biết thì có bị em làm cho điên đảo thần hồn không?”

“Anh mà còn nói linh tinh nữa là tôi cúp máy đây!” Ngải Lựu Lựu đe dọa.

Lương Tranh lập tức hạ giọng: “Ấy đừng! Em nói xem chúng ta có nên chính thức hẹn hò không? Tết Nguyên đán đã qua một ngày rồi. Khi nào chúng ta mới thành một đôi đây?”

“Anh cứ yên phận mà chờ thông báo đi! Cứ thế nhé, tôi uống cà phê đây!”

“Ý, em uống ở đâu thế, anh qua mời em!”

Ngải Lự Lự cười khẩy rồi cúp máy, sau đó khẽ nhấp một ngụm: “Đồ xảo quyệt!”. Cà phê nhấp môi thấy đắng, nuốt vào lại thấy ngọt, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến nhiều người thích uống cà phê.

Vừa ăn một bát súp, đang ngồi ủ ê ở nhà thì điện thoại của Lương Tranh đổ chuông. Lương Tranh tưởng là Ngải Lự Lự gọi lại liền hí hửng chụp lấy cái điện thoại, nào ngờ là của trưởng phòng tài vụ của công ty gọi đến: “Alô, trưởng phòng Tào ạ?”

“Lương Tranh à, tối nay có rồi không?”

“Có, có chuyện gì thế ạ?”

“Đến công ty một chuyến nhé, tôi có chuyện muốn nói với cậu!”

Lương Tranh cúp điện thoại, biết công ty chắc chắn có chuyện gì đó, hơn nữa lại liên quan đến tài vụ. Có khi nào liên quan đến bọn chú Hoàng không nhỉ? Lương Tranh vội vàng mặc áo phao vào rồi đi ra khỏi nhà, phía sau vẫn vọng tại tiếng hét của Ngô Hiểu Quân: “Đi hẹn hò à? Phải dẫn tôi theo với chứ?”

Có lẽ bởi vì tết Nguyên đán trùng vào cuối tuần nên tắc đường nghiêm trọng, vì vậy mà Lương Tranh phải mất cả tiếng đồng hồ mới đến được công ty. Nhân viên văn phòng Tiểu Trương đang đứng ở trước cổng công ty chờ anh, Lương Tranh lên tiếng chào cô, sau đó theo cô đi lên phòng tiếp khách của công ty. Nhìn qua là Lương Tranh đoán biết có chuyện xảy ra rồi.

Bên cạnh giám đốc khu vực Lưu Đức Tài là một người đàn ông trung niên đeo kính, hai cảnh sát trẻ mặc đồng phục ngồi ở bên cạnh. Rõ ràng

người đàn ông trung niên này là lãnh đạo. Một người trong phòng đều đưa mắt nhìn Lương Tranh, Lưu Đức Tài ra hiệu bảo Lương Tranh ngồi xuống đối diện, sau đó giới thiệu từng người một. Hai trong số họ là cảnh sát của Cục Công an, một người còn lại là thư kí của Cục Giám sát. Lương Tranh chợt dạ, chắc chắn có lãnh đạo nào đó sa cơ rồi; nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến dân thường như mình?

Người đàn ông trung niên đằng hắng giọng: “Đồng chí Lương, là thế này, nguyên trưởng Cục Giáo dục của thành phố tôi trước đây vì tham ô nên bị xử lí. Gần đây lại hay tin Cục trưởng này từng đặt mua bộ sản phẩm của công ty các anh, bao gồm phần mềm camera hội nghị và sách báo. Giá cả nhập vào lại cao gấp đôi với giá thực tế. Chúng tôi nghi ngờ công ty các anh bán sản phẩm với giá cao, hối lộ cán bộ nhà nước để kiếm lợi cho mình!”

Lương Tranh băn khoăn hỏi: “Sách báo ư? Công ty chúng tôi không bán sách báo mà. Các anh có nhầm lẫn không?”

Lưu Đức Tài liền lên tiếng giải thích: “Đúng thế, công ty chúng tôi là công ty phần mềm, chưa bao giờ phát triển dịch vụ sách báo như ngài nói!”

Người đàn ông trung niên nhìn Lương Tranh đầy khinh bỉ, sau đó lấy ra một tờ giấy từ trong túi ra, ném lên mặt bàn : “Nói mòm không thì không ai tin chứ gì? Vậy các anh thử xem tờ đơn hàng này đi!”

Tờ đơn hàng chao liệng trên không vài vòng rồi rơi xuống mặt đất. Lương Tranh cúi xuống nhặt lên xem, đây là tờ đơn hàng của Cục Giáo dục. Trên đó có ghi ngày 12 tháng 10 năm 2009, họ mua 780 vạn tiền sách báo và phần mềm của công ty trách nhiệm hữu hạn phần mềm Kiệt Tấn, Bắc Kinh. Ồ, Lương Tranh giờ mới nhớ ra khách hàng này hồi đó thuộc địa phận của mình, anh đã đi bàn bạc mấy lần nhưng đều không kí được đơn hàng, bởi vì đối phương yêu cầu quá cao, rõ ràng là muốn được chia hoa hồng. Khách hàng này về sau đã bị chú Hoàng giao cho Hướng Lệ, Lương Tranh từ đó không còn liên hệ nữa.

Lương Tranh thấy mọi người đang chăm chú nhìn mình liền đặt cái đơn hàng lên bàn uống nước, đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi nói: “Tôi xem rồi, đúng là chúng tôi từng thương thảo với bên đấy, nhưng chúng tôi không hề kí đơn hàng, hơn nữa chỗ sách báo này cũng không phải do chúng tôi cung cấp.

Một anh cảnh sát có dáng béo mập đứng phắt dậy, chỉ vào mặt Lương Tranh, chất vấn: “Anh lấy cái gì ra chứng minh đây không phải là sách do công ty các anh bán? Trên hợp đồng còn có dấu của công ty các anh rõ ràng rành!”

Lương Tranh thở dài: “Đợt trước công ty có mấy người xin nghỉ việc đã lấy đi toàn bộ tài liệu và con dấu của công ty, chúng đang căn nhắc không biết có nên báo cảnh sát không?”

Lưu Đức Tài cũng phụ họa: “Những gì quản lí Lương của chúng tôi nói đều là sự thật, hai người này đã gây ra tổn thất rất lớn cho công ty chúng tôi!”. Lưu Đức Tài lấy hai tờ giấy từ tay Tiểu Trương, đưa cho người đàn ông trung niên: “Đây là bản phôtô chứng minh của bọn họ. Đáng tiếc số điện thoại đã không còn liên lạc được nữa. Đây chỉ là một sự hiểu lầm, công ty chúng tôi chưa từng bán sách báo, các ngài có thể thông qua ngân hàng để kiểm tra tài khoản của chúng tôi. Đây chỉ là một trường hợp cá biệt, nhân viên trong công ty lợi dụng danh tiếng của công ty để kinh doanh sản phẩm khác, mưu lợi cho mình, thực ra chúng tôi cũng là những người bị hại mà thôi! Tôi hi vọng các ngài sớm bắt được những kẻ phạm pháp tuyệt đối đừng để những con sâu này làm rầu nổi canh.”

Người đàn ông trung niên gật đầu với Lưu Đức Tài rồi nhìn sang Lương Tranh: “Đồng chí Lương, hai người này vốn là đồng nghiệp của anh, các anh cùng một bộ phận, quan hệ rất thân thiết. Tôi hi vọng anh phối hợp với chúng tôi, có thông tin gì lập tức thông báo với chúng tôi!”

Lương Tranh cuối cùng cũng tìm ra đáp án, Hương Lệ lấy danh nghĩa của công ty để làm ăn riêng ở bên ngoài, có cô ta hối lộ Cục trưởng Cục Giáo dục, mà giờ Cục trưởng bị bắt, nhân viên điều tra đã lần theo dây mơ rễ má để tìm đến công ty. Lưu Đức Tài lúc này mới biết Hương Lệ và chú Hoàng giở trò, nhưng Hương Lệ đã rời khỏi công ty mất rồi. Bởi vì trước đó anh với Hương Lệ là đồng nghiệp, lại có quan hệ mật thiết với chú Hoàng, giờ lại đảm nhiệm chức vụ quản lý nên công ty mới đẩy vấn đề hóc búa này cho anh.

Lương Tranh ngẫm nghĩ một hồi, thấy đỡ hoang mang hơn liền nói: “Nếu như chỗ sách báo này là của công ty chúng tôi bán, chúng tôi sẽ thẳng thắn thừa nhận, gánh vác mọi trách nhiệm hình sự. Nhưng công ty chúng tôi chỉ bán phần mềm camera, mà giá cả lại rất hợp lí, ngoài việc mời khách hàng đi ăn cơm thì tuyệt đối không có hành vi hối lộ. Chuyện này các ngài có thể kiểm tra ghi chép thu chi của công ty, mà ban này giám đốc Lưu cũng đã nói rồi đấy ạ. Còn về hai nhân viên của bộ phận chúng tôi, hiện giờ họ đã nghỉ việc, công ty cũng đang tìm họ đây. Nếu như bọn họ có liên hệ với tôi hoặc giả công ty tìm thấy họ, tôi nhất định sẽ nhanh chóng thông báo cho các ngài, phối hợp với các ngài phá án!”

Người đàn ông trung niên đứng dậy: “Hôm nay điều tra đến đây thôi, hãy để lại cách thức liên hệ với anh cho chúng tôi, nhớ mở máy hai tư giờ mỗi ngày. Ngoài ra, trong thời gian này cậu không được rời khỏi Bắc Kinh, bắt buộc phải phối hợp điều tra với chúng tôi, cậu biết chứ?”

Lương Tranh cũng đứng dậy, cười nói: “Ok, ngài cứ yên tâm, tôi gần đây chẳng đi đâu hết!”

Lưu Đức Tài vẫy tay gọi Tiểu Trương: “Tiểu Trương, cô gọi điện đến khách sạn đặt ba phòng. Ngoài ra, thông báo cho lái xe Vương đến trước cửa công ty chờ chúng tôi! Làm mau đi!”

Lúc Lương Tranh về đến khu đô thị Quốc Mỹ đã là hơn mười giờ, trên đường về anh cứ nghĩ mãi không biết có nên gọi điện cho chú Hoàng không. Về đến nhà, anh nằm ì trên ghế chẳng muốn động đậy, cảm thấy toàn thân mệt lả. Ngô Hiểu Quân từ trong nhà vệ sinh đi ra, thấy Lương Tranh nằm im lìm trên ghế liền tò mò hỏi:

“Kết thúc cuộc hẹn rồi à?”

“Kết thúc rồi !”

“Với ai thế? Ngải Lựu Lựu à?”

Lương Tranh cười như mếu: “Mấy anh cảnh sát!”

Ngô Hiểu Quân bật nảy lên: "Người anh em, cậu bị tình nghi à? Có phải tại vì gửi mấy thứ linh tinh trên mạng không?”

“Tôi có điên thế không? Một đồng nghiệp làm ăn riêng ở bên ngoài làm chuyện mờ ám. Khách hàng bị tóm rồi, công an lần theo manh mối tìm đến công ty, công ty lại gọi đến tôi!”

“Tìm cậu làm gì?”, Ngô Hiểu Quân vẫn chưa hiểu.

"Đây là đồng nghiệp cùng bộ phận với tôi, hơn nữa quan hệ cũng khá thân thiết. Giờ tôi lại là quản lí của bộ phận, có trách nhiệm liên đới, cậu hiểu chưa hả?”

“Ồ, thăng quan tiến chức rồi đấy, cần phải chúc mừng thôi! Hay là gọi Trình Triệu phú qua đây tụ tập đi !”

“Là thưởng đại lí đấy, cậu có hiểu không? Gần đây bộ phận xảy ra một đồng rắc rối, cần một người đứng mũi chịu sào, *it's me!*“

“Hiểu rồi, cậu thành kẻ chịu tội thay rồi ! Vậy sao họ không bắt cậu?”

“Cậu mong tôi bị tóm à?”

Ngô Hiểu Quân cười: “Không phải, tôi cứ mong được đi thăm tù, viết một cuốn tiểu thuyết có đề tài về nhà tù, nhưng khổ nỗi không có cơ hội!”

“Cậu cứ phạm cái tội gì đi, vào tù ngồi chục năm là được ngay mà, sau đó viết một cuốn tiểu thuyết về những ngày trong tù. Nói như cách các nhà văn văn nói thì đó chính là đích thân trải nghiệm cuộc sống đấy!”

“Đợi hôm nào tôi muốn giết cậu hăng hay!”

“Được thôi, tôi đợi cậu tự chui đầu vào rọ...”

Lương Tranh trần trọc mãi không ngủ được, cảm thấy cần phải gọi cho chú Hoàng. Anh gọi điện đi nhưng chú Hoàng đã tắt máy.

Thứ hai, Lưu Đức Tài lại gọi Lương Tranh đến phòng làm việc. Ông ta chỉ vào cái sôpha bên cạnh, bảo Lương Tranh ngồi xuống rồi thở dài: “Cũng may chưa xảy ra chuyện lớn. Cái cô Hường Lệ này thật là ghê gớm! Mà cậu nói cái ông Hoàng này cũng thật là, không biết quản lý nhân viên, để cho cô ta lộng hành như vậy!

“Giám đốc Lưu, con dấu của công ty chẳng nhẽ không được giao cho một người chuyên bảo quản hay sao?”

“Có chứ, chỉ có điều thỉnh thoảng các trưởng phòng lại lấy đi giải quyết công chuyện, thế nên mới không thể kiểm soát được, bị kẻ xấu lợi dụng...”

“Chẳng trách mà Hường Lệ mới lợi dụng kẻ hở này để làm việc xấu, cô ta thông minh thật!”

Lưu Đức Tài gật đầu: “Hương Lệ đã nghỉ việc rồi, chúng ta cũng chẳng có bằng chứng gì, nếu như là người khác mạo danh công ty ta để làm bậy thì sao? Hơn nữa nếu điều tra ra là người của công ty ta có hành vi hối lộ thì ta cũng khó mà tránh khỏi liên lụy, dù gì thì lúc xảy ra vụ này, Hương Lệ vẫn là nhân viên của công ty ta mà! Vì vậy chuyện này chúng ta cần dè chừng, cái gì cần phối hợp thì mới phối hợp, cậu hiểu chứ? Thôi được rồi, cậu đi làm việc trước đi!”

"Vâng, thưa giám đốc!"

Ra khỏi văn phòng của Lưu Đức Tài, Lương Tranh lại gọi cho chú Hoàng, nhưng vẫn tắt máy. Lương Tranh cảm thấy bất an trong lòng nhưng chẳng làm thế nào liên hệ với chú Hoàng được. Anh gọi điện vào số máy cũ của Hương Lệ, nhưng cũng không liên lạc được. Trên bàn có một công văn mới, xem kỹ hóa ra là bằng khen của tổng bộ công ty dành cho Lưu Đức Tài. Trong công văn có nói rõ, đặc biệt khen thưởng Lưu Đức Tài vì tích cực xây dựng kế hoạch cho công ty, coi công ty là nhà, đã đề ra chế độ phân công bảo mật thông tin và điều khoản hạn chế cạnh tranh doanh nghiệp, thưởng 5000 tệ, đồng thời nêu cao tấm gương cho toàn công ty học tập. Lương Tranh cười khẩy, trong lòng thầm than, đúng là gừng càng già càng cay!

Ngô Hiểu Quân từ bỏ cuốn *Vì sao bạn ế?* để sửa lại thành một cuốn tiểu thuyết có tên là *Trai thừa gái ế*, nội dung chính của tiểu thuyết nói về cuộc sống tình cảm của những trai thừa, gái ế đô thành, đương nhiên các nhân vật chính trong chuyện đều là hình bóng của những người xung quanh anh. Hay nói cách khác, Ngô Hiểu Quân đã pha trộn cả những chuyện tình cảm xung quanh mình vào tiểu thuyết, khiến cho cuốn tiểu thuyết như viết về anh, mà lại như không viết về anh. Anh muốn thể hiện nỗi đau của mình qua những câu chuyện của người khác, vừa là dốc bầu tâm sự, vừa là giao lưu và tìm sự cộng hưởng của mọi người.

Cuối cùng cũng hoàn thành bàn thảo đầu tiên của cuốn tiểu thuyết, Ngải Lự Lự nôn nóng đăng nhập QQ để gửi cho biên tập của một nhà xuất bản. Người biên tập này nói cô ấy sẽ đọc thật nhanh để xem có giá trị không, còn nói nếu có thể xuất bản được cũng cần phải chỉnh sửa nhiều. Bản thân Ngô Hiểu Quân cũng là người làm trong ngành xuất bản sách, do đó cũng chẳng lạ gì với các công đoạn này. Chẳng qua chỉ là chỉnh sửa thôi mà, chỉ cần có thể ra sách, cho dù có phải viết lại lần nữa cũng đáng lắm! Bởi vì cuốn tiểu thuyết này giờ đã trở thành hi vọng và gửi gắm duy nhất của anh. Hay nói cách khác, cuộc sống của anh hoàn toàn phụ thuộc vào cuốn tiểu thuyết này.

Kể từ khi Đàm Hiểu Na chuyển đi, Ngải Lự Lự bắt đầu sống một mình, căn phòng bỗng nhiên thiếu đi mất một người, cảm giác thật là lạ, nói chuyện cũng chỉ có thể nói một mình. Ngải Lự Lự lại quen với việc ở lì trong nhà, thế nên cuộc sống của cô càng thêm khép kín. Ngải Lự Lự quyết định cho thuê gian phòng còn lại, bởi vì cô thấy ở một mình thật sự quá tẻ nhạt, cô cần có một người để nói chuyện. Có như vậy căn hộ này mới giống như một cái nhà. Một buổi tối, Ngải Lự Lự đăng tin tìm người thuê nhà cùng: Tôi là nữ, độc thân, muốn tìm một bạn nữ cũng thuê nhà không có thói quen xấu, biết giữ gìn vệ sinh...

Kết quả là Ngải Lự Lự suốt ngày bị gọi điện làm phiền, đa phần là đàn ông, cũng có cả phụ nữ. Nhưng một điều cô có thể chắc chắn rằng chẳng có người nào có ý định thuê nhà chung với cô cả. Thậm chí có một cô gọi đến còn hỏi Ngải Lự Lự có nhìn nhận ra sao về tình yêu đồng tính. Tức mình, Ngải Lự Lự liền xóa hết thông tin tìm người thuê nhà chung. Mọi thứ ở trên mạng quá hư ảo, hiện thực vẫn là đáng tin cậy hơn. Ngải Lự Lự tìm một cửa hàng phô tô, in ra mấy trang tìm người thuê nhà cùng, dán ở bảng thông báo của khu đô thị. Ngải Lự Lự sợ không đủ thu hút sự chú ý nên còn định nhân lúc trời tối, đi dán thêm mấy tờ ở các bến xe buýt.

Thành phố đã lên đèn. Ngải Lự Lự ra đến bến xe, phát hiện có rất nhiều người đứng đợi xe thành ra ngại. Ngải Lự Lự đứng thần ra ở một góc, căng thẳng như đi ăn trộm. Mười phút sau, cô nắm lấy cơ hội, đang định dán giấy lên thì một ông lão không biết từ đâu chui ra, như thể đi mai phục từ lâu rồi, chỉ cô quát lớn: “Này cô kia, dám dán quảng cáo lung tung phải không?”, khiến cho Ngải Lự Lự giật nảy mình, sợ quá chạy thục mạng. Cô chạy vào khu đô thị Quốc Mỹ mới dám dừng lại. Ngải Lự Lự ngồi bệt xuống bậc thềm, nhớ lại cảnh tượng nực cười ban nãy, không nén được lại bật cười.

Có mấy người đến xem phòng nhưng Ngải Lự Lự đều thấy không phù hợp. Không phải chê người ta trang điểm quá đậm thì lại chê người ta có bạn trai rồi, trong lòng thấy rất bất an. Cô thầm nhủ không được đem họ ra so sánh với Đàm Hiểu Na, nhưng quả thực cô đã làm như vậy. Ngải Lự Lự nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định sẽ tìm một đối tượng ở công ty.

Trong phòng tài vụ, mọi người đang bận tới mắt tới mũi. Ngải Lự Lự nhìn khắp lượt mọi người rồi thở dài: “Đúng là số khổ! Trước đây còn có người mà nói chuyện, giờ thì cô độc một mình. Cả căn phòng trống rỗng, nhỡ mà có chuyện gì cũng chẳng có ai mà gọi xe cấp cứu cho...”

“Vậy thì thuê bớt đi, vừa tiết kiệm được ít tiền, lại có bạn ở chung!”, Trâu Huệ đưa ra đề xuất mang tính thực tiễn cho Ngải Lự Lự.

“Tìm rồi, nhưng chẳng có ai thuận mắt cả, cứ thấy không hợp!”

Đàm Hiểu Na cười: “Có phải là tìm bạn trai đâu mà còn chọn tới chọn lui. Nói đi cũng phải nói lại, muốn tìm một người vẹn toàn như tôi thật chẳng dễ dàng gì!”

Ngải Lự Lự bĩu môi nói: “Xí, còn dám mở miệng nói nữa à, nói đi là đi, đúng là đồ háo sắc quên bạn!”

Trâu Huệ cười: “Chị Ngải, em thấy chị tìm bạn trai về ở chung cho xong, phí công sức như thế làm gì?”

“Ý kiến này có tính khả thi đây!”, Chu Tường Linh cười ha ha.

“Hay Trâu Huệ, em chuyển đến ở cùng đi!”, Ngải Lựu Lựu nói.

Trâu Huệ lập tức xua tay: “Không được, em đang ở chung với bạn học đại học rồi, bọn em không thể bỏ rơi nhau như thế. Đương nhiên em cũng không thể bắt cá hai tay được...”

Chu Tường Linh đứng dậy, có ý làm vẻ nghiêm nghị, sau đó đến trước bàn Ngải Lựu Lựu: “Tôi có một cách này vẹn cả đôi đường...”, thấy mọi người đều đang nhìn mình, Chu Tường Linh đắc chí nói: “Chuyển đến ở nhà giám đốc Lâm, thế là tiết kiệm được tất. Hơn nữa, không thả mồi thì làm sao bắt được cá, phụ nữ sớm muộn gì cũng phải có một ngày như vậy. Chỉ cần vì hạnh phúc, có chủ động một chút cũng đâu có gì quá đáng!”

Trâu Huệ nói: “Hài, sếp à, không được rồi, hai người họ đã sớm đôi người đôi ngả rồi!”

Chu Tường Linh tròn tròn mắt: “Chia tay rồi á?”

Đàm Hiểu Na gặt đầu: “Chia tay rồi !”

Chu Tường Linh lắc đầu: “Thật không thể tin nổi! Cung à, em sẽ hối hận đấy! Cứ nhìn chị đây này, thảm cảnh...”

Cả ba người đều im lặng không nói, chỉ biết vùi đầu vào công việc. Ai cũng biết Chu Tường Linh nổi tiếng giỏi kẻ khờ, đầu tiên là kẻ lể những ám ức cô ta đang phải chịu đựng, sau đó dẫn dắt mọi người quay lại với thời thanh xuân tươi đẹp của mình. Nói đến chỗ nào xúc động, Chu Tường Linh

còn rơi lệ, người khác lại phải chia khăn giấy ra an ủi cô. Cứ mỗi lần như thế là lại hơn tiếng đồng hồ, người khác có muốn làm việc gì khác cũng không được. Đến giờ cơm, mọi người còn phải móc tiền túi mời cô ta ăn một bữa ngon lành, vừa ăn vừa an ủi cô ta. Bọn Ngải Lựu Lựu đều từng trải qua chuyện này rồi nên ai cũng sợ, vì vậy chẳng ai dám tiếp lời, ai cũng cúi đầu giả bộ như không nghe thấy.

Buổi trưa, Lương Tranh ăn xong, đang chuẩn bị nằm bò ra bàn máy tính đánh một giấc thì điện thoại đổ chuông, là một số lạ, chuông đổ đến lần thứ hai thì Lương Tranh nhấc máy: “Ai đấy?”

“Chú Hoàng đây!”

"Sao chú lại đổi số rồi ? Sếp à, chú suốt ngày xuất quỷ nhập thần như thế không phải là để trốn tránh trách nhiệm đấy chứ?"

“Công ty mình giờ trò sau lưng, cho người điều tra tài khoản của tôi, công ty tôi không làm sao hoạt động được. Hướng Lệ tuần trước đã về quê rồi, giờ không liên lạc được với cô ta nữa. Hài, nhiều chuyện quá đi mất! Dạo này công ty có động tĩnh gì không?”

Lương Tranh thở dài: "Hướng Lệ làm việc riêng ở bên ngoài, mà khách hàng đó lại bị bắt, Cục Công an đã tìm đến công ty rồi. Cháu cảm thấy cô ta cũng to gan thật, chỉ biết ham hố cái lợi trước mắt, chú phải tỉnh táo một chút, đừng để cô ta dắt mũi đấy ...”

"Có mấy khoản tiền chú nhờ cô ta đi lấy hộ, cô ta cứ nói là khách hàng đang kẹt tiền, nhưng hôm qua chú gọi điện hỏi khách hàng thì họ bảo họ đã chuyển khoản cho bọn chú từ lâu rồi..."

“Vậy chú định làm thế nào?"

"Được đến đâu hay đến đó, nếu lần này mà thất bại thì chú chính thức nghỉ hưu, đóng cửa viết sách, thế mới có cái để mà ăn nói với chính mình!"

"Đâu cần thiết phải bi quan như vậy, càng vấp vấp nhiều thì càng thêm kinh nghiệm mà! Có việc gì cháu có thể giúp, chú cứ nói, cháu sẽ cố hết sức!"

"Ha ha, cảm ơn cậu, Lương Tranh! Thôi được rồi, tôi có việc phải đi, tôi sẽ liên lạc với cậu sau nhé!"

Cúp điện thoại, Lương Tranh nhớ lại cảnh ngộ Hương Lệ từng gặp phải với những hành vi của cô ta hiện giờ, tâm trạng càng thêm phức tạp. Cuộc sống giống như một cái lò nung, có người thì tan chảy rồi chìm xuống, nhưng cũng có người sẽ trở thành phượng hoàng, tái sinh cùng với ngọn lửa. Đây chính là sự may mắn và bất hạnh của cuộc đời.

Một chiều thứ sáu, tiểu thuyết của Ngô Hiểu Quân nhận được sự chấp thuận của nhà xuất bản, họ yêu cầu anh phải nhanh chóng chỉnh sửa và hoàn tất bản thảo, cố gắng để có thể xuất bản vào cuối năm 2010. Ngô Hiểu Quân đã mong chờ tin này từ lâu, nhưng chẳng hiểu sao sau khi nghe được tin này cũng không phấn khởi như anh đã tưởng, ngược lại còn thấy ảm đạm hơn. Thay vì nói mình viết ra cuốn tiểu thuyết này, cứ nói rằng chính cảnh thất tình, cuộc đời bi kịch của mình đã hóa thân thành cuốn tiểu thuyết này thì hơn.

Ngô Hiểu Quân về đến nhà; nói cho Lương Tranh biết chuyện tiểu thuyết của mình sẽ được xuất bản. Lương Tranh thấy Ngô Hiểu Quân mặt mày ảm đạm, ngạc nhiên hỏi: "Sao thế nhà văn cậu trở nên trầm trầm từ khi nào vậy hả? Viết về mấy chuyện lặt vặt giữa cậu và Đàm Hiểu Na hả?"

Ngô Hiểu Quân than thở: "Tôi thà không được xuất bản cuốn tiểu thuyết này còn hơn là phải chịu cảnh ngộ này. Lúc nào tôi cũng nghĩ hồi đầu mình

không nên bỏ cuộc, giờ nghĩ lại mới thấy đau xót..”

“Đã là quá khứ rồi, giờ cô ấy đang sống rất hạnh phúc, chẳng phải như vậy là quá đủ hay sao? Yêu một người không nhất thiết phải có được người ấy. Chẳng phải cậu đã từng nói vậy sao?”

Ngô Hiểu Quân khẽ cười: “Kì thực tôi không cao thượng được như vậy đâu. Nhưng cậu nói cũng đúng, cô ấy vui là được rồi.”

“Chịu khó viết lách đi, đợi khi nào ra sách, cậu phải kí tên cho tôi đây, sau đó tôi sẽ đi rao bán sách giúp cậu, còn về lợi nhuận ấy mà, 3/7 nhé!”

"Thế thì ngại quá, thôi 5/5 đi!"

“Tôi nghĩ cậu hiểu lầm rồi, tôi bày cậu ba...”

“Được lắm Lương Tranh, cậu càng lúc càng gian xảo rồi đấy... Lương Tranh bật cười ha hả, gần như là rất thích cái nhận định vừa rồi của Ngô Hiểu Quân. Đột nhiên điện thoại trong túi anh đổ chuông, Lương Tranh bỏ ra xem, là của Chung Hiểu Huệ. Chung Hiểu Huệ nói trong điện thoại rằng cô đã quay lại Bắc Kinh rồi, lần này đến Bắc Kinh để làm thủ tục ra nước ngoài. Lương Tranh tò mò hỏi: "Sao thế, định di cư à? Em đi nước nào?"

“Anh tưởng di cư dễ như chuyển nhà đấy à? Em đi học mở mang đầu óc thôi!”

“Hài, em luôn khiến người khác cảm thấy khó nắm bắt, bảo anh biết nói thế nào đây ?”

"Vì vậy chúng ta không thể ở bên nhau, đúng không?"

Lương Tranh bối rối chuyển chủ đề: "Em mới đến đúng không? Để anh mời em đi ăn cơm tẩy trần nhé, chúng ta tìm chỗ nào vừa ăn vừa nói

chuyện..."

“Ok! À phải rồi , em tìm anh để hỏi một số điện thoại. Chính là cái anh họ Lâm mà mọi người gọi là giám đốc Lâm ấy.”

“À, em nói đến cái gã nhà giàu Lâm Cường ấy hả?”

“Vâng, nghe nói anh ta từng sống ở nước ngoài nhiều năm, em muốn nhờ anh ta tư vấn một chút...”

“Anh sẽ phụ trách việc mang hình và số điện thoại của anh ta đến cho em, em thấy sao?”

“Ha ha, em sẽ đợi!”

Cúp điện thoại, Lương Tranh liếc Ngô Hiểu Quân đang ngồi trầm ngâm trên ghế, hỏi: “Đi ăn không?”

“Không, chẳng muốn ăn. Ban nãy là núi băng gọi đến à?”

“Ừ, cô ấy muốn ra nước ngoài, đến đây giải quyết vài thủ tục có liên quan”.

“Sao cậu không giữ người ta lại, có thể ra nước ngoài chỉ là giả, sà vào vòng tay cậu mới là thật đấy!”

“Cứ để lại trí tưởng tượng phong phú ấy mà viết tiểu thuyết đi, tôi té trước đây... à phải rồi , cậu có biết số điện thoại của cái gã Lâm Cường không?”

Ngô Hiểu Quân tỏ vẻ bất cần: “Làm sao tôi biết được số điện thoại của gã nhà giàu ấy?”

“Ngô Hiểu Quân, cậu thật là đều cáng, trước đây lúc còn qua lại với Đàm Hiểu Na, cậu lịch sự gọi người ta là phó tổng Lâm, giờ đường ai nấy đi rồi liền lộ ngay bộ mặt thật, bảo người ta là gã nhà giàu luôn!”

“Cái này gọi là thức thời đấy...”

Lương Tranh đành phải gọi điện hỏi Ngải Lựu Lựu. Gọi đến hai lần mà Ngải Lựu Lựu không chịu nhấc máy. Sao cái người này lại như vậy cơ chứ? Lương Tranh cố gắng chế ngự nổi bực bội trong lòng, gọi thêm lần nữa, lần này Ngải Lựu Lựu mới chịu nghe.

"Không muốn nghe điện thoại của anh thì em cũng phải nói với anh một tiếng chứ?"

“Nực cười, không nghe điện thoại không phải vì không muốn nói chuyện với anh sao, thế thì anh còn muốn tôi nói cái gì?”

“Sao anh có thể thích nói chuyện với em đến thế cơ chứ?”

"Anh tự hỏi bản thân đi, trên đời sao có người nông cạn thế không biết?"

Nội tâm Lương Tranh đang thấy rất mâu thuẫn, anh có nên phản kích không? Hay là lì mặt nịnh nọt cô ấy? Thôi bỏ đi, nhẫn nhịn một chút thì hơn, chuyện nhỏ mà không nhịn được thì làm sao làm nên chuyện lớn? Trước đây bản thân mình quá tùy tiện, chẳng buồn nể mặt người ta, cứ chỉ biết cãi nhau cho sướng miệng thôi. Kết quả thì sao, toàn không có duyên với người đẹp, đến giờ vẫn một mình một bóng. Lương Tranh bình tĩnh lại, dịu giọng nói: “Thực ra hôm nay làm phiền em là vì có việc quan trọng, có người muốn hỏi em số điện thoại của Lâm Cường. Mong em nói cho anh biết, anh cảm ơn trước nhé!”

“Hơ, tôi xóa đi mất rồi!”

“Vây nhờ em hỏi những người khác giúp anh, sau đó nói cho anh biết nhé, cảm ơn!”, Lương Tranh hết mực nhún nhường.

"Ghi này, tôi chỉ đọc một lần thôi đấy, 139..."

Buổi tối, tại cao ốc Lam Đảo, Lương Tranh gặp Chung Hiểu Huệ ở một nhà hàng chuyên các món ăn tây. chung Hiểu Huệ vẫn xinh đẹp như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh đến mức đỏ ửng lên. Chung Hiểu Huệ ăn mặc chẳng khác gì một minh tinh, áo khoác lông màu đen, chiếc quần bò bó sát cùng đôi bốt nhung màu nâu... rất tuyệt! Hai người ngồi xuống một cái bàn ở sát cửa sổ trên tầng. Nhân viên phục vụ mang menu đến, Chung Hiểu Huệ chẳng chút khách sáo, gọi liền mấy món ngon. Chung Hiểu Huệ thấy Lương Tranh chăm chú nhìn mình liền lên tiếng: “Anh đừng có nhìn em như vậy, em đói rồi đây!”

Lương Tranh cười: “Nhìn em là anh no rồi, em càng ngày càng xinh đẹp!”

“Vây tí nữa anh đừng có mà ăn nữa!”

“Không, phải ăn cả thịt cả rau chứ, anh vừa ăn vừa nhìn em...”

Mặt Chung Hiểu Huệ đỏ bừng lên, cô cười gượng gạo rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này ánh nến bên ngoài cửa sổ rất rạng rỡ. Cây thông Noel nghiêng về một bên, những món đồ trang trí trên cây thông khẽ đung đưa, trong không khí phảng phất chút hơi thở của năm mới.

Bữa tối kết thúc, Lương Tranh tiễn Chung Hiểu Huệ về khách sạn. Vừa đi đến đại sảnh, nhân viên phục vụ đi lại gần, mỉm cười nói: “Thưa anh, xin hỏi anh chị đã đặt phòng chưa ạ?”

Chung Hiểu Huệ lập tức xua tay, giải thích: “Bạn tôi chỉ tiễn tôi đến đây thôi, tôi đã đặt phòng rồi , 708”.

Hai người mỗi người một tâm sự, đi vào bên trong. Lương Tranh ấn thang máy: “Anh không lên đâu, em nghỉ ngơi sớm đi nhé! có chuyện gì cứ gọi cho anh, anh xin làm trâu làm ngựa của em!”

“Sao đột nhiên anh trở nên khách sáo thế nhỉ?”

Lương Tranh cười: “Cứ nghĩ đến em sắp ra nước ngoài là anh lại thấy xót xa, có lẽ là do không nhớ xa em!”

“Đừng xót xa, không biết chừng em lại không đi được ấy. À phải rồi, anh giúp em tìm xem ở quanh khu đô thị Quốc Mỹ có chỗ nào cho thuê phòng ngắn hạn không, em không thích ở trong khách sạn. Ở chung cũng được, chỉ cần là con gái, ăn ở sạch sẽ là được...”

Lương Tranh nhớ lại lần trước Chung Hiểu Huệ nói muốn chuyển sang khu mình ở liền gật đầu: “Ừ, đợi lát nữa anh về hỏi giúp em. À phải rồi, phòng em có máy tính không?”

"Không có, mà em cũng không muốn dùng!"

“Ồ, nếu muốn dùng thì cứ nói, anh sẽ cho em mượn!”

"Đừng có quan tâm em đến thế, anh cứ như vậy em lại không nhớ đi đâu!"

“Vậy thì đừng đi!”

“Ha ha...”

Thang máy mở ra, Chung Hiểu Huệ đi vào bên trong, quay lại chào Lương Tranh, Lương Tranh cũng vẫy tay chào tạm biệt cô. Thang máy đóng lại, Lương Tranh vẫn còn chưa định thần lại. Nếu như giờ anh giữ lại, có lẽ cô sẽ cân nhắc. Nhưng lý do là gì? Lương Tranh không thể nghĩ ra.

Về đến nhà, Lương Tranh liền bật máy tính tìm kiếm thông tin cho thuê nhà, chẳng có cái nào phù hợp với yêu cầu của Chung Hiểu Huệ cả. Lương Tranh sang bên phòng bên, thấy Ngô Hiểu Quân đang ngồi lì trước bàn máy tính viết lách gì đó, nhìn kỹ hóa ra đang viết một cuốn tiểu thuyết mới. Ngô Hiểu Quân phát hiện Lương Tranh đứng sau lưng liền ngẩng phắt đầu lên, tắt file đi rồi lạnh lùng hỏi: “Làm gì thế?”

“Cậu có nhiều bạn bè quanh đây, cậu giúp tôi hỏi xem có phòng cho thuê không, tốt nhất là cho thuê trong thời gian ngắn, ở chung cũng được, chỉ cần người đó là nữ và ở sạch là được...”

"Cậu định chuyển ra ngoài, thích sống thử hả?"

“Tôi đâuỡ rời xa cậu, tôi tìm giúp Chung Hiểu Huệ thôi...”

"Trên bảng thông báo của khu đô thị nhiều lắm, cậu ra đó xem thử..."

Ngô Hiểu Quân tỏ vẻ dửng dưng chẳng liên quan đến mình, ngạo nghễ nhìn Lương Tranh. Lương Tranh định xía xói vài câu nhưng nghĩ lại thấy cũng không cần thiết, chuyện tìm nhà quan trọng hơn nên thôi. Lương Tranh không biết tại sao giờ anh cứ thấy mình như mắc nợ Chung Hiểu Huệ, lần này cô định ra nước ngoài là do mình dồn ép, không làm chút gì cho cô ấy trong lòng không thể thanh thản được.

Lương Tranh đến trước bảng thông báo của khu đô thị dùng điện thoại để chiếu sáng, đúng là có rất nhiều quảng cáo cho thuê nhà, còn có vài thông báo bán nhà nữa. Chỉ có một tờ quảng cáo cho thuê nhà ở chung đập vào mắt Lương Tranh, anh lần theo phương thức liên hệ in trên tờ thông báo rồi ấn số điện thoại liên lạc để gọi, đột nhiên trên máy hiện ra ba chữ "Ngải Lự Lự", Lương Tranh thừ người, anh đang định cúp máy thì Ngải Lự Lự đã nghe: “Này họ Lương kia, lại có chuyện gì nữa thế!”

“Là như thế này, tôi tìm phòng cho một người bạn, vừa hay nhìn thấy quảng cáo cô dán trên bảng tin...”

“Ồ, có phù hợp với yêu cầu của tôi không?”

“Phù hợp thì có phù hợp...”, Lương Tranh không thể tưởng tượng ra cảnh Chung Hiểu Huệ và Ngải Lự Lự ở chung với nhau sẽ như thế nào.

“Được rồi , ngày mai dẫn cô ấy đến cho tôi xem mặt.”

Lương Tranh đang định nói người muốn thuê nhà là Chung Hiểu Huệ thì Ngải Lự Lự đã cúp máy mất rồi . Hài, nói cúp là cúp liền, chẳng nề nang ai hết! Lại còn xem mặt nữa chứ, cứ làm như mình là bà tướng không bằng. Lương Tranh ơi là Lương Tranh, mày rời xa Ngải Lự Lự là không sống tiếp được hay sao? Lương Tranh cảm thấy tức phát điên lên, giờ tay giật phăng tờ quảng cáo cho thuê nhà ở của Ngải Lự Lự. Ngải Lự Lự càng không để ý đến Lương Tranh, Lương Tranh càng tức giận, mà càng tức giận thì anh càng muốn chứng tỏ bản thân.

Trên đường về nhà, Lương Tranh cứ ngẫm nghĩ mãi không biết có nên nói cho Chung Hiểu Huệ biết không? Lẽ nào để cho hai người họ ở chung thật? Hay là để tự họ quyết định? Chung Hiểu Huệ muốn ở chung với Ngải Lự Lự hay không đấy là chuyện của cô ấy, còn Ngải Lự Lự có đồng ý cho Chung Hiểu Huệ ở chung không cùng chẳng liên quan gì đến mình. Bản thân mình chỉ là làm theo tình thân “vì dân phục vụ” mà thôi.

Sáng hôm sau, khoảng hơn mười giờ, Lương Tranh liền gọi điện cho Chung Hiểu Huệ, nói là đã tìm được nhà, nhưng đối tượng ở chung lại là Ngải Lự Lự. Nào ngờ Chung Hiểu Huệ vô cùng hào hứng, còn nói trưa nay sẽ đi “ứng tuyển” ngay. Chung Hiểu Huệ dường như hoàn toàn không hay biết mối quan hệ mập mờ của Lương Tranh và Ngải Lự Lự, vì vậy năm lần bảy lượt nhờ anh đi cùng. Kết quả này có hơi nằm ngoài dự đoán

của Lương Tranh anh lo Ngải Lựu Lựu sẽ không nể mặt mình, đến lúc ấy mình sẽ phải chịu áp lực từ cả hai phía, không biết lấy lòng bên nào. Những chuyện nguy hiểm như thế này, Lương Tranh tuyệt đối không làm.

Ngô Hiểu Quân nghe Lương Tranh kể khổ xong, không những không đồng tình mà còn cười hô hô: “Không phải cậu bị mấy gã police lần trước dọa cho sợ mất vía rồi đấy chứ? Cậu dám sắp xếp cho người tình và người yêu ở chung dưới một mái nhà à?”

“Cái gì mà người tình với người yêu chứ, tôi lãng nhăng đến thế á? Đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi. Hay là trưa nay cậu dẫn Chung Hiểu Huệ đi nhé, nói thế nào thì nói, cậu cũng từng yêu thầm Ngải Lựu Lựu, ít nhất cô ấy cũng sẽ nể mặt cậu đôi chút!”

"Cậu tưởng tôi là thằng ngốc à?"

“Năm mươi tệ, có làm không?”

“Xin lỗi, đây không phải là vấn đề tiền bạc!”, Ngô Hiểu Quân ra bộ dừng dung.

Lương Tranh nghiêng răng kèn kẹt, lấy ví tiền ra: “Một trăm! Hai trăm? Tôi đếm đến ba, cậu không làm thì tôi tự làm đấy!”

Ngô Hiểu Quân vội vàng chớp lấy tờ tiền: “Ok! Tôi sẽ giúp cậu vụ này, cho dù có phải vượt núi đao biển lửa, tôi quyết không từ...”

“Cậu lập tức biến mất trước mắt tôi, càng nhanh càng tốt, tôi bắt đầu hối hận rồi đấy!”

“Người anh em, có chuyện gì cứ sai bảo nhé, giờ tôi sẽ biến mất trước mắt cậu!”, Ngô Hiểu Quân nhét tiền vào túi rồi lao ra khỏi nhà nhanh như một con sóc.

Buổi trưa, Lương Tranh viện cớ là công ty có việc gấp cần xử lý để tránh mặt. Ngô Hiểu Quân mặt mày hớn hờ, dẫn Chung Hiểu Huệ đến gặp Ngải Lựu Lựu. Cửa mở ra, Ngải Lựu Lựu nhìn thấy đứng bên cạnh Ngô Hiểu Quân là Chung Hiểu Huệ liền ngậy ra thật.

“Hai người đến tìm Đàm Hiểu Na hả!”, trong đầu Ngải Lựu Lựu toàn là câu hỏi.

Ngô Hiểu Quân khẽ nhếch môi: “Ai tìm cô ta làm gì?”, Ngô Hiểu Quân ngoài mặt tỏ vẻ bất cần, thực ra trong lòng đang đau như bị dao cứa: “Chẳng phải nhà em đang thiếu người ở cùng hay sao? Vừa hay cô Chung đang cần thuê nhà, hơn nữa lại người lại có quen biết với nhau...”

Ngải Lựu Lựu cố gắng kiềm chế cảm xúc, mỉm cười nhìn Chung Hiểu Huệ: “Chào cô Chung, cô muốn thuê phòng à?”, Chung Hiểu Huệ gật đầu cười và đáp lại; “Vâng, có thể sẽ phải làm phiền cô một thời gian đây ạ!”

"Ha ha, khách sáo quá, mau vào nhà rồi nói tiếp!", Ngải Lựu Lựu vừa đóng cửa vừa chửi thầm Lương Tranh, cái tên khốn kiếp này đang định làm gì thế không biết? Sao lại sắp xếp cho bạn gái cũ đến ở với mình, rõ ràng là đang bày trò đây mà!

Ngô Hiểu Quân dẫn Chung Hiểu Huệ đi dạo một vòng quanh phòng của Đàm Hiểu Na, sau đó nói như thể ta đây là chủ nhà "Bạn gái cũ của tôi trước ở đây, chắc là cô vẫn nhớ cô ấy chứ, Na Na ấy?"

Chung Hiểu Huệ ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “A, là cô à, hai người..”

“Giải tán rồi, cô ấy tìm được một người đàn ông có nhà, có xe hơn nữa người đàn ông ấy lại rất quan tâm cô ấy, tội gì không lấy người ta chứ?”,

mặc dù Ngô Hiểu Quân nói thân nhiên nhưng sao nghe vẫn phảng phất sự chua xót.

“Tôi thấy anh cũng rất tốt, thực ra hai người rất xứng đôi!”

Ngô Hiểu Quân cười như mỉa: “Đáng tiếc là chỉ có duyên mà không có phận...”

“...”

Hai người nói chuyện vui vẻ, Ngải Lự Lự đứng phía sau lạnh lùng quan sát, lòng đầy khinh bỉ. Ngô Hiểu Quân cảm thấy lạnh lạnh sống lưng, cảm giác có gì đó không ổn, ngoảnh đầu lại thấy Ngải Lự Lự đang nhìn mình chăm chăm, liền ngậm miệng vào không dám cười nữa: “À... tôi có việc phải đi trước, hai người cứ từ từ nói chuyện nhé!”

“Điều thế, cuối tuần thì có việc gì chứ?”, Ngải Lự Lự không muốn để Ngô Hiểu Quân đi, cô sợ phải ở riêng với Chung Hiểu Huệ, bởi vì cô không biết phải nói cái gì, đây đúng là một chuyện hết sức khó xử.

“Phải sửa nốt cuốn tiểu thuyết, nhà xuất bản đang giục hồi hả!” Ngô Hiểu Quân nhân tiện khoe khoang bản thân, đây là căn bệnh chung của dân tri thức, kiêu ngạo và giả tạo.

Lương Tranh đi dạo một vòng quanh Gia Lạc Phúc rồi lại đi xem mấy cửa hàng quần áo, kết quả chỉ mua được có mấy đôi tất. Cuối cùng thì cũng đợi được điện thoại, nhưng là của Chung Hiểu Huệ gọi đến chứ không phải của Ngải Lự Lự. Chung Hiểu Huệ nói cô ấy rất hài lòng vì căn phòng, Ngải Lự Lự cũng đồng ý để cô ở chung, còn nói tối nay muốn mời hai người đi ăn để cảm ơn. Mình nghe nhầm ư? Hay là bọn họ điên hết rồi? Hai người bọn họ liệu có thể đối xử hòa thuận với nhau không? Ngải Lự Lự biết rõ quan hệ của mình với Chung Hiểu Huệ, sao cô ấy có thể chấp

nhận được nhỉ? Hay là cô ấy đang cố ra vẻ thoải mái, sợ mình cười nhạo không dám cho Chung Hiểu Huệ ở chung?

Lương Tranh cảm thấy một mình mình đi thì ngại quá, đành phải lôi Ngô Hiểu Quân theo. Thế là anh nói với Chung Hiểu Huệ: "Chỉ cần em hài lòng là được rồi. Hay là gọi cả Ngô Hiểu Quân đi, một mình anh con trai đi cũng hơi ngại, phải tìm một người uống rượu cùng mới được!"

“Ok, suýt chút nữa thì quên anh ấy, anh giúp em mời anh ấy nhé!”

Lương Tranh vội vàng về khu đô thị Quốc Mỹ, anh nóng lòng muốn biết quá trình gặp mặt của Ngải Lự Lự và Chung Hiểu Huệ. Ngô Hiểu Quân chỉ nói mọi chuyện rất bình thường, hai người nói chuyện rất hợp nhau, cứ như thể bạn bè lâu ngày gặp lại. Nhân lúc Lương Tranh đang thất thần, Ngô Hiểu Quân liền thò luôn hai đôi tất mới của Lương Tranh, sau đó lên về phòng mình.

Buổi tối, tại quán lẩu Trùng Khánh Lẩu Nhất Thủ. Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân đến nơi đã thấy Chung Hiểu Huệ và Ngải Lự Lự ngồi đó từ lâu, hai người đang ngồi nói chuyện.

“Ồ, đến muộn mà còn thông dong quá, hai anh nhỉ?”, Ngải Lự Lự mỉa mai.

Lương Tranh có hơi bực mình, những nơi đông người ai cũng thích thể hiện mình, hướng hồ gần đây bị đàn áp quá nhiều, anh quyết định phản bác: “Chỉ một người thôi, từ trước đến giờ anh đi đường lúc nào cũng sai bước chứ không thông dong nhé!”

Chung Hiểu Huệ bật cười, chìa menu cho Lương Tranh: “Lại bắt bẻ chữ nghĩa nữa rồi. Anh ăn gì, tự gọi đi!”

Lương Tranh đón lấy menu, chuyển sang cho Ngô Hiểu Quân: “Thôi cứ để chàng trai này gọi đi, anh ăn gì cũng được!”

"Không phải anh lại nói nhìn người đẹp là no rồi đấy chứ?", Chung Hiểu Huệ liếc Lương Tranh rồi nhìn sang Ngải Lựu Lựu.

Lương Tranh thấy cả hai người đẹp đều đang nhìn mình, bỗng thấy mất tự nhiên: “Hôm nay lạnh trời, uống chút rượu cho ấm người đi!”

Thức ăn đã được mang lên, mùi nước lẩu thơm ngào ngạt. Lương Tranh rót hai cốc rượu trắng, sau đó nâng cốc: “Chúc mừng bạn Chung đã có nơi có chốn, cũng chúc mừng bạn Ngải vì đã hết cô đơn, nhân tiện chúc mừng đồng chí Ngô sắp được bán tiểu thuyết, đồng thời chúc mừng tôi lại độc thân thêm một năm nữa, nào chúng ta cạn ly!”

Ngải Lựu Lựu và Chung Hiểu Huệ đều uống nước quả, cũng bê cốc lên, đồng thanh hô: “Chúc mừng! Chúc mừng!”

Lương Tranh rất muốn uống say nhưng cơ thể lại không như anh mong muốn, đột nhiên tửu lượng của anh hôm nay rất khá, đến nỗi mà anh càng uống càng thấy tỉnh táo. Rượu càng uống càng say, như thế là hưởng thụ; rượu càng uống càng không say, như vậy là giày vò. Hai cô gái này đã xuất hiện trong cuộc sống của mình đến gần nửa năm trời, đều quen biết thông qua những lần đi xem mặt, thế mà cuối cùng vẫn chẳng thể ở bên nhau. Giờ cả hai đang ngồi trước mặt anh, lại còn ở chung dưới một mái nhà, cái thế giới này đúng là nhỏ bé thật.

Một năm mới, có quá nhiều giấc mơ muốn cất cánh. Lương Tranh hi vọng sẽ có bước đột phá trong công việc chứ không phải là suốt ngày đi công tác, đi tiếp khách hàng, giống hệt một con rôi. Cố gắng học hỏi nghiệp vụ quản lý, sau đó lập nghiệp, đây đúng là một phương hướng phát triển tốt, mặc dù khó khăn còn chồng chất khó khăn. Về mặt tình cảm, Lương Tranh hi vọng có thể dắt nửa kia của mình đến lề đường, nắm tay

nàng đi nốt chặng đường đời còn lại. Ngải Lựu Lựu chính là đối tượng lí tưởng của anh, nhưng muốn nắm bắt trái tim cô thật chẳng phải chuyện đơn giản. Đây là một trận chiến lâu dài, bản thân mình phải có đủ kiên nhẫn, còn phải biết nắm bắt thời cơ.

Chung Hiểu Huệ vừa ăn vừa ngắm nghĩ. Lần này mời cơm là xuất phát từ phép tắc xã giao. Ngải Lựu Lựu là “hàng xóm” mới của cô, cô cần phải “xây dựng quan hệ”, tránh đụng chạm trong quá trình sống chung. Hơn nữa cô thoáng cảm thấy quan hệ giữa Lương Tranh và Ngải Lựu Lựu có chút đặc biệt, đây là trực giác của phụ nữ, có đúng hay không không quan trọng. Ngô Hiểu Quân bạn của Lương Tranh, là một trí thức quê mùa, có thể trở thành người bạn khác giới của cô. Còn về Lương Tranh, cô vẫn thích cảm giác được ở riêng với anh, thích nghe những lời đùa cợt, thích nghe giọng cười sáng khoái của anh... Mỗi lần gặp riêng anh, cô đều cảm thấy rất nhẹ nhõm, không cần phải nghĩ ngợi quá nhiều, cái cảm giác ấy thật kì diệu!

Nhưng Lương Tranh ngồi trước mặt cô hiện giờ chẳng chân thực chút nào, dường như anh đang đeo mặt nạ, nhìn thì có vẻ kiên cường, nhưng thực chất lại rất yếu đuối; trông thì tưởng vui vẻ nhưng thực chất đang rất bất mãn. Những điều này khiến cô không vui. Chung Hiểu Huệ nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp anh, mặc dù lạ lẫm, không tự nhiên nhưng vẫn đơn giản và ấm áp. Thay đổi rồi, người đã thay đổi, tim cũng thay đổi, tất cả đã thay đổi, không thể nào quay trở lại được nữa...

Ngải Lựu Lựu tỏ vẻ tự nhiên, thoải mái ăn uống nhưng trong lòng cực kì khó chịu. Hai người này chẳng phải đã chia tay rồi sao? Giờ sao lại đi chung với nhau? Cái gã khốn này còn cố tình đưa cô gái này đến ở trong nhà mình. Nếu như anh ta để ý đến mình thật làm như vậy chẳng nhẽ không sợ mình tức giận sao? Nếu như anh ta không để ý đến mình, gần đây sao anh ta toàn gọi điện cho mình, tỏ vẻ quan tâm chăm sóc mình chứ? Trong lòng Ngải Lựu Lựu rất mâu thuẫn, cô biết mình không có thiện cảm với Chung Hiểu Huệ, mặc dù không đến nỗi ghét nhưng hoàn toàn không muốn ở chung với cô ta một chút nào cả. Bởi vì cứ nhìn thấy Chung Hiểu Huệ là

cô sẽ nghĩ đến Lương Tranh, nhớ đến cảnh hai người dính chặt lấy nhau. Nhưng cô lại ngại không dám từ chối Chung Hiểu Huệ, như thế người khác lại nghĩ mình quá nhỏ nhen, cô sợ Lương Tranh sẽ cười nhạo mình ghen tuông. Thôi thì làm ra vẻ hào phóng, cởi mở đôi chút vậy! Ở chung thì ở chung, dù gì cũng có bạn đỡ buồn.

Ngô Hiểu Quân là nghĩ ít nhất, ban đầu anh định trêu chọc Lương Tranh và hai đối tượng xem mặt của anh ta, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh của mình, anh liền từ bỏ ý định. Cùng là người lưu lạc chân trời góc biển, gặp được nhau là cái phúc, sao lại "tàn sát" lẫn nhau? Trong đầu Ngô Hiểu Quân nghĩ nhiều đến cuốn tiểu thuyết của anh, nên phát triển các tình tiết ra sao, làm sao để cái thế giới nhỏ bé trong tiểu thuyết thể hiện được cả thế giới to lớn này, làm sao khiến cho tiểu thuyết của mình phản ánh xã hội phức tạp và ý nghĩa chân thực của cuộc đời. Một tác phẩm mà không có chiều sâu cũng giống như một con người chỉ đẹp bề ngoài, có thể bùng sáng trong phút chốc rồi chìm vào tối tăm, không có sức sống lâu bền thì càng không thể làm rung động trái tim người đọc và có ảnh hưởng lớn đến người đọc được.

Cơm no rượu say, mọi người chẳng ai muốn tốn thêm nhiều thời gian vào bữa cơm tẻ nhạt này nữa, thế là Lương Tranh vừa hô "Chúng ta giải tán thôi!" là mọi người đều lần lượt ra khỏi nhà hàng.

Bên ngoài gió lạnh từng cơn thốc đến, cái lạnh như những lưỡi dao liếm vào da thịt. Hai cô gái thu mình trong chiếc áo khoác, trông càng đáng yêu dưới ánh đèn đường nhấp nhোang. Hai người đàn ông đã uống rượu nên mặt mày đỏ gay, thấy nóng nực trong người. Lương Tranh vốn định đưa Chung Hiểu Huệ về khách sạn, để cô về một mình hình như không hay lắm. Nhưng anh lại lo mình uống rượu xong sẽ làm bậy, cho dù không làm chuyện bậy bạ nhưng nhớ nói năng bậy bạ thì sao? Có đi hay không đây? Lương Tranh cứ băn khoăn mãi, nhưng đến lúc nhìn thấy Ngải Lựu Lựu cô quạnh đứng ở một góc, anh liền quyết định: Chẳng đi đâu hết, ngoan ngoãn về nhà ngủ một giấc!

Một chiếc taxi lướt qua, Lương Tranh vội vàng vẫy tay, chiếc xe tấp vào bên lề. Lương Tranh vội vàng tiến lên trước, mở cửa xe, thấy Chung Hiểu Huệ lại gần liền nói: “Hay là để anh đưa em về nhé!”

Chung Hiểu Huệ thấy Lương Tranh chẳng có ý đưa mình về liền nói: “Thôi thôi, đi một tí là đến nơi ấy mà, xong anh lại phải bắt xe về, mất công lắm!”

“Vậy em đi cẩn thận nhé!”

“Anh nên nói với lái xe mới phải!”, Ngải Lựu Lựu nói chen vào.

Lương Tranh liếc nhìn Ngải Lựu Lựu rồi quay sang nói với anh lái xe thật: “Anh lái xe, phiền anh đi cẩn thận nhé!”

Anh lái xe ngoảnh đầu lại cười: “Ok!”

Ba người đi vào trong khu đô thị, trên đường đi chẳng ai nói với ai lời nào. Ngô Hiểu Quân đang đi thì đổi ý muốn vào một cửa nhỏ ven đường mua ít đồ, thế là Lương Tranh và Ngải Lựu Lựu về trước. Cả hai đều căng thẳng, đến nỗi không khí như đông cứng lại. Hai người đi cách nhau không xa, Lương Tranh chỉ cần đưa tay ra là nắm được tay Ngải Lựu Lựu. Lương Tranh âm thầm đưa tay ra nhưng lại không dám nắm lấy tay cô. Ngải Lựu Lựu dường như cũng cảm nhận được thứ không khí bức bối này, cô càng đi càng nhanh, như đang cố tình bỏ xa Lương Tranh.

“Đi chậm thôi, chúng ta nói chuyện một chút!”, Lương Tranh lên tiếng trước.

“Sao anh không đưa người ta về, trước đây anh nhiệt tình lắm mà!”

“Cũng đâu có nhiệt tình lắm, còn chưa từng nắm tay nhau...”

Ngải Lự Lự cười nhạt: “Vậy có phải anh thất bại nặng nề không, có phải đang nghĩ cách làm những việc khác không hả?”

“Thật sự là không. Anh cảm thấy rất ổn, hai người không thể bên nhau thì tốt nhất không nên phá hỏng cái khoảng cách cần có. Cho dù đã chia tay vẫn có thể làm bạn bè mà, em thấy có đúng không?”

“Khoảng cách làm nảy sinh cái đẹp...”

Ngải Lự Lự càng đi càng nhanh, Lương Tranh vội vàng sai bước theo: “Khoảng cách của chúng ta có phải hơi quá xa, ảnh hưởng đến việc giao lưu giữa đôi bên? Thực ra chuyện này không thể trách anh được, anh chuẩn bị nói cho em biết Chung Hiểu Huệ muốn đến đây ở thì em đã cúp máy mất rồi. Chắc chắn anh phải trung cầu ý kiến của em trước đúng không? Cũng may là em đại lượng, không tính toán với anh!”

“Trách anh làm cái gì? Cũng tốt mà, tự nhiên có thêm một người chị em. Tôi với cô ấy còn thân thiết như bạn bè cũ đấy!”

“Em nghĩ được vậy là anh mừng rồi. Chúng ta thì sao? Thân thiết như một đôi nhé!”

Ngải Lự Lự dừng bước, trợn mắt nhìn Lương Tranh, vẻ nghi hoặc như không quen biết: “Đến thế sao? Anh đừng có giả bộ trước mặt tôi nữa, cần phản bác thì cứ phản bác, cần mĩa mai thì cứ mĩa mai, tôi chịu đựng được. Chúng ta cứ như trước đây đi, đừng giả bộ tử tế trước mặt tôi nữa, tôi thấy không quen đâu! Hơn nữa, ngoài việc mang tôi ra làm trò đùa, anh còn biết làm gì nữa chứ?”

“Anh biết thương em...”

“Nhưng tôi không cần!”

“Kiểu gì em chẳng phải lấy chồng? Trước khi anh đến Bắc Kinh đã có linh tính sẽ tìm được một nửa của mình ở đây. Hôm nay trực giác này ứng nghiệm rồi, hóa ra em chính là người đó... Em đừng cười, chúng ta ngó đút tơ vẫn vương, đó chính là duyên phận, chúng ta không thể làm trái, đúng không nào?”

“Tôi cũng nói thật lòng với anh nhé! Trước tiên, tôi chỉ có thiện cảm với anh, không có tình yêu. Thứ hai, anh vừa chia tay với người con gái khác mà đã sà vào vòng tay tôi, như vậy anh quá tùy tiện trong chuyện tình cảm, mà tôi đặc biệt ghét loại đàn ông như vậy. Cuối cùng, anh đùa giỡn lăng nhăng, tôi thật không biết lúc nào anh nói thật, lúc nào anh nói dối, điều này khiến tôi không có cảm giác an toàn. Tôi không thích chơi trò cút bắt trong tình yêu, như vậy mệt mỏi lắm. Tôi cần một người đàn ông yêu tôi và tôi yêu người ấy, anh hiểu không? Rõ ràng anh không phải là người đó! Tôi đã đợi được ngần ấy năm rồi, thế nên có đợi thêm ba năm nữa cũng chẳng sao. Tôi sẽ không thỏa hiệp với hôn nhân, cho dù có phải một mình cả đời, tôi cũng sẽ không hối hận. Lần này thì anh bỏ cuộc rồi chứ?”

"Si tình! Anh chính là mr Right mà em cần tìm!", Lương Tranh lấy lại tinh thần, vỗ ngực tự hào.

“Vậy anh chứng minh cho tôi thấy đi!”

Lương Tranh vòng tay ôm lấy Ngải Lựu Lựu, vừa chu môi định hôn thì bị Ngải Lựu Lựu dùng sức đẩy ra. Lương Tranh tưởng sẽ bị Ngải Lựu Lựu vung tay cho một cái tát nên vội vàng che mặt, nào ngờ Ngải Lựu Lựu giơ chân đá vào đầu gối Lương Tranh một cái. Lương Tranh đau quá gập người xuống, gào lên: “Em chơi đùa!”

“Ai bảo anh giờ trò!”, Ngải Lựu Lựu mím môi cười rồi đi thẳng vào trong chung cư.

Lương Tranh gọi với theo: “Này, thiện cảm là thế nào?”

“Là trực giác của phụ nữ...”

"... Con tranh con, càng ngày càng xảo quyết!", Lương Tranh vừa lầm bầm vừa lững thững đi về. Mặc dù gặp phải trắc trở về mặt tình cảm, đầu gối cũng đau nhói nhưng tâm trạng cũng không tồi. Chủ động thừa nhận có thiện cảm với mình, xem ra mình vẫn còn hi vọng. Lương Tranh vừa đi vừa nghĩ, chợt nhoẻn miệng cười.

“Đến tận lúc này mà vẫn chỉ có thiện cảm thôi à, nguy hiểm quá!", Lương Tranh ngoảnh phất đầu lại, phát hiện Ngô Hiểu Quân đang cười đều mình, giật nảy người hỏi: “Cậu chui ra từ lúc nào thế hả, lên nghe bọn tôi nói chuyện hả?”

Ngô Hiểu Quân thản nhiên nói: “Hai người nói to như thế, tôi đâu cần nghe trộm"

Lương Tranh nghiêng răng trèo trẹo, chỉ mặt Ngô Hiểu Quân: "Cậu không chỉ phiền phức mà còn gian xảo, trước đây tôi đúng là có mắt như mù!"

“Tôi còn tưởng hai người các cậu phát triển đến mức nào rồi cơ đấy, hóa ra vẫn dậm chân tại chỗ. Ha ha ha...”

“Ngô Hiểu Quân, để xem tôi xử cậu ra sao!", Ngô Hiểu Quân chạy bán mạng lên lầu, Lương Tranh hùng hổ đuổi theo sau.

Trưa ngày hôm sau, Lương Tranh đến khách sạn đón Chung Hiểu Huệ, giúp cô xách hành lý. Con gái đi đến đâu cũng túi lớn túi nhỏ, cho dù rất nhiều thứ không cần thiết cũng vẫn cứ mang theo, nghe nói có như vậy mới thấy an toàn. Đến trước tòa chung cư nơi Ngải Lựu Lựu ở, Lương Tranh liền sai bước đến trước thang máy, sau đó kéo hành lý vào, ấn mạnh chuông cửa. Lương Tranh có hơi căng thẳng, tự mình dẫn Chung Hiểu Huệ đến đây

liệu có khiến cho Ngải Lự Lự tức giận không nhỉ? Sức tưởng tượng của Lương Tranh càng lúc càng phong phú, thậm chí trở nên tính toán, so đo rồi

Ngải Lự Lự hình như mới ngủ dậy, mái tóc buông xõa tự nhiên, trông có vẻ rất quyến rũ, Lương Tranh đứng ngây ra nhìn. Ngải Lự Lự nhiệt tình mời Chung Hiểu Huệ vào nhà, giúp cô xách đồ đạc. Nhìn thấy Lương Tranh vẫn còn đứng ngây ra đó, cô bèn lườm Lương Tranh một cái sắc lẹm rồi quay lưng đi vào phòng. Lương Tranh đặt hết đồ vào trong phòng của Chung Hiểu Huệ rồi mở hết cửa sổ ra cho thoáng. Chung Hiểu Huệ đeo khẩu trang vào, “vũ trang” kĩ càng, bắt tay vào dọn vệ sinh căn phòng.

Ngải Lự Lự chỉ ở trong phòng vài phút, không nén được tò mò liền ra ngoài. Cô đứng dựa lưng vào cửa, nhìn đôi nam nữ đang lau dọn trong phòng, cảm giác mông lung khó tả. Ngải Lự Lự không hiểu mối quan hệ giữa Chung Hiểu Huệ và Lương Tranh lúc này rốt cuộc là quan hệ gì, hai người trông có vẻ rất thân thiết nhưng nếu quan sát kĩ sẽ phát hiện giữa hai người vẫn có khoảng cách gì đó. Xem ra sau này Lương Tranh sẽ thường xuyên lui tới, vậy thì mình và bọn họ sẽ có quan hệ ra sao đây?

Bản thân Ngải Lự Lự cũng không rõ, trước đây cô ít nhiều cảm thấy ghen tị với mối quan hệ giữa hai người này, thế mà bây giờ lại quan sát bằng con mắt lạnh lùng, có thể là bởi vì thiên hướng tình cảm của Lương Tranh đã bắt đầu nghiêng về phía mình, cũng có thể là bản thân cô đang đồng cảm với cảnh ngộ của Chung Hiểu Huệ. Mình mà có chia tay với ai nhất quyết không dính dáng tới bạn trai cũ nữa, như vậy thật kì quái ! Ngải Lự Lự lại liếc vào trong phòng, thấy Lương Tranh đang làm toát mồ hôi vẻ mặt rất vui vẻ. Cái gã này mặc dù ăn nói khó nghe nhưng làm việc cũng nghiêm túc góm, lại có vẻ rất đáng yêu. Ngải Lự Lự vò vò đầu theo thói quen, lững thững bỏ về phòng.

Cứ như vậy, dưới sự nhầm lẫn của Lương Tranh, Chung Hiểu Huệ và Ngải Lự Lự đã ở chung dưới một mái nhà.

Chung Hiểu Huệ liên lạc với Lâm Cường qua số điện thoại mà Lương Tranh cho, hai người còn hẹn gặp mặt. Lần này họ hẹn gặp nhau ở quán cà phê Thượng Đảo. Bởi vì hai người từng sống trong một thế giới tương đồng, lại đều làm công việc quản lí, giờ lại có cùng đề tài: sinh sống ở nước ngoài, vì vậy hai người nghiễm nhiên trở thành một đôi bạn tâm giao.

Lâm Cường lấy một xấp tài liệu trong cặp đưa cho Chung Hiểu Huệ: “Đây là những tài liệu cần thiết để làm thủ tục ra nước ngoài!”

Chung Hiểu Huệ đón lấy xấp tài liệu: “Cảm ơn anh!”

“Có phải em ở chung với Ngải Lựu Lựu không?”

“Vâng, vừa hay nhà cô ấy còn một phòng trống. Hơn nữa bọn em đều độc thân, ở chung cũng tiện!”

“Ừ, cô ấy rất tốt... em định ra nước ngoài bao lâu?”

Chung Hiểu Huệ quấy đều cốc cà phê: “Em cũng chưa biết, cứ đi rồi tính tiếp. Em muốn thay đổi môi trường, cứ ở mãi trong cái cũi chật hẹp này, lâu ngày thành ra chẳng nắm được xu hướng thế giới, em cũng không biết mình nên đi tiếp thế nào...”

“Đúng thế, không thử thì chẳng bao giờ biết được. Anh rất thẩm thía điều này. Có thể vượt ra khỏi vị trí của mình, nhìn nhận vấn đề từ nhiều hướng sẽ thấy mọi chuyện rõ ràng hơn, có như vậy mới có những phán đoán chính xác!”

Chung Hiểu Huệ gật đầu, bùi ngùi nói: “Mấy năm nay em phải đi rất nhiều đường vòng... nhiều lúc nghĩ lại, thấy thật lãng phí, cuộc sống ngăn ngui, thế mà loanh quanh mất bao nhiêu thời gian!”

Lâm Cường lấy tấm danh thiếp màu đen từ trong túi, đưa cho Chung Hiểu Huệ: “Đây là danh thiếp của bạn anh, cậu ta là thám tử tư đã nhiều năm, cũng đáng tin cậy đấy!”

Chung Hiểu Huệ đón lấy tấm danh thiếp: “Vâng, em sẽ liên hệ thật sớm với anh ấy!”

Một buổi tối, có một vị khách không mời mà đến xuất hiện trước mặt Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân. Hai người mặt mày ngây thơ vô tội, ngồi sát vào nhau, dựa lưng vào ghế, thấp thỏm như phạm nhân chờ phán quyết của tòa án. Người ngồi trước mặt họ không ai khác chính là Lưu Du Hà, cô ta đang nhìn thẳng vào Ngô Hiểu Quân, yếu ớt hơi: “Anh ấy không ở chỗ các anh thật á?”

“Thật sự không, không tin em cứ lục soát xem!”, Ngô Hiểu Quân chỉ vào phòng ngủ của mình và nói.

Lưu Du Hà đánh mắt về phía Lương Tranh: “Không hề đến đây sao?”

Lương Tranh không đáp mà hỏi ngược lại: “Cô tìm cậu ta có việc gì?”

Lưu Du Hà cười nhạt: “Lần trước bọn em đánh nhau, em tức giận bỏ về nhà mấy hôm, ai ngờ em về chẳng thấy anh ấy đâu. Thích chơi trò mất tích, lại còn tắt máy nữa! Anh ấy luôn mong li hôn với em nhưng em không đồng ý. Bình thường anh ấy hay giở trò chiến tranh lạnh, lần này lại giở trò bỏ nhà ra đi... nếu anh ta thật sự muốn li hôn, em cũng đồng ý! Bố mẹ em cũng nghĩ loại đàn ông không bằng chó lợn như vậy nên đá từ lâu rồi. Lần này em qua đây là để nói chuyện này, em biết chắc chắn các anh có liên lạc với anh ta... Lưu Du Hà này tuyệt đối không bám lấy Trình Chí Huy không chịu buông tha đâu, em đâu đến mức ấy? Các anh nhớ chuyển lời của em đến anh ta, chia tay êm đẹp, bảo anh ta có còn là đàn ông thì mau về nhà,

giải quyết cho xong chuyện hôn nhân này đi...”. Lưu Du Hà từ nãy vẫn cố gắng kìm nén bản thân giờ bỗng bật khóc.

Ngô Hiểu Quân nghe Lưu Du Hà nói như vậy đã thấy tức anh ách, về sau lại nhìn thấy Lưu Du Hà khóc lóc thương tâm như vậy, máu nóng trong người liền trào lên: “Cái thằng này sao cứ khiến người khác phải lo nghĩ thế nhỉ ? Không nên như vậy chút nào, đã hai mấy tuổi đầu rồi còn gì? Lần sau mà còn gặp, để xem anh xử lí cậu ta ra sao. Cho dù có cắt đứt quan hệ anh em bạn bè cũng không thể để cậu ta làm bừa như thế được. Có ham chơi đến đâu cũng phải biết về nhà chứ? Thật chẳng ra làm sao! Lần trước cậu ta qua đây, anh với Lương Tranh đã mắng cho cậu ta một trận rồi, tìm được một người vợ hiền lành, xinh đẹp như thế này đúng là phúc phận tu từ kiếp trước, thế mà còn không biết trân trọng. Chỉ suốt ngày ăn chơi, đàn đúm, thật hết chịu nổi!”

Lương Tranh ho khan vài tiếng, cố ý huých Ngô Hiểu Quân. Lúc này Ngô Hiểu Quân mới ý thức được rằng mình hơi quá khích. Anh thở dài ngao ngán rồi không nói thêm điều gì.

Phóng khách vốn ồn ào nay bỗng trở nên im phăng phắc, chẳng có ai nói năng gì. Không khí có hơi ngột ngạt, Lương Tranh đành phải lên tiếng: “Li hôn á? Nếu li hôn rồi Trình Triệu phú tìm được ai khác thay thế đây? Mấy cô gái kia đều không đáng tin, suốt ngày chỉ biết ăn chơi, đâu biết làm vợ, làm mẹ. Không phải anh nói ngon nói ngọt để dỗ dành em đâu, anh đã mắng Trình Triệu phú mấy lần rồi . Cậu ta có thể tìm được một người như em đã là phúc phận từ kiếp trước tu được, đừng có tưởng bản thân mình giỏi giang lắm. Thế mà cậu ta không biết trân trọng. Nhưng anh hi vọng em hãy bình tĩnh một chút, hãy lấy gia đình làm trọng. Anh thật lòng hi vọng hai người sẽ làm hòa lại, đừng có suy nghĩ quá cực đoan. Con người Trình Triệu phú tưởng là không đáng tin chứ thực ra cậu ta chỉ hơi ham chơi thôi, bản chất không đến nỗi hư hỏng, tâm địa cũng hiền lành, mấy đứa bạn anh nói nhiều thành ra cậu ta cũng chán nghe. Vì thế cứ để cậu ta tự phát hiện ra ưu điểm của em thôi. Về phương diện này em phải mở lòng, bao dung cho

cậu ta, cậu ta không có chí tiến thủ, ham chơi, nhưng em phải cố gắng kiềm chế cậu ta. Bọn anh đều biết em là một người phụ nữ đảm đang, người biết nhiều thường chịu khổ, thôi thì em chịu khó đôi chút vậy. Vì cái nhà này, chịu chút âm ức càng chứng tỏ em là người biết coi đại cuộc làm trọng, biết lo lắng chu toàn!”

Lương Tranh nói liền một hơi, chẳng biết phải nói gì tiếp theo liền bẹo Ngô Hiểu Quân, Ngô Hiểu Quân hiểu ra liền vội vàng phụ họa: “Bọn anh hiểu nỗi khổ của em, đúng là em đã phải chịu nhiều âm ức. Nhưng chuyện mâu thuẫn gia đình là khó tránh khỏi, có những chuyện bắt buộc phải cả hai vợ chồng ngồi lại bàn bạc, giải quyết. Em là một người thông minh, anh tin là em biết cách để cứu vãn, làm lại từ đầu với Trình Triệu phú. Đây mới là điều bọn anh mong nhìn thấy, bọn anh thật sự không muốn hai người đôi ngả...”

Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân kẻ tung người hứng, biểu diễn vô cùng xuất sắc. Lưu Du Hà biết hai người này chẳng phải dễ đối phó, những gì họ nói chỉ có nửa phần đáng tin. Nói cho cùng thì mình và Trình Triệu phú đã đến nước này, cả hai đều có vấn đề. Lưu Du Hà không muốn tiếp tục làm khó bọn Lương Tranh nữa, cũng không muốn xem bọn họ diễn kịch nữa nên đứng dậy đi về: “Nếu như Trình Chí Huy có liên lạc với các anh, các anh hãy nói với anh ta em đồng ý li hôn, bảo anh ta đừng tắt máy nữa, không cần thiết phải làm thế đâu. Sau khi li hôn, anh ta có thể thả sức mà chơi...”

Hai người tiễn Lưu Du Hà ra cửa. Lưu Du Hà đi rồi, ai nấy thở phào nhẹ nhõm. Ngô Hiểu Quân lắc đầu: “Thật chẳng ra làm sao, dày vò một cô gái tốt như thế thành ra thế này, tiêu tụy đến mức suýt nữa tôi không nhận ra!”

“Dạo này Trình Triệu phú có liên lạc với cậu không?”, Lương Tranh hỏi.

“Không, kể từ sau hôm Noel là bật vô âm tín!”

“Chẳng phải cậu có số điện thoại của con bé sinh viên đấy sao? Hỏi thử đi!”

Quả nhiên, Trình Triệu phú và Từ Tịnh đang dính lấy nhau như sam, vui vẻ đến quên cả trời đất. Trong điện thoại vọng lên tiếng cười đùa của Trình Triệu phú: “Ha, cuối cùng cũng nhớ đến anh em rồi à, có phải muốn mở party không?”

Ngô Hiểu Quân lạnh lùng nói: “Lưu Du Hà nhờ tôi chuyển lời đến cậu, cô ấy muốn li hôn với cậu. Còn nữa, bố cậu sắp tắt thở rồi, mau về nhà đi, biết đâu còn kịp lễ truy điệu...”

Ngô Hiểu Quân không đợi Trình Triệu phú phản ứng lại đã cúp điện thoại. Thấy Lương Tranh trợn trừng mắt nhìn mình, Ngô Hiểu Quân liền ngửa hai tay, ra vẻ bất lực: “Cậu nhìn cái gì mà nhìn, tôi chỉ dùng cách khích tướng cho cậu ta thấy căng thẳng tí thôi. Ông già ấy từng làm lính mà, không yếu ớt đến thế đâu, tôi có nguyên rửa ông ấy cũng chẳng chết được!”

“Xem ra những thứ cậu đọc được cũng không đến mức vô dụng, ít nhất cũng có lúc cần dùng đến...”

“Quá khen, quá khen!”

“Cậu cứ đợi Trình Triệu phú đến xử cậu đi!”

“...”

Thứ bảy, Lương Tranh được mời tham dự một lễ cưới. Cô dâu chính là cô gái lớn tuổi mở cửa hàng quần áo ở gần vườn thú mà anh đã gặp năm ngoái, cô đã đi xem mặt thành công qua truyền hình, lấy một anh Tây đang làm việc ở Bắc Kinh. Lương Tranh đến hội trường nơi cử hành hôn lễ, lúc bước về phía cô dâu chú rể đang cười nói hân hoan anh mới chợt sực nhớ.

Hóa ra trong tiết mục xem mặt lần trước, khuôn mặt quen thuộc ấy chính là cô dâu đang đứng trước mặt anh, chẳng trách mà anh thấy quen mắt thế.

Cô dâu buông tay chú rể ra, đến gần Lương Tranh và nói: "A, lâu lắm không gặp, anh ngạc nhiên vì em có số của anh chứ gì?"

“Lúc đầu cũng thấy hơi ngạc nhiên, nhưng khi nhìn thấy em đi xem mặt thành công trên truyền hình, lại tìm được một anh chồng đẹp trai thế này, anh cảm thấy chẳng có gì mà kì lạ cả, em giỏi lắm, hôm nay em rất đẹp!”

Cô dâu cười: "Sau khi anh đi, em tìm người khác để xin số của anh. Lúc ấy em nghĩ, một ngày nào đó mình kết hôn nhất định phải mời anh đến tham dự. Bởi vì sự hài hước và lạc quan của anh đã làm em cảm động. Câu “rượu phải uống từ từ, thuốc cũng phải hút từ từ, người cũng cần tìm từ từ...” thật sự rất có lí, em đã kiên trì làm theo, thế nên mới tìm được một nửa của mình, cảm ơn anh nhiều!”

“Cảm ơn vì em vẫn còn nhớ anh. Anh rất vui vì em có thể tìm được hạnh phúc của mình, anh cảm thấy năm ngoái anh đã làm được một việc rất đáng làm, đó là quen biết em!”

“Ha ha, anh vẫn một mình ư?”

Lương Tranh cười: “Anh đang tấn công, sẽ nhanh thôi!”

“Vậy em chúc anh sớm tìm được một nửa của mình, đến lúc ấy nhớ mời em tham dự hôn lễ đấy!”

“Chắc chắn rồi , có duyên chắc chắn sẽ còn gặp lại!”

Trên đường về, Lương Tranh cảm thấy rất bùi ngùi, thật không ngờ chỉ một câu nói chơi của mình lại gián tiếp thúc đẩy cuộc hôn nhân của người khác, đây cũng coi như là một việc tốt. Nhất định không được từ bỏ, ông

trời rất công bằng, chỉ cần bạn chân thành trong tình cảm, trong cách đối xử với người khác, cuối cùng sẽ có ngày công sức của bạn đơm hoa kết trái. Trong xe im lặng như tờ bên ngoài xe ồn ào huyên náo. Mỗi người chúng ta đều đi lướt qua không biết bao nhiêu người mỗi ngày, để đi từ gặp mặt, quen biết đến yêu nhau thật chẳng đơn giản chút nào!

Gần đây, cứ đi làm về là Ngô Hiểu Quân lại nhốt mình trong phòng, chuyên tâm chỉnh sửa tiểu thuyết, giống hệt như đang “bế quan tu luyện” võ thuật không bằng. Lương Tranh ở một mình mãi thành ra cũng chán. Đột nhiên Lương Tranh muốn đi thăm Chung Hiểu Huệ và Ngải Lự Lự, nói với họ dăm ba câu, cho dù có là chuyện phiếm cũng được. Nhưng lấy lý do gì đây? Đi xem Chung Hiểu Huệ ở đây có quen không à? Nếu vậy chẳng phải chỉ cần gọi điện thoại là xong sao, sao phải mò đến tận nhà người ta? Mua hoa quả đến chơi với họ ư, chuyện này cũng thật vớ vẩn, đâu phải ngày lễ ngày tết gì đâu? Thôi bỏ đi, không lấy cớ nữa, cứ nói là sang chơi, đường đường chính chính chẳng hơn à? Lương Tranh ngắm nghía mình trong gương hồi lâu, xịt một chút nước hoa lên người rồi mới đi.

Thành phố này hứng trọn những đợt gió Bắc vào mùa đông, lạnh lẽo, giá buốt. Bóng đêm đậm đặc bao trùm khu đô thị, không gian im ắng đến lạ là. Mấy người đi lại trên đường đều co ro trong lớp áo ấm, hối hả bước thật nhanh. Lương Tranh dựng cổ áo măngtô lên, ra sức xoa xoa hai bàn tay vào nhau rồi nhét tay vào túi áo. Anh đi một vòng quanh khu đô thị, sau đó mới từ từ đi về hướng tòa chung cư của Ngải Lự Lự.

Là Chung Hiểu Huệ ra mở cửa, Ngải Lự Lự hình như không có nhà. Lương Tranh đi một vòng quanh phòng khách, phát hiện có cái gì đó thay đổi, hóa ra là trên sôpha có thêm mấy cái gối ôm nhỏ có thêu hoa màu trắng, trên tường còn có thêm một bức tranh. Bức tranh không to, được đặt trong một cái khung tranh vữa chài. Trong tranh là một cô bé đi chân trần, dạo bộ trên bãi cát, mái tóc bị gió biển thổi tung bay, vàng mặt trời đỏ rực lơ lửng ở trên biển, một chùm ánh sáng vàng rực trào lên trên mặt nước

biển, chẳng thể phân biệt được đây là bình minh hay hoàng hôn nữa. Lương Tranh bị bức tranh này thu hút ngay lập tức, anh không thể không ngắm nghía bức tranh này thật lâu.

“Coffee or tea? Please!”, Chung Hiểu Huệ hỏi Lương Tranh bằng tiếng Anh.

"Coffe đi... Rất giống với style của em!"

“What?”

“It's nothing”.

Chung Hiểu Huệ nhoẻn miệng cười: “Gần đây em đang luyện nói tiếng Anh!”

“Em tìm đúng người rồi đấy, khả năng nói của anh cực kì tồi tệ, Anh Trung phối hợp luôn. Em chỉ cần nghe hiểu anh nói gì, đến khi nghe bọn tây nói chắc chắn no problem luôn!”

“Maybe”.

Chung Hiểu Huệ đi đun cà phê, Lương Tranh ngồi không cũng chán nên giờ mấy tờ tạp chí ở trên bàn ra đọc. Mới đọc được có mấy trang đã ngửi thấy mùi cà phê thơm ngào ngạt. Chung Hiểu Huệ từ trong bếp đi ra, tay bê hai cốc cà phê sóng sánh.

“Ném thử đi, em tự đun đấy!”

Lương Tranh bê cốc cà phê lên ngửi một lát, rồi khẽ nhấp một ngụm: “Ừm, Yummy!”

“Cheers!”

“Không cạn nổi, phải từ từ drink thôi!

“Ha ha, cheers không phải là cạn ly, nó có nghĩa là cảm ơn đấy!”

“Thế à, xem ra bọn tây lắm chuyện thật đấy!”

Hai người đang nói chuyện vui vẻ thì cửa mở, Ngải Lựu Lựu tay xách túi, miệng đang lầm nhảm hát bài gì đó bước vào. Cô cởi chiếc áo phao màu đen ra, tháo cái khăn màu trắng trên cổ xuống, mãi đến khi cởi đôi boots ra và đi dép lê vào, Ngải Lựu Lựu mới phát hiện ra Lương Tranh đang ngồi trên ghế, toét miệng cười với cô.

Chung Hiếu Huệ hỏi Ngải Lựu Lựu: “Người đẹp, một ly cà phê chứ?”

Ngải Lựu Lựu: “Yes, thanks!”

Lương Tranh: “Anh vào đúng không gian Anh ngữ rồi !”

Ngải Lựu Lựu cười: “Dù sao cũng tốt hơn so với không gian vườn thú!”

Lương Tranh mỉm cười đáp lại: “Sure!”

Ngải Lựu Lựu vào nhà vệ sinh rửa tay, xong về phòng làm gì một lúc lâu mới chịu ra. Cô ngồi xuống bên cạnh Chung Hiếu Huệ, vừa uống cà phê vừa tìm tạp chí trên bàn. Lương Tranh liền đưa cuốn tạp chí cho Ngải Lựu Lựu: “Em tìm cái này hả?”, thấy Ngải Lựu Lựu không nói gì liền bổ sung: “Ha ha, cái này gọi là thông minh nhanh nhạy đấy!”

“Thôi xin người, anh qua đây làm gì hả?”

“Qua đây thăm bọn em một lát!”

“Trước đây anh có thường xuyên đến thăm nhà tôi đâu nhỉ?”

“Đúng thế, một tuần cũng chỉ có vài lần chứ không phải ngày nào cũng đến!”

“Ha ha, sao tôi không biết nhỉ?”

Ngải Lự Lự thấy Chung Hiểu Huệ ngồi bên cạnh bịt miệng cười liên không nói gì nữa. Lương Tranh lúc này mới phát hiện ra mình không nên nói chuyện kiểu tán tỉnh Ngải Lự Lự như vậy, bởi vì có mặt Chung Hiểu Huệ. Hơn nữa trước đây hai người từng có mối quan hệ rất phức tạp, thế nên chuyện này thật sự không thích hợp. Căn phòng khách nhanh chóng rơi vào khoảng im lặng tạm thời, Ngải Lự Lự mặt dù không tập trung nhưng cứ giả bộ đang mải mê đọc tạp chí. Chung Hiểu Huệ dường như cũng phát hiện ra điều gì, liền nhấp một ngụm cà phê rồi khẽ mỉm cười. Lương Tranh có hơi bối rối, đành phải nhìn ra phía bức tranh. Anh ngắm nghía một lát, thực sự không thể nhìn nổi liền hỏi: “Ai mua bức tranh này thế, trông thật sâu sắc!”

Ngải Lự Lự lườm Lương Tranh, đáp: “Là của cô Chung vẽ đấy ạ!”

Lương Tranh hơi bất ngờ, nhìn sang Chung Hiểu Huệ: “Em còn biết vẽ tranh cơ à? Lại còn vẽ đẹp như thế nữa cơ...”

Chung Hiểu Huệ cười: “Chuyện này mà anh cũng tin à?”

Lương Tranh: “Anh cảm thấy đây cũng không phải là chuyện không thể!”

Cả phòng khách lại chìm vào im lặng, ba người chẳng ai biết nói cái gì tiếp. Lương Tranh nghĩ bụng, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách, cứ ngồi lì đây chẳng biết nói gì, lại chẳng có gì làm, thật là ngốc nghếch! Anh đang chuẩn bị đứng dậy thì điện thoại của Chung Hiểu Huệ đổ chuông.

Chung Hiểu Huệ nhìn vào điện thoại rồi đi thẳng vào trong phòng. Chung Hiểu Huệ vừa đi, Lương Tranh đã thấy bạo gan hơn hẳn, anh liền ngồi xích lại gần Ngải Lự Lự, thì thầm nói: “Chẳng phải anh mấy lần đặc biệt đến thăm em sao, hình như có lần còn mang theo cả hoa nữa, trí nhớ của em tồi quá!”

Ngải Lự Lự vẫn mãi mê giở tạp chí, chẳng buồn đoái hoài đến Lương Tranh. Lương Tranh cũng không để bụng, tiếp tục nói: “Hôm nay thực ra anh đến là để thăm em, em có thể không tin nhưng cũng đâu cần phải đả kích anh thế? Lại còn ở trước mặt người yêu cũ của anh nữa chứ, có nhất thiết phải làm thế không?”

Ngải Lự Lự nheo mắt nhìn Lương Tranh: “Tôi không nghe thấy gì hết, phiền anh nói to lên một chút!”

Lương Tranh lại ngồi xích lại gần Ngải Lự Lự thêm chút nữa, cười nhả nhỏ nói: “Điều chỉnh cự ly một chút là được ngay ấy mà!”

“Đừng có được đằng chân lân đằng đầu nhé, tôi nể mặt bạn gái cũ của anh nên mới không đuổi cổ anh ra khỏi đây đấy!”

“Chẳng sao hết, em thích đuổi thì cứ đuổi, cùng lắm anh chạy sang phòng bạn gái cũ của anh là được chứ gì?”

Ngải Lự Lự chỉ tay vào mặt Lương Tranh, đang định ngoác miệng mắng anh thì Chung Hiểu Huệ đi ra. Ngải Lự Lự vội vàng chỉnh lại tư thế ngồi đọc sách của mình. Lương Tranh cũng ngay lập tức trở về vị trí cũ, còn bê cốc cà phê lên uống như không có chuyện gì xảy ra. Chung Hiểu Huệ thấy hai người này cứ thậm thà thậm thụt liền cười bảo: “Em có việc phải ra ngoài một lúc, hai người ngồi nói chuyện tiếp đi nhé...”

Lương Tranh liền đứng dậy nói: “Đi đâu, có cần anh đưa đi không?”

Ngải Lự Lự cũng quan tâm hỏi: “Muộn thế này rồi còn ra ngoài sao?”

Chung Hiếu Huệ cười: “Tôi ra quán cà phê Thượng Đảo ngoài cổng thôi, có một người bạn hẹn tôi bàn chút chuyện!”

Lương Tranh: “Ừ, vậy em đi cẩn thận nhé!”

Ngải Lự Lự: "Bye !”

"Ừ, em đi trước nhé!”

Chung Hiếu Huệ vừa ra ngoài là Lương Tranh lại xán lại Ngải Lự Lự. Còn chưa kịp ngồi vững Lương Tranh đã bị Ngải Lự Lự đá ra. Lương Tranh suýt chút nữa thì ngã ra đất “Sao em đã man thế?”

“Anh còn ngồi lì ở đây làm gì hả?”

“Đợi em yêu anh...”

Ngải Lự Lự trợn mắt nhìn Lương Tranh, có vẻ hơi nổi cáu: “Anh... anh có thể đừng đến làm phiền tôi có được không, đã ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn còn trẻ con thế hả?”

“Em chỉ có thiện cảm với anh, không có tình yêu, em không thích bờn cọt, em cảm thấy anh không thật lòng, em muốn anh chứng minh cho em xem rốt cuộc anh quan tâm em đến đâu? Ok, chẳng phải anh đến rồi sao, thực tiễn sẽ chứng minh tất cả !”

“Nhưng tôi mong anh hãy tôn trọng tôi, cũng tôn trọng cả Chung Hiếu Huệ, không cần biết giữa hai người từng có quan hệ gì, đã xảy ra những chuyện gì, nhưng anh thử nghĩ xem, trong hoàn cảnh này, hai ta làm vậy có thích hợp không”

Lương Tranh xịu mặt, gật gật đầu: "Đúng là có hơi không thích hợp. Đều tại anh, đáng lẽ ra anh không nên giới thiệu cô ấy tới đây, sao anh lại ngốc đến thế cơ chứ? Anh có thể tự mình ứng cử cơ mà, như thế vừa có thể làm vệ sĩ riêng cho em, vừa làm anh hàng xóm của em, lại vừa làm bạn trai của em!"

Ngải Lự Lự cười khẩy; "Giờ có hối hận cũng muộn rồi, sao không nghĩ ra từ sớm đi? Tôi ra lệnh cho anh về nhà ngay lập tức, không có sự đồng ý của tôi, anh không được đến đây! Biến đi !".

Lương Tranh đứng dậy, đi ra ngoài, vừa ra đến cửa lại quay lại: "Nếu như anh đến tìm Chung Hiểu Huệ thì có cần có sự phê chuẩn của em không?"

"Tốt nhất là nên tranh thủ lúc tôi không có nhà, tôi không được tử tế như Chung Hiểu Huệ đâu đấy!", Ngải Lự Lự khẽ nhếch môi, liếc Lương Tranh.

"Này Ngải Lự Lự, em phải lên mặt đấy hả?"

"Tôi cứ lên mặt đấy! Có sao không?"

"Em giỏi lắm! Hài, ai bảo anh ăn phải bùa mê thuốc lú của em chứ? Nhưng mà em cũng ăn phải thuốc độc của anh rồi!"

"Thế sao, vậy chẳng phải chúng ta đều trúng độc hết sao?"

"Rõ ràng là thích anh, thế mà không chịu thừa nhận..."

Ngải Lự Lự cười nhạt, sau đó không buồn đoái hoài đến Lương Tranh mà tiếp tục đọc báo. Lương Tranh không cam tâm, lại gần Ngải Lự Lự, nói: "Em cũng đừng giả bộ thanh cao nữa, có giỏi thì cả đời này đừng có lấy chồng nữa!"

Ngải Lự Lự chẳng hề e dè, trợn mắt nhìn Lương Tranh: “Anh đang uy hiếp tôi đấy à? Cũng may là đàn ông trên đời này không phải chỉ có mình anh. Hơn nữa tôi có lấy chồng hay không liên quan quái gì đến anh?”

“Được lắm, anh rất thích những cô gái bướng bỉnh và mạnh mẽ như thế. Không giành được em anh quyết không mang họ Lương nữa!”

“Đừng nóng, anh muốn đổi họ cũng được, nhưng tuyệt đối đừng đổi sang họ Ngải nhé, người họ Ngải không chấp nhận dân lưu manh đâu!”

“Cách tư duy và giọng điệu nói chuyện giống hệt anh, vậy mà còn nói không thích anh, ha ha...”

“Anh...”

Lương Tranh cười hả hê bỏ ra ngoài, không để cho Ngải Lự Lự có cơ hội được phản bác. Ra đến cầu thang, mặt Lương Tranh chợt sa sầm, toàn thân mềm nhũn mệt mỏi. Tại sao anh với cô bây giờ lại phát triển thành mối quan hệ này chứ? Chẳng nóng chẳng lạnh, chẳng ngọt cũng chẳng nhạt. Rốt cuộc mình thích cô ấy ở điểm nào chứ, lại còn càng ngày càng thích hơn? Có phải cô ta chính là cái cọc cuối cùng cứu vớt cuộc đời mình, vì thế mình mới bám chặt lấy không chịu buông ra? Không phải, mình đâu thể thăm đến mức ấy? Lương Tranh nghĩ mãi không ra, càng lúc anh càng cảm thấy tương lai của mình và Ngải Lự Lự thật mơ hồ.

"Đúng là đồ lợn, muốn theo đuổi người ta mà còn tỏ thái độ đấy, cứ mơ đi!", Ngải Lự Lự lầm bầm chửi.

Trong một góc quán cà phê Thượng Đảo, Chung Hiểu Huệ đang trầm ngâm ngồi bên cạnh một người đàn ông trung niên. Người đàn ông trung niên tên là Khâu Căn, là một thám tử tư của công ty thám tử tư nhân. Người

này trước làm nhiếp ảnh gia, sau chuyển nghề sang làm thám tử tư. Chung Hiếu Huệ và Khâu Cẩn ngồi nói chuyện rất lâu, nhân viên phục vụ đã hai lần thêm nước vào ấm trà cho họ.

Khâu Cẩn: “Xin lỗi cô Chung, chúng tôi không thể điều tra giám đốc Tạ của ngân hàng cho cô được. Thứ nhất là vì quá khó, thứ hai là mạo hiểm, những người như thế có các mối quan hệ xã hội rất phức tạp, chỉ có những trinh sát đặc nhiệm hoặc những nhân viên được nhà nước đặc biệt chỉ định mới có thể điều tra họ...”

Chung Hiếu Huệ: “Cần bao nhiêu tiền? Anh đưa ra giá đi!”

Khâu Cẩn nhún vai, vẻ bất lực: “Đây không phải là vấn đề tiền bạc, làm nghề nào cũng có nguyên tắc riêng, có một số người và một số thứ chúng tôi không được động đến...”

Chung Hiếu Huệ thở dài: “Ừ, tôi có thể thông cảm!”

Khâu Cẩn lấy một phong thư ra đưa cho Chung Hiếu Huệ: “Gần đây ông ta có quan hệ mật thiết với Trần Tường Đông, tôi đã chụp được mấy bức ảnh, có thể sẽ có ích cho cô. Còn những thứ khác tôi không thể giúp cô được!”

“Cảm ơn!“, Chung Hiếu Huệ đón lấy phong thư, mở những bức ảnh bên trong ra xem.

“Ngoài ra, chúng tôi đã sắp xếp người vào công ty của Trần Tường Đông, một tuần sau là có thể nghe lén điện thoại và quan sát văn phòng của ông ta rồi !”

Chung Hiếu Huệ lấy một phong bì từ trong túi xách ra, nói: “Đây là tiền ứng trước, sau khi việc hoàn tất, tôi sẽ thanh toán cả thẻ!”

Khâu Cẩn đón lấy cái phong bì, không giở ra xem mà nhét vào trong túi luôn: “Cô Chung, có chuyện gì cứ gọi cho tôi, sau này nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng gặp nhau. Nếu như có tiến triển mới, tôi sẽ đến tìm cô. Tôi đi trước đây, tạm biệt!”

“Cảm ơn anh! Tạm biệt!”

Tiền Khâu Cẩn đi rồi , Chung Hiểu Huệ liền mở những tấm ảnh ra xem lại, sau đó ngồi ngây ra mất hơn mười phút, Chung Hiểu Huệ lấy bao thuốc trong túi ra, mới hút được vài hơi đã thấy nước mắt trào ra, lăn dài trên má, nhỏ tí tách xuống cốc trà trước mặt.

Lương Tranh vừa vào phòng, thay dép ra liền nhận được điện thoại của Trình Triệu phú. Lương Tranh nghe không rõ lắm vì đầu dây bên kia rất ồn ào, anh liền ra ban công hỏi: “Cậu đang ở đâu thế? Sao mà ồn quá vậy?”

“Tôi đang ở quán bar, tiền trong thẻ hết rồi , cậu gửi cho tôi ít tiền nhé...”

“Ok, cậu chuyển điện thoại sang chế độ rung đi, khi nào đến tôi sẽ gọi cho cậu!”

Lương Tranh thay giày, đang chuẩn bị ra cửa thì Ngô Hiểu Quân hỏi: “Vừa về đã lại đi đâu thế? Cứ xuất hiện thoát ần thoát hiện như ma ý!”

“Trình Triệu phú tìm tôi có chút việc, chẳng phải suốt ngày cậu nhốt mình trong phòng viết văn sao, sao ra ngoài sớm thế?”

Ngô Hiểu Quân lắc đầu: “Không được, viết liền tù tì mấy ngày tôi chịu không nổi, đầu óc cứ nặng như chì ấy.. Có phải các cậu lại ra ngoài uống rượu không, tôi đi với cậu, nhân tiện xin lỗi Trình Triệu phú luôn. Đúng là tôi không nên mang bố cậu ta ra để đùa, nếu đổi lại là tôi thì tôi cũng sốt ruột ấy chứ!”

“Thẻ của cậu ta hết sạch tiền, tôi mang cho cậu ta ít tiền thôi. Nếu cậu thấy chán thì cùng đi với tôi, có bạn đi cùng cũng đỡ buồn!”

Ngô Hiểu Quân nghe thấy Lương Tranh nói đi đưa tiền liền vội vàng xua tay: “Thôi tôi không đi đâu, tôi tưởng là đi uống rượu chứ! Thôi để lần sau đi uống vậy, tôi đột nhiên nghĩ ra một tình tiết rất hay, phải viết ngay mới được...”

Ngô Hiểu Quân nói xong liền đi thẳng vào trong phòng, Lương Tranh chỉ còn biết lắc đầu nhăn nhó. Lương Tranh liền ra cổng bắt taxi đến quán rượu nơi Trình Triệu phú đang có mặt.

Trong quán, tiếng nhạc xập xình, ánh đèn nhấp nháy, người đông như kiến. Lương Tranh phát hiện ra Trình Triệu phú nồng nặc mùi rượu ngồi ở phía bên tay phải. Trình Triệu phú cười nhăn nhó vỗ vai Lương Tranh, ghé vào tai anh thì thầm: “Cậu mang tiền đến chưa? Đưa 2000 tệ cho tôi đi!”

Lương Tranh lấy ra tấm thẻ ngân hàng của mình: “Không có tiền mặt, đợi tôi đi quẹt thẻ, nhớ là cậu nợ tôi đây!”

"Ok! Qua đây uống vài ly! Hơ, còn mặc áo măng tô cơ đấy, bây giờ cậu càng ngày càng ra dáng đàn ông rồi !"

"Ai bảo cậu ngày ngày đắm chìm trong phần son, hooc môn nam của cậu càng lúc càng ít đi đấy!"

“Ha ha ha...”

Trong một gian riêng của quán rượu, Từ Tịnh đang ngồi cùng một cô gái tóc ngắn, hai người đang hút thuốc, cúi đầu thì thầm to nhỏ chuyện gì đó. Trình Triệu phú giới thiệu sơ sơ, Lương Tranh gật đầu chào bọn họ, sau đó

với tay lấy một lon bia phục vụ mới mang đến. Lương Tranh nốc cạn, thốt lên: “Ừc, đã quá!”

Trình Triệu phú lại đưa cho Lương Tranh một lon khác hỏi: “Hôm nay có chuyện gì vui mà uống khiếp thế?”

"Nói ra cặn cũng không tin đâu. Chung Hiểu Huệ đã quay lại Bắc Kinh, chuẩn bị ra nước ngoài, bảo tôi tìm nhà cho cô ấy ở tạm, tôi ra bảng thông báo của khu đô thị, điện thoại đến chỗ quảng cáo cho thuê, câu có biết là ai không? Chính là Ngải Lự Lự chứ! Sốc không? Chẳng phải Đàm Hiểu Na đã đi lấy chồng rồi sao? Ngải Lự Lự sợ ở một mình..."

“Để hai người họ ở chung với nhau á, cậu điên à?”

"Bọn họ ở với nhau được mấy ngày rồi , hình như cũng ổn. Lúc này tôi qua bên đó ngồi một lát, Ngải Lự Lự vẫn đối xử với tôi chẳng nóng chẳng lạnh, tôi rất khó chịu với thái độ làm cao của cô ấy, rõ ràng là thích tôi, thế mà còn giả bộ không để ý, không đoái hoài. Có cần thiết phải vậy không? Ở công ty cô ấy cũng hay ra vẻ như vậy à?”

“Cũng đâu đến nỗi, cô ấy rất hòa đồng, quan hệ với đồng nghiệp rất tốt mà. Bộ phận tài vụ của cô ấy là “vùng đất phì nhiêu và trong lành” nhất công ty tôi đây. Các phòng ban khác toàn kéo bè kéo cánh, đấu đá lẫn nhau. Tôi rất bức bối vì chuyện này, mỗi tháng được có mấy nghìn bạc mà cứ phải đấu đá với người nọ người kia, mệt hết sức!”

Lương Tranh nâng lon bia lên: “Thôi không nói nữa, uống đi! Hai người đẹp đừng ngồi ngây ra nhìn chúng tôi, mau uống đi ! “

Cả bốn người cùng nâng cốc, tiếng nhạc ở bên ngoài càng lúc càng bốc, mấy cô DJ đứng trên sân khấu, lắc lư theo điệu nhạc, dưới ánh đèn mờ ảo, thân hình của họ càng trở nên quyến rũ. Những nam thanh nữ tú dưới sàn nhảy lắc lư điên cuồng theo tiếng nhạc, tất cả đang lên đến cao trào.

“Cái thằng ngốc Ngô Hiểu Quân dạo này đang làm gì!", Trình Triệu phú hỏi Lương Tranh.

“Suốt ngày ngồi ở nhà vật vã với cái cuốn tiểu thuyết chết tiệt đó!”

“Dám chơi xỏ tôi ! Tôi gọi điện về, ông già vẫn khỏe như vâm, thế là chửi cho tôi một trận trong điện thoại. Hôm nào tôi phải gặp cái gã lừa đảo ấy, tẩn cho một trận!"

“Làm vậy cũng chỉ vì tốt cho cậu thôi! Bọn tôi đã bàn bạc đủ lắm mới gọi cho cậu đây. Hơn nữa nếu không phải là anh em tốt với nhau, cậu ta hơi đâu ôm rom nặng bụng như thế?”

“Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe!"

Hai người lại nói chuyện phiếm thêm dăm ba câu, Từ Tịnh thấy chán liền kéo Trình Triệu phú ra ngoài nhảy nhót. Cô gái tóc ngắn tên là Tống Kỳ, cũng là bạn học của Từ Tịnh. Cô hỏi xin Lương Tranh điều thuốc. Lương Tranh nhìn cô gái, nói: “Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, không cho đâu!”

Tống Kỳ bĩu môi: “Anh sao mà ki bo thế?”

Lương Tranh tỏ vẻ bất cần: “Nhìn mái tóc tổ quạ của cô đi, chắc là xem phim Hàn nhiều quá chứ gì?”

Tống Kỳ phản kích: “Vẫn còn hơn cái đầu nhím của anh, trông chẳng khác gì thằng ngơ ngơ!”

“Nhìn qua là biết dân 9x rồi, bao tuổi rồi , đủ tuổi thành niên chưa?”

“Chưa, năm ngoái mới tròn mười tám tuổi!”

“Thật không ngờ, con gái các cô bây giờ càng ngày càng già sớm!”

"Còn hơn anh, có một điều thuốc cũng keo kiệt, chẳng ra dáng đàn ông gì cả!”

Lương Tranh không câu, chỉ cười rồi uống bia. Nghĩ bụng, đấu khẩu với con nhóc này cũng chẳng thú vị gì, Lương Tranh liền chuyển chủ đề: “Cô học khoa nghệ thuật phải không?”

Tống Kỳ tò mò hỏi: “Sao anh biết?”

"Nếu như tôi nói là tôi biết thông qua mái tóc của cô, cô có tin không?"

“Sao cứ nhìn tóc của tôi hoài vậy, anh đừng ngại, muốn nhìn tôi thì cứ nhìn thoải mái đi!”

“Hào phóng gớm! Thực ra bởi vì Từ Tịnh lần nào đi cũng rủ theo mấy cô bạn rất xinh đẹp nên tôi mới bạo gan đoán cô là sinh viên trường nghệ thuật!”

“Chú đây thật là tinh tường, tư duy logic cũng rất tốt. Nhưng hình như đây là cách khen khéo tôi xinh đẹp thì phải?”

“Trừ mái tóc quá phô trương, cái mí mắt màu tro kia cùng với cặp kính áp tròng thừa thãi kia ra thì cô cũng thuộc loại xinh đẹp...”

Tống Kỳ bật cười khanh khách, với tay lấy lon bia, nhấp một ngụm: “Lúc anh còn trẻ chắc làm hồng đời không ít thiếu nữ nhỉ, dẻo miệng thế kia cơ mà, ngay cả một con nhóc như tôi cũng không tha!”

"Stop, tôi không thích đám con gái thế hệ 9x các cô đâu, non quá! Nhất là lũ cò đại suốt ngày chỉ biết ăn diện, đàn đúm, tùm năm tùm ba chơi bời...”

“Tôi hiểu mà, các anh già rồi, không thể quay lại tuổi xuân nên thấy ngưỡng mộ và ghen tị với chúng tôi. Ngưỡng mộ và ghen tị cũng chẳng giải quyết được gì nên chuyển sang hận. Bỏ tay thôi, ai bảo bọn tôi đang sở hữu tuổi xuân chứ? Còn các anh ấy mà, có muốn phung phí cũng chẳng được. Nếu không 7x sao phải khinh thường 8x, 8x đâu phải khinh thường 9x chứ? Thực ra tôi thấy tội nghiệp cho mấy người thế hệ trước không chịu thừa nhận tuổi già của mình. Hài, ai chẳng có một thời trai trẻ, các người có quyền gì mà quản lý cách sống của chúng tôi ? Lúc nào cũng phải gò ép, ép chúng tôi phải sống theo cách của các người, đánh mất cái tôi của chính mình. Các người chỉ khiến cho chúng tôi thêm đau đầu, mất cân bằng tâm lý mà thôi!”

“Ừm, câu này có lí. Khi nào rảnh tôi sẽ nói với mấy đồng chí già thế hệ 7x, 8x nghe, để họ nói ít làm nhiều! Nhưng tôi vẫn không thích các cô...”

Tống Kỳ tròn mắt nhìn Lương Tranh, chuyển chủ đề:

"Anh kết hôn rồi à?"

“Rồi. Đi xem mặt với một người, tình cảm cũng bình thường, toàn đấu khẩu với tôi, cứ như thể cô ấy giỏi giang lắm vậy. Chỉ có điều cô ấy rất xinh đẹp, nhìn thế nào cũng vẫn thấy thích...”

“Hay là anh với tôi yêu nhau đi!”

Lương Tranh thôi cười, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Tống Kỳ mà không sao tin nổi. Anh cầm lon bia lên, cụng ly với Tống Kỳ rồi uống một hơi.

“Chê tôi nhỏ, không nữ tính chứ gì?”, Tống Kỳ vẫn không buông tha.

Lương Tranh cười: “Cô cảm thấy Từ Tịnh với Trình Triệu phú ở bên nhau có bình thường không?”

“Không bình thường, nhưng có thể hiểu được!”

“Nhưng tôi thì không thể hiểu được. Các cô còn nhỏ, cảm thấy tình yêu to hơn cả trời, vì tình yêu có thể bỏ mặc tất cả, vì vậy không thể chỉ trách Từ Tịnh. Cho dù Từ Tịnh không chút e dè khi phải đối mặt với vợ Trình Triệu phú, cô ta sẽ không bao giờ nghĩ đến cảnh một người phụ nữ ở trong căn phòng trống, suốt cả ngày rửa mặt bằng nước mắt, đêm đêm mất ngủ, dần vật bản thân, càng không thể hiểu nổi một gia đình toàn vẹn có ý nghĩa thế nào đối với một người phụ nữ trưởng thành. Nhưng Trình Triệu phú không nên như vậy, cậu ta là trụ cột trong gia đình, nhưng cậu ta đã phản bội gia đình, chỉ để thỏa mãn dục vọng của mình, cô cảm thấy những người đàn ông như vậy có đáng để yêu không, có còn là đàn ông không?”

"Có vẻ hơi không đáng tin..."

“Cô muốn tôi trở thành một người đàn ông như vậy à?”

“Không!”

“Vì vậy tôi không thể yêu cô!”

Tống Kỳ thè lưỡi nói: “Chết mất, anh nói nhiều như thế chỉ là để từ chối tôi hay sao?”

Lương Tranh đứng dậy cười: “Thật ngại quá, tôi đi vệ sinh một lát, uống nhiều bia quá rồi ...”

Lương Tranh đứng ở hành lang nhà vệ sinh, gọi điện cho Ngải Lựu Lựu. Anh có hơi thấp thỏm, thứ nhất là sợ Ngải Lựu Lựu không nghe điện, bởi vì hai người vừa mới cãi nhau, không được vui cho lắm, thứ hai là sợ Ngải Lựu Lựu nghe máy lại mắng cho anh một trận, dù gì giờ cũng đã muộn lắm rồi, chắc chắn cô đã đi ngủ. Nào ngờ điện thoại đổ chuông đến hồi thứ hai

thì Ngải Lựu Lựu nhắc mấy, giọng nói có vẻ ngái ngủ: “Anh làm gì thế hả, còn chưa đi ngủ à?”

Lương Tranh thận trọng nói: “Nhớ em nên gọi cho em!”

“Sao bên anh ồn ào thế?”

“Anh đang uống rượu với Trình Triệu phú ở quán bar...”

“Ha ha, mượn rượu giải sầu à?”

“Đền trả tiền cho cậu ta thì có. Em ngủ trước đi, mơ đẹp nhé!”

“Ừ, anh cũng về sớm nghỉ ngơi đi, đừng chơi muộn quá...”

Trình Triệu phú một mực đòi đưa Lương Tranh về. Lương Tranh khuyên Trình Triệu phú uống rượu xong thì đừng lái xe. Hai cô gái đều nói Lương Tranh quá cẩn thận, còn nói nửa đêm nửa hôm thế này lấy đâu ra xe. Trên đường về khu đô thị Quốc Mỹ, Trình Triệu phú lái xe lao như điên trên đường làm, Lương Tranh cứ giật mình thon thót: “Chậm thôi, đi chậm thôi... thường ngày bị tắc đường quen rồi, nên giờ thấy đường thoáng là sướng phát điên à...”

Trình Triệu phú bật cười: “Tôi thích lái xe thật nhanh, nhưng đường xá Bắc kinh lúc nào cũng tắc, bị ì ạch đến sắp nhói máu cơ tim rồi !”

Từ Tịnh ngồi phía sau ca cẩm: “Nhìn xem người ta đã biến Bắc Kinh thành ra thế nào này. Trước đây Bắc Kinh của chúng ta tuyệt vời là bao, bầu trời xanh ngắt, chỗ nào cũng sáng sủa, sạch sẽ. Giờ thì sao, chỗ nào cũng bụi bặm, ngay cả dưới lòng đất cũng chật cứng người!”

Tổng Kỳ: “Cậu có ý trách người ngoại tỉnh chúng tôi chứ gì?”

“Các cậu chẳng phải nhờ thủ đô mà thơm lây hay sao, đây mà không phải thủ đô thì ai thềm đến...”

"Cũng đâu có ai mời các cậu đến đâu, tốt nhất là mai chuyển đi luôn đi, người Bắc Kinh chúng tôi chẳng thềm..."

“Nếu đây chẳng phải thủ đô thì người Bắc Kinh các cậu có cái thà gì mà lên mặt chứ? Xét về cần cù, về thông minh, về văn hóa, các cậu chẳng có lợi thế gì hết. Mà nhà không có người thuê thì chẳng có tiền mà tiêu, lại chẳng có khoản trợ cấp nào, đói có mà không đứng thẳng người lên được...”

“Cậu nói như thể người Bắc Kinh chúng tôi chăm ăn lười làm, chỉ biết sống nhờ trợ cấp, nhờ lợi tức của quốc dân không bằng?”

“Là nhân dân toàn quốc sống nhờ các cậu, các cậu bị ở thủ đô, các cậu là vô tội, được chưa hả?”

“...”

Hai cô gái ngồi sau tranh cãi mãi không thôi, Lương Tranh không nói nửa lời, cảm thấy hai đứa con gái này thật vỡ vụn.

Trình Triệu phú cũng giữ im lặng, thỉnh thoảng lại nhoen miệng cười. Xe dừng lại ở khu đô thị, Lương Tranh vốn định gọi Trình Triệu phú xuống xe nói chuyện, nhân tiện khuyên cậu ta về nhà đoàn tụ với Lưu Du Hà. Trình Triệu phú biết Lương Tranh định nói gì với mình nên lấy cớ là muộn rồi để từ chối. Trình Triệu phú đạp chân ga, phóng vèo đi, để lại phía sau một lớp khói mỏng.

Công ty chuẩn bị triệu tập cuộc họp cuối năm. Lương Tranh với tư cách là quản lý đại lý, bắt buộc phải làm báo cáo thành tích tiêu thụ cả năm của bộ phận, đồng thời viết kế hoạch marketing năm tới. Hai nhiệm vụ này ngốn

mất hai ngày trời của anh. Mà mỗi đơn hàng của các nhân viên trong bộ phận anh đều phải thẩm tra lại một lượt để gửi cho phòng tài vụ làm khen thưởng cuối năm, việc này lại làm tốn mất của anh cả một buổi sáng. Kể từ khi nhận chức vụ này, Lương Tranh luôn cảm thấy không đủ thời gian, nhiều khi những người khác đều về nhà rồi mà mình vẫn phải ngồi lại công ty làm việc.

Đáng nhẽ thành tích kinh doanh của bộ phận marketing đứng đầu khu vực Hoa Đông, xếp thứ hai trong công ty, nhưng vì việc chú Hoàng và Hướng Lệ đột nhiên nghỉ việc, lại cướp mất một lượng lớn khách hàng của công ty khiến cho thành tích của họ suy giảm hẳn, thứ hạng cũng bị rớt xuống. Điều này đồng nghĩa với việc mọi nhân viên trong bộ phận marketing sẽ được thưởng ít đi vài nghìn tệ, Lương Tranh cảm thấy chuyện này thật bất công, liền viết đề nghị gửi Lưu Đức Tài, cố gắng đấu tranh cho lợi ích của nhân viên trong bộ phận mình.

Đề nghị của Lương Tranh được thông qua, nhưng thành tích của chú Hoàng và Hướng Lệ chỉ tính một nửa. Biết tin này, toàn bộ nhân viên trong phòng ai nấy đều vui mừng. Một số nhân viên lớn tuổi ban đầu không phục Lương Tranh, vì chuyện này cũng có cái nhìn khác. Dù gì thì một quản lý biết đấu tranh cho quyền lợi của nhân viên trong bộ phận, khả năng có kém một chút nhưng dù sao cũng vẫn là một quản lý tốt.

Vấn đề này vừa được giải quyết thì vấn đề khác lại đến. Một nhân viên nữ trong phòng tổ giác một nhân viên khác chơi game, chat chít trong giờ, khiến cho tốc độ internet chậm đi, ảnh hưởng đến công việc của cô ta. Đây chỉ là một chuyện rất nhỏ nhưng bắt buộc phải giải quyết. Marketing là một công việc tương đối đặc biệt, có lúc thì bận tới tận mắt mũi, có lúc thì nhàn rỗi vô cùng. Những lúc không có việc hay được nghỉ ngơi, mọi người thường có thói quen ngồi máy vi tính, đọc tin tức, lên mạng chát chít, cũng có người thích chơi game. Những chuyện này đều có thể chấp nhận được. Lương Tranh tìm hiểu và biết được lưu lượng của mỗi bộ phận trong công ty chỉ có 1M, đúng là hơi nhỏ. Mỗi bộ phận bây giờ có tám nhân viên biên

chế, trước đây chỉ có năm người, giờ số máy thường xuyên sử dụng khoảng sáu cái trở lên, trong khi trước đây chỉ có ba. Nói cách khác, điểm mấu chốt ở đây không phải là do mọi người lên mạng chơi điện tử hay chát chít làm ảnh hưởng đến hiệu suất công việc mà là do số lượng nhân viên tăng lên, tốc độ internet quá chậm gây ảnh hưởng đến công việc của mọi người.

Lương Tranh đã đề cập đến vấn đề này trong diễn đàn nội bộ công ty, ai cũng cảm thấy tốc độ internet quá chậm gây ảnh hưởng đến hiệu suất công việc. Ý kiến này nhanh chóng được gửi cho chú Trương của phòng internet, chú Trương liền báo cáo lên tổng bộ công ty. Công ty hay tin này liền tiến hành xem xét ở từng khu vực, kết quả là lưu lượng internet được tăng lên 2M.

Lương Tranh biết tin này vui lắm, mặc dù chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc đến nhưng anh đã phát hiện ra một số bí quyết quản lý trên phương diện này, đồng thời cảm thấy càng hứng thú hơn với việc học hỏi kiến thức quản lý. Hết giờ làm ngày hôm ấy, Lương Tranh bắt xe đến nhà sách Tây Đơn, anh muốn mua vài cuốn sách về quản lý.

Lúc về đến khu đô thị Quốc Mỹ, Lương Tranh phát hiện ra một cái bóng quen thuộc. Đi lại gần anh mới phát hiện ra là Lâm Cường. Thằng cha này làm gì ở đây nhỉ? Lương Tranh thấy Lâm Cường đi về phía tòa chung cư nơi Ngải Lựu Lựu ở, bởi vì tò mò nên Lương Tranh cũng đi theo. Lúc đi gần đến thang máy Lương Tranh mới bắt đầu do dự. Anh nghĩ không nên đi vào thì hơn, người ta đi tìm Ngải Lựu Lựu, mình đi theo làm gì cho mất mặt?

Lương Tranh đi ra, đang định đi ra ngoài thì phát hiện Ngải Lựu Lựu đang hớn hờ xách hai túi đồ đi vào. Lương Tranh vô cùng hụt hẫng, giả bộ như không nhìn thấy cô, cúi đầu vội vã đi ra.

“Này anh kia!", Ngải Lự Lự thấy Lương Tranh cố ý tránh mình liền lớn tiếng gọi: “Lương Tranh!”

Lương Tranh dừng bước, quay người lại, giả bộ kinh ngạc: “Ồ, em mới về à, sao anh không nhìn thấy nhỉ?”

“Mắt anh mọc ở mông à, giả bộ cái gì chứ? Anh đến chung cư của tôi làm gì, sao cứ lén lén lút lút thế?”

“Anh nhìn thấy có một người rất quen đi vào, lại không nhớ ra là ai nên đi vào để xác nhận thôi!”

"Ai cơ?"

"Em đoán xem!"

Ngải Lự Lự cười khẩy: “Anh đi tìm Chung Hiểu Huệ chứ gì, không sao đâu, tôi đâu có ghen, anh đâu cần phải bịa chuyện như con nít thế!”

Ngải Lự Lự nói xong liền mặc kệ Lương Tranh, đi thẳng vào bên trong. Lương Tranh vốn đã thấy không vui, lần này không nhịn được nữa liền lên tiếng: “Em vội lên gặp phó tổng Lâm chứ gì, không cần phải giấu giếm, anh có thể hiểu được tâm trạng sốt sắng của em lúc này. Lúc còn trẻ anh cũng như vậy!”

“Lâm Cường!”

“Anh ấy ở trên lầu à?”

“Hình như là vậy...”

Ngải Lự Lự xách túi đồ đi ra ngoài, Lương Tranh ngây ra chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, liền đuổi theo Ngải Lự Lự:

“Không sao, anh hiểu mà, người ta đang đợi em đây!”

“Tôi không muốn gặp anh ta!”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả, không muốn gặp thì không gặp thôi. Anh ăn cơm chưa?”

“Anh vừa về, còn chưa ăn!”

“Vậy tìm nơi nào đi, tôi mời anh ăn cơm”.

Lương Tranh mừng ra mặt, vội vàng đón lấy túi đồ trên tay Ngải Lựu Lựu, nói: “Không thành vấn đề! Cô em đánh đá à, anh mời em ăn món Hồ Nam nhé...”

Lương Tranh dẫn Ngải Lựu Lựu đến một nhà hàng Hồ Nam, bên trong rất đông người, vừa hay có một bàn trống trong góc.

Cái bàn rất nhỏ, chỉ đủ hai người ngồi. Lương Tranh quay sang Ngải Lựu Lựu, thì thầm: “Đây có được coi là lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta không nhỉ?”

Ngải Lựu Lựu bĩu môi trông rất đáng yêu. Lương Tranh thấy thế, trong lòng vui lắm: “Em chia tay với tên họ Lâm kia rồi à?”

Về mặt Ngải Lựu Lựu bỗng chốc như đông cứng lại: “Đừng nhắc đến anh ta nữa có được không, tôi với anh ta chỉ là bạn bè bình thường thôi, ok?”

Lương Tranh cười: “Chắc là giống tình trạng của anh với Chung Hiểu Huệ hiện nay, trước đây còn có chút rung rinh, giờ bình thường lại rồi !”

Ngải Lựu Lựu lườm Lương Tranh một cái sắc lẹm: “Anh ta là một người đàn ông xuất sắc, chúng tôi ở bên nhau không được hợp cho làm mà thôi. Còn anh thì bị người ta đá, hoàn toàn không giống nhau nhé!”

“Ai bảo anh bị người ta đá nào, anh với cô ấy cũng không thích hợp... nhất thời anh không biết nói thế nào cả...”

“Đúng thế, những chuyện mất mặt thế này làm sao nói ra miệng được.”

“Em...”

“Tôi sao?”

Lương Tranh đang cuống thì điện thoại đổ chuông, là bố mẹ ở quê gọi lên, Lương Tranh biết lại là bài ca không quên, vì vậy đã nghĩ ra cách đối phó từ lâu. Điều khiến Lương Tranh kinh ngạc là bố anh bảo anh về sớm ăn tết, nghe nói chị họ anh sẽ giới thiệu cho anh một cô gái, bảo anh về xem mặt. Chuyện Lương Tranh sợ cuối cũng đã xảy ra, vội vàng nói với bố là mình có bạn gái rồi. Bố anh không tin, Lương Tranh nhìn thấy Ngải Lựu Lựu đang bụm miệng cười, cái khó ló cái khôn, liền nhét điện thoại vào tay Ngải Lựu Lựu, khẽ nói: “Là bố anh, em nói đại vài câu với ông ấy là được...”

Ngải Lựu Lựu ngẩn ra, nói cũng dở mà không nói cũng dở. Thấy trong điện thoại không có ai nói gì, cô đành phải lên tiếng: “A lô, cháu chào bác ạ! Bác có khỏe không ạ? Dạ, vậy thì tốt quá! Nhà cháu ở Hồ Nam, trong nhà còn có một cô em gái nữa ạ. Về ăn tết ấy ạ? Đến lúc ấy để xem thế nào đã ạ, nếu có thời gian nhất định cháu sẽ đến ạ...”

Lương Tranh nghe Ngải Lựu Lựu nói chuyện cũng đoán được bố mình nói cái gì. Thấy mặt Ngải Lựu Lựu đỏ bừng, ngượng ngịu, anh vừa buồn cười vừa hạnh phúc. Nếu như cô có thể đến nhà anh ăn tết thì tốt biết mấy. Lương Tranh tưởng tượng ra cảnh mình và Ngải Lựu Lựu ở chung, càng nghĩ càng thấy vui.

“Anh cười gì thế hả? , Ngải Lựu Lựu ném điện thoại lên bàn:

"Anh cố tình gây khó dễ cho tôi đây hả?"

Lương Tranh lúc này mới định thần lại: “Đây gọi là cha con đồng tâm, bố anh lâu lắm rồi mới gọi điện nói chuyện với anh. Thế mà lại đứng vào lần đầu tiên chúng mình hẹn hò, đúng là kì diệu..."

"Thôi đừng ngây ngất nữa, ai hẹn hò với anh chứ?"

“Em thành thật chút đi, em đã nói chuyện điện thoại với bố anh rồi, còn định nuốt lời à?"

“Không được, tôi bị mắc lừa anh đây chứ?"

"Ai mắc lừa ai còn chưa biết được... hay là tết này về quê cùng anh nhé!"

"Thế thì phải xem biểu hiện của anh đã. Hơn nữa cho dù có về anh cũng phải về nhà tôi ở Hồ Nam trước!"

“Rõ ạ ! Em sợ bố mẹ anh không vừa ý em, không cho em bước chân qua cửa nhà anh nên em mới dẫn anh về nhà em trước để gạo nấu thành cơm chứ gì?"

"Đáng ghét, anh đừng có mơ!"

“Ha ha ha..."

Ăn cơm xong, Lương Tranh mời Ngải Lự Lự về nhà anh ngồi, Ngải Lự Lự chợt nhớ ra nhiệm vụ Đàm Hiểu Na giao cho mình. Hóa ra Đàm Hiểu Na nghe nói Ngô Hiểu Quân đã viết một cuốn tiểu thuyết, miêu tả đời sống tình cảm của nam nữ đô thành, cô rất muốn đọc xem hình ảnh nhân vật trong tiểu thuyết có phản ánh hình bóng của mình không. Cô cũng rất muốn biết Ngô Hiểu Quân định nghĩa ra sao về tình cảm giữa hai người, rốt cuộc Ngô Hiểu Quân có hận cô hay không? Đàm Hiểu Na không đợi được đến khi ra sách, cô nôn nóng muốn biết cuốn tiểu thuyết ấy viết những cái gì, nhưng cô lại ngại trực tiếp đến hỏi Ngô Hiểu Quân, nghĩ đi nghĩ lại, Đàm Hiểu Na đành phải nhờ Ngải Lự Lự.

Ngải Lự Lự vừa ngồi xuống ghế, Lương Tranh đã bê trà lên còn dặn cô uống từ từ thôi kéo nóng, chu đáo cứ như đang phục vụ một nữ hoàng. Lương Tranh ngồi xuống bên cạnh Ngải Lự Lự, định quàng tay qua vai cô nhưng lại không dám, thế là cứ đứng ngồi không yên. Ngải Lự Lự liếc thấy Lương Tranh ngồi sát mình liền xích ra xa: “Duy trì cự li, hôm nay là nể mặt anh lắm rồi đấy. Đừng có thấy bở cứ đào mãi...”

Lương Tranh cười: “Có ngồi xa nhau một chút cũng được, miễn là hai trái tim ta ở gần nhau...”

“Cái miệng anh không thể ngậm lại một lúc à?”

"Tuân lệnh!"

Ngải Lự Lự nhìn về phía phòng Ngô Hiểu Quân, thấy cửa phòng khóa liền hỏi: “Ngô Hiểu Quân đâu, sao chẳng thấy người đâu thế? QQ cũng không thấy lên, không phải là đang bận tìm bạn gái mới chứ?”

Lương Tranh ngậy người nhìn Ngải Lự Lự, không nói năng gì. Ngải Lự Lự hỏi lại lần nữa, Lương Tranh vẫn không nói gì. Ngải Lự Lự tức quá đẩy Lương Tranh một cái: “Anh câm há, tôi đang hỏi anh đấy!”

“Chẳng phải em bảo anh ngâm miệng lại sao?”

“Anh...”

“Anh sao?”

“Anh mà còn như thế là tôi đi đây!”

Ngải Lự Lự làm bộ định đi nhưng Lương Tranh ngăn lại ngay: "Anh chỉ đùa em thôi mà, em không cảm thấy ở bên cạnh anh rất vui, rất thoải mái sao ?”

Ngải Lự Lự lắc đầu nguầy nguậy, ngồi lại ghé rồi thở dài: “Sớm muộn gì cũng bị anh chọc cho tức chết! Ngô Hiểu Quân đâu, tôi tìm anh ta có chút chuyện...”

Lương Tranh đến trước phòng Ngô Hiểu Quân, gõ mạnh vào cửa: “Ngô Hiểu Quân, người đẹp Ngải đến tìm cậu này!”

Khoảng hai phút sau, cửa phòng Ngô Hiểu Quân mở ra. Ngô Hiểu Quân mặt mày mệt mỏi đi ra, thấy Lương Tranh và Ngải Lự Lự đang ngồi trên ghế liền tỏ vẻ không tin vào mắt mình.

Ngô Hiểu Quân đẩy gọng kính trên sống mũi, nói vẻ rất khoa trương: “Oa, hôm nay rồng đến nhà tôm cơ đây, không nghênh tiếp được từ xa, thật thất lễ quá!”

"Nhà văn lớn à, anh đừng giả bộ nữa. Chẳng phải anh đã viết xong một cuốn tiểu thuyết sao, tôi muốn mượn đọc trước...”

“Đang chỉnh sửa lại, đợi sau này ra sách đi, anh sẽ tặng em một cuốn. Hơn nữa anh sẽ bảo Lương Tranh kí tên cho em nữa!”

“Ai thèm chữ kí của anh ta! Em không đợi nổi nữa, giờ rất muốn xem, anh mau gửi cho em đi!”

"Thôi được rồi , nếu em không chê anh sẽ gửi vào hòm thư cho em. nhất định phải tích cực góp ý đây, anh đọc blog em viết rồi, trình độ viết văn của em cũng không tồi đâu!”

Ngải Lựu Lựu cười, khiêm tốn đáp: “Em chỉ viết lãng nhăng thôi, đâu có gì đáng nói!”

Lương Tranh thì thầm: “Viết thì cũng được đây, mặc dù có hơi lan man.”

“Anh tránh sang một bên đi!", Ngải Lựu Lựu trừng mắt nạt nộ.

Tác phẩm của mình được người khác công nhận đã vui lắm rồi, huống hồ lại còn là cô gái mà mình thầm thích. Ngô Hiểu Quân lườm Lương Tranh một cái rồi vênh mặt đi vào phòng..

Lương Tranh một mực đòi tiền Ngải Lựu Lựu về, vừa đi vào thang máy, Lương Tranh liền hỏi: “Không phải em muốn đọc cuốn tiểu thuyết này đây chứ?”

Trong mắt Ngải Lựu Lựu thoáng lén chút kinh ngạc: “Không phải tôi thì là ai? Dở hơi!”

"Là Đàm Hiểu Na, nếu như anh đoán không nhầm!”

“Anh tưởng mình thông minh lắm đây hả?”

“Hài...Con gái bây giờ không chỉ khó chiều mà còn khó nắm bắt!“

Lương Tranh tiến đến cửa liền bị Ngải Lựu Lựu đuổi về. Ngải Lựu Lựu không muốn Lương Tranh vào nhà, cô không muốn Chung Hiểu Huệ khó

xử. Ngải Lựu Lựu bước vào phòng khách, phát hiện có hai cốc cà phê, biết có khách đến chơi, theo như lời Lương Tranh nói thì người ấy chắc là Lâm Cường. Đúng lúc ấy, Chung Hiểu Huệ từ trong bếp đi ra, hỏi Ngải Lựu Lựu: " Ăn cơm chưa?"

“Ăn rồi , cô còn chưa ăn à?”

“Ừ, tôi đang nấu canh gà ở trong bếp, đợi lát nữa tôi múc cho cô một bát nhé!”

“Ok, cảm ơn nhé!”

"Ban nãy Lâm Cường qua đây, anh ấy nhờ tôi chuyển lời hỏi thăm đến cô!"

“Ừ, hai người quen nhau à?”

“Gần đây mới quen thôi, tôi nhờ anh ấy tư vấn cho mấy vấn đề về chuyện ra nước ngoài”

“Cô tìm đúng người rồi đây, trước đây anh ấy từng ở nước ngoài một thời gian. Hơn nữa con người anh ấy cũng không tồi!”

“Ha ha... anh ấy cũng nói hết như vậy, bảo cô là người tốt!” Ngải Lựu Lựu mím môi cười, không nói thêm gì nữa.

Sang ngày hôm sau, Lương Tranh vừa đến văn phòng thì nhận được thông báo của tổng bộ, yêu cầu nhân viên mở cuộc họp trực tuyến. Chủ đề của cuộc họp là: *Bể dâu là đạo ở nhân gian*. Đây chẳng phải là tên một bộ phim truyền hình đang hot trên vô tuyến sao ? Lương Tranh có hơi băn khoăn, chẳng nhẽ công ty hô hào mọi người cùng xem bộ phim này? Chuyện này thật khó mà tưởng tượng được. Lương Tranh đã đoán đúng một

nửa, công ty đúng là yêu cầu mọi người xem bộ phim truyền hình này, học tập tinh thần cách mạng không ngại gian khó, không sợ hi sinh, nâng cao tư tưởng giác ngộ. Nhưng điều quan trọng hơn là nhắc nhở mọi người nên học cách làm người, đừng mờ mắt vì cái lợi trước mắt mà nghĩ cách đi đường tắt, một tắc lên trời. Bất kì ai muốn thành công đều phải dựa vào sự nỗ lực của bản thân, hành động theo trình tự, không ngừng đấu tranh gian khổ mới có thể thực hiện được nguyện vọng.

Tiếp sau đó, một chuyện không ngờ đã xảy ra, trên màn hình hiện ra một dòng chữ: Nhân viên marketing cũ của công ty là Hướng Lệ đã câu kết với một công ty xuất bản sách, lợi dụng danh tiếng của công ty để tiêu thụ sách, có hành vi hối lộ đối với Cục trưởng Cục Giáo dục của một tỉnh, số tiền lên đến tám mươi vạn tệ, hiện giờ đã bị công an bắt giữ, hi vọng toàn bộ nhân viên công ty sẽ lấy đó làm gương.

Sau cuộc họp, Lương Tranh liền gọi cho chú Hoàng. Chú Hoàng nói tối qua chú đã biết chuyện này rồi, mấy khoản tiền mà Hướng Lệ đi đòi giúp chắc chắn không thể lấy lại được. Bởi vì thiếu vốn lưu động, công ty mới thành lập không thể hoạt động bình thường, đành phải đóng cửa. Hơn nữa vì chuyện của Hướng Lệ, chú Hoàng quyết định sẽ về quê ăn tết sớm, một là để tránh sóng gió, hai là muốn cân nhắc xem nên làm gì tiếp theo.

Lương Tranh an ủi chú Hoàng vài câu rồi hỏi chú có cần giúp đỡ gì không. Chú Hoàng cười bảo, làm việc ngân ấy năm, cũng còn chút tiền tiết kiệm, chuyện này không phải vấn đề to tát lắm. Cuối cùng, chú Hoàng khuyên Lương Tranh cố gắng làm việc ở công ty cho tốt, nhất định phải nghiêm túc, thành thực làm việc, năm sau nếu dựng lại công ty, chú Hoàng hi vọng Lương Tranh có thể đến giúp mình một tay.

Trong phòng tài vụ, Đàm Hiểu Na đang lên đọc tiểu thuyết của Ngô Hiểu Quân.

“Sếp ơi, khi nào chúng ta được nghỉ thế?”, Trâu Huệ hỏi.

Chu Tường Linh nhìn Trâu Huệ: “Cái cô này, đi làm mà suốt ngày nghĩ đến chuyện nghỉ. Mới là tháng một thôi, kiểu gì cũng phải đến mừng bảy, mừng tám tháng hai mới được nghỉ!”

Ngải Lự Lự ca cẩm: "Mọi người là còn tốt đấy, quê cũng gần đây, tôi mới là rắc rối đây này..."

Chu Tường Linh cười: “Sau này lấy ai ở Bắc Kinh là được rồi , ngày nào cũng có thể về nhà. Em xem, Đàm Hiểu Na bây giờ hạnh phúc biết mấy!"

Ngải Lự Lự thở dài, chua xót nói: “Em đâu có tốt số như cô ấy, cùng lúc gặp được cả hai chàng yêu mình thật lòng, trong đó một người còn vì thất tình mà chuyển qua viết tiểu thuyết đấy!"

Chu Tường Linh: “Thật không, ai thế?"

Trâu Huệ: “Không phải là cái anh Ngô Hiểu Quân gì đó chứ?"

Ngải Lự Lự: “Ừ, chính anh ta đấy, còn chuẩn bị xuất bản nữa đấy!"

Chu Tường Linh nói vẻ rất ngưỡng mộ: “Ôi lãng mạn quá, xúc động quá! Cái anh chàng đó đúng là ngốc nghếch. Ngốc đến mức đáng thương... Hiểu Na, nói xem tâm trạng của em lúc này thế nào?"

Đàm Hiểu Na đang mải mê đọc tiểu thuyết, chẳng hề biết mọi người đang nói chuyện gì. Giờ đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, cô lập tức “có” một tiếng khiến cho mọi người cười bò. Đàm Hiểu Na ngơ ngác không hiểu mọi người cười cái gì.

Chu Tường Linh: "Lạc mất hồn rồi hả?"

Đàm Hiểu Na: “Em làm sao?”

Trâu Huệ: “Cái anh Ngô Hiểu Quân kia có phải đã viết tiểu thuyết cho chị không?”

Đàm Hiểu Na phản bác: “Đâu có, hoàn toàn không có viết về tôi...”

Trâu Huệ chất vấn: “Chị đã đọc đâu mà biết được anh ấy không viết về chị?”

Đàm Hiểu Na cứng họng, mặt đỏ bừng không nói được lời nào.

Chu Tường Linh: “Cái anh chàng Ngô Hiểu Quân với em hình như từng có một thời gian yêu đương nhỉ, hai người còn chuẩn bị mua nhà nữa mà, sao về sau lại chia tay thế ?”

Trâu Huệ tiếp lời: “Hay là kể cho bọn em nghe chuyện yêu đương của hai người đi, để mọi người cùng chia sẻ, chị cũng được hoài niệm một chút!”

Chu Tường Linh nhắc nhở Đàm Hiểu Na: “Nhớ nhung thì được, nhưng không được nghĩ ngợi vẩn vơ. Giờ em đã là người có chồng, không thể có những hành vi đi quá giới hạn được!”

Trâu Huệ cười: “Không được ngoại tình về thể xác, nhưng tâm hồn thì có thể...”

Chu Tường Linh và Trâu Huệ người tung kẻ hứng, trong đầu Đàm Hiểu Na lúc này toàn là hình ảnh của Ngô Hiểu Quân. Nhớ những dòng chữ phảng phất chút ai oán trong tiểu thuyết của anh, cô lại không nén được bật khóc. Đàm Hiểu Na đứng dậy, chạy ra khỏi văn phòng. Hành động bột phát của cô khiến cho cả ba người trong phòng tài vụ không biết phải làm sao.

Chu Tường Linh: “Sao thế? Chúng ta nói gì sai à?”

Trâu Huệ đứng dậy, làm điệu bộ hết sức khoa trương: "Chắc chắn là đau lòng quá đấy mà! Hải... Hải thí gian tình ái là chi, mà đôi lứa thề nguyên sống chết... .Chị Hiểu Na đúng là hồng nhan bạc mệnh mà! “

Chu Tường Linh hừ giọng: “Cô đang đóng phim hay đang ngâm thơ thế hả? Trẻ con thì biết cái quái gì, còn không mau đi ra xem Hiểu Na thế nào rồi?”

Ngải Lự Lự liền đứng dậy: “Thôi, để tôi đi cho, chắc là cô ấy không sao đâu !”

Ngải Lự Lự ra ngoài văn phòng, tìm một vòng mà chẳng thấy Đàm Hiểu Na đâu, mãi sau mới phát hiện cô đang ở một mình trong phòng nghỉ. Đàm Hiểu Na đang đứng ngẩn ngơ trước cửa sổ, mắt ngân ngấn nước nhìn thành phố phồn hoa.

Ngải Lự Lự bước vào, ôm lấy vai cô: “Không sao chứ?”

Đàm Hiểu Na lấy tay lau nước mắt: “Không sao, chỉ thấy hơi đau lòng thôi.”

Ngải Lự Lự đưa cho cô một tờ khăn giấy: “Tất cả đều đã là quá khứ rồi !”

Đàm Hiểu Na quay người lại: “Nhưng tôi không thể nào quên được anh ấy. thỉnh thoảng còn nằm mơ thấy gặp anh ấy, nửa đêm tỉnh lại, phát hiện mình đã rơi lệ. Lự Lự, tôi thật sự rất sợ, tôi sợ mình sẽ phát điên mất!”

Ngải Lự Lự ôm lấy Đàm Hiểu Na: “Cô ngốc, sao có thể như vậy chứ? Thỉnh thoảng cậu nhớ anh ta cũng là chuyện hết sức bình thường, dù gì hai người cũng từng yêu nhau. Nhưng giờ cậu đã kết hôn rồi , có chồng rồi, có

một gia đình ấm áp, sau này còn có cả những em bé thông minh và đáng yêu nữa... cậu phải điều chỉnh tâm trạng của mình đi, hãy dốc hết tâm sức vào chồng con và công việc!"

Đàm Hiểu Na nắc lên: “Có phải tôi rất xấu xa, rất ích kỉ không? Vì cuộc sống sung túc mà phản bội anh ấy, phản bội tình cảm của chúng tôi!"

Ngải Lự Lự an ủi: “Cậu có quyền được lựa chọn hạnh phúc, đây không phải là phản bội. Bành Thao đối xử với cậu rất tốt, có thể nhận ra rằng anh ta cũng rất yêu cậu. Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, ngoan!"

Đàm Hiểu Na ngẩng đầu lên: “Tôi muốn gặp riêng Ngô Hiểu Quân!"

“Hả... chuyện này không thích hợp cho lắm!"

“Tôi muốn cởi cái nút thắt này, nếu không tôi không thể nào thoải mái được!"

“Vậy cậu để tôi nghĩ cách đã, tôi sợ nhớ cậu sa chân lỡ bước để sau này phải ân hận cả đời, còn tôi lại trở thành đồng phạm, e rằng Bành Thao sẽ giết tôi mất!"

Lương Tranh cho rằng mối quan hệ giữa mình với Ngải Lự Lự đã có một bước tiến mới, nhưng thời điểm quan trọng này vẫn cần phải cố gắng thêm nữa để củng cố tình hình. Hết giờ làm về nhà, Lương Tranh qua siêu thị mua hai túi hoa quả, sau đó gọi cho Ngải Lự Lự, bảo cô xuống dưới nhà. Ngải Lự Lự sợ Lương Tranh không chờ được sẽ chạy lên nhà mình nên cúp điện thoại xong là cô chạy như bay xuống dưới.

Lương Tranh toét miệng cười: “Ăn cơm chưa?"

“Ăn rồi !”, Ngải Lự Lự thấy Lương Tranh xách hai túi hoa quả liền cười: “Mua nhiều thế để làm gì?"

“Đề ăn dần, ăn nhiều hoa quả rất tốt cho da!”

Ngải Lự Lự sờ lên da mặt mình: “Da mặt tôi xấu đến thế sao?”

“Không xấu, nhưng phải giữ gìn, đúng không nào?”

“Có phải anh ngại nói là mua cho Chung Hiểu Huệ nên mới nói là mua cho tôi không hả?”

"Anh không chơi kiêu đi đường vòng như thế. Nói chung là mua cho em, hai em có ăn chung với nhau anh cũng chẳng có ý kiến gì, anh với cô ấy vẫn là bạn bè, cho dù anh có mua hoa quả cho cô ấy cũng là chuyện bình thường. Em thoáng như vậy, chắc chắn sẽ không ghen đâu nhỉ?"

Ngải Lự Lự nhú mày đi ra ngoài, Lương Tranh hấp tấp đi theo. Đang đi Ngải Lự Lự bỗng quay phắt lại khiến Lương Tranh giật nảy mình: “Hỏi anh một chuyện này, nhưng anh hứa phải giữ bí mật đấy!”

“Chuyện gì? Em cứ nói đi, anh đảm bảo sẽ kín miệng!”

“Đàm Hiểu Na dạo này suốt ngày nhớ Ngô Hiểu Quân, cô ấy muốn gặp mặt anh ta, bảo tôi giúp hẹn Ngô Hiểu Quân ra ngoài!”

“Hẹn đi, chuyện này có gì to tát đâu... ?”

“Anh nói dễ nghe nhỉ, ngộ nhờ hai người ấy tình cũ không rủ cũng tới thì chẳng phải tự nhiên tôi thành kẻ gì gì đó à?”

“Vương bà ?” (*)

“Anh muốn chết à?”, Ngải Lự Lự giơ tay lên định đánh Lương Tranh.

Lương Tranh vội vàng né đi: “Ha ha... em mà không giúp cô ấy thì cô ấy cũng sẽ nghĩ ra cách khác thôi. Vậy thì cứ thuận theo lẽ tự nhiên đi. Hai người nếu phải chia tay thì sớm muộn gì cũng phải chia tay, cho dù một trong hai người có cố níu kéo cũng chẳng vô ích. Chỉ có điều...”

“Sao thế?”

“Đàm Hiểu Na có hơi quá quắt, đã kết hôn với người khác rồi còn giờ chiều này ra nữa. Hai, Ngô Hiểu Quân xem ra lại sẽ dẫn vật rồi !”

“Đúng là nghiệp chướng!”

[] Vương bà bà một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Thủy Hử của Thi Nại Am, là người đã móc nối cho Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên để kiếm lợi từ chuyện mè�o mớ trái thiên lý. Sau khi sự việc đổ vỡ, bị Võ Đại Lang phát hiện, chính bà ta là người xúi giục Kim Liên bỏ thuốc độc mưu hại Võ Đại Lang.*

Lương Tranh xách hai cái túi, vốn dĩ tay đã lạnh cóng rồi, giờ đến hai chân cũng lạnh theo. Anh dậm chân vài cái, rồi đặt hai cái túi xuống bậc thang: Thực ra Đàm Hiểu Na đang có tâm bệnh, cô ấy cảm thấy áy náy, muốn Ngô Hiểu Quân tha thứ cho mình. Em đừng nghĩ cô ấy sẽ sà vào lòng Ngô Hiểu Quân, muốn thế cô ấy đã làm lâu rồi . Đàm Hiểu Na rất thực dụng... chỉ có em là ngốc, tay họ Lâm kia vừa đẹp trai, vừa giàu có, lại có địa vị, thế mà em chẳng thèm, lại đi thích một thằng không nhà không cửa như anh."

Ngải Lựu Lựu bĩu môi, lườm Lương Tranh: “Tôi thích anh bao giờ? Thế tại sao anh lại bỏ qua Chung Hiểu Huệ? Cô ấy vừa gợi cảm, vừa xinh đẹp, lại có khí chất, có năng lực, chẳng phải anh càng ngốc hơn hay sao?”

Lương Tranh cười nhăn nhở: “Nghĩ cũng phải, chúng ta đều hơi ngốc, nếu không đã chẳng ở đây với nhau thế này!”

“Đúng là đồ mặt dày!”

“Mặt dày hay không không quan trọng, anh chỉ cần em thôi!”

Ngải Lự Lự đỏ bừng mặt, vội vàng đi thẳng vào đại sảnh chung cư, Lương Tranh vội vàng đuổi theo, chặn ngay trước mặt: "Đừng đi, em phải cầm hoa quả theo chứ!", Ngải Lự Lự đón lấy túi hoa quả, đi được mấy bước lại quay lại, thấy Lương Tranh ngậy ra nhìn liền nói: “Đàm Hiểu Na đang ngồi trên phòng khách, anh đi nói với Ngô Hiểu Quân, bảo cô ấy muốn gặp mặt anh ta!”

Nửa tiếng sau, tại quán cà phê Thượng Đảo. Đàm Hiểu Na và Ngô Hiểu Quân ngồi đối mặt với nhau, vẫn ở cái góc nhỏ mà hai người thường ngồi trước đây, chẳng ai nói câu gì Đàm Hiểu Na thấy Ngô Hiểu Quân chỉ cúi đầu hút thuốc, trái tim như thắt lại, lên tiếng trước: “Dạo này anh vẫn ổn chứ?”

Ngô Hiểu Quân ngẩng đầu mỉm cười: “Anh ổn, rất ổn!”

“Tiểu thuyết anh viết rất hay, em rất thích nhân vật nam chính!”

Ngô Hiểu Quân hơi bất ngờ: “Ồ, thế à, em đọc ở đâu thế?”

“Em nhờ Ngải Lự Lự xin bản thảo của anh. Gần đây em rất muốn biết anh viết cái gì, có phải rất hận em không, ngay cả tôi qua em cũng mơ thấy anh... anh có hận em không?”

Ngô Hiểu Quân đẩy gọng kính trên sống mũi, mặt cười như mếu: "Có một thời gian anh rất hận em, về sau cũng nghĩ thông suốt rồi . Bởi vì chúng ta chỉ thích hợp yêu đương, không thích hợp kết hôn. Anh với em đã từng yêu nhau rồi, còn có gì để mà hối tiếc nữa? Còn về chuyện kết hôn, anh phải đi tìm người con gái của đời mình..."

Đàm Hiểu Na: “Anh thật sự nghĩ thế ư?”

Ngô Hiểu Quân gật đầu: “Đúng thế, anh thật lòng chúc phúc cho em!”

“Cuối năm anh có về nhà không?”

“Không về nữa, chuẩn bị sửa cho xong cuốn tiểu thuyết, sau đó đón bố đến Đắc Kinh”.

“Ừ, như thế cũng tốt!”

Tâm trạng Đàm Hiểu Na vô cùng phức tạp, lúc bước ra khỏi quán cà phê, cô cảm thấy mình đã mất Ngô Hiểu Quân hoàn toàn. Cảnh tượng gặp mặt lúc này hoàn toàn khác biệt so với tưởng tượng của cô. Cô cứ tưởng Ngô Hiểu Quân sẽ nhìn mình bằng ánh mắt ảm đạm, đau thương, hoặc chộp lấy tay cô, khẩn cầu cô quay trở lại với anh. Nhưng Ngô Hiểu Quân quá bình tĩnh, điều này khiến cô thấy khó chấp nhận. Là anh cố tình kiềm chế tình cảm của mình hay anh thật sự đã không còn yêu cô nữa? Hoặc cũng đúng như anh đã nói, anh đã nghĩ thông suốt rồi. Đàm Hiểu Na vừa ra khỏi thang máy thì nhận được điện thoại của Bành Thao Bành Thao nói giờ anh đang ở trước cổng khu đô thị Quốc Mỹ, anh đến đón cô về.

Trên đường về, Đàm Hiểu Na chẳng nói chẳng rằng, bộ dạng rất ủ rũ. Bành Thao chăm chú lái xe, cũng không hỏi han xem vợ mình vì sao không vui. Hai người về đến nhà, tắm rửa xong rồi leo lên giường đi ngủ. Bành Thao chưa ngủ, anh nằm nhắm mắt, quay lưng lại với Đàm Hiểu Na. Đàm Hiểu Na khẽ lay người anh, hỏi:

“Anh ngủ chưa?”

Bành Thao xoay người lại, nhưng mắt vẫn nhắm nghiền: “Sao thế bà xã?”

Đàm Hiểu Na nhìn Bành Thao: “Hôm nay em đã gặp Ngô Hiểu Quân...”

“Ồ...”

"Em hỏi anh ấy có hận em không, anh ấy nói không hận..."

“Thế à?”

“Ông xã, em xin lỗi, em không nên lên anh đi gặp anh ấy, là em không tốt!”

Bành Thao mở mắt ra, dịu dàng nhìn Đàm Hiểu Na: “Ngốc ạ, anh không trách em đâu, muốn gặp thì em cứ gặp, thảo nào mấy ngày nay em cứ thất thần suốt...”

“Sao anh biết?”

“Anh là chồng em mà, mấy hôm nay em làm gì cũng như người mất hồn ấy...”

“Trước đây em cứ thấy mình mắc nợ, phản bội anh ấy, vì vậy trong lòng cứ dằn vặt mãi chuyện này. Hôm nay nói chuyện với nhau anh ấy nói đã thoát khỏi ám ảnh, còn nói chúc phúc cho chúng ta, em cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều rồi . Có phải em rất xấu xa không?”

“Xấu xa, cũng hơi hơi, nhưng nó chứng tỏ vợ anh có sức hút!”

"Vớ vẩn, chỉ nói linh tinh là giỏi!"

“Ha ha, em còn xấu hổ nữa cơ đấy!”

Đàm Hiểu Na kéo tay Bành Thao ra, nắm vào trong lòng anh: “Ông xã, sau này em chỉ nghĩ đến anh thôi, em sẽ không nghĩ đến người khác nữa, có được không?”

“Được... bà xã ngốc của anh à?”

"Sao anh?"

“Anh yêu em!”

“Em cũng yêu anh, ông xã ngốc của em...”

Thủ tục xuất ngoại của Chung Hiểu Huệ đã giải quyết gần xong dưới sự giúp đỡ của Lâm Cường. Cùng với việc tăng cường tiềm lực quốc gia và nâng cao hình ảnh trên trường quốc tế, các thủ tục xuất ngoại hiện giờ đơn giản hơn trước nhiều. Chung Hiểu Huệ định sang Chicago của Mỹ để học đại học trước, sau đó tìm kiếm một công việc làm thêm, đợi sau khi tốt nghiệp sẽ tính kế hoạch tiếp. Hồi trước Lâm Cường cũng du học ở Chicago, thế nên anh rất quen thuộc với thành phố này, ở đó còn có rất nhiều bạn học và bạn bè của anh, đây đúng là một thuận lợi lớn cho Chung Hiểu Huệ.

Trong khi đó, việc mà Chung Hiểu Huệ nhờ Khâu Cẩn điều tra giúp vẫn chưa có tiến triển gì, khiến cô vô cùng sốt ruột. Bởi vì cô quyết định sẽ giải quyết triệt để việc này trước khi đi, chỉ có như vậy cô mới có thể yên tâm sinh sống ở nước ngoài. Chung Hiểu Huệ không nén được đành gọi cho Khâu Cẩn, hỏi anh ta chuyện giải quyết đến đâu rồi. Khâu Cẩn có vẻ không vui, anh ta nói rằng dự tốc bất đạt, hơn nữa nếu làm không tốt có thể đánh rần động cỏ. Anh ta bảo Chung Hiểu Huệ cố kiên nhẫn chờ đợi, còn nếu cô nghi ngờ khả năng làm việc của anh ta thì có thể đổi người khác.

Chung Hiểu Huệ chẳng còn cách nào khác, đành phải chờ đợi. Ở nhà nhàn rỗi, Chung Hiểu Huệ thường xuyên xuống bếp nấu nướng, giúp cho Ngải Lự Lự có cơ hội thưởng thức nhiều món hơn trước.

Một buổi tối thứ Bảy, Lương Tranh nhận được điện thoại của Chung Hiểu Huệ, cô mời Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân đến nhà cô ăn cơm. Ban đầu Ngô Hiểu Quân còn không chịu đi, anh nói anh là người thừa, có đi cũng chỉ là làm nền. Lương Tranh phải đe dọa và dụ dỗ mãi, Ngô Hiểu Quân mới chịu đi Ngải Lựu Lựu ra mở cửa, trông bộ dạng chắc là cô đang làm trợ thủ cho Chung Hiểu Huệ ở dưới bếp.

Lương Tranh tự nhiên cứ như thể ở nhà mình, thả mình trên sôpha, với tay lấy một cuốn tạp chí để đọc. Ngô Hiểu Quân đánh mắt nhìn quanh, sau đó nhìn vào căn phòng mà Đàm Hiểu Na từng ở, phát hiện căn phòng đã được Chung Hiểu Huệ trang trí lại hoàn toàn, trong lòng bỗng thấy bùi ngùi. Anh chợt nhớ đến câu trong bài từ của Lí Thanh Chiếu: *“Vật đổi sao dời, cảnh còn mà người đã mất, chưa nói mà lệ đã rơi”*. Ngô Hiểu Quân đang thần người thì Ngải Lựu Lựu đột nhiên xán đến gần hỏi: “Anh với Đàm Hiểu Na tối qua nói những chuyện gì thế?”

“Chẳng nói gì cả, cô ấy hỏi anh còn hận không, anh nói không, sau đó cô ấy đi...”

"Chỉ đơn giản thế thôi á? Chẳng nhẽ không nói gì khác, cũng không xảy ra chuyện gì khác sao?"

“Chỉ đơn giản thế thôi, chẳng có gì xảy ra cả, cũng chẳng có gì để mà nói hết!”

Ngải Lự Lự cười cười: “Hai người cũng dứt khoát gớm, nhưng như thế cũng tốt..”

Ngô Hiểu Quân cảm thấy Ngải Lự Lự có hơi kì lạ, đang định hỏi cô có phải Đàm Hiểu Na đã nói gì không thì Ngải Lự Lự đã về phòng mình mất rồi. Lương Tranh thấy Ngải Lự Lự rời khỏi nhà bếp liền bỏ cuốn tạp chí xuống, đi vào trong bếp. Chung Hiểu Huệ đang nấu nướng, nhìn điệu bộ có vẻ rất chuyên nghiệp. Lương Tranh tò mò hỏi: “Chẳng nhẽ nhà em cũng mở hàng ăn à?”

Chung Hiểu Huệ ngoảnh lại nhìn Lương Tranh, cười hỏi: "Tại sao anh lại hỏi thế?"

“Bạn gái cũ của Ngô Hiểu Quân cũng rất giỏi nấu nướng, nhà cô ấy mở cửa hàng ăn!”

“Không, bố em làm ở tòa soạn báo, mẹ em là giáo viên. Từ nhỏ em đã thích xuống bếp nấu nướng, thế nên cứ có thời gian rảnh là em lại đọc sách nấu ăn, học được vài món. Mỗi lần làm thành công món gì là em thấy rất hài lòng...”

“Người đàn ông nào mà lấy được em đúng là sướng miệng, sướng thân!”

“Thế mà sao giờ chẳng ai muốn lấy em thế?”

Lương Tranh cười bồi rồi: “Là bởi vì em quá giỏi, yêu cầu quá cao, vì vậy mọi người đều tự giác đứng từ xa thưởng thức chứ không dám lại gần”.

Chung Hiểu Huệ hất chảo điệu nghệ rồi nhìn Lương Tranh: “Nếu em nói cho anh biết rằng em không hề giỏi giang, hơn nữa cũng không yêu cầu quá

cao, anh có muốn lại gần em không?” “Giờ chẳng phải anh đang ở rất gần em sao?”

“Ha ha...”

“Anh đi dọn bàn ăn nhé!”, Lương Tranh sợ Chung Hiểu Huệ lại đặt ra câu hỏi khó bèn kiếm cớ chuồn lẹ.

Một bàn đầy thức ăn, sắc, hương, vị đủ cả. Ngô Hiểu Quân cầm đũa nếm thử, vẻ mặt rất thỏa mãn. Lương Tranh liền hỏi: có ngon bằng thức ăn Đàm Hiểu Na làm không? Ngô Hiểu Quân nói đương nhiên là thức ăn do Chung Hiểu Huệ làm ngon hơn, bởi vì trước đây lúc ăn món ăn do Đàm Hiểu Na làm, anh đem theo cả tìn cảm nên đánh giá không thể chuẩn xác được. Cái đáp án này khiến cho cả ba người kia cũng bật cười.

Chung Hiểu Huệ mang rượu vang đã chuẩn bị sẵn ra, rót cho mỗi người nửa cốc, sau đó nói: “Mặc dù tôi học đại học Bắc Kinh nhưng bạn bè không có nhiều, suốt ngày bận rộn làm việc nên đã bỏ lỡ rất nhiều thứ, rất vui vì được quen biết với mọi người, tôi cảm thấy chơi với mọi người rất vui, rất thoải mái. Một thời gian nữa tôi phải ra nước ngoài rồi, có thể phải lâu lắm mới có dịp gặp lại, mà cũng có thể không bao giờ quay lại....hôm nay chúng ta có duyên ngồi ở đây, tôi cũng nhân cơ hội này bày tỏ sự biết ơn đối với các bạn. Hôm nay tôi rất vui, nào, tôi mời mọi người một ly! Cảm ơn sự quan tâm, chăm sóc của mọi người trong thời gian qua!”

Ngô Hiểu Quân nâng cốc: “Khách sáo quá!”

Ngải Lựu Lựu cười: “Tôi cũng phải cảm ơn cô, kể từ khi cô chuyển đến ở đây, căn phòng ấm áp hơn hẳn, tôi cũng bớt thấy cô đơn hơn!”

Chung Hiểu Huệ: “Ha ha, tôi mới là người phải cảm ơn mới phải, được làm hàng xóm với cô rất dễ chịu!”

Chung Hiểu Huệ nói xong liền uống cạn ly rượu, Lương Tranh nhìn thấy Chung Hiểu Huệ có vẻ ủ rũ, chẳng biết nói gì, đành nâng cốc uống một ngụm nhỏ. Chung Hiểu Huệ lại rót cho mình nửa cốc, sau đó nâng cốc lên, chìa ra trước mặt Lương Tranh và Ngải Lự Lự: “Nào, chúc hai người hạnh phúc!”

Ngải Lự Lự có nằm mơ cũng không ngờ Chung Hiểu Huệ lại thẳng thắn thế, cô bối rối không biết nói gì, đành nâng cốc lên, cười gượng gạo: “Chúng ta đều sẽ hạnh phúc...”

Lương Tranh thấy sống mũi cay cay “Ra nước ngoài rồi em phải chăm sóc bản thân cho tốt, nếu thấy không quen thì về nước, Bắc Kinh luôn chào đón em!”

Ngô Hiểu Quân cũng nâng cốc góp vui: “Chúng tôi luôn chào đón cô quay lại...”

Chung Hiểu Huệ tự rót tự uống, cả chai rượu vang mình cô uống phải đến phân nửa. Chung Hiểu Huệ mặt mày đỏ phừng phừng bắt đầu nói nhiều hơn, cô liên tục nhấn mạnh chuyện Lương Tranh và Ngải Lự Lự nhất định phải hạnh phúc. Ban đầu Ngải Lự Lự còn thấy hơi ngại ngùng, về sau không ngại ngùng nữa mà chuyển sang ái ngại. Cô biết Chung Hiểu Huệ đã uống say liền dìu cô ta lên ghế ngồi, sau đó đi thu dọn bàn ăn. Lương Tranh cũng xuống phòng bếp giúp Ngải Lự Lự rửa bát.

Ngải Lự Lự hỏi Lương Tranh: “Sao tôi cảm thấy hôm nay Chung Hiểu Huệ cứ là lạ?”

Lương Tranh vừa rửa bát vừa nói: “Ai mà không có tâm sự cơ chứ, em mà uống rượu rồi có khi còn kì lạ hơn cô ấy nữa đấy!”

Ngải Lự Lự trợn trừng mắt với Lương Tranh: “Rốt cuộc anh với cô ấy vì sao mà chia tay, có phải anh phụ lòng cô ấy không? Mau nói thật lòng

đi!”

“Thế em với Lâm Cường vì sao mà chia tay, có phải hấn phụ lòng em không? Nói cho anh biết, anh sẽ đi tuyệt đường con cháu của hấn giúp em!”

Ngải Lựu Lựu tức tới mức dậm chân thành thịch, đuổi cô Lương Tranh ra khỏi bếp: “Cút ra ngoài đi, ăn nói linh tinh... ở đây không cần anh giúp đỡ!”

Lương Tranh ra đến phòng khách liền rót cho Chung Hiểu Huệ một cốc nước. Chung Hiểu Huệ vừa uống được mấy ngụm đã ngã vào lòng Lương Tranh. Lương Tranh đi cũng không được mà ngồi đấy cũng không xong. Ngô Hiểu Quân nhìn thấy thế lấy làm đắc chí lắm, còn nói bóng gió phải về trước. Ngải Lựu Lựu từ trong bếp đi ra, vừa hay nhìn thấy cảnh này, Lương Tranh tỏ vẻ hồn nhiên vô tội. Ngải Lựu Lựu đi pha ấm trà cho Lương Tranh rồi cười, khẽ nói: *”Anh có phúc gớm nhỉ !”*

“Hay là chung ta đưa cô ấy về phòng đi, e cô ấy cảm lạnh mất!”

“Điều hòa ấm thế này, làm gì có chuyện? Cứ để vậy đi, anh chẳng hiểu tâm ý phụ nữ gì cả...”

“Nhưng mà...”

“Shut up!”

Lương Tranh thấy Ngải Lựu Lựu đi thẳng về phòng mình đành lấy điện thoại ra nhắn tin cho cô: *Nhưng anh không muốn làm tổn thương em!*

Ngải Lựu Lựu: *Không đâu, tôi thích người đàn ông có trách nhiệm!*

Lương Tranh: *Anh hiểu rồi.*

Ngải Lựu Lựu: *Ha ha....*

Có thể là do uống rượu nên Lương Tranh mơ mơ màng màng trên ghế, cuối cùng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, đến lúc tỉnh lại đã là nửa đêm, Chung Hiểu Huệ không biết đã đi đâu mất rồi . Ở góc phòng khách có bật một cái đèn bàn nhỏ, ánh sáng phát ra dịu dàng và ấm áp, Lương Tranh nhớ cái đèn này là ở phòng của Chung Hiểu Huệ. Anh đang định đứng dậy thì phát hiện trên người mình có đắp một chiếc áo nhung, chiếc áo này không phải của ai khác, chính là áo của Ngải Lựu Lựu đã mặc ban sáng...

Lương Tranh đi xuống lầu, từng cơn gió lạnh tấp vào mặt, ánh đèn yếu ớt hắt xuống mặt đường. Lương Tranh rùng mình, nghĩ lại những chuyện xảy ra gần đây, anh lại thấy nửa vui nửa buồn. Con đường trước mặt mặc dù còn rất trắc trở, gập ghềnh, nhưng anh tin rằng mình sẽ vững bước.

Ngày hôm sau, Chung Hiểu Huệ đi từ rất sớm, cô phải về Giang Tô một chuyến gặp bố mẹ cô. Ngải Lựu Lựu vừa đến công ty thì hay tin Trình Triệu phú bị tai nạn xe. Nghe nói là do lái xe khi đang say rượu nên lạc tay lái, đâm vào một gốc cây to trong công viên. Phần thân trước của xe gần như là hỏng hoàn toàn, chân phải của Trình Triệu phú bị dập, gãy xương, giờ đang nằm trong bệnh viện Tích Thủy Đàm ở phía tây thành phố, nghe nói tạm thời không thể ra viện được. Ngải Lựu Lựu lập tức gọi điện cho Lương Tranh, Lương Tranh nói anh không hề biết chuyện này. Sau đó Lương Tranh lại gọi cho Ngô Hiểu Quân. Bọn họ hẹn nhau hết giờ làm sẽ đi thăm Trình Triệu phú.

Cả nhóm dưới sự chỉ dẫn của cô y tá, đi vào một phòng bệnh. Trên giường bệnh gần cửa sổ, Trình Triệu phú đang bị treo chân, phía trên được bó chặt bởi một lớp bột dày, đầu anh ta ngẹo sang một bên, mặt mày hăm hực, trông rất khô khốc. Bên cạnh giường bệnh là Lưu Du Hà, hai mắt cô đỏ hoe, chắc ban nãy vừa mới khóc. Trình Triệu phú sắc mặt trắng bệch, nhìn thấy bọn Lương Tranh xách túi lớn túi nhỏ vào thăm mình liền tươi tỉnh hẳn lên, lại còn dang rộng hai tay làm điệu bộ chào đón rất phô trương: “Các

anh chị em thân mến, mau qua đây ôm tôi cái nào! Suýt chút nữa thì tôi không được gặp mọi người nữa rồi...”

Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân lại gần ôm Trình Triệu phú một cái, Ngải Lự Lự, Đàm Hiểu Na và Trâu Huệ đứng yên không nhúc nhích. Trình Triệu phú tỏ vẻ ảm ức: “Cuộc đời thật là bạc bẽo, mấy người đẹp bọn họ chẳng buồn đến an ủi bệnh nhân gì cả!”

Đàm Hiểu Na cười nhạt: “Ngoan ngoãn nằm đó đi người, đã đến nước này rồi còn cợt nhả được!”

Ngô Hiểu Quân nhìn thấy bệnh án trên đầu giường liền nhíu mày: “Này Trình Triệu phú, lần này cậu sẽ không bị liệt đấy chứ?”

Trình Triệu phú tức đến mức suýt ngời bật dậy: “Đồ chim lợn, lần trước cậu trù dập bố tôi chết, giờ lại trù dập tôi bị liệt là sao hả?”

Ngô Hiểu Quân gật gật đầu nhìn mọi người: “Xem ra cùng lắm là bị thọt thôi. Để xem sau này cậu còn chơi bời được nữa không, cho cậu một bài học cũng tốt, tránh để xảy ra chuyện lớn rồi có khóc cũng chẳng kịp...”

Trình Triệu phú chỉ vào mặt Ngô Hiểu Quân, chửi: “Mẹ kiếp, định rắc thêm muối vào vết thương của tôi phải không?”

“Rắc muối đấy thì sao? Bình thường nói cậu cậu không nghe, phải cho cậu một bài học khắc cốt ghi xương, có như vậy sau này cậu mới thay đổi!”, Lương Tranh đứng về phía Ngô Hiểu Quân.

Trình Triệu phú cười như mỉa: “Các anh, các chị thân mến, hôm nay các anh chị nào đến thăm em, đến đây là để chà đạp em thì có! Thôi nếu đến để chà đạp em thì có lẽ không cần đâu, bộ dạng em lúc này đã thế này rồi mà anh chị còn nở lòng làm vậy sao?”

Lương Tranh: “Chủ yếu là đến để mắng cho cậu một trận, nhân tiện xem cậu thể nào thôi...”

Trình Triệu phú lại ngheo đầu sang một bên, không thềm nói năng gì nữa. Mấy người Ngải Lự Lự bắt đầu nói chuyện với Lưu Du Hà, vẫn chỉ là hỏi xem dạo này Lưu Du Hà đang làm gì, sau đó bảo cô đừng lo lắng cho Trình Triệu phú quá.

Ngô Hiểu Quân đến bên cạnh giường bệnh, hỏi Trình Triệu phú: “Chỉ mình cậu trên xe thôi à? Những người khác có sao không?”

Thấy Trình Triệu phú không nói năng gì, Ngô Hiểu Quân đành lắc đầu thở dài. Lưu Du Hà ngoảnh đầu lại nói: “Cái con tiện nhân đó cũng có trên xe, thấy xảy ra tai nạn một cái là té luôn. Anh nói xem, sao nó không chết đi cho rảnh nợ cơ chứ?”

Trình Triệu phú ngoảnh đầu lại: “Nói bót đi vài câu không được à?”

Lưu Du Hà: “Tôi cứ nói đấy, chẳng phải cô ta yêu anh sao? Sao giờ người hầu anh lại là tôi chứ? Anh có giỏi thì gọi cô ta đến đi!”

Trình Triệu phú trợn trừng mắt: “Tôi đâu có gọi cô đến? Cô không muốn chăm sóc tôi thì thôi, cô có thể đi bất cứ lúc nào, chẳng ai ngăn cô đâu!”

Thấy hai người này chuẩn bị lại cãi nhau, Lương Tranh liền lên tiếng can ngăn: “Trình Triệu phú, cô ấy có lòng tốt đến chăm sóc cậu, cậu thái độ gì thế hả?”

Ngải Lự Lự cũng phê bình Trình Triệu phú: “Đúng đấy! Anh thật chẳng ra làm sao, đến lúc này rồi mà còn không biết tự kiểm điểm hành vi của mình!”

Dưới áp lực quá lớn của mọi người, Trình Triệu phú thôi không nói nữa, lại ngheo đầu sang một bên.

Lương Tranh hỏi mọi người: “Ai có bút không? Cho tôi mượn một chút!”

Trâu Huệ giơ tay: “Em có đây!”, nói rồi cô lấy từ trong túi ra một cái bút đưa cho Lương Tranh.

Lương Tranh sờ sờ cái chân bị bó bột của Trình Triệu phú, cười bảo: “Kí một cái làm kỉ niệm nhĩ...”, nói rồi anh liền viết lên chân bó bột của Trình Triệu phú: “Vẫn là Lưu Du Hà tốt nhất”. Trình Triệu phú vô cùng tò mò, vội ngẩng đầu lên định đọc nhưng không đọc được, muốn ngồi dậy để đọc cũng không ngồi được: “Tranh này, cậu viết cái gì thế, mau đọc tôi nghe đi!”

Lương Tranh chỉ cười bí ẩn. Ngô Hiểu Quân đến gần, đọc to: “Tôi yêu Lưu Du Hà!”

Trình Triệu phú nóng ruột: “Muốn yêu cũng là tôi yêu chứ sao lại biến thành cậu yêu được hả?”

Mấy cô gái đều xán lại xem, ai cũng muốn biết rốt cuộc Lương Tranh viết cái gì. Lưu Du Hà đánh mắt đọc dòng chữ Lương Tranh viết rồi quay sang mắng Trình Triệu phú: “Anh còn không thấy ngượng à?”

Mọi người bật cười vui vẻ. Ngô Hiểu Quân cầm bút viết lên chân Trình Triệu phú: “Uống rượu rồi lái xe”, sau đó vẽ một dấu gạch chéo thật to. Trâu Huệ thấy hay hay nên cũng xán đến góp vui, cô cầm bút viết: “Cái đùi của Trình Triệu phú”. Sau đó, Ngải Lự Lự và Đàm Hiểu Na cũng lần lượt viết: “Chúc anh mau hồi phục”, “Chúng tôi đợi anh đi làm trở lại!”

Trình Triệu phú lần lượt hỏi mọi người viết cái gì, nghe xong liền cười toe toét, tâm trạng ủ rũ lúc ban đầu đã tan biến hoàn toàn. Lưu Du Hà từ đầu đến cuối cứ ngoảnh đầu sang một bên, mọi người liền bảo cô đến viết cái gì để kỉ niệm. Lúc đầu Lưu Du Hà không chịu, về sau thấy mọi người năn nỉ dữ quá đành ngập ngừng cầm bút viết: “Gia đình cần anh!”

Lưu Du Hà viết xong liền chạy ra khỏi phòng bệnh, Ngải Lự Lự và Đàm Hiểu Na vội vàng đuổi theo. Trình Triệu phú hốt hoảng hỏi Lương Tranh: “Cô ấy viết cái gì thế?”

Ngô Hiểu Quân thở dài: “Gia đình cần anh!”

Trình Triệu phú ngoảnh đầu đi chỗ khác, mắt ngân ngấn lệ. Trâu Huệ đánh mắt ra hiệu cho Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân đi ra khỏi phòng bệnh.

Ngô Hiểu Quân bùi ngùi: “Lãng tử quay đầu vàng không đời”.

Trâu Huệ: “Em phát hiện ra nhóm các anh ai cũng thích đùa, chẳng ai nghiêm túc cả, nhưng mà rất đáng tin cậy!”

Lương Tranh cười: “Bọn anh chẳng đáng tin đâu, nhưng ai cũng đều nghiêm túc cả...”

Trâu Huệ nhìn Lương Tranh, không nói gì thêm. Cô phát hiện ra bọn Ngải Lự Lự đang đứng ở cuối hành lang nói chuyện. Trâu Huệ liền chạy về phía đó.

Điện thoại của Ngô Hiểu Quân đột nhiên đổ chuông, anh lấy ra xem, là của Từ Tịnh gọi đến: “Alô!”

“Anh có biết Trình Chí Huy bị tai nạn xe chưa?”

“Mới biết chưa lâu!”

“Anh ấy... không sao chứ?”

“Vẫn ổn, chỉ có chân là có chút vấn đề... Bọn tôi đang ở bệnh viện thăm cậu ta!”

“Nhờ anh nói với anh ấy một tiếng xin lỗi giúp em! Lúc ấy em sợ quá, gọi xe cấp cứu xong là bỏ đi luôn. Em sợ gia đình anh ấy sẽ trách móc em, vì thế em ngại không dám đến thăm anh ấy. Em nghĩ cứ để một thời gian nữa em sẽ đến...”

“Cô tạm thời đừng đến thì hơn, tôi sẽ giúp cô chuyển lời cho cậu ta. Cô cũng bình tĩnh mà suy nghĩ, xem hai người ở chung với nhau như vậy có thích hợp không!”

“Vâng, em sẽ làm vậy!”

Tâm trạng của Lưu Du Hà cuối cùng cũng ổn định, cả nhóm vây lấy Trình Triệu phú. Y tá nói cả đám người ở đây sẽ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của bệnh nhân nên yêu cầu mọi người ra về. Cả nhóm liền chào tạm biệt Trình Triệu phú, nói khi nào có thời gian lại đến thăm anh ta. Trình Triệu phú mỉm cười, bắt tay từng người cảm ơn.

Lương Tranh vỗ vai Trình Triệu phú: “Người anh em nhớ nghỉ ngơi cho tốt! Muốn ăn gì cứ nói, cho dù là lúc nào tôi cũng sẽ mang đến cho cậu. Những thứ khác tôi không nói nữa, khi nào chân khỏi nhớ đọc dòng chữ mà tôi viết, chính là dòng chữ viết đẹp nhất ấy!”

Ngô Hiểu Quân siết chặt tay Trình Triệu phú: “Bọn tôi đều nhớ cậu, an tâm dưỡng bệnh đi nhé! Khi nào khỏi bệnh mấy anh em lại đi đánh bida, ai thua phải trả tiền, vẫn quy định cũ...”

Trình Triệu phú gật đầu như bở cùi, cảm kích nói: “Tôi bỗng cảm thấy mình như được sống lại, cả người đang hùng hực sức sống, cảm giác như sắp nổ tung đây. Giờ mới phát hiện hóa ra các cậu lại quan tâm, yêu quý tôi đến thế... cảm ơn, cảm ơn, tôi cũng yêu mọi người lắm ! Có mọi người ở bên, tôi cảm thấy cái chân chẳng còn đau tẹo nào, người cũng tỉnh táo hơn nhiều, tôi sẽ không u mê như trước nữa, tôi đã hồi sinh! Tôi vẫn sẽ là Trình Chí Huy như xưa, chỉ có điều sẽ trở nên tốt hơn... Cảm ơn mọi người, lúc bị đâm xe, tôi cứ nghĩ chẳng thể nào đi chơi bida cùng các cậu nữa, không bao giờ được nghe các cậu giáo huấn nữa, thế là tôi thấy vô cùng cô độc, không thoải mái chút nào. Cũng may trời thương tôi, ông trời chê tôi đẹp trai quá nên không nhận tôi. Quãng đời sau này còn rất dài, chúng ta sẽ nắm tay nhau đi tiếp, các cậu thấy thế nào? Tôi nghiêm túc đấy, mọi người đừng có cười...”

“Ha ha ha...”

Lưu Du Hà tiễn mọi người xuống tận dưới lầu, mấy cô gái lại lú lú nói thêm dăm ba câu rồi mới chia tay nhau trong lưu luyến. Trâu Huệ sống ở Hải Điện, không cùng đường với nhóm Lương Tranh nên một mình đi trước. Mấy người còn lại đều xuống bến tàu điện ngầm, bắt tàu điện số hai. Đàm Hiểu Na phải về Thiên Thông Uyển, còn bọn Lương Tranh về khu đô thị Quốc Mỹ. Ngồi cùng xe được mấy bến thì Đàm Hiểu Na phải chuyển xe. Ngô Hiểu Quân nhìn theo cái bóng gầy guộc của Đàm Hiểu Na khuất dần trong sân ga, tâm trạng vô cùng hụt hẫng, phức tạp, giống hệt như lần chia tay đó. Hóa ra có những người mãi mãi không thể lãng quên, thời gian chỉ có thể làm nhạt nhòa đau thương chứ không thể xóa nhòa kí ức.

Về đến khu đô thị Quốc Mỹ, Lương Tranh mời mọi người đi ăn. Nào ngờ một người thích được ăn không có người khác như Ngô Hiểu Quân lại từ chối, nói phải về viết nốt tiểu thuyết. Anh chào hai người rồi đi về. Lương

Tranh nhìn Ngải Lựu Lựu, đợi cô trả lời. Ngải Lựu Lựu cười nói: “Muốn ăn gì, hôm nay tôi mời!”

“Đột nhiên đối xử với anh tốt thế, anh thấy hơi không quen. Có thể duy trì được mấy hôm? Nói cho anh biết đề anh còn hạnh phúc!”

“Hơ, còn thích làm mình làm mẩy phải không? Anh có ăn không, ăn thì mau theo tôi!”, Ngải Lựu Lựu nói rồi thoăn thoắt bước đi, chẳng buồn ngoảnh đầu lại. Lương Tranh vội vã đuổi theo.

Bởi vì chuẩn bị nghỉ tết nên thời gian này ai cũng bận rộn. Lương Tranh là bận rộn nhất, vừa xử lý đơn đặt hàng của khách vừa xử lý các công việc quản lý bộ phận, dĩ nhiên công ty còn suốt ngày họp bàn này nọ. Xử lý đơn hàng đối với Lương Tranh mà nói là chuyện dễ như ăn cháo, vì anh làm đã quen rồi, nhưng những việc quản lý bộ phận vừa nhiều lại vừa phức tạp, cộng thêm với việc Lương Tranh mới bắt đầu làm quản lý, cái gì cũng muốn làm, cái gì cũng muốn làm cho tốt, khiến cho anh cảm thấy có làm cả ngày cũng chẳng hết việc, mà việc gì cũng như chưa làm, việc gì cũng như chưa làm tốt... Đây là một vấn đề mà những quản lý sơ cấp rất dễ gặp phải, nguyên nhân chủ yếu là do chưa có kinh nghiệm, còn thiếu kiến thức quản lý.

Bọn Ngải Lựu Lựu cũng bận thờ không ra hơi, không khí phòng tài vụ vô cùng ngọt ngào, điện thoại đổ chuông liên tục, người ra người vào tấp nập. Bởi vì là cuối năm, phòng tài vụ với tư cách là bộ phận tài vụ của công ty, phải chỉnh sửa rất nhiều bảng biểu tài vụ các loại, phải kết toán các khoản đối nội đối ngoại, hơn nữa còn phải làm báo cáo khen thưởng cuối năm để trình lên công ty. Trâu Huệ làm gì có kinh nghiệm với những việc này, ngày nào cũng mệt ê ẩm toàn thân, than vãn suốt ngày. Đàm Hiểu Na là sướng nhất, ngày nào cũng có Bành Thao đưa đón. Chỉ có Chu Tường Linh là khổ nhất, chuyện lớn chuyện nhỏ gì của phòng tài vụ cũng do cô

quyết định, áp lực cuộc sống với công việc dồn hết cả lên vai khiến Chu Tường Linh cảm thấy kiệt sức. Trông cô tiêu tụy đi nhiều.

Ngải Lự Lự hiện giờ là cánh tay phải của Chu Tường Linh, cô nghiêm nhiên trở thành “sếp thứ hai” trong phòng, đương nhiên là cũng bận tới mất tới mũi rồi. Nhưng điều khiến cho cô cảm thấy vui vẻ đó là, tới đến, sau khi hết giờ làm, luôn có một người chờ đợi cô, cái cảm giác này khiến cho cô cảm thấy bình yên, thư thái. Người ấy chính là Lương Tranh, anh thường mua hoa quả hay cái gì đó cho Ngải Lự Lự, hai người cũng thường xuyên ra ngoài ăn cơm, cho dù không cùng ăn thì cũng ngồi nói chuyện. Mặc dù hai người vẫn đấu khẩu nhưng tình hình đã khác hẳn trước đây. Trước đây là châm chọc, mỉa mai nhau, còn hiện giờ là tán tỉnh, đùa cợt.

Chung Hiểu Huệ về nhà một tuần, ngày thứ hai sau khi trở lại Bắc Kinh, cô nhận được hộ chiếu xuất ngoại. Tối hôm ấy Khâu Cẩn cũng hẹn gặp cô tại quán cà phê Thượng Đảo. Anh ta đưa cho Chung Hiểu Huệ một cái túi nhỏ màu đen, Chung Hiểu Huệ đưa cho anh ta một bì thư. Khâu Cẩn đặt cái phong bì vào túi xách của mình, uống một ngụm cà phê, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Sau này chúng ta đừng liên hệ với nhau nữa, tránh phát sinh những chuyện ngoài ý muốn!”

Chung Hiểu Huệ gật đầu: “Tôi biết rồi, các anh muốn tránh nguy hiểm mà!”

“Cũng không phải, người chúng tôi cử đi có thể làm không được gọn gàng nên gây nghi ngờ rồi. Trưởng phòng nhân sự còn gọi anh ta đến để hỏi han kinh nghiệm làm việc, đây đều là những điều chúng tôi đã dự đoán và có chuẩn bị trước. Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng đối phương đã phát hiện ra điều gì đó... Thôi, tôi phải đi đây. Cô Chung, hi vọng hợp tác vui vẻ!”

Chung Hiểu Huệ đứng dậy bắt tay Khâu Cẩn: “Cảm ơn các anh!”

Chung Hiểu Huệ về đến nhà, thấy Ngải Lự Lự không có ở nhà. Cô lấy ra một xấp ảnh ở trong cái túi đen, còn có một chiếc USB nữa. Cô xem xong ảnh liền nhét ảnh và USB vào túi. Chung Hiểu Huệ đi qua đi lại trong phòng, nhất thời không biết đặt cái túi vào đâu. Chung Hiểu Huệ đi đi lại lại mấy vòng, nhìn thấy mấy cái gối trên sôpha, chợt nảy ra một ý.

Lúc này, Ngải Lự Lự và Lương Tranh đang ngồi trong góc của một nhà hàng. Lương Tranh đón lấy tờ menu trên tay nhân viên phục vụ, gọi vài món và một chai rượu vang. Trên bàn có cắm một bông hoa hồng đỏ tươi thắm, Lương Tranh lấy tay chạm vào, ngạc nhiên nói: “Ồ, cứ tưởng là giả cơ đây!”

“Hôm nay là ngày gì mà có nhã hứng gớm, còn gọi cả rượu vang nữa chứ? Có chuyện vui gì hả?”, Ngải Lự Lự hỏi.

“Ngày nào ở bên em cũng đều là ngày vui hết. Đương nhiên, tiền thưởng tết năm nay tăng lên cũng là một trong những nguyên nhân!”

“Chẳng trách mà mời mình uống rượu vang đắt thế!”

“Hình như lần đầu gặp nhau anh hơi hào phóng quá, khiến cho ai đây còn uống say bí tỉ cơ mà!”

Ngải Lự Lự trợn mắt nạt: “Im ngay! Không được nhắc đến chuyện hôm ấy nữa, nếu không tối đi về liền cho anh biết mặt!”

Lương Tranh cười giả lả: “Khi nào bọn em nghỉ?”

“Sắp rồi. Cứ nghĩ đến về nhà là thấy đau đầu...”

“Vì về nhà phải tiêu nhiều tiền hay là bởi vì về nhà phải đi xem mặt?”

“Cả hai. Đợt trước tôi có nói với bố mẹ là tết sẽ dẫn bạn trai về nhà ăn tết...”

Lương Tranh ngồi thẳng dậy: “Là cái tên họ Lâm kia chứ gì?”

Ngải Lựu Lựu: “Liên quan gì đến anh?”

Lương Tranh nhìn thẳng vào mắt Ngải Lựu Lựu, nghiêm túc nói: “Nếu anh ta đã out rồi, anh nghĩ đã đến lúc em cân nhắc đến anh rồi đấy, anh nguyện theo em về nhà!”

Ngải Lựu Lựu nhìn Lương Tranh, lắc đầu: “Không, chúng ta còn chưa phát triển đến mức ấy! Thực sự không được, để tôi thuê một anh chàng nào đó cũng được!”

“Đây cũng là một cách, tuy có hơi ngu xuẩn!”

“Thế vẫn còn hơn là dẫn anh về!”

“Cũng có thể...”

Nhân viên phục vụ bê đồ ăn lên, hai người tạm thời ngừng cuộc nói chuyện. Sau đó Lương Tranh chỉ ăn mà không nói năng gì. Rõ ràng câu nói ban nãy của Ngải Lựu Lựu đã động chạm vào dây thần kinh “mềm yếu” nhất của Lương Tranh, khiến cho tâm trạng anh trở nên u uất. Hai người ăn cơm xong liền đi về khu đô thị.

Đến trước chung cư của Ngải Lựu Lựu, Lương Tranh liền dừng lại nói: “Nghỉ sớm đi, anh cũng về đây!”

Ngải Lựu Lựu biết Lương Tranh đang giận liền cố ý hỏi: “Chung Hiểu Huệ đã quay lại Bắc Kinh rồi, anh có muốn lên thăm cô ấy không, nhân tiện

tiền tôi luôn!”

“Đề hôm khác đi, anh hơi đau đầu, chắc là do uống nhiều rượu...”, Lương Tranh nói xong liền quay người bỏ đi.

Ngải Lự Lự liền đuổi theo: “Anh giận đấy à?”

“Đâu có, anh đâu có nhỏ nhen thế?”

“Thực ra tôi không dẫn anh về nhà là có lí do đấy!”

“Nói ra anh nghe xem nào!”

“Tôi cảm thấy anh không thực lòng thích tôi, chỉ là vì chuyện kết hôn thôi. Ban đầu anh đã có người để chọn nên đối xử với tôi chẳng ngọt chẳng nhạt, hay nói cách khác là thường xuyên châm chọc, mỉa mai tôi. Giờ một thân một mình, anh mới nghĩ đến tôi. Vì lẽ đó bây giờ anh tìm mọi cách lấy lòng tôi, nhần nhện tôi, chỉ là để tìm một đối tượng kết hôn. Thái độ của anh với chuyện hôn nhân khiến tôi không thể chấp nhận được, tôi cũng không thích cái thái độ của anh đối với tôi hiện nay. Tôi cảm thấy chúng ta cứ duy trì một khoảng cách nhất định là tốt nhất, cứ như trước đây, cãi nhau ỏm tỏi, chẳng ai coi ai ra gì, thế lại hay. Chúng ta cứ làm bạn bè bình thường đi, có được không?”

Lương Tranh xoay người lại, cười nhạt: “Xem ra em cũng coi trọng tình bạn đấy!”

Ngải Lự Lự phản bác: “Có gì không đúng ư?”

“Anh thừa nhận hiện giờ anh không thể cho em cảm giác mà em muốn, chúng ta chỉ lạnh nhạt ở bên nhau, chẳng có cái cảm giác thuần khiết và rung động, cũng chẳng có sự nồng nhiệt và điên cuồng của tình yêu, nhưng nó rất thực, rất ấm áp, rất ngọt ngào, không lơ lửng, anh cảm thấy tình cảm

thể này mới thực sự có sức sống, cũng càng có thể đảm bảo cho chúng ta bước vào lễ đường và sống lâu dài với nhau. Anh biết, ở cái thành phố phồn hoa này, mỗi ngày chúng ta đều phải đối mặt với vô vàn những cám dỗ và áp lực, mỗi ngày chúng ta đều phải quyết định. Mà mỗi lần quyết định đều sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời của chúng ta, nhưng lựa chọn của anh tuyệt đối không phải là sai lầm. Bởi vì anh đủ tỉnh táo để nhận thức được rằng em chính là người mà anh cần tìm. Em tao nhã, em hiền lành, em chân thật, em cô độc... tất cả những gì thuộc về em đều khiến anh say đắm. Anh không thể bỏ lỡ em, cũng có thể mục đích đến thành phố này của anh là tìm kiếm em, ở bên em. Thật đấy, anh muốn chúng ta sống bên nhau...”

“Xin lỗi, tôi không biết anh lại quan tâm đến tôi như vậy. Cảm ơn anh đã đối xử tốt với tôi như vậy. Hãy để tôi suy nghĩ, có được không?”

“Ok! Anh cũng cần bình tĩnh suy nghĩ một thời gian, cứ bám riết lấy em thể này cũng không thích hợp cho lắm!” Lương Tranh xoay người, vẫy tay tạm biệt rồi bước đi dứt khoát.

Ngải Lựu Lựu đứng ngây ra đó, cô chăm chú nhìn theo bóng dáng của anh, cho đến khi cái bóng ấy tan vào trong màn đêm. Ngải Lựu Lựu khẽ thở dài, bỗng nhiên có cảm giác rối bời và hụt hẫng. “Anh muốn chúng ta sống bên nhau...”, cô lẩm bẩm hai lần rồi đi lên nhà.

Thứ bảy, Ngô Hiểu Quân và Lương Tranh đi đến bệnh viện Tích Thủy Đàm. Trình Triệu phú hình như đã béo ra, da hồng hào, căng mịn, nhưng vẻ mặt hình như càng thêm ủ rũ. Anh ta đang cầm máy chơi điện tử. Lưu Du Hà ở bên cạnh, mệt mỏi như đang thiếu ngủ. Trình Triệu phú thấy bọn Lương Tranh đến liền đặt máy điện tử xuống: “Mấy người bạn cái gì mà không thấy đến thăm tôi thế?”

Ngô Hiểu Quân chỉ Lương Tranh: “Cậu ta bận thôi, mấy hôm nay bận thân mật với Ngải Lựu Lựu. Lần nào gọi cậu ta đi cậu ta cũng kêu bận!”

Lương Tranh: “Tôi với Ngải Lựu Lựu chỉ là gặp dịp thì mua vui, chán chán tìm đến nhau nói chuyện cho có bạn thôi. Mỗi lần tôi gọi cậu đến cậu đều nói gì, cậu bảo cậu phải đóng cửa viết tiểu thuyết mà. Đấy, giờ còn lớn tiếng trách móc tôi chứ!”

Trình Triệu phú nhìn Lưu Du Hà: “Cái gì mà gặp dịp thì mua vui? Thấy thích hợp thì cưới đi, đừng có dây dưa mãi thế. Đạo này ngày nào cũng phải nằm trong này, tôi đã nghĩ rất nhiều, trước đây tôi chơi bời nhiều quá, cứ sống bình yên qua ngày là quan trọng nhất, đúng không bà xã ngoan của anh?”

Lưu Du Hà trợn mắt lườm Trình Triệu phú rồi đi ra khỏi phòng bệnh. Một người đàn ông nhìn nhau cười. Ngô Hiểu Quân cầm cái máy điện tử lên nhìn: “Đây có phải là PSP GO mới ra không? Cậu mua khi nào thế?”

“Mấy hôm trước Lưu Du Hà đến thôn Trung Quan mua cho tôi đấy, bảo là tôi suốt ngày nằm trên giường sẽ chán, có cái này có thể xem phim, nghe nhạc, chơi điện tử, coi như giết thời gian...”

Lương Tranh bùi ngùi: “Tôi vô cùng ngưỡng mộ cậu đấy, có được một cô vợ như thế còn gì bằng? Muốn tìm con gái bây giờ rất đơn giản, nhưng để tìm một người con gái tốt thì khó hơn lên trời!”

Trình Triệu phú cười: “Đấy là bởi vì cái số vợ con của cậu không tốt, trước đây vợ được một cô bình thường, yêu lâu rồi thành ra chẳng còn cảm giác, hai người chia tay trong vui vẻ. Giờ khó khăn lắm mới tìm được hai cô gái tốt, thế mà chẳng tán được cô nào. Tôi chẳng hiểu cậu làm kinh doanh kiểu gì mà chẳng biết PR bản thân thế?”

Ngô Hiểu Quân tiếp lời: “Không phải cậu ta không biết PR bản thân, mà là PR quá đà. Suốt ngày ra vẻ ta đây rất cool, rất hài hước, rất thông minh... đùa bỡn nhiều quá đâm ra người ta chán rồi. Phụ nữ đều mong lấy được

một người đàn ông có chí hướng, có trách nhiệm chứ không phải là một chú hề chỉ biết đùa bỡn với đời.”

Lương Tranh liền phản bác: “Chú hề á? Dù sao vẫn hơn cậu, cơm đã dọn đến tận miệng rồi còn để thằng khác cướp mất!”

Ngô Hiểu Quân mặt biến sắc: “Lương Tranh, cậu cố tình moi móc gây chuyện phải không?”

Lương Tranh: “Cậu chỉ biết bới móc người khác mà không cho người khác bới móc mình à?”

Ngô Hiểu Quân nhìn Lương Tranh hồi lâu, ánh mắt tràn đầy sự tuyệt vọng. Anh xoay người đi, trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ. Không khí trong phòng trở nên ngột ngạt vô cùng, Trình Triệu phú đành phải lên giọng xoa dịu: “Thôi các cậu đừng cãi nhau nữa, nếu nói là chú hề chắc phải nói đến tôi đây này. Chuyện hôn nhân đại sự không thể nóng vội, thôi cứ thuận theo lẽ tự nhiên đi, đợi khi nào tôi hồi phục, tôi sẽ giới thiệu cho hai người vài cô. Này, các cậu có hứng thú với các em gái Bắc Kinh không?”

Ngô Hiểu Quân ngoảnh đầu nói: “Tôi không nuôi nổi!”

Lương Tranh cũng trả lời luôn: “Tôi không nói nổi bọn họ!”

Trình Triệu phú cười: “Nhìn đám vô dụng các cậu kia, con gái Bắc Kinh tốt mà, không làm bộ làm tịch, rất thú vị!”

Lương Tranh: “Thôi cậu đợi Lưu Du Hà đến rồi nói với cô ấy nhé!”

Ngô Hiểu Quân: “Mỗi người mỗi sở thích mà...”

Ra khỏi bệnh viện, Lương Tranh và Ngô Hiểu Quân không ai nói gì suốt dọc đường. Lúc đổi tàu điện ngầm, hai người đi xuống một đường hầm bí bức. Đường hầm cong cong, sáng và sạch sẽ. Lương Tranh đuổi theo Ngô Hiểu Quân, khẽ nói: “Xin lỗi, ban nãy tôi lỡ lời...”

Ngô Hiểu Quân vui vẻ cười: “Đó là sự thật mà, cậu chỉ nói lên sự thật thôi. Trình Triệu phú đột nhiên trở nên rất điềm đạm, khiến tôi thấy là lạ!”

Lương Tranh cũng gật đầu: “Đúng thế, có thể trải qua một số chuyện mới khiến cho người ta nhìn thấu được bản chất của cuộc sống”.

“Cậu nhìn thấu được rồi ư?”

“Nói thực lòng là chưa, còn cậu?”

“Nhìn thấu được một nửa. Tôi từng tưởng rằng mình đã nhìn thấu được, nhưng lúc tôi nhìn thấy bố mình còng lưng chen chúc giữa tàu điện, tôi đã rơi nước mắt. Sau đó tôi chia tay với Đàm Hiểu Na, cậu biết đấy, cảm giác bỗng chẳng còn lại gì ập tới, cậu còn chưa cảm nhận được hạnh phúc thì tất cả đã tan biết hết... Thật sự có lúc tôi chỉ muốn chết đi, chết đi là hết. Vì thế tôi thấy mình mới nhìn thấu có một nửa thôi...”

“Hài, bản chất của cuộc sống rốt cuộc là gì nhỉ?”

“Chính là sống cho tốt...”

“Ừm, có lí...”

Chuẩn bị ra đi, Chung Hiểu Huệ bắt đầu thu dọn hành lí của mình. Con gái lúc nào cũng có rất nhiều đồ đạc linh tinh, đây là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của họ. Ngải Lựu Lựu đang ngồi trên ghế xem tivi, mấy hôm nay cô cứ thấy tâm trạng rất hụt hẫng. Trước đây cô cảm thấy

Lương Tranh rất phiền phức, cứ thỉnh thoảng lại chạy lên quấy nhiễu, gây ảnh hưởng đến cuộc sống của cô. Giờ đỡ điếc lỗ tai rồi, Lương Tranh cũng không còn đến làm phiền nữa, cô lại thấy không quen. Ngải Lựu Lựu giờ nhớ lại những chuyện đã qua, cảm thấy thực ra Lương Tranh cũng không đến nỗi đáng ghét, ngược lại còn hơi đáng yêu. Mặc dù những lúc ở cạnh nhau hai người tranh cãi liên tục, nhưng cảm giác rất nhẹ nhõm, rất vui vẻ. Có lẽ đúng như Lương Tranh đã nói, những ngày tháng như thế không phập phều, rất chân thực, rất ấm áp.

“Mấy hôm nay cô làm sao thế?” Chung Hiểu Huệ đang đắp mặt nạ, nằm trên ghế.

Ngải Lựu Lựu lúc này mới định thần lại, cười đáp: “Không sao, tôi vẫn ổn mà!”

“Tôi thấy cô như có tâm sự gì đó, cứ như thể vừa chia tay với bạn trai ấy...”

“Ha ha, tôi làm gì có bạn trai mà chia tay?”

Chung Hiểu Huệ nhìn thẳng vào mắt Ngải Lựu Lựu: “Tôi thấy Lương Tranh cũng rất tốt mà!”

“Chúng tôi chỉ là bạn bè thôi, lại còn suốt ngày cãi vã!”

“Thực ra con người anh ấy cũng không tồi, ít nhất có thể tin tưởng được...”

Ngải Lựu Lựu hất dép ra, khoanh tròn chân trên ghế: “Hai người chẳng phải đang rất êm đẹp sao, sao lại chia tay thế?”

Ánh mắt Chung Hiểu Huệ chột sầm xuống, nhưng qua lớp mặt nạ, thật khó để nhìn thấy biểu cảm trên mặt cô lúc này: “Là do tôi không tốt, tôi đã

lừa anh ấy...”

“Đây vốn dĩ là một thế giới ngập tràn những lời nói dối và sự lừa gạt, tôi cảm thấy đây không phải là vấn đề...”

“Hai người ở bên nhau cần có sự tin tưởng, nếu như đôi bên có khoảng cách thì làm sao mà sống được?”

Ngải Lự Lự uống một ngụm nước, gật gật đầu rồi chuyển chủ đề: “Cô định ngày nào đi?”

“Sắp rồi, chắc chắn là trước tết. Lần này đi cũng không biết khi nào mới quay lại, vì vậy tôi muốn ở lại thêm vài ngày...”

“Đi rồi nhớ liên lạc với tôi nhé, chúng ta là bạn bè mà?”

“Of course!”

“Đói chưa, tôi mời cô đi ăn!”

“Ok, có cần gọi Lương Tranh đi cùng không?”

“Ha ha... thôi, gần đây anh ta bận lắm!”

Lúc đang ăn cơm, Chung Hiểu Huệ nhận được một cái tin nhắn kì lạ:
Chú ý an toàn, đừng nói chuyện với người lạ.

Cô gọi đến số vừa nhắn tin nhưng không có người nghe máy, gọi lại lần nữa thì đối phương tắt máy.

Một buổi chiều thứ hai, Ngô Hiểu Quân xin công ty cho nghỉ để đến nhà xuất bản kí hợp đồng. Một cô gái xinh đẹp ăn mặc thời trang dẫn Ngô Hiểu

Quân vào phòng chờ, sau đó đưa cho anh hai bản hợp đồng xuất bản. Tiếp đó, cô gái tự giới thiệu: “Chào anh, tôi tên là Hồ San San, biên tập của chúng tôi ra ngoài có chút việc, anh cứ xem hợp đồng trước, có gì không hiểu cứ hỏi tôi!”

Ngô Hiểu Quân: “Ok, cảm ơn cô!”

Trong khi Ngô Hiểu Quân xem hợp đồng thì Hồ San San đi pha nước: “Mời anh dùng trà!”

Ngô Hiểu Quân đứng dậy đón lấy cốc trà: “Cám ơn cô, không cần khách sáo đâu!”

“À đúng rồi, anh có thể cho tôi mượn chứng minh thư của anh không? Tôi cần photo một chút!”

“Ok...”, Ngô Hiểu Quân lấy chứng minh thư ở trong ví ra, đưa cho Hồ San San.

Ngô Hiểu Quân xem thật kỹ hợp đồng, tiền thuế xuất bản là 8%, in lần đầu là 10000 cuốn, yêu cầu phải hoàn thành bản thảo đầu tiên vào ngày 25 tháng Ba. Đằng sau hợp đồng có chữ kí và con dấu của nhà xuất bản, xem ra hợp đồng này đã được soạn đầy đủ, chỉ chờ anh kí tên là xong. Ngô Hiểu Quân hỏi Hồ San San thời gian xuất bản sách và những chuyện có liên quan, sau đó kí hợp đồng.

Hồ San San xem hai bản hợp đồng, đưa cho Ngô Hiểu Quân một bản: “Một bản hợp đồng này do anh giữ, hi vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!”

Ngô Hiểu Quân cất hợp đồng vào trong túi, mỉm cười nói: “Hợp tác vui vẻ, sau này chúng ta sẽ có nhiều cơ hội liên hệ với nhau, thật không ngờ người mà tôi liên hệ gần đây lại là một biên tập xinh đẹp như vậy, thật thất kính quá!”

Hồ San San cười: “Anh quá khen rồi! Tôi đã đọc một phần tiểu thuyết của anh, rất đặc sắc, hi vọng chúng ta có thể hợp tác lâu dài. Bìa sách sẽ do tôi thiết kế, đến lúc ấy có lẽ phải hỏi ý kiến của anh nhiều đấy ạ!”

“Phiền cô quá, tôi không có ý kiến gì, tôi tin tưởng ở cô ! À phải rồi, hình như tôi gặp cô ở đâu đó rồi thì phải...”

Hồ San San khẽ nhích môi cười, để lộ hàm răng đều tăm tắp trắng bóng: “Thế ư?”

Ngô Hiểu Quân gãi gãi đầu, ngẫm nghĩ hồi lâu: “A đúng rồi, ở buổi họp mặt đồng hương Hồ Bắc vào hôm tết Nguyên đán!”

“À, hôm ấy tôi cũng đến đó”.

“Cô cũng là người Hồ Bắc à?”

Hồ San San mặt ánh lên vẻ hạnh phúc: “Đâu có, bạn trai tôi cũng là người Hồ Bắc, tôi chỉ đi theo thôi. Anh ấy tên Tường, anh có quen không?”

Ngô Hiểu Quân lắc đầu: “Không quen, tôi là người Tứ Xuyên, cũng chỉ là đi ăn theo thôi...”

Hồ San San tiễn Ngô Hiểu Quân ra tận cầu thang, Ngô Hiểu Quân nhiệt tình mời Hồ San San và bạn trai đến khu đô thị Quốc Mỹ chơi. Hồ San San mỉm cười đồng ý, cô nói với Ngô Hiểu Quân nếu có cơ hội sẽ giới thiệu tác phẩm của anh với công ty điện ảnh, biết đâu sau này tác phẩm của anh có cơ hội chuyển thể thành phim. Hai người nói thêm vài câu khách sáo rồi Ngô Hiểu Quân đi vào thang máy.

Ngô Hiểu Quân vui vẻ ra khỏi nhà xuất bản, sau đó ngồi vào một chiếc taxi. Hôm nay là một ngày đáng kỉ niệm, anh phải quan sát cho kĩ cái thành phố mộng mơ này. Trong cái thành phố khiến anh vừa yêu vừa hận này, cuối cùng Ngô Hiểu Quân đã tìm thấy mục tiêu cuộc đời của mình.

Công ty Ngải Lựu Lựu tụ tập ăn uống tất niên, đầu tiên là ăn cơm, sau đó đi hát. Mỗi bộ phận một gian nhỏ, các lãnh đạo ngồi trong phòng Vip. Mọi người ai nấy đều thả sức vui chơi, thả lỏng bản thân, giải tỏa áp lực. Mấy cô gái ở phòng tài vụ hào hứng lạ thường, ai cũng mặc sức ăn uống, hát hò. Trước đây ở phòng tài vụ, Đàm Hiểu Na là đầu trò, đi hát ở đâu cô cũng giành mic, hát cho đã đời thì thôi. Giờ Đàm Hiểu Na lại bị Trâu Huệ lấn át. Trâu Huệ không chỉ thích hát mà thỉnh thoảng máu lên cô còn vừa nhảy vừa hát, thậm chí ngay cả bàn ghế cũng trở thành sân khấu của cô.

Chu Tường Linh nhìn Trâu Huệ vừa hát vừa nhảy ở trước mặt, thở dài: “Mỗi lần nhìn con ranh này là mình lại thấy mình già rồi...”

Đàm Hiểu Na cũng thở dài: “Đúng thế, tuổi tác không đợi người mà!”

Chu Tường Linh: “Đi, chọn cho tôi bài *Không đơn giản như vậy* của Hoàng Tiểu Hồ để tôi giải sầu!”

Đàm Hiểu Na: “Ok, vậy thì cả tập thể cùng giải sầu đi, chọn cho tôi bài *Cao chạy xa bay nhé!*”

Ngải Lựu Lựu ngồi một mình một góc, nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp mặt Lương Tranh. Tất cả mọi thứ như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua, nhưng cũng dường như đã xa xôi lắm rồi...

Đàm Hiểu Na huých Chu Tường Linh, chỉ sang Ngải Lựu Lựu, nói: “Trưởng phòng, nhìn cô ấy kia, gần đây cứ như người mất hồn, giờ còn ngồi cười ngô nghê nữa chứ?”

Chu Tường Linh liếc Ngải Lựu Lựu: “Hài, hồng nhan bạc phận. Em đoán xem hôm trước ở Vương Phủ Tĩnh, chị nhìn thấy phó tổng Lâm với ai?”

Đàm Hiểu Na: “Ngải Lựu Lựu à?”

Chu Tường Linh lắc đầu nguây nguậy: “Không phải, là Ngũ Sảnh Sảnh, hai người nắm tay nhau đi dạo phố đấy!”

Đàm Hiểu Na tròn mắt ngạc nhiên: “Sao bọn họ lại đi với nhau chứ?”

“Ai mà biết được? Chị đoán chắc Lựu Lựu bị sốc lắm!”

“Chia tay với phó tổng giám đốc rồi mà, chắc không liên quan đến chuyện này đâu!”

“Thế thì em không hiểu rồi, bây giờ người ta yêu nhau cứ thích thực thực ảo ảo, thật thật giả giả, đâu có giống chúng ta, yêu hận rõ ràng, chung thủy sắt son...”

Trên đường về, Bành Thao ngồi yên lặng lái xe, hai cô gái ngồi ở ghế sau líu ríu nói chuyện. Đàm Hiểu Na hỏi Ngải Lựu Lựu: “Gần đây cậu còn liên lạc với phó tổng Lâm chứ?”

Ngải Lựu Lựu: “Ít lắm, có chuyện gì thế?”

Đàm Hiểu Na thở dài: “Trưởng phòng nói nhìn thấy anh ấy đi với Sảnh Sảnh, tôi cũng chẳng hiểu nổi, sao bọn họ lại...”

Ngải Lựu Lựu cười: “Thực ra họ nên ở bên nhau từ lâu rồi mới phải...”

Đàm Hiểu Na càng cảm thấy khó hiểu hơn: “Chẳng nhẽ cậu biết chuyện này từ trước à?”

Ngải Lự Lự: “Về sau tôi mới biết. Ngũ Sảnh Sảnh chuyển nhà và nghỉ việc đều là bởi vì cô ấy hiểu nhầm quan hệ giữa tôi và Lâm Cường. Cô ấy yêu Lâm Cường!”

Đàm Hiểu Na lắc đầu: “Không hiểu sao phó tổng Lâm lại thích cô ấy được nhỉ?”

Ngải Lự Lự nhìn Bành Thao đang ngồi lái xe ở phía trước rồi lại nhìn Đàm Hiểu Na, cười: “Không đi câu làm sao biết được cái thú của người đi câu?”

Đàm Hiểu Na ngơ ngác: “Thế là ý gì?”

“Ý là em không phải là anh ấy, làm sao mà biết được anh ấy yêu ghét cái gì?”, Bành Thao lạnh lùng xen vào.

Đàm Hiểu Na liền gắt lên: “Này anh kia, mau chuyển tâm lái xe đi, không được nghe lén chuyện của bọn em!”

Bành Thao ngoảnh đầu lại cười với Đàm Hiểu Na, sau đó tiếp tục lái xe. Đàm Hiểu Na và Ngải Lự Lự nhìn nhau cười. Màn đêm yên tĩnh và dịu dàng bao trùm thành phố. Ngải Lự Lự lặng lẽ ngắm nhìn thành phố ngập ánh đèn, nghĩ lại những chuyện xưa khẽ nhắm đôi mắt lại.

Mùa xuân đang đến, những người phải về quê ăn tết đang đua nhau đi đặt vé tàu xe. Lương Tranh là một trong số đó, anh phải đến Nghị Xương trước rồi từ Nghị Xương về quê mình, đó là một cái huyện nhỏ. Mà tàu hỏa đến Nghị Xương mỗi ngày chỉ có một chuyến, hơn nữa còn là tàu chậm. Mặc dù là tàu chậm nhưng muốn đặt vé cũng chẳng đơn giản. Lương

Tranh không đủ kiên nhẫn, cũng chẳng có thời gian để đi xếp hàng mua vé, anh chuẩn bị mua vé chợ đen, thêm chút tiền cũng được, kiếm tiền chẳng phải là để tiêu hay sao? Muốn về nhà tận hưởng cái cảm giác thân thiết gia đình, có phải trả giá cũng xứng đáng. Lương Tranh liên hệ được với một phe vé ở trên mạng, đã thương lượng được là thêm 200 tệ rồi, thế mà đến hôm sau đối phương lại thay đổi ý kiến, đòi 250 tệ. Lương Tranh chẳng buồn chửi bới cái cớ làm gì, thẳng thừng xóa ngay QQ của hắn luôn.

Lương Tranh đến phòng khách, thấy Ngô Hiểu Quân đang an nhàn ngồi xem tivi, trong lòng thấy rất bức bối. Trước tiên là chửi thằng phe vé chợ đen thất đức, sau đó phê phán sang chuyện dân số đông đúc... Ngô Hiểu Quân ban đầu còn ngồi im nghe, đến khi thấy Lương Tranh nói đến hiện tượng giao thông quá tải liền tiếp lời: “Hiện tượng giao thông quá tải là do nhiều yếu tố tổng hợp quyết định, bao gồm: văn hóa truyền thống, nguyên nhân lịch sử và vị trí địa lý... Hiện tượng này có tồn tại cũng không phải chuyện hiếm, cậu đừng ca cẩm làm gì. Muốn về thì phải chịu tốn kém, còn nếu không muốn tốn kém thì cứ ở lại Bắc Kinh, thế là chẳng ai chém được cậu hết!”

Lương Tranh thở dài: “Có khổ có khó đến mấy cũng phải về thăm nhà chứ. Cả năm bán mạng kiếm tiền chẳng phải chỉ vì những chuyện thế này hay sao?”

“Nếu cậu đã biết thì sao còn kêu ca làm gì?”

“Chẳng qua tôi bị thằng phe vé ấy chọc tức, dám đòi những 250 tệ. Thế thì chi bằng tôi thêm chút tiền mua vé máy bay cho nhanh !”

“Bọn họ cũng đâu dễ dàng gì, ai cũng vì miếng cơm manh áo mà thôi...”

“Sao giờ tôi mới phát hiện ra tấm lòng của cậu bao la thế, trước đây tôi thấy cậu hận đời ảm mà..”

“Cuộc sống chính là tu hành, chẳng nhẽ tôi không thể giác ngộ, không thể tiến bộ ư?”

Lương Tranh đang định nói gì thì điện thoại đổ chuông, là một cái tin nhắn Ngải Lựu Lựu gửi đến: “*Đến nhà tôi ngay, phát hiện ra đối tượng khả nghi!*”. Nghi á, ai lại đi nói đùa thế này. Chẳng nhẽ Ngải Lựu Lựu viện có lừa mình qua bên đó ư? Hay là có kẻ giở trò lưu manh thật? Lương Tranh nghĩ đến đây liền quyết định sang đó xem sao.

Lương Tranh thở hồng hộc, chạy lên lầu, bước vào cầu thang. Lúc đi ra khỏi cầu thang, anh phát hiện hành lang chẳng có ai cả. Lương Tranh gõ cửa một hồi, mới có người ra mở. Chung Hiểu Huệ và Ngải Lựu Lựu đang đứng run rẩy ở trước cửa, trong tay lăm lăm cây chổi và chai rượu. Lương Tranh vừa bước vào cửa đã đóng sầm lại. Lương Tranh nhìn hai cô gái run như cây sậy, cười bảo: “Sao thế, trong phòng xuất hiện chuột hay là gián?”

Ngải Lựu Lựu chỉ tay vào cửa, căng thẳng nói: “Trên đường về hình như có người theo dõi chúng tôi, chúng tôi vội chạy về nhà, ai dè lại có người gõ cửa, nhưng nhìn qua mắt thần chẳng thấy ai cả...”

Lương Tranh tròn mắt nhìn Ngải Lựu Lựu, sau đó nhìn sang Chung Hiểu Huệ: “Gặp ma chẳng, em cũng nhìn thấy hả?”

Chung Hiểu Huệ gật gật đầu: “Thật một trăm phần trăm, tuyệt đối không phải ảo giác!”

Lương Tranh vào phòng khách, ngồi xuống ghế, với tay lấy một cái gối dựa: “Nói như thế chắc hai em gặp yêu râu xanh rồi. Hai người đẹp suốt ngày lượn qua lượn lại trong khu, bị kẻ khác để ý theo dõi để quấy nhiễu, cũng hợp tình hợp lý thôi mà.”

Ngải Lự Lự nhướn mày, chỉ vào mặt Lương Tranh mắg: “Anh làm sao thế hả? Ban nầy bọn tôi sợ chết khiếp, anh còn ở đây mà bóng gió, mát mẻ?”

Lương Tranh cười bất lực: “Nhìn thấy hai người căng thẳng như vậy anh đùa cho vui ấy mà. Hai người đẹp có thể bỏ vũ khí xuống, nghỉ tại chỗ được rồi đây!”

Ngải Lự Lự đặt chai rượu phía sau cửa, chạy đi rót nước, vừa uống vừa vỗ ngực. Chung Hiểu Huệ thì đặt chổi xuống chạy vào nhà vệ sinh rửa tay. Cô nhìn khuôn mặt tiêu tụy của mình trong gương, khẽ thở dài. Lẽ nào Trần Tường Đông đã nghi ngờ mình nên phái người theo dõi? Chung Hiểu Huệ lấy điện thoại ra gọi cho Khâu Cẩn, nhưng anh tắt máy. Chung Hiểu Huệ không muốn xảy ra sự cố trước khi ra nước ngoài, càng không muốn làm hại đến bạn bè xung quanh. Nhưng cứ nhắc đến những hành vi của Trần Tường Đông là cô lại không nuốt được cục tức này.

Trong phòng khách, bên ngoài cả Ngải Lự Lự và Lương Tranh đều dán mắt vào tivi nhưng thực ra trong lòng ai cũng có tâm sự. Lương Tranh nhấp một ngụm nước trà do Ngải Lự Lự pha, đắng tới mức suýt nhổ ra: “Sao mà đắng thế, em định giết người cướp tiền à?”

Ngải Lự Lự đắc chí cười: “Cố ý pha cho anh đây, để tối anh mất ngủ!”

Lương Tranh: “Thử hỏi chuyện này có lợi gì cho em?”

Ngải Lự Lự: “Thế thì anh sẽ ở trong phòng khách canh gác cho chúng tôi, đến khi trời sáng thì hết giờ làm việc!”

Lương Tranh ngồi sát lại gần Ngải Lự Lự, cười xảo trá: “Anh thấy ở ngay bên cạnh bảo vệ sẽ hiệu quả hơn, thực ra anh có thể ngủ cùng với em luôn, giá cả chúng ta có thể thương lượng mà!”

Ngải Lự Lự đứng bật dậy: “Anh đi hỏi Chung Hiểu Huệ đi, xem xem cô ấy có cần dịch vụ đặc biệt này không...”

Lương Tranh lấy điện thoại ra, đọc lại cái tin nhắn đó: “Em vẫn không nỡ bỏ anh phải không, vừa gặp nguy hiểm một cái, người đầu tiên em nghĩ đến chính là anh. Từ đó anh có thể suy ra là, năm 2012 tận thế mà đến, chắc chắn em sẽ chạy trốn với anh...”

Ngải Lự Lự hừ giọng, nói vẻ bất cần: “Tôi chỉ thấy anh dễ sai bảo, hơn nữa lần trước đối phó với Trình Triệu phú, thấy anh cũng hữu dũng hữu mưu nên mới gọi anh đến thôi. Còn lâu tôi mới để bạn trai tôi đến chịu nguy hiểm nhé, tôi đâu nỡ làm vậy!”

Lương Tranh nhen hống, còn Ngải Lự Lự thì giương giương tự đắc, quay phắt người đi thẳng vào trong phòng. Tối hôm ấy, Lương Tranh ngủ cả đêm trên sôpha. Bởi vì sôpha quá mềm nên nằm không mấy dễ chịu, Lương Tranh cứ trằn trọc mãi mà không ngủ được. Cuối cùng anh quyết định ngồi dậy xem ti vi, đúng lúc ti vi đang phát bộ phim hài của Châu Tinh Trì, xem buồn cười khiến Lương Tranh hết cả buồn ngủ. Lương Tranh vật vã mãi đến nửa đêm mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Lương Tranh tỉnh dậy trong trạng thái mệt mỏi. Vừa hoàn tất cuộc họp ban sáng với nhân viên trong bộ phận, anh lại nhận được thông báo của công ty, nói rằng sẽ cho họ chọn ra một nhân viên quản lý bộ phận marketing mới, toàn bộ nhân viên của cả khu vực sẽ được tham gia ứng tuyển. Tiêu chuẩn bình chọn bao gồm: điểm do nhân viên đánh giá, sát hạch thành tích làm việc, trả lời câu hỏi... sau đó tổng kết lại xem ai điểm cao hơn sẽ thắng. Buổi sáng làm công tác chuẩn bị, buổi chiều sẽ tiến hành cạnh tranh ở trong phòng họp, có bảy người đăng kí, một trong số đó là Lương Tranh.

Lương Tranh cũng không chắc chắn sẽ tham gia dự tuyển, bởi vì mấy người đăng kí đều rất giỏi, bọn họ người là lão làng trong nghề, người lại có thành tích nổi bật. Lương Tranh tuy có ưu thế là được nhân viên bộ phận ủng hộ, nhưng điều này không thể đảm bảo anh sẽ là người nổi bật. Tuy nhiên, Lương Tranh cảm thấy đây cũng là một cơ hội tốt để rèn luyện bản thân, tốt nhất nên ômhi vọng thử nghiệm xem sao.

Buổi trưa, Lương Tranh vô cùng ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của Lưu Đức Tài, ông ta bảo Lương Tranh cố gắng thể hiện, cứ thoải mái xông ra trận, cố gắng giành lấy vị trí này, còn nói lần này không được còn có lần sau. Mặc dù chỉ là vài câu khách sáo nhưng Lương Tranh vẫn thấy rất cảm động. Đồng thời anh cũng hiểu ra một điều, là người quản lí, muốn quan tâm, trao đổi với nhân viên là một điều cần thiết. Quá trình giao tiếp giữa người với người cũng là quá trình xích lại gần nhau về tình cảm.

Hai giờ chiều, tại phòng họp của công ty. Trong phần bỏ phiếu của nhân viên, Lương Tranh giành thắng lợi trọn vẹn, đứng thứ nhất trong số các ứng cử viên. Trong phần khảo sát thành tích kinh doanh, Lương Tranh xếp thứ ba. Trong phần thi cuối cùng, đó là phần thi vấn đáp. Nói là vấn đáp chứ thực ra mỗi người được phát cho một đề thi và một cây bút, trên đó có năm câu hỏi, yêu cầu hoàn thành trong vòng ba mươi phút. Lương Tranh đọc năm câu hỏi:

- 1. Mục đích thật sự của bạn khi tham gia ứng tuyển lần này là gì?*
- 2. Đặt ra không dưới năm chiến lược marketing năm 2010.*
- 3. Đề ra năm yêu cầu bạn cho rằng có lợi cho công ty*
- 4. Viết ra ba ưu; nhược điểm của bạn.*
- 5. Chế độ quản lí của công ty nên là thiên về tình cảm hay pháp chế?
Hãy đưa ra ý kiến của riêng bạn.*

Sáng hôm sau, mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, có người nói chú Vương của phòng marketing số hai đã giành thắng lợi, có người lại nói cậu Trương ở phòng marketing số bốn thắng. Lương Tranh đang đọc tin tức trên mạng thì nhận được điện thoại của Lưu Đức Tài, bảo anh đến văn phòng ông một chuyến. Lương Tranh vừa ngồi xuống, Lưu Đức Tài đã đưa cho anh bảng xếp hạng ứng tuyển, bên dưới bảng xếp hạng còn có số điểm đính kèm. Đứng vị trí số một là chú Vương của phòng số hai, thứ hai là Lương Tranh của phòng số một. Mặc dù không quá hi vọng nhưng Lương Tranh vẫn thấy hơi buồn, dù gì anh cũng chỉ cách thành công có một bước chân.

Lưu Đức Tài liền đóng cửa lại, nhìn Lương Tranh, cười hỏi: “Có phải rất thất vọng không?”

Lương Tranh cười như mếu: “Vốn chỉ định thử thôi, nào ngờ được xếp tận thứ hai, chẳng cao cũng chẳng thấp!”

“Chắc chắn trong lòng cậu đang nghĩ sao mình không đứng thứ nhất phải không?”

“Chú Vương làm việc ở công ty đã bao nhiêu năm rồi, thành tích luôn rất tốt. Lần này chú ấy thắng cũng là đúng, tôi thua tâm phục khẩu phục!”

“Nhưng người cười cuối cùng vẫn là cậu!”

Lương Tranh không hiểu Lưu Đức Tài nói vậy có ý gì, chỉ cười trừ không nói gì thêm. Lưu Đức Tài nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: “Nhân viên lâu năm thường có tính ỳ rất cao, thiếu sức sáng tạo và nhiệt tình, lại hay ỷ mình có nhiều kinh nghiệm. Giống như chú Hoàng đấy, lại còn tách ra làm ăn riêng, cướp đi nguồn khách của công ty. Vì vậy theo như ý của sếp, công ty ta sau này phải mạnh dạn sử dụng người mới, chọn đúng người đúng khả năng. Tôi đã trình kết quả này lên cho tổng bộ công ty, lại hết lời tiến cử cậu. Công ty đã xem xét kỹ càng, nhận thấy trong thời gian làm quản lý, cậu làm việc tích cực, dám quyết đoán, hoàn thành xuất sắc công việc. Vì

vậy cuối cùng công ty đã quyết định bổ nhiệm cậu vào vị trí trưởng phòng marketing, được hưởng chế độ đãi ngộ của trưởng phòng. Hiện nay công ty đang soạn thảo văn bản, chiều nay sẽ công bố!”

Lương Tranh thật không dám tin vào tai của mình, anh vô cùng ngạc nhiên và vui mừng trước tin này: “Không phải chứ, thế này đâu có được?”

“Cậu cũng đừng mừng vội, nhiệm vụ marketing của bộ phận nặng nề lắm đấy, nếu không hoàn thành có thể bị cách chức thậm chí còn không được thưởng cuối năm. Đương nhiên chỉ cần cậu nỗ lực thì cũng không đến nỗi khó hoàn thành. Tôi cũng đã tìm hiểu rồi, cậu làm việc khá quyết đoán, gọn gàng, có thể chịu đựng gian khổ. Tuy nhiên nhược điểm cũng không ít. Cậu thì hơi “phiêu”, không ổn định, thêm nữa là làm việc, nói chuyện cũng không biết vòng vo, thiếu mảnh khảnh. Nhìn thấy tiền đồng bao giờ chưa? Trí tuệ là cái vòng tròn bao bên ngoài, còn cái tâm là hình vuông nằm bên trong. Làm người cũng phải như vậy...”

Trên đường về nhà, Lương Tranh nhận được điện thoại của chú Hoàng. Chú Hoàng chúc mừng Lương Tranh được thăng chức, Lương Tranh ngạc nhiên hỏi chú Hoàng biết tin này từ đâu, chú Hoàng bèn nói là nghe chú Vương ở phòng số hai nói. Chú Hoàng bảo chú Vương rất tức giận, cho rằng kết quả lần này bị Lưu Đức Tài giở thủ đoạn gì đó, mục đích là để trấn áp những nhân viên lâu năm, đào tạo thân tín của mình để thuận lợi cho mục đích riêng sau này. Cuối cùng chú Hoàng còn nhắc nhở Lương Tranh đừng trở thành vật hi sinh cho việc kéo bè kéo cánh trong công ty, cố gắng làm việc, bồi dưỡng bản thân mới là điều quan trọng nhất, đặc biệt đừng có tự cao tự đại, đắc tội với người khác. Nghe là biết chú Hoàng thật lòng lo lắng cho mình, Lương Tranh liền hỏi thăm về tình hình của chú Hoàng hiện nay. Cúp điện thoại, Lương Tranh lại nhớ đến “thuyết tiền đồng” của Lưu Đức Tài, đúng vậy, làm người phải “trong vuông vức, ngoài tròn trịa”.

Cùng lúc ấy, Ngải Lự Lự và vợ chồng Đàm Hiểu Na đang ăn cơm ở bên ngoài. Ngải Lự Lự kể cho hai người nghe chuyện tối qua, Bành Thao và Lương Tranh có cùng suy nghĩ, cho rằng cô và Chung Hiểu Huệ bị yêu râu xanh để mắt đến. Đàm Hiểu Na lại không nghĩ như vậy, cô nói rằng mình từng ở đây bao nhiêu lâu, tại sao chưa bao giờ gặp phải những chuyện như vậy? Ý của Đàm Hiểu Na là mình cũng là người đẹp, tại sao chưa từng gặp yêu râu xanh. Tuy nhiên, bọn họ đều khuyên Ngải Lự Lự nên gọi Lương Tranh sang làm “bảo vệ”, một là xuất phát từ góc độ an toàn hai là để tạo điều kiện cho hai người bồi dưỡng tình cảm.

Ngải Lự Lự chỉ cười mà không bình luận gì thêm. Cô hỏi Đàm Hiểu Na: “Lần trước hình như cậu có nói hai người định mở thêm cửa hàng quần áo à?”

Đàm Hiểu Na: “Ừ, có kế hoạch này thật, nhưng vẫn thiếu ít tiền. Tiền thuê cửa hàng, tiền vốn nhập hàng, còn cả tiền thuê người, tổng cộng phải hơn ba mươi vạn”.

Ngải Lự Lự hỏi Bành Thao: “Lợi nhuận của ngành này thế nào?”

Bành Thao: “Cũng tạm tạm. Thuê mặt bằng cửa hàng ở nơi đông người, lại mở thêm trang web trên mạng, nếu nhập hàng thuận lợi thì về cơ bản sẽ không sợ lỗ!”

Đàm Hiểu Na: “Sao thế, cậu định đầu tư à?”

Ngải Lự Lự cười: “Đúng thế, trong tay có chút tiền tiết kiệm, mà chồng cậu lại giỏi giang như thế, tôi phải nghĩ cách hưởng sái chứ, không biết có được không nhỉ?”

Đàm Hiểu Na vỗ tay: “Được, được quá đi chứ, hai chị em ta cùng làm đi! Ông xã, anh thấy thế nào?”

Bành Thao cũng gật đầu: “Anh cũng thấy rất được, dù gì thì quần áo của nữ anh cũng không rành lắm, có hai người đẹp đồng minh thì còn gì bằng...”

Ngải Lựu Lựu: “Ok, vậy tôi đầu tư mười vạn!”

Đàm Hiểu Na: “Gớm thật đấy, nhiều tiền ra phết! Thế mà cậu dám than thở mình nghèo?”

Ngải Lựu Lựu chỉ cười mà không nói. Bành Thao liền rót cho mỗi người một tách trà, sau đó nâng cốc lên: “Nào, lấy trà thay rượu, chúc cho việc làm ăn của chúng ta thành công mỹ mãn!”

“Ừ, chúc cho mọi người cùng phát tài!”

“Nào, cạn ly!”

Ba người ăn cơm xong, Đàm Hiểu Na liền gọi cho Lương Tranh. Cô ra lệnh cho Lương Tranh hôm nay phải tiếp tục “canh gác”, còn nói Ngải Lựu Lựu sẽ về khu đô thị ngay bây giờ, bảo anh đứng ở cổng chờ cô. Ngải Lựu Lựu ngồi trên xe mà thấy hơi ngại, cũng hơi thấp thỏm bất an, cô sợ Lương Tranh vì sĩ diện sẽ không xuất hiện, nếu vậy thì người mất mặt chính là cô. Xe dừng lại ở cổng đô thị: Không có ai. Đàm Hiểu Na có hơi bực mình: “Cái tên Lương Tranh chết tiệt này, thật chẳng đáng tin chút nào!”

Ngải Lựu Lựu cười: “Có thể anh ấy đang bận, tôi tự lên là được rồi, cần gì bắt người ta ra đón chứ?”

Đàm Hiểu Na: “Không được, để tôi gọi lại cho anh ta, giờ đã vậy, sau này còn thế nào nữa?”

Ngải Lự Lự cướp lấy điện thoại của Đàm Hiểu Na: “Tôi bây giờ đâu phải là gì của anh ta, cần gì phải làm thế? Tôi lên trước đây, chào hai người nhé!”

Đàm Hiểu Na: “Bành Thao, mau xuống xe, chúng ta tiễn Ngải Lự Lự về!”

Ba người vừa đi vào cổng đã phát hiện có người ngồi bên đường. Chăm chú nhìn, không phải ai khác, chính là Lương Tranh. Lương Tranh vẫy tay với mấy người, sau đó chạy lại nói: “Làm tôi chờ suốt cả buổi, mọi người định thử thách tôi đây à?”

Đàm Hiểu Na: “Đương nhiên rồi, nếu không làm sao yên tâm giao cho anh chứ..”

Ngải Lự Lự: “Ngồi đây làm gì, anh không lạnh à?”

Ngải Lự Lự nói xong, Lương Tranh liền rùng mình, anh vội vàng kéo cao cổ áo: “Đừng nói nữa, ai bảo thông tin sai cho anh, chẳng phải nói sẽ về ngay hay sao? Làm anh chờ mất nửa tiếng đồng hồ, bỏ về thì sợ nhỡ yêu râu xanh lại xuất hiện, không về lại phải ngồi chịu rét ở đây...”

Ngải Lự Lự: “Sao anh không gọi cho tôi?”

Lương Tranh: “Điện thoại hết pin rồi.”

Đàm Hiểu Na xua tay: “Thôi được rồi, chỉ chờ có một lúc thôi mà, chẳng có chút thành ý gì cả! Bành Thao, chúng ta nên rút lui thôi, tránh làm kì đà cản mũi họ!”

Ngải Lự Lự ngai ngừng: “Lại nói luyên thuyên rồi...”

Lương Tranh lấy thuốc ra mời Bành Thao, Bành Thao đang chuẩn bị nhận thì bị Đàm Hiểu Na cướp lấy: “Anh ấy cai thuốc rồi. Chúng tôi phải về đây, bye bye!”

Ngải Lựu Lựu: “Bye!”

Lương Tranh: “See you later!”

Lương Tranh tối qua ngủ trên sôpha bị nhiễm lạnh, lại cộng thêm tối nay đứng phơi ngoài trời mất nửa tiếng đồng hồ nên bị cúm, hắt xì hơi liên tục. Hai cô gái gần như cùng lúc đi vào phòng, Chung Hiểu Huệ lấy ra một cái chăn, Ngải Lựu Lựu cũng vậy. Hai người đụng nhau ở ngoài phòng khách, bật cười nhìn nhau.

Ngải Lựu Lựu: “Thôi, dùng chăn của cô đi!”

Chung Hiểu Huệ: “Của cô dày hơn, đắp của cô tốt hơn!”

Lương Tranh thấy vậy liền lên tiếng: “Mang hết ra đây, chẳng mấy khi hai người đẹp lại nhiệt tình thế!”

Chung Hiểu Huệ đặt chăn xuống, chạy đi rót cho Lương Tranh cốc nước: “Cảm cúm phải uống nhiều nước một chút!”

Lương Tranh đón lấy ly nước, luôn miệng nói: “Cảm ơn! Cảm ơn!”

Ngải Lựu Lựu vào phòng, mang hộp thuốc ra, đưa cho Lương Tranh: “Uống hai viên, ngủ một giấc là khỏi!”

Lương Tranh cười như mèo: “Thôi, đừng coi anh là bệnh nhân nữa. Hai em mau đi nghỉ đi. Anh đến làm vệ sĩ cho hai người đẹp chứ có phải đến để

các em hầu hạ đâu!”

Chung Hiểu Huệ: “Anh mau uống thuốc đi, bắt anh sang đây bọn em cũng ngại lắm, lại còn khiến anh bị cảm cúm nữa!”

Ngải Lựu Lựu ra lệnh: “Chớ nhiều lời, mau uống thuốc đi!”

Lương Tranh cười: “Vâng vâng vâng, tôi uống ngay đây ạ, mời hai người đẹp về phòng nghỉ ngơi cho, chúc hai nàng ngủ ngon!”

Lương Tranh uống thuốc cảm cúm xong thấy rất buồn ngủ, liền đắp chăn rồi chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, Ngải Lựu Lựu mơ màng nghe thấy tiếng động ở bên ngoài vọng vào. Mấy hôm nay cô toàn mất ngủ, tâm trạng bất an. Ngải Lựu Lựu ngồi bật dậy, lắng tai nghe, tiếng động hình như phát ra từ cửa ra vào, tiếng lách cách như tiếng ai đó đang mở khóa. Yêu râu xanh! Ngải Lựu Lựu giật thót mình, toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội vàng trùm chăn kín đầu. Mấy giây sau, Ngải Lựu Lựu mới chợt nhớ ra Lương Tranh đang ngủ ở ngoài phòng khách. Ngải Lựu Lựu lấy hết dũng khí ngồi dậy mở cửa phòng, nhón chân đi về phía Lương Tranh đang nằm.

Lương Tranh ngủ rất say, Ngải Lựu Lựu liền huých vào người Lương Tranh nhưng anh không phản ứng gì. Tiếng động bên ngoài càng lúc càng to, Ngải Lựu Lựu cuống lên, một tay bịt miệng Lương Tranh, tay kia bẹo mạnh vào đùi anh. Lương Tranh hai tay khua loạn lên như người chết đuối. Kết quả là cả người Ngải Lựu Lựu bị Lương Tranh ôm chặt, đè xuống sôpha. Ngải Lựu Lựu thở hồng hộc, cô ghé vào tai Lương Tranh thì thầm: “Đừng nói, bên ngoài hình như có người!”

Lương Tranh đã tỉnh táo hơn, anh như ngừng thở, lắng tai nghe. Bên ngoài im phăng phắc, chẳng nghe thấy tiếng gì. Qua ánh đèn mờ mờ hắt từ ngoài vào, Lương Tranh nhìn thấy Ngải Lựu Lựu đang nằm bên dưới, mở to

mắt nhìn mình. Lương Tranh cúi đầu hôn lên trán cô, khe khẽ thốt lên: “Em thật đẹp!”. Ngải Lự Lự không dám lên tiếng, vội vàng lắc đầu, cố sức đẩy Lương Tranh ra, nhưng có thể nào cũng không đẩy được.

Đột nhiên bên ngoài lại vọng vào tiếng mở khóa. Lương Tranh giật nảy mình, anh kéo Ngải Lự Lự dậy, sau đó nhón chân đi ra đằng sau cửa, cầm chai bia để ở đấy lên.

“Cạch” một cái, cánh cửa bị đẩy ra, một người bịt mặt bước vào. Lương Tranh nín thở, vòng ra phía sau kẻ đó, vung chai bia lên đập mạnh vào đầu hắn. Kẻ đó lão đảo, đưa tay lên sờ đầu rồi ngã vật xuống tử đưng giãy. Ngải Lự Lự hét lên thất thanh, lấy tay chỉ ra bên ngoài. Lương Tranh quay lại, thì bị ăn trọn một cú đấm, mũi anh tê rần, đau như muốn vỡ ra. Lương Tranh bất chấp cơn đau, dồn sức ghi chặt đối phương, hai người lăn trên nền đất. Ngải Lự Lự hốt hoảng dậm chân thành thạch, hoang mang lao vào nhà bếp, vớ lấy cái chảo chạy ra, sau đó đập lia lia vào kẻ đang vật lộn với Lương Tranh.

“Cứu tôi với, giết người!”, Chung Hiểu Huệ không biết đã lao ra từ lúc nào, trong tay cầm con dao gọt hoa quả, vừa xông ra cửa vừa hô hoán.

Hai kẻ bịt mặt thấy tình hình nguy cấp liền vội vàng vừa lết vừa chạy trốn.

Chung Hiểu Huệ la lên: “Mau bật đèn lên!”

Đèn vừa bật, Lương Tranh hai tay ôm lấy đầu, nằm co mình trên đất, bất động.

Ngải Lự Lự lao đến: “Lương Tranh, anh không sao chứ?”

Lương Tranh khẽ xua tay, ra ý bảo Ngải Lự Lự đừng lại gần, yếu ớt nói: “Đừng qua đây, để anh cử động chút đã...”

Lương Tranh từ từ duỗi chân, sau đó lại cử động hai tay, tiếp đó nằm ngửa ra đất, điều chỉnh lại hơi thở: “Ban này là ai đập anh thế?”

Ngải Lựu Lựu giật nảy mình, vội vàng giấu cái chảo ra đằng sau, không dám lên tiếng.

“Là em phải không Ngải Lựu Lựu? Hài, suýt chút nữa thì anh mất mạng rồi đấy!”, Lương Tranh vừa nói vừa lồm cồm bò dậy, lấy tay lau mũi, trên tay dính đầy máu.

“Oái, anh bị chảy máu mũi rồi, mau ngửa cổ lên!”... Chung Hiểu Huệ vội vàng ném con dao gọt hoa quả xuống, cầm khăn giấy chạy đến.

Nửa tiếng sau, Ngô Hiểu Quân vẫn còn chưa hết ngái ngủ chạy đến, theo sau là hai nhân viên bảo vệ của khu. Ngải Lựu Lựu và Chung Hiểu Huệ một mực đòi đưa Lương Tranh đến bệnh viện kiểm tra. Lương Tranh ban đầu không chịu, nhưng sau không nói lại được đành phải đồng ý. Ngô Hiểu Quân và Chung Hiểu Huệ phụ trách ở lại trông nhà, hai người ngồi trên ghế, bộ dạng ủ rũ. Một nhân viên bảo vệ lớn tuổi lấy giấy bút ra ghi chép, thỉnh thoảng lại hỏi Chung Hiểu Huệ mấy câu.

Một nhân viên bảo vệ khác đưa Lương Tranh và Ngải Lựu Lựu xuống nhà, sau đó giúp họ bắt một chiếc taxi. Chiếc xe chuyển bánh đến bệnh viện Dân Hàng. Lỗ mũi Lương Tranh nhét đầy giấy, trông rất khôi hài. Anh ngồi dựa vào người Ngải Lựu Lựu, mặt mày vô cùng hạnh phúc. Lúc này, Ngải Lựu Lựu đang cảm thấy vô cùng áy náy, nước mắt cứ trào ra, nhỏ tí tách vào tay Lương Tranh.

Lương Tranh hỏi: “Ngốc à, em sao thế?”

Ngải Lựu Lựu: “Có phải em rất ngốc không?”

Lương Tranh: “Không ngốc, cho dù có ngốc cũng vẫn đáng yêu mà...”

Ngải Lựu Lựu gật lệ mím cười: “Đã như vậy rồi mà anh còn đùa được...”

Lương Tranh: “Anh thấy rất ổn mà, nếu cả đời mà được thế này thì tốt quá.”

Ngải Lựu Lựu bịt miệng Lương Tranh lại: “Không được nói bậy!”

Lương Tranh cười hỏi: “Nếu anh có mệnh hệ gì, liệu em có ở góa một năm không?”

Ngải Lựu Lựu đâm cho Lương Tranh một cú, nghiến răng dọa: “Chớ nói nhiều, mau nghỉ ngơi đi!”

“Em mà còn đánh nữa là phải ở góa thật đấy! Xem ra em rất quan tâm anh mà, anh biết ngay em không chịu nói thật lòng mà, yêu người ta rồi mà cứ không chịu thừa nhận. Nói thật lòng, anh rất cảm kích hai kẻ bịt mắt kia, bọn chúng xuất hiện rất đúng lúc. Đợi khi nào rảnh, anh phải mời bọn họ uống vài ly cảm ơn mới được..”

Ngải Lựu Lựu ngoảnh mặt đi, len lén cười.

Lương Tranh tiến hành kiểm tra tổng thể trong bệnh viện, thân thể không có vấn đề gì, chỉ cần kê đơn uống ít thuốc là ổn. Một người ngồi trong phòng khách, đối diện với nhau, hai cô gái vẫn chưa hoàn hồn lại. Ngô Hiểu Quân là bình tĩnh nhất, anh ngậm một miếng thuốc, đưa cho Lương Tranh một miếng. Lương Tranh đang định cầm bật lửa lên châm thuốc thì bị Ngải Lựu Lựu cướp mất. Lương Tranh mím cười không nói gì.

“Hay là báo cảnh sát đi!”, Ngô Hiểu Quân nhả khói rồi đột nhiên lên tiếng.

Chung Hiểu Huệ phản đối: “Tôi thấy không cần thiết, dù gì mình cũng có mắt mát gì đâu?”

Ngải Lự Lự: “Tôi thấy nên báo cảnh sát. Hai tên này rất ghê gớm, sao có thể mở khóa cửa được nhỉ, lúc ấy tôi sợ phát khiếp lên được!”

Lương Tranh nhìn cánh cửa khép hờ: “Cửa này đời cũ rồi, dùng lực là mở được ngay!”

“Ngày mai tôi sẽ mua một cái khóa mới, báo cảnh sát phiên phức lắm, hơn nữa tôi nghĩ cũng chẳng điều tra ra cái gì đâu..”, Chung Hiểu Huệ nhìn mọi người như muốn trưng cầu ý kiến.

Lương Tranh nhìn Chung Hiểu Huệ, ngẫm nghĩ rồi nói: “Hay là thôi đi, đổi chia khóa là được, bảo vệ của khu cũng sẽ đề cao cảnh giác, bọn họ cũng không muốn mình báo cảnh sát đâu, như thế sẽ khiến người dân trong khu hoang mang. Chuyện này đến đây chấm dứt, hai người đẹp mau đi ngủ đi, tôi và Ngô Hiểu Quân nói chuyện chút đã!”

Chung Hiểu Huệ và Ngải Lự Lự ai về phòng người nấy. Lương Tranh liền vẫy vẫy tay với Ngô Hiểu Quân. Ngô Hiểu Quân lấy thuốc lá ra, đưa cho Lương Tranh. Ngô Hiểu Quân hỏi Lương Tranh: “Rốt cuộc là chuyện gì, cứ như là đánh nhau với xã hội đen Hồng Kông vậy?”

Lương Tranh cười: “Còn có thể có chuyện gì? Chỉ là hai tên trộm vặt, chắc là định vào ăn trộm ít đồ, kiếm ít tiền ăn tết ấy mà...”

“Ừ, cậu không sao chứ, nghe nói cậu bị Ngải Lự Lự đập cho mấy chảo...”

“Không bật đèn, ánh sáng cũng mờ mờ, chắc là cô ấy hoảng quá nên đập bừa!”

“Ha ha, cũng thú vị phết, hay là tôi cũng chuyển sang đây ở nhé!”

“Thôi đi, có hai tên trộm vặt ấy mà. Nếu bọn chúng còn dám đến, tôi sẽ dạy cho chúng một bài học!”

...

Chiều hôm sau, hai công nhân đến lắp và thử lại khóa cẩn thận, sau đó giao chìa khóa cho Chung Hiếu Huệ. Chung Hiếu Huệ khóa cửa lại, mệt mỏi nằm thẳng xuống ghế sofa, mặt mày ủ rũ.

Buổi tối, ba người ngồi ngẩn ra trên ghế, mắt chăm chăm nhìn vào cánh cửa vừa thay khóa. Ngải Lự Lự thở dài, oán thán: “Xem ra căn phòng này sau này không thể ở tiếp được, tôi phải chuyển nhà thôi. Cứ nghĩ đến chuyện lũ trộm từng len vào là tôi thấy tay chân mềm nhũn, không sao ngủ được!”

Lương Tranh cầm lấy một cuốn tạp chí trên bàn: “Không sao đâu, ngày nào anh cũng sẽ sang đây ngủ, cho đến khi em về nhà ăn Tết thì thôi...”

Ngải Lự Lự: “Đâu có được, ngày nào cũng phải ngủ trên sofa làm sao anh chịu nổi?”

Chung Hiếu Huệ nhìn hai người, biết điều đứng dậy: “Tôi đi làm cơm đây, hôm nay tôi mua cá!”

Lương Tranh thấy Chung Hiếu Huệ đã vào bếp liền cười nhả nhỏ với Ngải Lự Lự: “Đâu thể chen chúc với em trên một cái giường, mà cũng không thể để em ngủ ngoài phòng khách được, nếu vậy e rằng em sẽ càng khó ngủ! Cho dù em muốn chuyển đi cũng phải đợi cho ra tết mới tính, em thấy sao?”

Ngải Lự Lự gật đầu: “Thôi được rồi, giờ cũng chỉ còn mỗi cách đó thôi!”

“Lựa chọn sáng suốt đấy!”

“Đầu anh còn đau không, tối qua...”

“Em đập hay lắm, nếu không giờ này em đâu có quan tâm đến anh như thế? Đây gọi là “có phúc mới được ăn đòn” .

Ngải Lự Lự đứng bật dậy, lườm Lương Tranh: “Dở hơi! Em đi giúp Chung Hiểu Huệ một tay đây, anh cứ ngồi đó mà viễn vông...”

Mấy ngày sau đó, Lương Tranh nghiêm nhiên trở thành vệ sĩ, thỉnh thoảng anh cũng gọi Ngô Hiểu Quân sang cùng, mấy người ngồi đánh bài, nói chuyện. Cái đêm gây ám ảnh tâm lí cho mọi người cũng lùi dần vào quá khứ. Chỉ có Chung Hiểu Huệ là tâm trạng vẫn còn nặng nề, làm gì cũng ngờ ngợ ngẩn ngẩn. Tất cả những việc này đều không qua nổi con mắt nhạy bén của Lương Tranh. Anh nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp Chung Hiểu Huệ, cô lúc này dường như đã trở thành một con người khác, đúng thật là vật đổi sao dời. Lương Tranh đã mấy lần muốn nói chuyện riêng với Chung Hiểu Huệ nhưng vẫn chưa có cơ hội.

Một buổi tối thứ sáu, Chung Hiểu Huệ nhận được điện thoại của Trần Tường Đông. Trần Tường Đông nói hắn ta đã đến trước cổng khu đô thị Quốc Mỹ, hẹn cô ra ngoài nói chuyện. Chuyện gì phải đến rồi cũng sẽ đến, Chung Hiểu Huệ chào Ngải Lự Lự và Lương Tranh rồi khoác áo khoác ra ngoài. Một chiếc Mercedes màu đen bóng lộn đang đỗ ở cổng đô thị, Chung Hiểu Huệ đi đến gần, cửa xe chọt mở ra. Trong xe bật điều hòa rất âm áp, mùi thuốc là nồng nặc khiến cho Chung Hiểu Huệ khó chịu.

Trần Tường Đông nhìn Chung Hiểu Huệ, than thở: “Anh biết em rất hận anh... Nhưng chuyện đã qua rồi, anh hi vọng em có thể cho qua mọi chuyện..”

Chung Hiểu Huệ châm một điếu thuốc, rất một hơi rồi nói: “Mấy ngày nay anh cứ người theo dõi tôi, nửa đêm còn xông vào chỗ tôi ở đúng không?”

Trần Tường Đông nhìn đồng hồ, gật đầu nói: “Đúng thế, như thế là nể mặt em lắm rồi. Em từng xem phim chưa? Có gián điệp hai mang đấy, em tưởng rằng bỏ ra chút tiền, tìm đại vài kẻ vớ vẩn là có thể đánh sập công ty anh chắc? Lúc đầu anh còn tưởng công ty đối phương giờ trò, thật không ngờ là em! Hợp thì yêu, không thì giải tán trong vui vẻ, em nên hiểu điều đó mới phải. Những thứ mà bọn em lấy được đều vô dụng thôi, hiện giờ là xã hội pháp chế, cái gì cũng cần có bằng chứng. Mấy bức ảnh ấy thì nói lên được điều gì? Ủng hộ em theo anh ngần ấy năm, sao còn ấu trĩ thế? Lăn lộn ở đất Bắc Kinh này như đi trên lớp băng mỏng, anh có được địa vị như ngày hôm nay đâu phải chỉ nhờ vào may mắn?”

Chung Hiểu Huệ nhìn ra ngoài cửa sổ, phần nộ nói: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Em cần làm gì thì cứ làm, nếu thiếu tiền anh có thể cho thêm. Em đừng giờ trò trẻ con nữa, chuyện này đến đây là chấm dứt. Nếu em cứ thích làm căng, chẳng may chộc phải ổ kiến lửa, người nhà em với mấy đứa bạn của em, anh đều không tha! Em chơi đùa, nhưng anh làm thật đấy! Em biết đấy, muốn khiến cho vài ba người biến mất khỏi cái thành phố hàng chục triệu dân này chẳng phải chuyện khó khăn...”

“Anh đe dọa tôi đấy hả?”

“Ừ, hi vọng em sớm tỉnh táo lại! Hôm nay anh bớt chút thời gian đến đây gặp em là vì niệm tình xưa nghĩa cũ, hồi đó chúng ta bên nhau là do cả hai

bên cùng tình nguyện, ai cũng đạt được cái lợi cho mình. Giờ đôi người đôi ngã, nên chúc phúc cho nhau mới phải?”

“Thế nhưng tôi hôm ấy anh đã bán tôi!”

Trần Tường Đông cũng châm một điếu thuốc lên, thở dài: “Anh cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác, anh cũng đâu muốn vậy, anh không thể để công ty bị phá sản được, nó là tâm huyết cả đời của anh mà...”

Chung Hiểu Huệ cười khẩy: “Vì vậy anh cho tôi một món tiền coi như là một vụ giao dịch chứ gì?”

“Anh biết em không thiếu tiền. Nhưng chỉ có làm vậy anh mới thấy dễ chịu hơn đôi chút...”

“Trần Tường Đông, anh sẽ gặp báo ứng cho xem!”

Chung Hiểu Huệ đẩy cửa ra, ngẩng cao đầu bỏ đi. Hết rồi, tất cả đã hết rồi, đây chính là con đường do mình lựa chọn. Lựa chọn con đường thế nào sẽ có kết quả như vậy. Chung Hiểu Huệ vào một cửa hàng đồ nướng, gọi một chai Nhị Oa Đầu. Những chuyện cũ không thể quên đi, vậy thì chỉ còn cách chọn cách quên tạm thời, có thể như vậy, tâm trạng sẽ dễ chịu hơn.

Một tiếng sau, Chung Hiểu Huệ ra sức gõ cửa. Lương Tranh vừa mở cửa ra, Chung Hiểu Huệ đã ngã vào lòng anh. Chung Hiểu Huệ toàn thân nùng nặc mùi rượu, ôm chặt lấy Lương Tranh bật khóc nức nở. Lương Tranh không biết làm sao, đành quay sang nhìn Ngải Lựu Lựu đang ngồi trên ghế cầu cứu. Ngải Lựu Lựu tỏ vẻ ái ngại, sau đó dang tay ra đỡ hộ Lương Tranh. Lương Tranh cười như mếu với Ngải Lựu Lựu, vòng tay ôm Chung Hiểu Huệ, sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Ngải Lự Lự đứng dậy đi rót cốc nước, đặt lên bàn, sau đó khẽ nói: “Cho cô ấy uống chút nước, em về phòng nghỉ đây, anh an ủi cô ấy đi nhé!”

Lương Tranh cuống lên: “Em đừng đi, chúng ta đưa cô ấy vào phòng nghỉ ngơi đi.”

Đột nhiên Chung Hiểu Huệ khẽ đẩy Lương Tranh ra, sau đó quay lưng lại nói với hai người: “Cảm ơn hai người, tôi không sao rồi!”

Chung Hiểu Huệ lau nước mắt, buộc mái tóc rối bù lên rồi đi vào trong phòng ngủ, mết mỗi khóa cửa lại, để mặc cho nước mắt trào ra như mưa. Lương Tranh và Ngải Lự Lự tròn mắt nhìn nhau, đứng ngây ra không biết nói cái gì. Hồi lâu sau, Ngải Lự Lự mới định thần lại, cô mỉm cười với Lương Tranh rồi đi về phòng mình. Lương Tranh lắc đầu, bùi ngùi nói: “Hài, con gái là vậy đấy!”

Trưa ngày hôm sau, Chung Hiểu Huệ lấy toàn bộ những thứ cất trong gói ra, đem đốt hết. Cô kẹp vào trong tạp chí một bức thư, bên ngoài bì thư cô ghi người nhận là Lương Tranh. Chung Hiểu Huệ đã thu dọn hết đồ đạc, cô biết giờ đã là lúc phải ra đi. Lúc cánh cửa nặng nề khép lại, một tiếng thở dài khẽ vang lên, xa xôi và thê lương, giống như tiếng than khóc ở trước mộ.

Ngải Lự Lự hết giờ làm về nhà, phát hiện cửa phòng Chung Hiểu Huệ vẫn mở, bước vào xem thấy trong phòng trống rỗng. Cô vội vàng gọi điện cho Lương Tranh, giục anh mau về nhà. Lương Tranh đi hai vòng quanh căn phòng của Chung Hiểu Huệ, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Chung Hiểu Huệ. Anh lắc đầu: “Tắt máy rồi, cứ thế mà đi không lời từ biệt!”

Ngải Lự Lự thở dài: “Không phải tại tôi qua em nói gì sai chứ?”

“Cô ấy không nhỏ nhen như vậy đâu. Hơn nữa em nói chuyện với người khác bao giờ cũng rất hiền hòa, ngoại trừ khi nói chuyện với anh. Phải đi thì sớm muộn gì cũng sẽ đi, có thể ra đi như thế này là tốt nhất...”

Một tiếng sau, Ngải Lự Lự và Lương Tranh ăn cơm xong, đang ngồi trên ghế nói chuyện nên làm thế nào.

Ngải Lự Lự: “Hài, chán thật, đi hết cả rồi!”

Lương Tranh đề nghị: “Sang chỗ anh ở đi, anh vẫn sẽ ngủ trên sôpha!”

Ngải Lự Lự băn khoăn: “Vậy thì khác gì anh ngủ trên sôpha ở đây?”

“Đương nhiên là khác rồi, ở đây là cô nam quả nữ, ở bên kia còn có Ngô Hiểu Quân, tạo ra thế chân vạc, như thế sẽ vững chãi hơn!”

“Cái gì mà thế chân vạc chứ, đúng là dở hơi!”

“Em đừng hiểu lầm, anh mà ở đây thế này chỉ sợ em lại có mưu đồ bất chính với anh...”

Ngải Lự Lự bật miệng cười: “Lương Tranh, em phát hiện anh rất là mặt dày nhé, đã thế còn không biết đồ mặt gì hết. Không mất mấy năm rèn luyện chắc không đạt được trình này đâu nhỉ? Thôi được rồi, để kiểm chứng xem em có mưu đồ bất chính với anh hay không, em quyết định không chuyển đi. Anh cứ kiên trì thêm vài ngày nữa, em chuẩn bị về quê ăn tết rồi, đến lúc đó mời anh biến về cái ổ lợn của các anh! À phải rồi, anh mua vé chưa?”

“Anh cũng không biết ngày nào em về nên chưa mua!”

“Cuối cùng cũng phải về nhà rồi...”

“Hay để anh đưa em về nhé...”

“Em đi rửa bát đây!”

Mấy ngày sau đó, Ngải Lựu Lựu và Lương Tranh tự nhiên trở nên xa cách. Hai người dường như đều ngại. Cứ đi làm về là ai làm việc của người này, rất ít khi nói chuyện. Ngải Lựu Lựu đi ngủ sớm hơn trước, mặc dù không hề buồn ngủ, cô cũng đóng cửa ngò trong phòng. Không biết là vì sao, mấy ngày nay cô ngủ rất ngon. Còn Lương Tranh đã ôm chần gối của mình sang đây từ lâu, chuyển vào ở trong căn phòng của Chung Hiểu Huệ. Anh rất thích cuộc sống hiện tại, trong lòng thấy ấm áp, rất bình yên. Anh luôn cảm thấy Ngải Lựu Lựu luôn ở bên cạnh mình, hai trái tim cuối cùng cũng xích lại gần nhau.

Một buổi tối, Ngải Lựu Lựu bắt đầu sửa soạn hành lí. Lương Tranh tò mò hỏi: “Làm gì thế, chuẩn bị về à?”

“Còn mấy ngày nữa cơ, thứ sáu! Thời gian nhanh lắm, em phải sắp xếp đồ đạc trước, đến lúc ấy mới có thể tận hưởng cảm giác được về nhà!”

“Đã thuê được bạn trai rồi à?”

“Thôi bỏ đi, không thuê nữa, em đã chuẩn bị sẵn tâm lí lao ra chiến trường rồi ! ”

“Thực ra anh có hai phương án vện toàn...”

“Hả?”

Lương Tranh rót cho mình một cốc nước, giả bộ nghiêm túc phân tích: “Không thuê một người về cùng, chắc chắn ăn tết mất ngon; thêm nữa, sang

năm lỗi tai em sẽ càng không được yên. Nói thật cho em biết, anh đã chuẩn bị thuê một người về cùng rồi, chỉ có điều là thuê ngắn hạn, khi nào về quê sẽ tìm một người bạn học, nhờ cô ấy đóng kịch hộ. Với hoàn cảnh của em hiện giờ, thuê anh là hợp lý nhất, anh sẽ không lấy tiền đâu...”

Ngài Lữ Lữ lườm Lương Tranh: “Anh có cho thêm tiền em cũng chẳng thêm!”

“Đừng nóng, nghe anh nói hết đã. Giờ anh đóng kịch với em trên cương vị một người bạn, sau này nhờ chúng ta có thành đôi thiết, thế thì chẳng phải càng bớt được thủ tục rườm rà hay sao, chí ít thì cũng không phải về ra mắt bố mẹ nữa!”

“Có đến với nhau thì cũng vẫn phải về mà!”

Lương Tranh cười: “Về thì về, nếu không bố mẹ chúng ta sẽ nhớ lắm đấy!”

Ngài Lữ Lữ thấy Lương Tranh cười gian xảo liền định thần lại: “Đừng có mừng vội, nể mặt anh dạo này biểu hiện tương đối tốt, em sẽ cân nhắc chuyện này xem sao...”

Phòng tài vụ đã trở lại trạng thái bình thường, mấy cô gái thông dong ngồi tán chuyện và ăn vặt. Mọi người đang bàn tán đến chuyện ăn tết. Ai cũng nói càng ngày càng cảm thấy tết nhất không có không khí, càng lúc càng tẻ nhạt, lúc nào cũng là đốt pháo, ăn cơm tất niên, liên hoan đầu năm... Chẳng có gì mới mẻ hết.

Ngài Lữ Lữ thở dài: “Mọi người còn tốt chán, có thể ăn tết yên ổn. Tôi nói với gia đình năm nay dẫn bạn trai về, đến giờ vẫn một thân một mình, chẳng nhẽ lại đi thuê một người đóng giả người yêu?”

Trâu Huệ hào hứng nói: “Giờ đang thịnh hành lắm đấy, em thấy như thế cũng được. Chỉ có điều chị phải tìm một người mặt mũi sáng sủa, tính cách tốt, biết đâu giả lại thành thật thì sao?”

Đàm Hiểu Na: “Tìm Lương Tranh đi, hai người chẳng phải đang ở chung sao, quan hệ phát triển nhảy vọt còn gì?”

Chu Tường Linh tỏ vẻ bất cần: “Con ranh, đã ở chung rồi còn nói một thân một mình!”

Ngải Lự Lự cuống lên, vội vàng giải thích: “Mấy hôm trước nhà em bị trộm đột nhập, em sợ quá nên anh ấy chỉ đến ở cho em đỡ sợ thôi..”

Chu Tường Linh cười mỉm: “Ha ha, kết quả là hai người dính lấy nhau rồi chứ gì?”

Trâu Huệ: “Vậy thì thuê anh ấy về đi, em cảm thấy anh ấy rất được!”

Ngải Lự Lự: “Để chị giới thiệu cho em nhé!”

Trâu Huệ: “Cũng được! Em đâu phải chưa từng gặp anh ấy. Mặt mũi đẹp trai, lại rất nam tính nữa!”

Đàm Hiểu Na: “Đắm đuối rồi chứ gì? Đừng có cướp của chị Ngải đây. Chị Ngải của em chẳng có tật xấu lớn, chỉ có mỗi cái tật là cứ nói trái với lòng trong chuyện tình cảm, thích chơi trò bịt mắt bắt dê. Nếu như tôi đoán không nhầm thì chắc chắn Lương Tranh rất muốn về quê với cậu, nhưng cậu đang chưa quyết định được nên mới đến trưng cầu ý kiến của bọn tôi chứ gì?”

Chu Tường Linh và Trâu Huệ vỗ tay âm ỉ: “Phân tích đúng lắm!”

Ngải Lự Lự mặt đỏ bừng lên, vội vàng cãi lại: “Cậu cứ làm như mình cái gì cũng biết không bằng!”

Ngoài Ngải Lự Lự, mọi người ai cũng cười ngặt nghẽo.

Chu Tường Linh đứng dậy nói: “Quý phòng còn ít tiền, chúng ta đi đàn đúm một trận đi, vừa ăn vừa thăm dò chuyện chung thân đại sự của đồng chí Ngải!”

Ngải Lự Lự ăn cơm xong liền về nhà, lúc này đã là tám giờ tối. Mở cửa ra, đi vào phòng khác, Ngải Lự Lự kinh ngạc đến đờ người khi phát hiện dưới sàn nhà, trên bàn, trên sofa, đâu đâu cũng thấy hoa hồng, đáng nói hơn là ngay cả trên tường cũng cắm mấy bông.

Lương Tranh từ cửa sau nhẹ chân bước ra, đi vòng đến trước mặt Ngải Lự Lự, quỳ một chân xuống, tay cầm hai tấm vé tàu hỏa chìa ra trước mặt Ngải Lự Lự: “Đây là hai tấm vé đến Nhạc Dương, khẩn cầu em hãy dẫn anh về nhà! Là thuê cũng được mà sở hữu dài hạn cũng được, tùy em!”

Ngải Lự Lự mím môi cười, đón lấy hai tấm vé, sau đó chỉ vào những bông hoa hồng rải khắp nhà, hỏi: “Ở đâu mà lắm hoa thế này?”

Lương Tranh dặt tay Ngải Lự Lự, để cô ngồi xuống ghế, sau đó đứng trước mặt cô: “Trước tiên anh phải xin lỗi em, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt chẳng vui vẻ gì, chính anh đã làm hỏng mọi việc. Tiếp theo đó anh liên tục mĩa mai, châm chọc em mọi lúc mọi nơi, không thèm để ý đến sự tôn nghiêm của em, anh đúng là một kẻ xấu xa. Nhưng trong thời gian tiếp xúc với em, anh phát hiện ra mình ngày càng bị lún sâu vào mối quan hệ này. Sự xinh đẹp, hiền hậu của em; từng nụ cười, từng ánh mắt, ngay cả những lời nói trái với lòng mình của em đều khiến tim anh đập rộn ràng, mất hết cả hồn vía. Dưới sự chỉ trích của em, anh đã từng hoài nghi bản thân, liệu có phải vì hôn nhân mà coi em là cây cỏ cứu mạng cuối cùng không? Nhưng khoảng thời gian may mắn được ở chung với em đã khiến anh cảm thấy vô

cùng vui vẻ, cũng rất bình an, rất nhẹ nhõm. Anh đến thành phố này đã năm năm rồi, chưa bao giờ anh thấy vui vẻ như vậy. Tối hôm ấy trên đường đến bệnh viện, chúng ta dựa vào nhau, anh cảm thấy còn vui hơn kị được hàng triệu cái đơn hàng. Tất cả những chuyện này đã khẳng định được một điều, đó chính là anh thật lòng yêu em, muốn chung sống với em, cho dù em có chạy đến chân trời góc biển, anh cũng sẽ đuổi theo em, không bao giờ từ bỏ. Hôm nay anh mua 520 bông hoa hồng, nhờ chúng nói hộ anh ba chữ đó... Anh biết thường ngày anh rất mồm mép, ba hoa, không đáng tin. Nhưng mỗi câu anh nói ngày hôm nay đều là thật lòng: Ngải Lựu Lựu, anh yêu em, anh muốn sống bên em!”

Lương Tranh lại lần nữa quỳ xuống, sau đó cầm một bông hoa hồng dưới đất lên, đưa cho Ngải Lựu Lựu: “Mong cô Ngải Lựu Lựu chính thức tiếp nhận người bạn nhỏ Lương Tranh này!”

Ngải Lựu Lựu bĩu môi: “Dựa vào đâu mà anh nói mình là bạn nhỏ, em già lắm chắc?”

Lương Tranh nghiêm nghị nói: “Mong bạn nhỏ Ngải Lựu Lựu hãy chính thức tiếp nhận đồng chí Lương Tranh này!”

Ngải Lựu Lựu trợn mắt lườm Lương Tranh, sau đó đón lấy bông hoa hồng trên tay anh. Hai người ôm chặt lấy nhau. Nhìn bông hoa hồng đỏ thắm trên tay, Ngải Lựu Lựu hạnh phúc đến rơi nước mắt.

Hai hai tháng chạp, thứ năm, buổi tối cuối cùng trước khi rời Bắc Kinh, Lương Tranh nhận được tin nhắn của Chung Hiểu Huệ: *Trong cuốn tạp chí trên bàn có thư em viết cho anh.* Lương Tranh lấy cuốn tạp chí ra, mở từng trang để kiểm tra, quả nhiên phát hiện ra một bức thư, trên đó có ghi tên mình. Anh xé bì thư ra, bên trong có tờ giấy và một tấm thẻ ngân hàng. Nét chữ đơn giản, dễ đọc:

Lương Tranh, thứ lỗi cho em ra đi mà không lời từ biệt, thay em gửi lời hỏi thăm đến Ngải Lự Lự, cảm ơn cô ấy đã cho em ở lại. Ha ha... Cô ấy là một cô gái tốt, hi vọng hai người sẽ biết trân trọng lẫn nhau. Gặp được anh là một chuyện vừa đau khổ vừa hạnh phúc của em. Đau khổ bởi anh đã làm đảo lộn tất cả cuộc sống của em, khiến em không thể không nhìn lại bản thân mình. Hạnh phúc vì cuối cùng em cũng cắt đứt được với những ngày hôm qua vô tri và dơ bẩn, chuẩn bị đón nhận một cuộc sống mới. Cảm ơn anh, Lương Tranh! Sự chân thành, bao dung và tình cảm nồng nhiệt của anh đã khiến em tìm lại được bản thân. Trong thẻ có một số tiền, em hi vọng anh có thể giúp em quyên góp cho những người cần đến sự giúp đỡ, nhưng đừng để lại tên em. Mật mã là ngày chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, hôm đó là một ngày lễ, rất dễ nhớ, cộng thêm với hai chữ số cuối trong số điện thoại của anh. Anh là một người cẩn thận, em tin anh sẽ nhớ ngày hôm ấy. Em vốn định gặp mặt trực tiếp và nói với anh tất cả nhưng em không đủ dũng khí, cuối cùng đành dùng cách này để từ biệt. Lần này có thể là vĩnh biệt, cũng có thể chỉ là tạm biệt... ha ha, cho dù ở chân trời góc biển, em sẽ luôn chúc phúc cho anh!

Yêu anh: Huệ

Trên chuyến tàu từ Bắc Kinh đến Nhạc Dương, Lương Tranh và Ngải Lự Lự ngồi tựa vào nhau. Toa xe chật kín người, ngay cả lối đi cũng chật đầy hành lý, không khí phảng phất mùi ẩm mốc, vô cùng ngọt ngào. Lương Tranh thì thầm vào tai Ngải Lự Lự: “Chẳng biết bố mẹ em có thích anh không, anh thấy thấp thỏm quá...”

Ngải Lự Lự cười, hãnh diện nói: “Em thích thì bố mẹ em cũng sẽ thích!”

“Vậy em có thích anh không?”

“Một chút xíu...”

“Vậy là đủ để chiếm được tình cảm của bố mẹ em rồi!”

“Đừng hòng!”

“Em cũng nên bớt chút thời gian đến nhà anh một chuyến chứ nhỉ?”

“Không đi!”

“Em đã nhận lời bố anh rồi, làm người ai lại nuốt lời thế?”

“Vậy thì phải xem biểu hiện của anh đã!”

“Em cứ đợi đây, đến lúc ấy anh mà không cho em đi, em lại chẳng làm loạn lên ấy chứ...”

Ngải Lự Lự thúc cho Lương Tranh một cú đấm, nhướn mày nói: “Trước tiên phải cai thuốc; thứ hai là không được cãi, không được chọc giận em; thứ ba là chỉ được yêu một mình em. Nếu anh có thể làm được cả ba điều này, em sẽ theo anh về...”

Lương Tranh gật đầu như bỏ củi: “Tiểu đệ hiểu rồi, đại tỷ cứ chờ xem!”

Hai chín tháng chạp, một ngày trước giao thừa, tại công trường ở khu Triều Dương, có rất nhiều công nhân đang tụ tập biểu tình, có người còn giương tấm băng rôn viết “*Đả đảo chủ công trình không trả lương cho công nhân*”. Phóng viên của đài truyền hình Bắc Kinh đã có mặt ở hiện trường để phỏng vấn, một công nhân làm việc trong văn phòng kích động nói: “Ông chủ đã sử dụng đất đai bất hợp pháp, dùng bạo lực để tháo dỡ, di dời mặt bằng. Ông ta đã bị cơ quan công an bắt đi rồi, hình như là bị phát hiện có hành vi hối lộ người trong ngân hàng thì phải. Bây giờ mấy công ty bao thầu đã trốn hết, lương của công nhân không chịu trả, chúng tôi đều là những nhân viên quen ở đây, giờ vẫn đang phải chờ lương để về nhà ăn

tết... Các anh chị phóng viên đã đến đây rồi thì nhất định phải đòi lại công bằng cho chúng tôi!”

Phóng viên hỏi: “Tên công ty các anh là gì, ông chủ là ai?”

“Công ty hữu hạn thực nghiệp Thành Đông, ông chủ là Trần Tường Đông”.

Tháng Sáu, tại một nhà hàng ở Hậu Hải đang tổ chức cuộc họp báo về tác phẩm *Trai thừa gái ế* mới xuất bản. Trong một góc nhỏ dưới sân khấu, nhóm Lương Tranh đang ngồi uống rượu và nói chuyện.

Trình Triệu phú cười: “Chẳng phải cậu ta thất tình nên mới viết sách hay sao, sao giờ áp lực và sự cô độc trong thành phố này lại làm nảy sinh khát vọng viết lách của cậu ta thế?”

Lưu Du Hà trừng mắt nạt Trình Triệu phú, sau đó nhìn sang vợ chồng Đàm Hiểu Na, tỏ vẻ ái ngại: “Sách là do anh viết hay anh ấy viết hả?”

“Bà xã à, tí nữa em bảo Ngô Hiểu Quân kí tên lên bụng em nhé, để con chúng ta sau này cũng trở thành nhà văn!”

Lưu Du Hà cau kinh nói: “Chỉ biết có kí tên thôi, em thấy giờ anh đâm ra nghiện kí tên rồi!”

Mọi người cười ồ lên. Đàm Hiểu Na xoa xoa bụng mình: “Chị Hà à, đứa bé trong bụng chị đã biết máy chưa?”

Lưu Du Hà cười: “Đang máy đây này, hay thật đấy, thằng nhóc hình như đang đạp trong bụng chị ấy!”

Lương Tranh huých Ngải Lựu Lựu đang ngồi bên cạnh: “Chúng ta khi nào mới có một đứa nhí?”

Ngải Lựu Lựu đỏ bừng mặt: “Khi nào anh muốn sẽ có!”

Lương Tranh mặt hồn nhiên vô tội: “Thì anh đang bàn bạc với em đây mà!”

Đàm Hiểu Na tiếp lời: “Hai người cũng nên có đi thôi, bây giờ đang mốt có bầu trước rồi kết hôn sau. Hơn nữa việc kinh doanh ở cửa hàng quần áo đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, hai người cũng nên cân nhắc đến chuyện tạo người thôi.”

Bành Thao nâng ly: “Nào, chúng ta cùng chúc cho hai người họ tạo người thành công! Cạn ly!”

Mấy người đàn ông đứng dậy cùng ly, một hơi uống cạn.

“Mấy người đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế?”, Ngô Hiểu Quân mặt mày rạng rỡ từ đâu chạy đến.

Trình Triệu phú: “Kế hoạch tạo người. Người đẹp ban nãy gọi cậu đi đâu thế?”

“Ồ, một công ty điện ảnh muốn mua bản quyền *Trai thừa gái ế* của tôi để chuyển thể thành phim, hẹn tôi thứ hai tuần tới đến đó nói chuyện...”

Đàm Hiểu Na: “Anh được lắm đấy, nhà văn lớn! Lát nữa nhất định phải mời mọi người đi đập phá một bữa đấy!”

Ngô Hiểu Quân: “Không thành vấn đề, mọi người chọn địa điểm đi!”

Lưu Du Hà giờ tay: “Em muốn ăn vịt quay Tiền Môn.

Mọi người đồng loạt hưởng ứng. Lương Tranh cũng gật đầu, bật ngón tay cái lên với Ngô Hiểu Quân: “Đây mới là tác phong của một nhà văn, rất hào phóng!”

Cả bọn cười âm ỉ.

Bắc Kinh, một đêm mùa hạ, ẩm áp và gợi cảm, hơi thở say đắm lòng người tỏa ra khắp nơi. Máy chiếc xe con từ từ lăn bánh trên đường Trường An, hướng thẳng đến Tiền Môn...

the end